

SEJM
RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ
IX kadencja
Prezes Rady Ministrów
RM-10-29-20

Druk nr 299

Warszawa, 26 marca 2020 r.

Pani
Elżbieta Witek
Marszałek Sejmu
Rzeczypospolitej Polskiej

Szanowna Pani Marszałek

Na podstawie art. 118 ust. 1 Konstytucji Rzeczypospolitej Polskiej przedstawiam Sejmowi Rzeczypospolitej Polskiej projekt ustawy

- **o zmianie ustawy o szczególnych rozwiązaniach związanych z zapobieganiem, przeciwdziałaniem i zwalczaniem COVID-19, innych chorób zakaźnych oraz wywołanych nimi sytuacji kryzysowych oraz niektórych innych ustaw.**

Jednocześnie informuję, że do prezentowania stanowiska Rządu w tej sprawie w toku prac parlamentarnych został upoważniony Minister Rozwoju.

Z poważaniem

Mateusz Morawiecki

/podpisano kwalifikowanym podpisem elektronicznym/

U S T A W A

z dnia

o zmianie ustawy o szczególnych rozwiązaniach związanych z zapobieganiem, przeciwdziałaniem i zwalczaniem COVID-19, innych chorób zakaźnych oraz wywołanych nimi sytuacji kryzysowych oraz niektórych innych ustaw¹⁾

Art. 1. W ustawie z dnia 2 marca 2020 r. o szczególnych rozwiązaniach związanych z zapobieganiem, przeciwdziałaniem i zwalczaniem COVID-19, innych chorób zakaźnych oraz wywołanych nimi sytuacji kryzysowych (Dz. U. poz. 374) wprowadza się następujące zmiany:

¹⁾ Niniejszą ustawą zmienia się ustawy: ustawę z dnia 20 maja 1971 r. – Kodeks wykroczeń, ustawę z dnia 16 września 1982 r. – Prawo spółdzielcze, ustawę z dnia 26 lipca 1991 r. o podatku dochodowym od osób fizycznych, ustawę z dnia 19 października 1991 r. o gospodarowaniu nieruchomościami rolnymi Skarbu Państwa, ustawę z dnia 15 lutego 1992 r. o podatku dochodowym od osób prawnych, ustawę z dnia 24 czerwca 1994 r. o własności lokali, ustawę z dnia 7 lipca 1994 r. o gwarantowanych przez Skarb Państwa ubezpieczeniach eksportowych, ustawę z dnia 29 września 1994 r. o rachunkowości, ustawę z dnia 8 sierpnia 1996 r. o Radzie Ministrów, ustawę z dnia 8 maja 1997 r. o poręczeniach i gwarancjach udzielanych przez Skarb Państwa oraz niektóre osoby prawne, ustawę z dnia 6 czerwca 1997 r. – Kodeks karny, ustawę z dnia 6 czerwca 1997 r. – Kodeks postępowania karnego, ustawę z dnia 6 czerwca 1997 r. – Kodeks karny wykonawczy, ustawę z dnia 20 czerwca 1997 r. – Prawo o ruchu drogowym, ustawę z dnia 27 sierpnia 1997 r. o rehabilitacji zawodowej i społecznej oraz zatrudnianiu osób niepełnosprawnych, ustawę z dnia 28 sierpnia 1997 r. o zatrudnianiu osób pozbawionych wolności, ustawę z dnia 29 sierpnia 1997 r. o usługach hotelarskich oraz usługach pilotów wycieczek i przewodników turystycznych, ustawę z dnia 29 sierpnia 1997 r. – Ordynacja podatkowa, ustawę z dnia 13 października 1998 r. o systemie ubezpieczeń społecznych, ustawę z dnia 20 listopada 1998 r. o zryczałtowanym podatku dochodowym od niektórych przychodów osiąganych przez osoby fizyczne, ustawę z dnia 17 grudnia 1998 r. o emeryturach i rentach z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych, ustawę z dnia 25 czerwca 1999 r. o świadczeniach pieniężnych z ubezpieczenia społecznego w razie choroby i macierzyństwa, ustawę z dnia 10 września 1999 r. – Kodeks karny skarbowy, ustawę z dnia 15 września 2000 r. – Kodeks spółek handlowych, ustawę z dnia 21 grudnia 2000 r. o dozorcach technicznych, ustawę z dnia 11 maja 2001 r. – Prawo o miarach, ustawę z dnia 23 sierpnia 2001 r. o organizowaniu zadań na rzecz obronności państwa realizowanych przez przedsiębiorców, ustawę z dnia 11 marca 2004 r. o podatku od towarów i usług, ustawę z dnia 17 lutego 2005 r. o informatyzacji działalności podmiotów realizujących zadania publiczne, ustawę z dnia 30 czerwca 2005 r. o kinematografii, ustawę z dnia 29 lipca 2005 r. o obrocie instrumentami finansowymi, ustawę z dnia 21 lipca 2006 r. o nadzorze nad rynkiem finansowym, ustawę z dnia 30 maja 2008 r. o niektórych formach wspierania działalności innowacyjnej, ustawę z dnia 5 grudnia 2008 r. o zapobieganiu oraz zwalczaniu zakażeń i chorób zakaźnych u ludzi, ustawę z dnia 27 sierpnia 2009 r. o finansach publicznych, ustawę z dnia 9 kwietnia 2010 r. o Służbie Więziennej, ustawę z dnia 4 lutego 2011 r. o opiece nad dziećmi w wieku do lat 3, ustawę z dnia 14 grudnia 2012 r. o odpadach, ustawę z dnia 22 listopada 2013 r. o systemie powiadamiania ratunkowego, ustawę z dnia 11 lipca 2014 r. o zasadach realizacji programów w zakresie polityki spójności finansowanych w perspektywie finansowej 2014–2020, ustawę z dnia 20 lutego 2015 r. o odnawialnych źródłach energii, ustawę z dnia 6 lipca 2016 r. o podatku od sprzedaży detalicznej, ustawę z dnia 16 listopada 2016 r. o Krajowej Administracji Skarbowej, ustawę z dnia 11 maja 2017 r. o biegłych rewidentach, firmach audytorskich oraz nadzorze publicznym, ustawę z dnia 24 listopada 2017 r. o imprezach turystycznych i powiązanych usługach turystycznych, ustawę z dnia 11 stycznia 2018 r. o elektromobilności i paliwach alternatywnych, ustawę z dnia 1 marca 2018 r. o przeciwdziałaniu praniu pieniędzy oraz finansowaniu terroryzmu, ustawę z dnia 20 lipca 2018 r. o przekształceniu prawa użytkowania wieczystego gruntów zabudowanych na cele mieszkaniowe w prawo własności tych gruntów, ustawę z dnia 4 października 2018 r. o pracowniczych planach kapitałowych, ustawę z dnia 9 listopada 2018 r. o finansowym wspieraniu produkcji audiowizualnej, ustawę z dnia 16 maja 2019 r. o zmianie ustawy o transporcie drogowym

1) w art. 2 ust. 2 otrzymuje brzmienie:

„2. Ilekroć w ustawie jest mowa o „przeciwdziałaniu COVID-19” rozumie się przez to wszelkie czynności związane ze zwalczaniem zakażenia, zapobieganiem rozprzestrzenianiu się, profilaktyką oraz zwalczaniem skutków, w tym społeczno-gospodarczych, choroby, o której mowa w ust. 1.”;

2) w art. 3 dotychczasową treść oznacza się jako ust. 1 i dodaje się ust. 2 w brzmieniu:

„2. Przepis ust. 1 stosuje się odpowiednio do funkcjonariuszy służb wymienionych w przepisach o zaopatrzeniu emerytalnym funkcjonariuszy Policji, Agencji Bezpieczeństwa Wewnętrznego, Agencji Wywiadu, Służby Kontrwywiadu Wojskowego, Służby Wywiadu Wojskowego, Centralnego Biura Antykorupcyjnego, Straży Granicznej, Służby Ochrony Państwa, Państwowej Straży Pożarnej, Służby Celno-Skarbowej i Służby Więziennej oraz ich rodzin.”;

3) w art. 4:

a) ust. 1 otrzymuje brzmienie:

„1. W przypadku zamknięcia żłobka, klubu dziecięcego, przedszkola, szkoły lub innej placówki, do których uczęszcza dziecko albo niemożności sprawowania opieki przez nianię lub dziennego opiekuna z powodu COVID-19, ubezpieczonemu zwolnionemu od wykonywania pracy z powodu konieczności osobistego sprawowania opieki nad:

- 1) dzieckiem, o którym mowa w art. 32 ust. 1 pkt 1 ustawy z dnia 25 czerwca 1999 r. o świadczeniach pieniężnych z ubezpieczenia społecznego w razie choroby i macierzyństwa (Dz. U. z 2019 r. poz. 645 i 1590 oraz z 2020 r. poz. 60),
- 2) dzieckiem legitymującym się orzeczeniem o znacznym lub umiarkowanym stopniu niepełnosprawności do ukończenia 18 lat albo dzieckiem z orzeczeniem o niepełnosprawności lub orzeczeniem o potrzebie kształcenia specjalnego – przysługuje dodatkowy zasiłek opiekuńczy przez okres nie dłuższy niż 14 dni.”,

b) po ust. 1 dodaje się ust. 1a w brzmieniu:

oraz niektórych innych ustaw, ustawę z dnia 13 czerwca 2019 r. o zmianie ustawy – Prawo ochrony środowiska oraz ustawy o zarządzaniu kryzysowym, ustawę z dnia 4 lipca 2019 r. o zmianie ustawy o podatku od towarów i usług oraz niektórych innych ustaw, ustawę z dnia 19 lipca 2019 r. o systemie rekompensat dla sektorów i podsektorów energochłonnych, ustawę z dnia 19 lipca 2019 r. o zmianie ustawy o systemie monitorowania drogowego i kolejowego przewozu towarów oraz niektórych innych ustaw, ustawę z dnia 19 lipca 2019 r. o zmianie ustawy o utrzymaniu czystości i porządku w gminach oraz niektórych innych ustaw, ustawę z dnia 31 lipca 2019 r. o zmianie niektórych ustaw w celu ograniczenia obciążeń regulacyjnych oraz ustawę z dnia 9 sierpnia 2019 r. o zmianie ustawy o podatku od towarów i usług oraz niektórych innych ustaw.

„1a. W przypadku zamknięcia szkoły, ośrodka rewalidacyjno-wychowawczego, ośrodka wsparcia, warsztatu terapii zajęciowej lub innej placówki pobytu dziennego o podobnym charakterze z powodu COVID-19, do których uczęszcza dorosła osoba niepełnosprawna, ubezpieczonemu zwolnionemu od wykonywania pracy z powodu konieczności osobistego sprawowania opieki nad dorosłą osobą niepełnosprawną, przysługuje dodatkowy zasiłek opiekuńczy przez okres nie dłuższy niż 14 dni.”,

c) ust. 2 otrzymuje brzmienie:

„2. Dodatkowy zasiłek opiekuńczy przyznawany jest w trybie i na zasadach określonych w ustawie, o której mowa w ust. 1 pkt 1, i nie wlicza się do okresu, o którym mowa w art. 33 ust. 1 tej ustawy. Za okres pobierania dodatkowego zasiłku opiekuńczego, zasiłek, o którym mowa w art. 32 ust. 1 tej ustawy, nie przysługuje.”,

d) dodaje się ust. 3 w brzmieniu:

„3. Rada Ministrów może, w celu przeciwdziałania COVID-19, w drodze rozporządzenia, określić dłuższy okres pobierania dodatkowego zasiłku opiekuńczego niż wskazany w ust. 1 i 1a lub, biorąc pod uwagę okres na jaki zostały zamknięte żłobki, kluby dziecięce, przedszkola, szkoły, placówki pobytu dziennego oraz inne placówki lub okres niemożności sprawowania opieki przez nianie lub opiekunów dziennych.”;

4) po art. 4 dodaje się art. 4a w brzmieniu:

„Art. 4a. 1. W przypadku zamknięcia żłobka, klubu dziecięcego, przedszkola, szkoły lub innej placówki, do których uczęszcza dziecko albo niemożności sprawowania opieki przez nianię lub dziennego opiekuna z powodu COVID-19, osobie, o której mowa w art. 7 w ust.1 i ust. 2 oraz art. 16 w ust. 1 i ust. 2 ustawy z dnia 20 grudnia 1990 r. o ubezpieczeniu społecznym rolników (Dz. U. z 2020 r. poz. 174), przysługuje zasiłek opiekuńczy z powodu konieczności osobistego sprawowania opieki nad:

- 1) dzieckiem, o którym mowa w art. 32 ust. 1 pkt 1 ustawy z dnia 25 czerwca 1999 r. o świadczeniach pieniężnych z ubezpieczenia społecznego w razie choroby i macierzyństwa;
- 2) dzieckiem legitymującym się orzeczeniem o znacznym lub umiarkowanym stopniu niepełnosprawności do ukończenia 18 lat albo dzieckiem z orzeczeniem o niepełnosprawności.

2. Zasiłek opiekuńczy, o którym mowa w ust. 1, przysługuje przez okres nie dłuższy niż 14 dni.

3. Zasiłek opiekuńczy za każdy dzień wynosi 1/30 z kwoty emerytury podstawowej w rozumieniu art. 6 pkt 7 ustawy z dnia 20 grudnia 1990 r. o ubezpieczeniu społecznym rolników.

4. Do przyznawania i wypłaty zasiłku opiekuńczego, o którym mowa w ust. 1, stosuje się odpowiednio przepisy ustawy z dnia 25 czerwca 1999 r. o świadczeniach pieniężnych z ubezpieczenia społecznego w razie choroby i macierzyństwa.

5. Zasiłek opiekuńczy, o którym mowa w ust. 1, finansowany jest z budżetu państwa za pośrednictwem Kasy Rolniczego Ubezpieczenia Społecznego.

6. Do zasiłku opiekuńczego, o którym mowa w ust. 1, nie stosuje się art. 29 ust. 10 i 12 oraz art. 52 ust. 2 pkt 2 lit. b ustawy z dnia 27 sierpnia 2009 r. o finansach publicznych (Dz. U. z 2019 r. poz. 869, z późn. zm.²⁾).

7. Rada Ministrów może, w celu przeciwdziałania COVID-19, w drodze rozporządzenia, określić dłuższy okres pobierania dodatkowego zasiłku opiekuńczego niż wskazany w ust. 2, biorąc pod uwagę okres na jaki zostały zamknięte żłobki, kluby dziecięce, przedszkola, szkoły, placówki pobytu dziennego oraz inne placówki lub okres niemożności sprawowania opieki przez nianie lub opiekunów dziennych.”;

5) art. 6 otrzymuje brzmienie:

„Art. 6. 1. Do zamówień na usługi lub dostawy niezbędne do przeciwdziałania COVID-19, nie stosuje się przepisów ustawy z dnia 29 stycznia 2004 r. – Prawo zamówień publicznych (Dz. U. z 2019 r. poz. 1843), jeżeli zachodzi wysokie prawdopodobieństwo szybkiego i niekontrolowanego rozprzestrzeniania się choroby lub jeżeli wymaga tego ochrona zdrowia publicznego.

2. Do zamówień udzielanych przez Bank Gospodarstwa Krajowego, związanych z realizacją zadań dotyczących obsługi funduszy utworzonych, powierzonych lub przekazanych Bankowi Gospodarstwa Krajowego na podstawie przepisów odrębnych oraz związanych z realizacją programów rządowych lub innych programów realizowanych ze środków publicznych, które dotyczą instrumentów wsparcia niezbędnych do przeciwdziałania negatywnym skutkom gospodarczym wystąpienia

²⁾ Zmiany tekstu jednolitego wymienionej ustawy zostały ogłoszone w Dz. U. z 2019 r. poz. 1622, 1649, 2020 i 2473 oraz z 2020 r. poz. 284 i 374.

COVID-19, nie stosuje się przepisów ustawy z dnia 29 stycznia 2004 r. – Prawo zamówień publicznych.”;

6) po art. 8 dodaje się art. 8a–8f w brzmieniu:

„Art. 8a. 1. Minister właściwy do spraw zdrowia w porozumieniu z ministrem właściwym do spraw gospodarki oraz ministrem właściwym do spraw rolnictwa i rozwoju wsi może, w drodze rozporządzenia, ustalić maksymalne ceny lub maksymalne marże hurtowe i detaliczne stosowane w sprzedaży towarów lub usług mających istotne znaczenie dla ochrony zdrowia lub bezpieczeństwa ludzi lub kosztów utrzymania gospodarstw domowych.

2. Wydając rozporządzenie, o którym mowa w ust. 1, minister właściwy do spraw zdrowia może ustalić maksymalne ceny dla różnych poziomów obrotu towarowego lub uwzględnić skalę sprzedaży albo świadczenia usług i uwarunkowania regionalne, a przy ustalaniu wysokości maksymalnych cen może wziąć pod uwagę wysokość cen w okresie poprzedzającym wprowadzenie stanu zagrożenia epidemicznego, a także uzasadnione zmiany kosztów produkcji i zaopatrzenia.

3. Wydając rozporządzenie, o którym mowa w ust. 1, minister właściwy do spraw zdrowia:

- 1) określi podstawę obliczania maksymalnych marż;
- 2) może ustalić maksymalne marże dla poszczególnych rodzajów towarów lub marże naliczane od ceny hurtowej.

Art. 8b. Zakazuje się stosowania w obrocie na terytorium Rzeczypospolitej Polskiej cen lub marż wyższych, niż maksymalne ceny lub marże ustalone zgodnie z przepisami art. 8 i art. 8a.

Art. 8c. 1. Kontrolę przestrzegania przez przedsiębiorców zakazu, o którym mowa w art. 8b, sprawują w zakresie swojej właściwości:

- 1) Inspekcja Farmaceutyczna;
- 2) Inspekcja Jakości Handlowej Artykułów Rolno-Spożywczych;
- 3) Inspekcja Sanitarna.

2. W zakresie niezastrzeżonym dla inspekcji, o których mowa w ust. 1, kontrolę przestrzegania przez przedsiębiorców zakazu, o którym mowa w art. 8b, sprawuje Inspekcja Handlowa.

3. Do kontroli, o której mowa w ust. 1 i 2, stosuje się przepisy rozdziału 5 ustawy z dnia 6 marca 2018 r. – Prawo przedsiębiorców (Dz. U. z 2019 r. poz. 1292 i 1495 oraz z

2020 r. poz. 424), z wyłączeniem art. 47, art. 48, art. 49 ust.7 pkt 5, art. 50, art. 54, art. 55, art. 58 i 59 tej ustawy.

Art. 8d. 1. Maksymalną wysokość pozaodsetkowych kosztów kredytu konsumenckiego w rozumieniu ustawy z dnia z dnia 12 maja 2011 r. o kredycie konsumenckim (Dz. U. z 2019 r. poz. 1083) dla kredytów o okresie spłaty nie krótszym niż 30 dni oblicza się według wzoru:

$$MPKK \leq (K \times 15\%) + (K \times n/R \times 6\%)$$

w którym poszczególne symbole oznaczają:

MPKK – maksymalną wysokość pozaodsetkowych kosztów kredytu,

K – całkowitą kwotę kredytu,

n – okres spłaty wyrażony w dniach,

R – liczbę dni w roku.

2. Maksymalną wysokość pozaodsetkowych kosztów kredytu konsumenckiego dla kredytów o okresie spłaty krótszym niż 30 dni oblicza się według wzoru:

$$MPKK \leq K \times 5\%$$

w którym poszczególne symbole oznaczają:

MPKK – maksymalną wysokość pozaodsetkowych kosztów kredytu,

K – całkowitą kwotę kredytu.

3. Pozaodsetkowe koszty kredytu konsumenckiego nie mogą być wyższe od 45% całkowitej kwoty kredytu.

4. Pozaodsetkowe koszty kredytu konsumenckiego wynikające z umowy o kredyt konsumencki nie należą się w części przekraczającej:

- 1) maksymalne pozaodsetkowe koszty kredytu obliczone w sposób określony w ust. 1 lub 2, lub
- 2) 45% całkowitej kwoty kredytu.

Art. 8e. W przypadku udzielenia przez kredytodawcę lub podmiot z nim powiązany w rozumieniu przepisów rozporządzenia Komisji (WE) nr 1126/2008 z dnia 3 listopada 2008 r. przyjmującego określone międzynarodowe standardy rachunkowości zgodnie z rozporządzeniem (WE) nr 1606/2002 Parlamentu Europejskiego i Rady (Dz. Urz. UE L 320 z 29.11.2008, str. 1, z późn. zm.³⁾), konsumentowi, który nie dokonał pełnej spłaty kredytu, kolejnych kredytów w okresie 120 dni od dnia wypłaty pierwszego z kredytów:

³⁾ Zmiany tekstu wymienionego rozporządzenia zostały ogłoszone w Dz. Urz. UE L. 304 z 20.11.2010, str. 63, 338 z 10.12.2008, str. 10, 338 z 16.12.2008, str. 17, 338 z 16.12.2008, str. 21, 338 z 16.12.2008, str. 25, 339 z

- 1) całkowitą kwotę kredytu, dla celów ustalenia maksymalnej wysokości pozaodsetkowych kosztów kredytu, o której mowa w art. 8d, stanowi kwota pierwszego z kredytów;
- 2) pozaodsetkowe koszty kredytu obejmują sumę pozaodsetkowych kosztów wszystkich kredytów udzielonych w tym okresie.

Art. 8f. Naruszenie przepisów, o których mowa w art. 8d i art. 8e, może stanowić praktykę naruszającą zbiorowe interesy konsumentów, o której mowa w art. 24 ust. 2 z dnia 16 lutego 2007 r. o ochronie konkurencji i konsumentów (Dz. U. z 2019 r. poz. 369, 1571 i 1667).”;

- 7) w art. 9 ust. 1 otrzymuje brzmienie:

„1. Świadczenia opieki zdrowotnej, w tym transportu sanitarnego, wykonywane w związku z przeciwdziałaniem COVID-19, udzielone przez podmioty wykonujące działalność leczniczą oraz lekarzy i lekarzy dentystów, o których mowa w art. 7 ust. 4, wpisanych do wykazu, są finansowane przez Narodowy Fundusz Zdrowia ze środków pochodzących z Funduszu Przeciwdziałania COVID-19 oraz budżetu państwa z części, której dysponentem jest minister właściwy do spraw zdrowia, na podstawie sprawozdań i rachunków składanych do właściwego miejscowo dyrektora oddziału wojewódzkiego Narodowego Funduszu Zdrowia.”;

- 8) w art. 11:

- a) w ust. 2 zdanie pierwsze otrzymuje brzmienie:

„Prezes Rady Ministrów, z własnej inicjatywy lub na wniosek wojewody, po poinformowaniu ministra właściwego do spraw gospodarki może, w związku z przeciwdziałaniem COVID-19, wydawać polecenia obowiązujące inne, niż

17.12.2008, str. 3, 17 z 21.01.2009, str. 23, 21 z 23.01.2009, str. 10, 21 z 23.01.2009, str. 16, 80 z 25.03.2009, str. 5, 139 z 4.06.2009, str. 6, 149 z 3.06.2009, str. 6, 149 z 3.06.2009, str. 22, 191 z 22.07.2009, str. 5, 239 z 9.09.2009, str. 48, 244 z 15.09.2009, str. 6, 311 z 25.11.2009, str. 6, 312 z 26.11.2009, str. 8, 314 z 27.11.2009, str. 15, 314 z 27.11.2009, str. 21, 314 z 30.11.2009, str. 43, 347 z 23.12.2009, str. 23, 77 z 23.03.2010, str. 33, 77 z 23.03.2010, str. 42, 157 z 23.06.2010, str. 3, 166 z 30.06.2010, str. 6, 186 z 19.07.2010, str. 1, 186 z 19.07.2010, str. 10, 193 z 23.07.2010, str. 1, 46 z 18.02.2011, str. 1, 305 z 22.11.2011, str. 16, 146 z 5.06.2012, str. 1, 360 z 11.12.2012, str. 1, 360 z 11.12.2012, str. 78, 360 z 13.12.2012, str. 145, 61 z 4.03.2013, str. 6, 90 z 27.03.2013, str. 78, 95 z 4.04.2013, str. 9, 312 z 20.11.2013, str. 1, 346 z 19.12.2013, str. 38, 346 z 19.12.2013, str. 42, 175 z 13.06.2014, str. 9, 365 z 18.12.2014, str. 120, 5 z 17.12.2014, str. 1, 5 z 17.12.2014, str. 11, 306 z 23.11.2015, str. 7, 307 z 24.11.2015, str. 11, 307 z 2.12.2015, str. 19, 330 z 15.12.2015, str. 20, 333 z 18.12.2015, str. 97, 336 z 18.12.2015, str. 49, 257 z 22.09.2016, str. 1, 295 z 22.09.2016, str. 19, 323 z 22.11.2016, str. 1, 291 z 6.11.2017, str. 84, 291 z 31.10.2017, str. 1, 291 z 31.10.2017, str. 63, 291 z 3.11.2017, str. 72, 291 z 6.11.2017, str. 89, 34 z 7.02.2018, str. 1, 55 z 26.02.2018, str. 21, 82 z 22.03.2018, str. 3, 72 z 14.03.2018, str. 13 oraz 87 z 28.03.2018, str. 3 i 265 z 23.10.2018, str. 3, 39 z 8.02.2019, str. 1, 72 z 13.03.2019, str. 6, 73 z 14.03.2019, str. 93, 316 z 29.11.2019, str. 10 oraz 318 z 29.11.2019, str. 74.

wymienione w ust. 1, osoby prawne i jednostki organizacyjne nieposiadające osobowości prawnej oraz przedsiębiorców.”,

b) po ust. 2 dodaje się ust. 2a i 2b w brzmieniu:

„2a. Wydając polecenie, o którym mowa w ust. 2, z własnej inicjatywy, Prezes Rady Ministrów może wyznaczyć ministra odpowiedzialnego za zawarcie umowy.

2b. Zadania Prezesa Rady Ministrów wynikające z ust. 2 i ust. 2a wykonuje Szef Kancelarii Prezesa Rady Ministrów z jego upoważnienia.”,

c) ust. 3 otrzymuje brzmienie:

„3. Wykonywanie zadań, o których mowa w ust. 2 i ust. 2a, następuje na podstawie umowy zawartej z przedsiębiorcą przez:

1) Prezesa Rady Ministrów, lub

2) wyznaczonego ministra, lub

3) właściwego wojewodę

– i jest finansowane ze środków budżetu państwa z części budżetowej, której dysponentem jest, odpowiednio, Szef Kancelarii Prezesa Rady Ministrów, wyznaczony minister albo wojewoda.”,

d) w ust. 7 zdanie drugie otrzymuje brzmienie:

„Istotne okoliczności takiego załatwienia sprawy powinny być utrwalone w formie protokołu.”;

9) po art. 11 dodaje się art. 11a–11d w brzmieniu:

„Art. 11a. 1. W przypadku braku na obszarze województwa technicznych i organizacyjnych możliwości unieszkodliwiania, zgodnie z obowiązującymi przepisami, odpadów medycznych o właściwościach zakaźnych wytworzonych w związku z przeciwdziałaniem COVID-19, wojewoda może wydać, w drodze decyzji administracyjnej, polecenie dotyczące gospodarowania tymi odpadami podmiotom, o których mowa w art. 11 ust. 1 i 2. Polecenie podlega natychmiastowemu wykonaniu z chwilą jego doręczenia lub ogłoszenia oraz nie wymaga uzasadnienia. Przepisy art. 11 ust. 3–6 i 8 stosuje się odpowiednio.

2. Unieszkodliwianie odpadów medycznych o właściwościach zakaźnych, o których mowa w ust. 1, odbywa się przez termiczne przekształcanie rozumiane jako:

1) spalanie odpadów przez ich utlenianie w temperaturze nie niższej niż 850°C;

2) inne, niż wskazany w pkt 1, procesy termicznego przekształcania odpadów, w tym pirolizę, zgazowanie i proces plazmowy, o ile substancje powstające podczas tych procesów są następnie spalane.

3. Do gospodarowania odpadami medycznymi o właściwościach zakaźnych, o których mowa w ust.1, nie stosuje się przepisów ustawy z dnia 14 grudnia 2012 r. o odpadach (Dz. U z 2019 r. poz. 701, z późn. zm.⁴⁾) w zakresie warunków transportu odpadów, zbierania odpadów lub ich unieszkodliwiania oraz przepisów ustawy z dnia 27 kwietnia 2001 r. – Prawo ochrony środowiska (Dz. U. z 2019 r. poz. 1396, z późn. zm.⁵⁾) w zakresie warunków korzystania ze środowiska. Polecenie, o którym mowa w ust. 1, można również wydać w odniesieniu do podmiotu, który nie posiada decyzji z zakresu gospodarowania odpadami.

4. Polecenie, o którym mowa w ust. 1, określa:

- 1) podmiot lub podmioty zobowiązane do gospodarowania odpadami;
- 2) miejsce, dopuszczoną metodę i warunki unieszkodliwiania, w tym transportowania i magazynowania odpadów przed ich przetworzeniem;
- 3) obowiązek prowadzenia ilościowej i jakościowej ewidencji odpadów w postaci papierowej, o ile nie ma możliwości prowadzenia tej ewidencji za pośrednictwem BDO;
- 4) okres obowiązywania polecenia.

5. Wydanie polecenia, o którym mowa w ust. 1, jest możliwe, jeżeli podmiot zobowiązany do gospodarowania odpadami posiada stosowne możliwości techniczne i organizacyjne do jego realizacji.

6. Do prowadzenia ewidencji odpadów w przypadku wydania przez wojewodę polecenia, o którym mowa w ust. 1, podmiotowi, który nie ma możliwości prowadzenia tej ewidencji za pośrednictwem BDO, stosuje się odpowiednio art. 69 ust. 7, 9, 12 i 14 ustawy z dnia 14 grudnia 2012 o odpadach. Podmiot, który nie ma możliwości prowadzenia ewidencji odpadów za pośrednictwem BDO, a który dokonał unieszkodliwiania odpadów na podstawie polecenia wojewody, o którym mowa w ust. 1, przekazuje kopię karty ewidencji odpadów właściwemu ze względu na miejsce

⁴⁾ Zmiany tekstu jednolitego wymienionej ustawy zostały ogłoszone w Dz. U. z 2019 r. poz. 730, 1403 i 1579 oraz z 2020 r. poz. 150, 284 i 322.

⁵⁾ Zmiany tekstu jednolitego wymienionej ustawy zostały ogłoszone w Dz. U. z 2019 r. poz. 1403, 1495, 1501, 1527, 1579, 1680, 1712, 1815, 2087 i 2166, oraz z 2020 r. poz. 284.

unieszkodliwienia odpadów wojewódzkiemu inspektorowi ochrony środowiska w terminie 14 dni od dnia unieszkodliwienia odpadów.

7. Nadzór nad prawidłowym gospodarowaniem odpadami dokonywanym na podstawie polecenia wojewody, o którym mowa w ust. 1, sprawuje właściwy wojewódzki inspektor ochrony środowiska.

8. Wojewoda przesyła kopię polecenia, o którym mowa w ust. 1, ministrowi właściwemu do spraw klimatu w terminie 7 dni od dnia jego wydania.

Art. 11b. 1. W przypadku braku na obszarze województwa technicznych i organizacyjnych możliwości unieszkodliwiania, zgodnie z obowiązującymi przepisami, odpadów wytwarzanych w związku z przeciwdziałaniem COVID-19 innych niż odpady medyczne o właściwościach zakaźnych, wojewoda może wydać, w drodze decyzji administracyjnej, polecenie dotyczące gospodarowania tymi odpadami podmiotom, o których mowa w art. 11 ust. 1 i 2. Polecenie podlega natychmiastowemu wykonaniu z chwilą jego doręczenia lub ogłoszenia oraz nie wymaga uzasadnienia. Przepisy art. 11 ust. 3–6 i 8 oraz art. 11a ust. 3–8 stosuje się odpowiednio.

2. W przypadku odpadów komunalnych polecenie wojewody może także dotyczyć:
- 1) przekazywania niesegregowanych (zmieszanych) odpadów komunalnych do innych instalacji niż instalacje komunalne zapewniające przetwarzanie, o którym mowa w art. 35 ust. 6 pkt 1 ustawy z dnia 14 grudnia 2012 r. o odpadach;
 - 2) składowania lub termicznego przekształcania odpadów komunalnych bez (jakichkolwiek lub określonych) wstępnych procesów przetwarzania.

Art. 11c. 1. Wojewoda może, w drodze zarządzenia, zmienić lub wyłączyć wymagania dotyczące selektywnego zbierania odpadów komunalnych, określone w regulaminie utrzymania czystości i porządku w gminie oraz w przepisach wydanych na podstawie art. 4a ust. 1 ustawy z dnia 13 września 1996 r. o utrzymaniu czystości i porządku w gminach (Dz. U. z 2019 r. poz. 2010 i 2020 oraz z 2020 r. poz. 150 i 284).

2. W zarządzeniu, o którym mowa w ust. 1, wojewoda może także, na wniosek wójta, burmistrza albo prezydenta miasta, zmienić częstotliwość odbierania odpadów komunalnych oraz sposób świadczenia usług przez punkty selektywnego zbierania odpadów komunalnych, określone w uchwałach rady gminy wydanych na podstawie przepisów ustawy z dnia 13 września 1996 r. o utrzymaniu czystości i porządku w gminie.

3. W przypadku wydania zarządzenia, o którym mowa w ust. 1, na obszarze województwa lub jego części, których zarządzenie dotyczy, nie stosuje się wymagań

dotyczących selektywnego zbierania odpadów komunalnych, określonych w ustawie z dnia 13 września 1996 r. o utrzymaniu czystości i porządku w gminach.

Art. 11d. 1. W celu zapewnienia prawidłowego wykonania obowiązków, o których mowa w art. 34 ust. 2 i 3 ustawy z dnia 5 grudnia 2008 r. o zapobieganiu oraz zwalczaniu zakażeń i chorób zakaźnych u ludzi, Policja może wykonywać czynności wynikające z ustawowych uprawnień, z wyłączeniem czynności, o których mowa w art. 19–19b ustawy z dnia 6 kwietnia 1990 r. o Policji (Dz. U. z 2020 r. poz. 360).

2. Wszystkie informacje, w tym dane osobowe, uzyskane w toku realizacji czynności, o których mowa w ust. 1, usuwa się lub niszczy w terminie jednego miesiąca po upływie obowiązywania niniejszej ustawy.

3. Komendant Główny Policji może w okresie obowiązywania niniejszej ustawy wprowadzić pełnienie służby w systemie skoszarowanym.

4. Pełnienie służby w systemie, o którym mowa w ust. 3, może obowiązywać w okresie obowiązywania stanu zagrożenia epidemicznego albo stanu epidemii oraz w okresie do 30 dni następujących po ich odwołaniu.”;

10) art. 12 otrzymuje brzmienie:

„Art. 12. 1. Do projektowania, budowy, przebudowy, remontu, utrzymania i rozbiórki obiektów budowlanych, w tym zmiany sposobu użytkowania, w związku z przeciwdziałaniem COVID-19, nie stosuje się przepisów ustawy z dnia 7 lipca 1994 r. – Prawo budowlane (Dz. U. z 2019 r. poz. 1186, z późn. zm.⁶⁾), ustawy z dnia 27 marca 2003 r. o planowaniu i zagospodarowaniu przestrzennym (Dz. U. z 2020 r. poz. 293) oraz aktów planistycznych, o których mowa w tej ustawie, ustawy z dnia 23 lipca 2003 r. o ochronie zabytków i opiece nad zabytkami (Dz. U. z 2020 r. poz. 282), a w przypadku konieczności poszerzenia bazy do udzielania świadczeń zdrowotnych, także przepisów wydanych na podstawie art. 22 ust. 3, 4 i 4a ustawy z dnia 15 kwietnia 2011 r. o działalności leczniczej.

2. Prowadzenie robót budowlanych oraz zmiana sposobu użytkowania obiektu budowlanego lub jego części w związku z przeciwdziałaniem COVID-19 wymagają niezwłocznego poinformowania organu administracji architektoniczno-budowlanej.

3. W informacji, o której mowa w ust. 2, należy określić:

⁶⁾ Zmiany tekstu jednolitego wymienionej ustawy zostały ogłoszone w Dz. U. z 2019 r. poz. 1309, 1524, 1696, 1712, 1815, 2170 i 2166 oraz z 2020 r. poz. 148.

- 1) rodzaj, zakres i sposób wykonywania robót budowlanych oraz termin ich rozpoczęcia – w przypadku prowadzenia robót budowlanych;
- 2) dotychczasowy i zamierzony sposób użytkowania obiektu budowlanego lub jego części – w przypadku zmiany sposobu użytkowania.

4. Jeżeli prowadzenie robót budowlanych, o których mowa w ust. 2, powoduje zagrożenie życia lub zdrowia ludzi, organ administracji architektoniczno-budowlanej, w drodze decyzji podlegającej natychmiastowemu wykonaniu, niezwłocznie ustala wymagania dotyczące niezbędnych zabezpieczeń ich prowadzenia.

5. W przypadku prowadzenia robót budowlanych w związku z przeciwdziałaniem COVID-19, których rozpoczęcie, zgodnie z przepisami ustawy z dnia 7 lipca 1994 r. – Prawo budowlane, wymaga uzyskania decyzji o pozwoleniu na budowę, inwestor jest obowiązany zapewnić objęcie kierownictwa oraz nadzoru nad tymi robotami przez osobę posiadającą uprawnienia budowlane w odpowiednich specjalnościach, o których mowa w art. 15a tej ustawy.”;

- 11) po art. 12 dodaje się art. 12a w brzmieniu:

„Art. 12a. 1. W przypadku ogłoszenia stanu zagrożenia epidemicznego albo stanu epidemii, od dnia ogłoszenia danego stanu, zawiesza się wykonywanie obowiązków wynikających z przepisów:

- 1) art. 229 § 2 zdanie pierwsze, § 4a w zakresie badań okresowych i § 5 ustawy z dnia 26 czerwca 1974 r. – Kodeks pracy (Dz. U. 2019 r. poz. 1040, 1043 i 1495);
- 2) art. 39j i art. 39k ustawy z dnia 6 września 2001 r. o transporcie drogowym (Dz. U. z 2019 r. poz. 2140 i 2493);
- 3) art. 22b ust. 7 ustawy z dnia 28 marca 2003 r. o transporcie kolejowym (Dz. U. z 2019 r. poz. 710, 730, 1214, 1979 i 2020) w zakresie wykonywania okresowych badań lekarskich i badań psychologicznych.

2. Po odwołaniu stanu zagrożenia epidemicznego, w przypadku gdy nie zostanie ogłoszony stan epidemii albo po odwołaniu stanu epidemii, pracodawca i pracownik są obowiązani niezwłocznie podjąć wykonywanie zawieszonych obowiązków, o których mowa w ust. 1, i wykonać je w okresie nie dłuższym niż 60 dni od dnia odwołania danego stanu.

3. W przypadku braku dostępności do lekarza uprawnionego do przeprowadzenia badania wstępnego lub kontrolnego, badanie takie może przeprowadzić i wydać odpowiednie orzeczenie lekarskie inny lekarz. Orzeczenie lekarskie wydane przez innego

lekarza traci moc po upływie 30 dni od dnia odwołania stanu zagrożenia epidemicznego, w przypadku gdy nie zostanie ogłoszony stan epidemii, albo od dnia odwołania stanu epidemii. Lekarz ten może przeprowadzić badanie i wydać orzeczenie lekarskie w trybie określonym w art. 2 ust. 4 ustawy z dnia 5 grudnia 1996 r. o wykonywaniu zawodu lekarza i lekarza dentysty (Dz. U. z 2019 r. poz. 537, 577, 730 i 1590 oraz z 2020 r. poz. 278). Do orzeczenia lekarskiego stosuje się odpowiednio art. 2 pkt 6 ustawy z dnia 28 kwietnia 2011 r. o systemie informacji w ochronie zdrowia (Dz. U. z 2019 r. poz. 408, 730, 1590 i 1905). Orzeczenie lekarskie wydane przez innego lekarza włącza się do akt osobowych pracownika.”;

12) w art. 13 w ust. 3 wyrazy „korektę złożonej deklaracji” zastępuje się wyrazem „deklarację”;

13) po art. 14 dodaje się art. 14a–14i w brzmieniu:

„Art. 14a. 1. W przypadku całkowitego zaprzestania czynności przez sąd powszechny lub wojskowy z powodu COVID-19 prezes sądu apelacyjnego w stosunku do wojskowych sądów garnizonowych prezes wojskowego sądu okręgowego może wyznaczyć inny sąd równorzędny, położony na obszarze tej samej apelacji, jako właściwy do rozpoznawania spraw pilnych należących do właściwości sądu, który zaprzestał czynności – mając na względzie zapewnienie prawa do sądu oraz warunki organizacyjne sądów. Wyznaczenia dokonuje się na czas oznaczony, wynikający z przewidywanego okresu zaprzestania czynności.

2. W przypadku całkowitego zaprzestania czynności przez wszystkie sądy powszechne lub wojskowe na obszarze apelacji z powodu COVID-19 Pierwszy Prezes Sądu Najwyższego na wniosek prezesa sądu apelacyjnego, na którego obszarze sądy zaprzestały czynności, wyznacza inny sąd równorzędny, położony w miarę możliwości na obszarze sąsiedniej apelacji, jako właściwy do rozpoznawania spraw pilnych należących do właściwości sądu, który zaprzestał czynności – mając na względzie zapewnienie prawa do sądu oraz warunki organizacyjne sądów. Wyznaczenia dokonuje się na czas oznaczony, wynikający z przewidywanego okresu zaprzestania czynności.

3. W przypadku całkowitego zaprzestania czynności przez wojewódzki sąd administracyjny z powodu COVID-19 Prezes Naczelnego Sądu Administracyjnego może wyznaczyć inny wojewódzki sąd administracyjny jako właściwy do rozpoznawania spraw pilnych należących do właściwości sądu, który zaprzestał czynności – mając na względzie

zapewnienie prawa do sądu oraz warunki organizacyjne sądów. Wyznaczenia dokonuje się na czas oznaczony, wynikający z przewidywanego okresu zaprzestania czynności.

4. Sprawami pilnymi, o których mowa ust. 1 i 2, są sprawy:

- 1) wniosków o zastosowanie, przedłużenie i zmianę tymczasowego aresztowania;
- 2) w których jest stosowane zatrzymanie;
- 3) w których orzeczono środek zabezpieczający;
- 4) przesłuchania świadka w postępowaniu przygotowawczym przez sąd na podstawie art. 185a–185c albo art. 316 § 3 ustawy z dnia 6 czerwca 1997 r. – Kodeks postępowania karnego (Dz. U. z 2020 r. poz. 30), gdy podejrzany jest zatrzymany;
- 5) w przedmiocie europejskiego nakazu aresztowania;
- 6) w przedmiocie zarządzenia przerwy w wykonaniu kary w systemie dozoru elektronicznego;
- 7) o zastosowanie i przedłużenie środka detencyjnego w postaci umieszczenia cudzoziemca w strzeżonym ośrodku, o zastosowanie lub przedłużenie wobec niego aresztu dla cudzoziemców;
- 8) w których wykonywana jest kara pozbawienia wolności albo inna kara lub środek przymusu skutkujący pozbawieniem wolności, jeżeli rozstrzygnięcie sądu dotyczy zwolnienia osoby pozbawionej wolności z zakładu karnego lub aresztu śledczego albo jest niezbędne do wykonania takiej kary lub środka przymusu w tym zakładzie lub areszcie;
- 9) o odebranie osoby podlegającej władzy rodzicielskiej lub pozostającej pod opieką;
- 10) o których mowa w ustawie z dnia 19 sierpnia 1994 r. o ochronie zdrowia psychicznego (Dz. U. z 2018 r. poz. 1878 oraz z 2019 r. poz. 730 i 1690);
- 11) dotyczące umieszczenia lub przedłużenia pobytu nieletniego w schronisku dla nieletnich;
- 12) dotyczące umieszczenia małoletniego cudzoziemca w placówce opiekuńczo-wychowawczej;
- 13) z zakresu postępowania wykonawczego w sprawach, o których mowa w pkt 8–12;
- 14) wniosków o ustanowienie kuratora w celu reprezentowania interesów małoletnich w postępowaniu przed sądem lub innym organem w sprawach pilnych;
- 15) o których mowa w ustawie z dnia 22 listopada 2013 r. o postępowaniu wobec osób z zaburzeniami psychicznymi stwarzających zagrożenie życia, zdrowia lub wolności seksualnej innych osób (Dz. U. z 2019 r. poz. 2203 oraz z 2020 r. poz. 278);

16) przesłuchania przez sąd osoby w trybie zabezpieczenia dowodu lub co do której zachodzi obawa, że nie będzie można jej przesłuchać na rozprawie.

5. Sprawami pilnymi, o których mowa w ust. 3, są sprawy, w przypadku których ustawa określa termin ich rozpatrzenia przez sąd oraz sprawy wniosków o wstrzymanie wykonania aktu lub czynności.

6. Prezes sądu dokonujący w trybie ust. 1–3 wyznaczenia sądu właściwego do rozpoznawania spraw pilnych należących do właściwości sądu, który zaprzestał czynności, może wskazać także sprawy inne niż pilne należące do właściwości tego sądu, do których rozpoznawania będzie właściwy sąd wyznaczony.

7. Sąd, który całkowicie zaprzestał czynności z powodu COVID-19, przekazuje akta spraw pilnych wszczętych i niezakończonych sądowi wyznaczonemu jako sąd właściwy w trybie ust. 1–3.

8. Sąd wyznaczony jako sąd właściwy w trybie ust. 1–3 do rozpoznawania spraw pilnych pozostaje właściwy do zakończenia postępowania w danej instancji.

9. Prezes właściwego sądu może zarządzić rozpoznanie każdej sprawy jako pilnej, jeżeli jej nierozpoznanie mogłoby spowodować niebezpieczeństwo dla życia lub zdrowia ludzi lub zwierząt, poważną szkodę dla interesu społecznego, albo ze względu na grożącą niepowetowaną szkodę materialną, a także gdy wymaga tego dobro wymiaru sprawiedliwości.

Art. 14b. 1. Prezes sądu apelacyjnego może delegować sędziego sądu rejonowego, sędziego sądu okręgowego lub sędziego sądu apelacyjnego, za jego zgodą, do pełnienia obowiązków sędziego w innym sądzie rejonowym, sądzie okręgowym lub sądzie apelacyjnym, na czas określony, do rozpoznawania spraw, o których mowa w art. 14a ust. 4, jeżeli z powodu COVID-19 wymaga tego dobro wymiaru sprawiedliwości.

2. Prezes wojskowego sądu okręgowego może delegować sędziego wojskowego sądu okręgowego lub sędziego wojskowego sądu garnizonowego, za jego zgodą, do pełnienia obowiązków sędziego w innym wojskowym sądzie okręgowym lub wojskowym sądzie garnizonowym, na czas określony, do rozpoznawania spraw, o których mowa w art. 14a ust. 4 pkt 1–5, jeżeli z powodu COVID-19 wymaga tego dobro wymiaru sprawiedliwości.

3. Prezes Naczelnego Sądu Administracyjnego może delegować sędziego Naczelnego Sądu Administracyjnego lub sędziego wojewódzkiego sądu administracyjnego, za jego zgodą, do pełnienia obowiązków sędziego w innym sądzie

administracyjnym, na czas określony, do rozpoznawania spraw, o których mowa w art. 14a ust. 5, jeżeli z powodu COVID-19 wymaga tego dobro wymiaru sprawiedliwości. Za zgodą prezesa sądu apelacyjnego sędzia sądu wojskowego może zostać delegowany także do sądu powszechnego na obszarze apelacji.

Art. 14c. 1. W okresie stanu zagrożenia epidemicznego lub stanu epidemii ogłoszonego z powodu COVID-19 sąd penitencjarny, na wniosek dyrektora zakładu karnego, zatwierdzony przez Dyrektora Generalnego Służby Więziennej, może udzielić skazanemu przerwy w wykonaniu kary pozbawienia wolności, chyba że istnieje uzasadnione przypuszczenie, że skazany w czasie pobytu poza zakładem karnym nie będzie przestrzegał porządku prawnego, w szczególności popełni przestępstwo, lub nie będzie stosował się do wytycznych, poleceń lub decyzji właściwych organów związanych z przeciwdziałaniem COVID-19 lub leczeniem zarażenia wirusem SARS-CoV-2.

2. Dyrektor zakładu karnego może złożyć wniosek, o którym mowa w ust. 1, jeżeli w jego ocenie udzielenie przerwy skazanemu może przyczynić się do ograniczenia albo wyeliminowania epidemii. Do wniosku dołącza się opinię o skazanym, sporządzoną przez administrację zakładu karnego, dotyczącą okoliczności będących podstawą udzielenia przerwy, o których mowa w ust. 1.

3. Sąd udziela przerwy na czas oznaczony. Okres przerwy może być przedłużany na wniosek dyrektora zakładu karnego na dalszy czas oznaczony. Okres przerwy udzielonej na podstawie ust. 1 może trwać nie dłużej niż do ustania stanu zagrożenia epidemicznego lub stanu epidemii ogłoszonego z powodu COVID-19.

4. W posiedzeniu sądu ma prawo wziąć udział prokurator.

5. Jeżeli prokurator oświadczy, nie później niż do czasu wydania postanowienia w przedmiocie wniosku o udzielenie albo przedłużenie przerwy, że sprzeciwia się jego uwzględnieniu, sąd umarza postępowanie.

6. Przepisu ust. 1 nie stosuje się do skazanych:

- 1) za przestępstwo umyślne zagrożone karą pozbawienia wolności przekraczającą 3 lata,
- 2) za przestępstwo nieumyślne na karę przekraczającą 3 lata pozbawienia wolności,
- 3) w warunkach określonych w art. 64 § 1 i 2 lub art. 65 § 1 ustawy z dnia 6 czerwca 1997 r. – Kodeks karny (Dz. U. z 2019 r. poz. 1950 i 2128).

7. Z dniem ogłoszenia przez właściwe władze o ustaniu stanu zagrożenia epidemicznego lub stanu epidemii, który stanowił przesłankę udzielenia skazanemu

przerwy w wykonaniu kary pozbawienia wolności, udzielona uprzednio przerwa ustaje z mocy prawa. W takim przypadku skazany jest zobowiązany do powrotu do zakładu karnego w terminie 3 dni od ustania tego stanu, chyba że nie jest to możliwe z uwagi na obowiązki nałożone na niego na podstawie przepisów o zapobieganiu oraz zwalczaniu zakażeń i chorób zakaźnych u ludzi.

8. W kwestiach nieuregulowanych w ust. 1–5 stosuje się przepisy ustawy z dnia 6 czerwca 1997 r. – Kodeks karny wykonawczy (Dz. U. z 2019 r. poz. 676, 679, 1694, 2020 i 2070) o przerwie w wykonaniu kary pozbawienia wolności.

Art. 14d. 1. W okresie stanu zagrożenia epidemicznego lub stanu epidemii ogłoszonego z powodu COVID-19, jeżeli skazanemu nie można udzielić przerwy w wykonaniu kary pozbawienia wolności na podstawie art. 14c, a ograniczenie albo wyeliminowanie ryzyka zarażenia przez skazanego innej osoby nie jest możliwe w ramach działań podejmowanych w zakładzie karnym, dyrektor zakładu karnego może złożyć do sądu penitencjarnego wniosek, zatwierdzony przez Dyrektora Generalnego Służby Więziennej, o wykonywanie kary w postaci umieszczenia skazanego w odpowiednim zakładzie leczniczym. Do wykonywania kary w postaci umieszczenia skazanego w zakładzie leczniczym stosuje się odpowiednio przepisy wydane na podstawie art. 260 § 2 ustawy z dnia 6 czerwca 1997 r. – Kodeks postępowania karnego.

2. Sąd orzeka o wykonywaniu kary pozbawienia wolności poprzez umieszczenie skazanego w odpowiednim zakładzie leczniczym na czas oznaczony albo odmawia uwzględnienia wniosku, jeżeli nie zachodzą okoliczności określone w ust. 1. Czas ten może być przedłużany na wniosek dyrektora zakładu karnego na dalszy czas oznaczony. Czas wykonywania kary w postaci umieszczenia skazanego w odpowiednim zakładzie leczniczym może trwać nie dłużej niż do ustania stanu zagrożenia epidemicznego lub stanu epidemii ogłoszonego z powodu COVID-19.

3. Posiedzenie odbywa się bez udziału stron.

4. Na postanowienie zażalenie przysługuje prokuratorowi i dyrektorowi zakładu karnego.

5. W kwestiach nieuregulowanych w ust. 1–4 stosuje się przepisy ustawy z dnia 6 czerwca 1997 r. – Kodeks karny wykonawczy.

Art. 14e. Przepisy art. 14d stosuje się również do skazanych, w odniesieniu do których wykonywane są kary i środki przymusu określone w art. 242 § 3 ustawy z dnia 6 czerwca 1997 r. – Kodeks karny wykonawczy.

Art. 14f. 1. W okresie obowiązywania stanu zagrożenia epidemicznego albo stanu epidemii ogłoszonego z powodu COVID-19, w wypadku gdy w posiedzeniu sądu penitencjarnego bierze udział skazany pozbawiony wolności, posiedzenie to może się odbyć przy użyciu urządzeń technicznych umożliwiających przeprowadzenie tej czynności na odległość z jednoczesnym bezpośrednim przekazem obrazu i dźwięku. W miejscu przebywania skazanego w czynności tej bierze udział przedstawiciel administracji zakładu karnego lub aresztu śledczego.

2. Przepisy art. 517ea ustawy z dnia 6 czerwca 1997 r. – Kodeks postępowania karnego stosuje się odpowiednio.

Art. 14g. Funkcjonariusz Służby Więziennej w zakresie realizacji zadań, o których mowa w art. 2 ust. 2b ustawy z dnia 9 kwietnia 2010 r. o Służbie Więziennej (Dz. U. z 2019 r. poz. 1427, 1608, 1635 i 2020), może pełnić służbę nie dłużej niż 24 godziny, po których następuje co najmniej 48 godzin wolnych od służby. Przepis art. 127 ust. 3 ustawy z dnia 9 kwietnia 2010 r. o Służbie Więziennej stosuje się odpowiednio.

2. Funkcjonariuszowi Służby Więziennej w trakcie pełnienia służby w rozkładzie, o którym mowa w ust. 1, przysługuje przerwa w wykonywaniu zadań służbowych w wymiarze 45 minut, wliczana do czasu służby. W trakcie przerwy funkcjonariusz zachowuje gotowość do podjęcia czynności służbowych.

Art. 14h. 1. W okresie obowiązywania stanu zagrożenia epidemicznego albo stanu epidemii ogłoszonego z powodu COVID-19, kolegialne organy samorządów: adwokackiego, radców prawnych, notarialnego, kuratorskiego oraz komorniczego, a także ich organy wykonawcze oraz inne organy wewnętrzne mogą podejmować uchwały przy wykorzystaniu środków bezpośredniego porozumiewania się na odległość lub w trybie obiegowym.

2. Uchwała podjęta w trybie, o którym mowa w ust. 1, jest ważna, gdy wszyscy członkowie danego organu zostali powiadomieni o treści projektu uchwały i terminie oddania głosu oraz w głosowaniu wzięła udział co najmniej połowa członków tego organu.

3. W przypadku gdy ustawa szczególna wymaga podjęcia uchwały w głosowaniu tajnym, organy, o których mowa w ust. 1, mogą w trybie, o którym mowa w ust. 1, znieść wymóg tajności głosowania w określonej sprawie.”;

14) po art. 15 dodaje się art. 15a–15zzj w brzmieniu:

„Art. 15a. 1. W związku z przeciwdziałaniem COVID-19, pracodawca będący zakładem aktywności zawodowej może ubiegać się o rekompensatę wypłaconego wynagrodzenia pracownikom niepełnosprawnym, o których mowa w art. 29 ust. 1 pkt 1 ustawy z dnia 27 sierpnia 1997 r. o rehabilitacji zawodowej i społecznej oraz zatrudnianiu osób niepełnosprawnych (Dz. U. z 2020 r. poz. 426), pokrywanego ze środków pochodzących z działalności wytwórczej lub usługowej zakładu aktywności zawodowej lub innych źródeł, w części proporcjonalnej do występującej w danym miesiącu liczby dni przestoju w działalności zakładu aktywności zawodowej lub zmniejszenia przychodu z tej działalności.

2. Pracodawca będący zakładem aktywności zawodowej w celu uzyskania rekompensaty, o której mowa w ust. 1, składa wniosek o rekompensatę do właściwego ze względu na siedzibę zakładu aktywności zawodowej oddziału Państwowego Funduszu Rehabilitacji Osób Niepełnosprawnych.

3. Wniosek o rekompensatę zawiera w szczególności:

- 1) nazwę zakładu aktywności zawodowej, jego adres i siedzibę;
- 2) wskazanie miesiąca, za który pracodawca ubiega się o rekompensatę;
- 3) określenie wysokości wynagrodzeń podlegających rekompensacie, o której mowa w ust. 1.

4. Do wniosku o rekompensatę dołącza się:

- 1) dokumenty potwierdzające wypłatę i wysokość poniesionych kosztów płacy,
- 2) zestawienie przychodu z działalności gospodarczej za czwarty kwartał roku poprzedniego,
- 3) kopie umów, które nie mogły być wykonane w związku z przeciwdziałaniem COVID-19

– wraz z uzasadnieniem.

5. Wniosek o rekompensatę składa się nie później niż w terminie 30 dni od dnia wypłaty wynagrodzeń pracownikom, o których mowa w ust. 1, za okres przestoju w działalności zakładu aktywności zawodowej lub zmniejszenia przychodu z tej działalności w danym miesiącu w związku z przeciwdziałaniem COVID-19.

6. Rekompensatę wypłaca się w terminie 14 dni od dnia złożenia kompletnego wniosku o rekompensatę.

7. Rekompensata wypłacana jest ze środków Państwowego Funduszu Rehabilitacji Osób Niepełnosprawnych.

8. Prezes Zarządu Państwowego Funduszu Rehabilitacji Osób Niepełnosprawnych wydaje decyzję o:

- 1) wysokości rekompensaty, gdy ustalona przez Państwowy Fundusz Rehabilitacji Osób Niepełnosprawnych kwota rekompensaty jest inna niż określona we wniosku o rekompensatę, albo
- 2) odmowie wypłaty rekompensaty.

9. Od decyzji, o których mowa w ust. 8, przysługuje wniosek o ponowne rozpatrzenie sprawy do Prezesa Zarządu Państwowego Funduszu Rehabilitacji Osób Niepełnosprawnych.

10. Przy rozpatrywaniu i rozstrzyganiu spraw przez Państwowy Fundusz Rehabilitacji Osób Niepełnosprawnych stosuje się przepisy ustawy z dnia 14 czerwca 1960 r. – Kodeks postępowania administracyjnego (Dz. U. z 2020 r. poz. 256).

11. Wypłacona kwota rekompensaty jest księgowana i wydatkowana analogicznie do środków Państwowego Funduszu Rehabilitacji Osób Niepełnosprawnych wypłacanych jako miesięczne dofinansowanie do wynagrodzenia pracownika niepełnosprawnego, o którym mowa w art. 26a ustawy z dnia 27 sierpnia 1997 r. o rehabilitacji zawodowej i społecznej oraz zatrudnianiu osób niepełnosprawnych.

Art. 15b. 1. Dofinansowanie ze środków Państwowego Funduszu Rehabilitacji Osób Niepełnosprawnych kosztów uczestnictwa w warsztacie terapii zajęciowej, o którym mowa w art. 10a ust. 1 ustawy z dnia 27 sierpnia 1997 r. o rehabilitacji zawodowej i społecznej oraz zatrudnianiu osób niepełnosprawnych, nie ulega obniżeniu, w związku z zawieszeniem działalności warsztatu na skutek przeciwdziałania COVID-19.

2. Dofinansowanie ze środków Państwowego Funduszu Rehabilitacji Osób Niepełnosprawnych kosztów działania zakładów aktywności zawodowej, o którym mowa w art. 29 ust. 3 pkt 2 ustawy z dnia 27 sierpnia 1997 r. o rehabilitacji zawodowej i społecznej oraz zatrudnianiu osób niepełnosprawnych, nie ulega obniżeniu w związku z przestojem działalności zakładu na skutek przeciwdziałania COVID-19.

Art. 15c. 1. Wojewoda może wydać polecenie podmiotowi prowadzącemu centrum integracji społecznej lub klub integracji społecznej, o których mowa w ustawie z dnia 13 czerwca 2003 r. o zatrudnieniu socjalnym (Dz. U. z 2020 r. poz. 176), zawieszenia zajęć na czas oznaczony, w związku z przeciwdziałaniem COVID-19. Przepisy art. 11 ust. 1 oraz ust. 6–8 niniejszej ustawy stosuje się.

2. Dofinansowanie działalności centrum integracji społecznej, w szczególności, o którym mowa w art. 8 ust. 3 oraz art. 10 ustawy z dnia 13 czerwca 2003 r. o zatrudnieniu socjalnym, lub klubu integracji społecznej nie ulega obniżeniu w związku z zawieszeniem zajęć, o którym mowa w ust. 1.

3. Uczestnikowi centrum integracji społecznej przysługuje świadczenie integracyjne, o którym mowa w art. 15 ust. 1 i 4 ustawy z dnia 13 czerwca 2003 r. o zatrudnieniu socjalnym, w pełnej wysokości za czas zawieszenia zajęć, o którym mowa w ust. 1.

Art. 15d. 1. W przypadku zawieszenia lub czasowego zamknięcia działalności ośrodków wsparcia dla osób z zaburzeniami psychicznymi, o których mowa w art. 51a ust. 1 ustawy z dnia 12 marca 2004 r. o pomocy społecznej (Dz. U. z 2019 r. poz. 1507, 1622, 1690, 1818 i 2473), w celu przeciwdziałania COVID-19, wojewoda przekazuje miesięczną kwotę dotacji na pokrycie bieżących kosztów ich prowadzenia.

2. Wysokość miesięcznej kwoty dotacji z budżetu państwa na pokrycie bieżących kosztów prowadzenia środowiskowego domu samopomocy w sytuacji, o której mowa w ust. 1, jest obliczana jako iloczyn aktualnej liczby osób, posiadających decyzje o skierowaniu nie większej niż statutowa liczba miejsc w tym domu oraz średniej miesięcznej kwoty dotacji wyliczonej dla województwa, zgodnie art. 51c ust. 3 pkt 1 ustawy z dnia 12 marca 2004 r. o pomocy społecznej, z uwzględnieniem zwiększeń, o których mowa w art. 51c ust. 4 i 5 tej ustawy.

3. Wysokość miesięcznej kwoty dotacji z budżetu państwa na pokrycie bieżących kosztów prowadzenia klubu samopomocy w sytuacji, o której mowa w ust. 1, jest obliczana jako iloczyn statutowej liczby miejsc w klubie oraz średniej miesięcznej kwoty dotacji wyliczonej dla województwa, zgodnie art. 51c ust. 3 pkt 2 ustawy z dnia 12 marca 2004 r. o pomocy społecznej.

Art. 15e. W przypadku czasowego ograniczenia lub czasowego zawieszenia funkcjonowania żłobka, klubu dziecięcego lub dziennego opiekuna w celu przeciwdziałania COVID-19, otrzymane na zapewnienie funkcjonowania tego żłobka, klubu dziecięcego lub dziennego opiekuna dotacje celowe z budżetu państwa oraz środki z Funduszu Pracy przyznane na realizację programów, o których mowa w art. 62 ust. 1 ustawy z dnia 4 lutego 2011 r. o opiece nad dziećmi w wieku do lat 3 (Dz. U. z 2020 r. poz. 326) nie podlegają zwrotowi.

Art. 15f. 1. W okresie czasowego ograniczenia lub zawieszenia funkcjonowania jednostek systemu oświaty wprowadzonego na podstawie przepisów wydanych na podstawie art. 30b ustawy z dnia 14 grudnia 2016 r. – Prawo oświatowe (Dz. U. z 2019 r. poz. 1148, z późn. zm.⁷⁾) pracodawca zwalnia młodocianego pracownika odbywającego przygotowanie zawodowe z obowiązku świadczenia pracy.

2. Pracodawca, z którym zawarta została umowa o refundację, o której mowa w art. 12 ust. 6 ustawy z dnia 20 kwietnia 2004 r. o promocji zatrudnienia i instytucjach rynku pracy (Dz. U. z 2019 r. poz. 1482, 1622, 1818 i 2473 oraz z 2020 r. poz. 278), w przypadku wypłaty młodocianemu pracownikowi, o którym mowa w ust. 1, wynagrodzenia za okres zwolnienia z obowiązku świadczenia pracy, w całości lub w części, zachowuje prawo do refundacji.

Art. 15g. 1. Przedsiębiorca w rozumieniu art. 4 ust. 1 lub 2 ustawy z dnia 6 marca 2018 r. – Prawo przedsiębiorców, u którego wystąpił spadek obrotów gospodarczych w następstwie wystąpienia COVID-19 może zwrócić się z wnioskiem o przyznanie świadczeń na rzecz ochrony miejsc pracy, o wypłatę ze środków Funduszu Gwarantowanych Świadczeń Pracowniczych świadczeń na dofinansowanie wynagrodzenia pracowników objętych przestojem ekonomicznym albo obniżonym wymiarem czasu pracy, w następstwie wystąpienia COVID-19, na zasadach określonych w ust. 7 i 10.

2. Przedsiębiorcy, o którym mowa w ust. 1, przysługują środki z Funduszu Gwarantowanych Świadczeń Pracowniczych na opłacanie składek na ubezpieczenia społeczne pracowników należnych od pracodawcy na podstawie ustawy z dnia 13 października 1998 r. o systemie ubezpieczeń społecznych (Dz. U. z 2020 r. poz. 266 i 321) od przyznanych świadczeń, o których mowa w ust. 1.

3. Przedsiębiorca, o którym mowa w ust. 1, musi spełniać kryteria, o których mowa w art. 3 ust. 1 pkt 2 i 3 ustawy z dnia 11 października 2013 r. o szczególnych rozwiązaniach związanych z ochroną miejsc pracy (Dz. U. z 2019 r. poz. 669), z zastrzeżeniem, że nie zalega w regulowaniu zobowiązań podatkowych, składek na ubezpieczenia społeczne, ubezpieczenie zdrowotne, Fundusz Gwarantowanych Świadczeń Pracowniczych, Fundusz Pracy lub Fundusz Solidarnościowy do końca trzeciego kwartału 2019 r.

⁷⁾ Zmiany tekstu jednolitego wymienionej ustawy zostały ogłoszone w Dz. U. z 2019 r. poz. 1680, 1681, 1818, 2197 i 2248 oraz z 2020 r. poz. 374.

4. Pracownikiem, o którym mowa w ust. 1, jest osoba fizyczna, która zgodnie z przepisami polskiego prawa pozostaje z pracodawcą w stosunku pracy. Przepis ust. 1 stosuje się odpowiednio do osób zatrudnionych na podstawie umowy o pracę nakładczą lub umowy zlecenia albo innej umowy o świadczenie usług, do której zgodnie z ustawą z dnia 23 kwietnia 1964 r. – Kodeks cywilny (Dz. U. z 2019 r. poz. 1145 i 1495) stosuje się przepisy dotyczące zlecenia, albo która wykonuje pracę zarobkową na podstawie innej niż stosunek pracy na rzecz pracodawcy będącego rolniczą spółdzielnią produkcyjną lub inną spółdzielnią zajmującą się produkcją rolną, jeżeli z tego tytułu podlega obowiązkowi ubezpieczeń: emerytalnemu i rentowemu, z wyjątkiem pomocy domowej zatrudnionej przez osobę fizyczną.

5. Świadczenia, o których mowa w ust. 1, oraz środki, o których mowa w ust. 2, są wypłacane w okresach przestoju ekonomicznego lub obniżonego wymiaru czasu pracy, o których mowa w art. 2 ustawy z dnia 11 października 2013 r. o szczególnych rozwiązaniach związanych z ochroną miejsc pracy.

6. Pracownikowi objętemu przestojem ekonomicznym pracodawca wypłaca wynagrodzenie obniżone nie więcej niż o 50%, nie niższe jednak niż w wysokości minimalnego wynagrodzenia za pracę ustalanego na podstawie przepisów o minimalnym wynagrodzeniu za pracę, z uwzględnieniem wymiaru czasu pracy.

7. Wynagrodzenie, o którym mowa w ust. 6, jest dofinansowywane ze środków Funduszu Gwarantowanych Świadczeń Pracowniczych, w wysokości 50% minimalnego wynagrodzenia za pracę ustalanego na podstawie przepisów o minimalnym wynagrodzeniu za pracę, z uwzględnieniem wymiaru czasu pracy. Dofinansowanie nie przysługuje do wynagrodzeń pracowników, których wynagrodzenie uzyskane w miesiącu poprzedzającym miesiąc, w którym został złożony wniosek, o którym mowa w ust. 1, było wyższe niż 300% prognozowanego przeciętnego miesięcznego wynagrodzenia brutto w gospodarce narodowej w 2020 r.

8. Przedsiębiorca, o którym mowa w ust. 1, może obniżyć wymiar czasu pracy o 20%, nie więcej niż do 0,5 etatu, z zastrzeżeniem, że wynagrodzenie nie może być niższe niż minimalne wynagrodzenie za pracę ustalone na podstawie przepisów o minimalnym wynagrodzeniu za pracę, z uwzględnieniem wymiaru czasu pracy.

9. Przez spadek obrotów gospodarczych rozumie się spadek sprzedaży towarów lub usług, w ujęciu ilościowym lub wartościowym:

- 1) nie mniej niż o 15%, obliczony jako stosunek łącznych obrotów w ciągu dowolnie wskazanych 2 kolejnych miesięcy kalendarzowych, przypadających w okresie po dniu 1 stycznia 2020 r. do dnia poprzedzającego dzień złożenia wniosku, o którym mowa w ust. 1, w porównaniu do łącznych obrotów z analogicznych 2 kolejnych miesięcy kalendarzowych roku poprzedniego; za miesiąc uważa się także 30 kolejno po sobie następujących dni kalendarzowych, w przypadku gdy dwumiesięczny okres porównawczy rozpoczyna się w trakcie miesiąca kalendarzowego, to jest w dniu innym niż pierwszy dzień danego miesiąca kalendarzowego, lub
- 2) nie mniej niż o 25% obliczony jako stosunek obrotów z dowolnie wskazanego miesiąca kalendarzowego, przypadającego po dniu 1 stycznia 2020 r. do dnia poprzedzającego dzień złożenia wniosku, o którym mowa w ust.1, w porównaniu do obrotów z miesiąca poprzedniego; za miesiąc uważa się także 30 kolejno po sobie następujących dni kalendarzowych, w przypadku gdy okres porównawczy rozpoczyna się w trakcie miesiąca kalendarzowego, to jest w dniu innym niż pierwszy dzień danego miesiąca kalendarzowego.

10. Wynagrodzenie, o którym mowa w ust. 8, jest dofinansowywane ze środków Funduszu Gwarantowanych Świadczeń Pracowniczych do wysokości połowy wynagrodzenia, o którym mowa w ust. 8, jednak nie więcej niż 40% przeciętnego miesięcznego wynagrodzenia z poprzedniego kwartału ogłaszanego przez Prezesa Głównego Urzędu Statystycznego na podstawie przepisów o emeryturach i rentach z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych, obowiązującego na dzień złożenia wniosku, o którym mowa w ust. 1. Dofinansowanie nie przysługuje do wynagrodzeń pracowników, których wynagrodzenie uzyskane w miesiącu poprzedzającym miesiąc, w którym został złożony wniosek, o którym mowa w ust. 1, było wyższe niż 300% prognozowanego przeciętnego miesięcznego wynagrodzenia brutto w gospodarce narodowej w 2020 r.

11. Warunki i tryb wykonywania pracy w okresie przestoju ekonomicznego lub obniżonego wymiaru czasu pracy ustala się w porozumieniu. Porozumienie zawiera pracodawca oraz:

- 1) organizacje związkowe reprezentatywne w rozumieniu art. 25³ ust. 1 lub ust. 2 ustawy o związkach zawodowych, z których każda zrzesza co najmniej 5% pracowników zatrudnionych u pracodawcy, albo
- 2) organizacje związkowe reprezentatywne w rozumieniu art. 25³ ust. 1 lub ust. 2 ustawy o związkach zawodowych – jeżeli u pracodawcy nie działają

reprezentatywne zakładowe organizacje związkowe zrzeszające co najmniej 5% pracowników zatrudnionych u pracodawcy, albo

- 3) zakładowa organizacja związkowa – jeżeli u pracodawcy działa jedna organizacja związkowa, albo
- 4) przedstawiciele pracowników, wyłonieni w trybie przyjętym u danego pracodawcy – jeżeli u pracodawcy nie działa zakładowa organizacja związkowa; w przypadku trudności w przeprowadzeniu wyborów przedstawiceli pracowników z powodu COVID-19, w szczególności wywołanych nieobecnością pracowników, trwającym przestojem lub wykonywaniem przez część pracowników pracy zdalnej, porozumienie to może być zawarte z przedstawicielami pracowników wybranymi przez pracowników uprzednio dla innych celów przewidzianych w przepisach prawa pracy.

12. Pracodawca przekazuje kopię porozumienia właściwemu okręgowemu inspektorowi pracy w terminie 5 dni roboczych od dnia zawarcia porozumienia. W przypadku gdy pracownicy zatrudnieni u pracodawcy byli objęci ponadzakładowym układem zbiorowym pracy, okręgowy inspektor pracy przekazuje informacje o porozumieniu w sprawie określenia warunków i trybu wykonywania pracy w okresie przestoju ekonomicznego lub obniżonego wymiaru czasu pracy do rejestru ponadzakładowych układów pracy.

13. W zakresie i przez czas określony w porozumieniu w sprawie określenia warunków i trybu wykonywania pracy w okresie przestoju ekonomicznego lub obniżonego wymiaru czasu pracy nie stosuje się warunków wynikających z układu ponadzakładowego oraz z układu zakładowego warunków umów o pracę i innych aktów stanowiących podstawę nawiązania stosunku pracy.

14. W porozumieniu określa się co najmniej:

- 1) grupy zawodowe objęte przestojem ekonomicznym lub obniżonym wymiarem czasu pracy;
- 2) obniżony wymiar czasu pracy obowiązujący pracowników;
- 3) okres, przez jaki obowiązują rozwiązania dotyczące przestoju ekonomicznego lub obniżonego wymiaru czasu pracy.

15. Przy ustalaniu warunków i trybu wykonywania pracy w okresie przestoju ekonomicznego lub obniżonego wymiaru czasu pracy nie stosuje się art. 42 § 1–3 ustawy z dnia 26 czerwca 1974 r. – Kodeks pracy.

16. Świadczenia, o których mowa w ust. 1, oraz środki, o których mowa w ust. 2, przysługują przez łączny okres 3 miesięcy przypadających od daty złożenia wniosku, o którym mowa w ust. 1.

17. Do wypłaty i rozliczania świadczeń, o których mowa w ust. 1, oraz środków, o których mowa w ust. 2, stosuje się odpowiednio przepisy art. 3 ust. 2 oraz art. 7–16 ustawy z dnia 11 października 2013 r. o szczególnych rozwiązaniach związanych z ochroną miejsc pracy oraz przepisy wykonawcze do tej ustawy.

18. Przedsiębiorca, o którym mowa w ust. 1, może otrzymać pomoc z Funduszu Gwarantowanych Świadczeń Pracowniczych wyłącznie w przypadku, jeśli nie uzyskał pomocy w odniesieniu do tych samych pracowników w zakresie takich samych tytułów wypłat na rzecz ochrony miejsc pracy.

19. Wnioski, o których mowa w ust. 1, rozpatruje się według kolejności ich wpływu, do wyczerpania środków.

20. Rada Ministrów może, w celu przeciwdziałania skutkom gospodarczym COVID-19, w drodze rozporządzenia, przedłużyć okres, o którym mowa w ust. 16, mając na względzie okres obowiązywania stanu zagrożenia epidemicznego albo stanu epidemii oraz skutki nimi wywołane.

21. Zadania organów administracji wynikające z ust. 1 realizują dyrektorzy wojewódzkich urzędów pracy.

Art. 15h. 1. Z przyczyn związanych z przeciwdziałaniem COVID-19, orzeczenie o niepełnosprawności albo orzeczenie o stopniu niepełnosprawności, wydane na czas określony na podstawie ustawy z dnia 27 sierpnia 1997 r. o rehabilitacji zawodowej i społecznej oraz zatrudnianiu osób niepełnosprawnych, którego ważność:

- 1) upłynęła w terminie do 90 dni przed dniem wejścia w życie niniejszej ustawy, pod warunkiem złożenia w trakcie ważności posiadanego orzeczenia na czas określony, kolejnego wniosku o wydanie orzeczenia, zachowuje ważność, nie dłużej jednak niż do upływu 60. dnia od dnia odwołania stanu zagrożenia epidemicznego albo stanu epidemii, jednak nie dłużej niż do dnia wydania nowego orzeczenia o niepełnosprawności albo orzeczenia o stopniu niepełnosprawności;
- 2) upływa po dniu wejścia w życie niniejszej ustawy, pod warunkiem złożenia w trakcie ważności posiadanego orzeczenia na czas określony, kolejnego wniosku o wydanie orzeczenia, zachowuje ważność nie dłużej jednak niż do upływu 60. dnia od dnia odwołania stanu zagrożenia epidemicznego albo stanu epidemii, jednak nie

dłużej niż do dnia wydania nowego orzeczenia o niepełnosprawności albo orzeczenia o stopniu niepełnosprawności.

2. Z przyczyn związanych z przeciwdziałaniem COVID-19, w związku z zachowaniem ważności orzeczeń o niepełnosprawności albo orzeczeń o stopniu niepełnosprawności, na okres wskazany w ust. 1, karty parkingowe, o których mowa w art. 8 ust. 4 ustawy z dnia 20 czerwca 1997 r. – Prawo o ruchu drogowym (Dz. U. z 2020 poz. 110 i 284) zachowują ważność do 60. dnia od dnia odwołania stanu zagrożenia epidemicznego albo stanu epidemii, nie dłużej jednak niż do dnia wydania nowego orzeczenia o niepełnosprawności albo orzeczenia o stopniu niepełnosprawności.

3. Z przyczyn związanych z przeciwdziałaniem COVID-19, karty parkingowe, o których mowa w art. 8 ust. 5 ustawy z dnia 20 czerwca 1997 r. – Prawo o ruchu drogowym, zachowują ważność do 60. dnia od dnia odwołania stanu zagrożenia epidemicznego albo stanu epidemii.

4. Jeżeli decyzja przyznająca świadczenie z pomocy społecznej, o której mowa w ustawie z dnia 12 marca 2004 r. o pomocy społecznej, została wydana w związku z niepełnosprawnością potwierdzoną orzeczeniem i okres, na który została przyznana pomoc, jest uzależniony terminem ważności orzeczenia o niepełnosprawności lub orzeczenia o stopniu niepełnosprawności, okres wskazany w decyzji ulega przedłużeniu na okres, na jaki zachowuje ważność orzeczenie o niepełnosprawności lub orzeczenie o stopniu niepełnosprawności, zgodnie z ust. 1 i 2, na podstawie decyzji wydanej z urzędu.

5. Zmiana decyzji w sytuacji, o której mowa w ust. 4, nie wymaga przeprowadzenia rodzinnego wywiadu środowiskowego ani jego aktualizacji.

Art. 15i. 1. W związku z wystąpieniem COVID-19 w okresie obowiązywania stanu zagrożenia epidemicznego albo stanu epidemii oraz w okresie 30 dni następujących po ich odwołaniu zakaz, o którym mowa w art. 5 ustawy z dnia 10 stycznia 2018 r. o ograniczeniu handlu w niedziele i święta oraz w niektóre inne dni (Dz. U. z 2019 r. poz. 466), nie obowiązuje w niedziele w zakresie wykonywania czynności związanych z handlem, polegających na rozładowywaniu, przyjmowaniu i ekspozycji towarów pierwszej potrzeby oraz powierzania pracownikowi lub zatrudnionemu wykonywania takich czynności.

2. Zwolnienie z zakazu, o którym mowa w ust. 1, nie obowiązuje w niedziele, w które przypada święto.

Art. 15j. Opłatę roczną z tytułu użytkowania wieczystego, o której mowa w art. 71 ust. 1 ustawy z dnia 21 sierpnia 1997 r. o gospodarce nieruchomościami (Dz.U. z 2020 r. poz. 65 i 284) za rok 2020 wnosi się w terminie do dnia 30 czerwca 2020 r.

Art. 15k. 1. Odstąpienie od umowy w trybie określonym w art. 47 ust. 4 ustawy z dnia 24 listopada 2017 r. o imprezach turystycznych i powiązanych usługach turystycznych lub rozwiązanie przez organizatora turystyki umowy o udział w imprezie turystycznej w trybie określonym w art. 47 ust. 5 pkt 2 tej ustawy, które to odstąpienie od umowy lub rozwiązanie umowy pozostaje w bezpośrednim związku z wybuchem epidemii wirusa SARS-CoV-2, jest skuteczne z mocy prawa po upływie 180 dni od dnia powiadomienia przez podróżnego o odstąpieniu lub powiadomienia o rozwiązaniu przez organizatora turystyki.

2. Odstąpienie od umowy bądź jej rozwiązanie, o którym mowa w ust. 1, nie jest skuteczne w przypadku wyrażenia przez podróżnego zgody na otrzymanie w zamian od organizatora turystyki vouchera do realizacji na poczet przyszłych imprez turystycznych w ciągu roku od dnia, w którym miała się odbyć impreza turystyczna.

3. Wartość vouchera, o którym mowa w ust. 2, nie może być niższa niż kwota wpłacona na poczet realizacji dotychczasowej umowy o imprezę turystyczną.

4. Środki odpowiadające wpłatom na poczet realizacji umów o imprezy turystyczne, w stosunku do których zastosowanie znajdzie ust. 2, podlegają ochronie na wypadek niewypłacalności organizatora turystyki.

Art. 15l. 1. W okresie obowiązywania stanu zagrożenia epidemicznego albo stanu epidemii, od przedsiębiorców w rozumieniu art. 4 ust. 1 lub 2 ustawy z dnia 6 marca 2018 r. – Prawo przedsiębiorców wstrzymuje się pobieranie:

- 1) wynagrodzeń dla organizacji zbiorowego zarządzania prawami autorskimi lub prawami pokrewnymi wynikających z umowy, której przedmiotem jest korzystanie z utworów lub przedmiotów praw pokrewnych lub pobór wynagrodzenia za takie korzystanie, a wynagrodzenia te nie są określane jako wprost zależne od faktycznego przychodu lub dochodu tego podmiotu za świadczenie przez niego usług w danym okresie,
 - 2) opłat abonamentowych, o których mowa w ustawie z dnia 21 kwietnia 2005 r. o opłatach abonamentowych (Dz. U. z 2019 r. poz. 1801 oraz z 2020 r. poz. 383)
- jeżeli spełniają one łącznie warunki określone w ust. 2.

2. Warunkami skorzystania z wstrzymania poboru wynagrodzeń i opłat, o których mowa w ust. 1 pkt 1 i 2, są:

- 1) świadczenie przed wejściem w życie niniejszej ustawy przez przedsiębiorcę usług w miejscu, które umożliwia zapoznanie się przez jego klientów z utworami lub przedmiotami praw pokrewnych;
- 2) bycie płatnikiem wynagrodzeń i opłat, o których mowa w ust. 1 pkt 1 i 2;
- 3) uiszczenie wynagrodzeń i opłat, o których mowa w ust. 1 pkt 1 i 2, za okresy rozliczeniowe przypadające przed dniem 8 marca 2020 r.

3. Przepisy ust. 1 i 2 stosuje się odpowiednio do organizacji pozarządowych w rozumieniu art. 3 ust. 2 ustawy o działalności pożytku publicznego i o wolontariacie i podmiotów wymienionych w art. 3 ust. 3 tej ustawy w zakresie, w którym prowadzą działalność pożytku publicznego.

Art. 15m. 1. W okresie obowiązywania stanu zagrożenia epidemicznego albo stanu epidemii oraz w okresie 12 miesięcy po ich odwołaniu, minister właściwy do spraw kultury i ochrony dziedzictwa narodowego może przeznaczać środki budżetu państwa z części, której jest dysponentem, oraz środki Funduszu Promocji Kultury, o którym mowa w art. 87 ust. 1 ustawy z dnia 9 listopada 2009 r. o grach hazardowych (Dz. U. z 2019 r. poz. 847 i 1495 oraz z 2020 r. poz. 284), na wsparcie finansowe osób fizycznych, osób prawnych lub jednostek organizacyjnych nieposiadających osobowości prawnej, w przypadku gdy działalność twórcza lub artystyczna nie może być kontynuowana w obecnej formie w okresie obowiązywania stanu zagrożenia epidemicznego albo stanu epidemii, ze względu na ograniczenia, zakazy i nakazy, o których mowa w art. 46 ust. 4 ustawy z dnia 5 grudnia 2008 r. o zapobieganiu oraz zwalczaniu zakażeń i chorób zakaźnych ludzi i może być kontynuowana w okresie obowiązywania stanu zagrożenia epidemicznego albo stanu epidemii, bez naruszania tych ograniczeń, zakazów i nakazów pod warunkiem zmiany formy upowszechniania tej działalności.

2. Wsparcie finansowe może zostać udzielone, w przypadku gdy działalność osób i jednostek, o których mowa w ust. 1, jest działalnością kulturalną objętą mecenatem państwa w przepisach wykonawczych wydanych na podstawie art. 9a ustawy z dnia 25 października 1991 r. o organizowaniu i prowadzeniu działalności kulturalnej (Dz. U. z 2020 r. poz. 194) lub działalnością polegającą na produkcji audiowizualnej i jest przyznawane na dofinansowanie wydatków na zmianę formy upowszechniania działalności twórczej i artystycznej.

3. Wsparcia finansowego może udzielić minister właściwy do spraw kultury i ochrony dziedzictwa narodowego lub wyznaczona przez niego państwowa instytucja kultury.

4. Udzielenie wsparcia następuje w ramach programów ogłaszanych w Biuletynie Informacji Publicznej na stronie podmiotowej urzędu obsługującego ministra właściwego do spraw kultury i ochrony dziedzictwa narodowego lub wyznaczonej przez niego państwowej instytucji kultury.

5. Minister właściwy do spraw kultury i ochrony dziedzictwa narodowego określi, w drodze rozporządzenia, szczegółowe warunki uzyskiwania wsparcia finansowego, o którym mowa w ust. 1, w tym maksymalną wysokość tego wsparcia, rodzaj wydatków objętych wsparciem, dane, które wniosek o przyznanie wsparcia powinien zawierać, tryb składania wniosków oraz przekazywania środków, biorąc pod uwagę okres, przez który obowiązuje stan zagrożenia epidemicznego albo stan epidemii, zakres ograniczeń, zakazów i nakazów, o których mowa w art. 46 ust. 4 ustawy z dnia 5 grudnia 2008 r. o zapobieganiu oraz zwalczaniu zakażeń i chorób zakaźnych ludzi, priorytety społeczne oraz konieczność zapewnienia ciągłości realizacji zadań, na które przeznaczane są środki budżetu państwa z części, której jest dysponentem, oraz przedsięwzięć i działań, o których mowa w art. 87 ust. 4 ustawy z dnia 9 listopada 2009 r. o grach hazardowych.

Art. 15n. Warunków określonych w zezwoleniu, o którym mowa w art. 18 ust. 1 ustawy z dnia 6 września 2001 r. o transporcie drogowym, nie stosuje się w przypadku:

- 1) konieczności podjęcia czynności związanych z przeciwdziałaniem COVID-19;
- 2) braku rentowności wykonywanych przewozów, będącego skutkiem niezależnych od przedsiębiorcy okoliczności, związanych z przeciwdziałaniem COVID-19.

Art. 15o. 1. Z przyczyn związanych z przeciwdziałaniem COVID-19, przyznanie świadczeń, o których mowa w ustawie z dnia 12 marca 2004 r. o pomocy społecznej, w szczególności osobie lub rodzinie, które zostały poddane kwarantannie w związku z podejrzeniem zakażenia lub choroby zakaźnej, nie wymaga przeprowadzenia rodzinnego wywiadu środowiskowego, a ustalenie sytuacji osobistej, rodzinnej, dochodowej i majątkowej może nastąpić na podstawie:

- 1) rozmowy telefonicznej z pracownikiem socjalnym, oraz
- 2) dokumentów lub oświadczenia, o których mowa w art. 107 ust. 5b ustawy z dnia 12 marca 2004 r. o pomocy społecznej, a także ich kopii, w tym elektronicznych, uzyskanych od osoby lub rodziny ubiegającej się o pomoc lub

3) informacji udostępnionych przez podmioty, o których mowa w art. 105 tej ustawy.

2. Z przyczyn związanych z przeciwdziałaniem COVID-19 przyznawanie lub aktualizacja prawa do świadczeń opiekuńczych, o których mowa w ustawie z dnia 28 listopada 2003 r. o świadczeniach rodzinnych, oraz zasiłku dla opiekuna, o którym mowa w ustawie z dnia 4 kwietnia 2014 r. o ustaleniu i wypłacie zasiłków dla opiekunów, w szczególności osobie, która została poddana kwarantannie w związku z podejrzeniem o zakażenie lub o chorobę zakaźną, nie wymaga przeprowadzenia rodzinnego wywiadu środowiskowego, a ustalenie sprawowania opieki może nastąpić w szczególności na podstawie:

- 1) rozmowy telefonicznej z pracownikiem socjalnym oraz
- 2) dokumentów lub oświadczeń, a także ich kopii, w tym elektronicznych, uzyskanych od osoby ubiegającej się o świadczenie lub je otrzymującej lub od członków jej rodziny.

Art. 15p. Rada gminy może wprowadzić, w drodze uchwały, za część roku 2020, zwolnienia z podatku od nieruchomości: gruntów, budynków i budowli związanych z prowadzeniem działalności gospodarczej, wskazanym grupom przedsiębiorców, których płynność finansowa uległa pogorszeniu w związku z ponoszeniem negatywnych konsekwencji ekonomicznych z powodu COVID-19.

Art. 15q. Rada gminy może przedłużyć, w drodze uchwały, wskazanym grupom przedsiębiorców, których płynność finansowa uległa pogorszeniu w związku z ponoszeniem negatywnych konsekwencji ekonomicznych z powodu COVID-19, terminy płatności rat podatku od nieruchomości, płatnych w kwietniu, maju i czerwcu 2020 r., nie dłużej niż do dnia 30 września 2020 r.

Art. 15r. 1. Strony umowy w sprawie zamówienia publicznego, w rozumieniu ustawy z dnia 29 stycznia 2004 r. – Prawo zamówień publicznych (Dz. U. z 2019 r. poz. 1843), niezwłocznie, wzajemnie informują się o wpływie okoliczności związanych z wystąpieniem COVID-19 na należyte wykonanie tej umowy, o ile taki wpływ wystąpił lub może wystąpić. Strony umowy potwierdzają ten wpływ dołączając do informacji, o której mowa w zdaniu pierwszym, oświadczenia lub dokumenty, które mogą dotyczyć w szczególności:

- 1) nieobecności pracowników lub osób świadczących pracę za wynagrodzeniem na innej podstawie niż stosunek pracy, które uczestniczą lub mogłyby uczestniczyć w realizacji zamówienia;

- 2) decyzji wydanych przez Głównego Inspektora Sanitarnego lub działającego z jego upoważnienia państwowego wojewódzkiego inspektora sanitarnego, w związku z przeciwdziałaniem COVID-19, nakładających na wykonawcę obowiązek podjęcia określonych czynności zapobiegawczych lub kontrolnych;
- 3) poleceń wydanych przez wojewodów lub decyzji wydanych przez Prezesa Rady Ministrów związanych z przeciwdziałaniem COVID-19, o których mowa w art. 11 ust. 1 i 2;
- 4) wstrzymania dostaw produktów, komponentów produktu lub materiałów, trudności w dostępie do sprzętu lub trudności w realizacji usług transportowych;
- 5) okoliczności, o których mowa w pkt 1–4, w zakresie w jakim dotyczą one podwykonawcy lub dalszego podwykonawcy.

2. Każda ze stron umowy, o której mowa w ust. 1, może żądać przedstawienia dodatkowych oświadczeń lub dokumentów potwierdzających wpływ okoliczności związanych z wystąpieniem COVID-19 na należyte wykonanie tej umowy .

3. Strona umowy, o której mowa w ust. 1, na podstawie otrzymanych oświadczeń lub dokumentów, o których mowa w ust. 1 i 2, w terminie 14 dni od dnia ich otrzymania, przekazuje drugiej stronie swoje stanowisko, wraz z uzasadnieniem, odnośnie do wpływu okoliczności, o których mowa w ust. 1, na należyte jej wykonanie. Jeżeli strona umowy otrzymała kolejne oświadczenia lub dokumenty, termin liczony jest od dnia ich otrzymania.

4. Zamawiający, po stwierdzeniu, że okoliczności związane z wystąpieniem COVID-19, o których mowa w ust. 1, mogą wpłynąć lub wpływają na należyte wykonanie umowy, o której mowa w ust. 1, może w uzgodnieniu z wykonawcą dokonać zmiany umowy, o której mowa w art. 144 ust. 1 pkt 3 ustawy z dnia 29 stycznia 2004 r. – Prawo zamówień publicznych, w szczególności przez:

- 1) zmianę terminu wykonania umowy lub jej części, lub czasowe zawieszenie wykonywania umowy lub jej części,
- 2) zmianę sposobu wykonywania dostaw, usług lub robót budowlanych,
- 3) zmianę zakresu świadczenia wykonawcy i odpowiadającą jej zmianę wynagrodzenia wykonawcy

– o ile wzrost wynagrodzenia spowodowany każdą kolejną zmianą nie przekroczy 50% wartości pierwotnej umowy.

5. Jeżeli umowa w sprawie zamówienia publicznego zawiera postanowienia korzystniej kształtujące sytuację wykonawcy, niż wynikałoby to z ust. 4, do zmiany umowy stosuje się te postanowienia, z zastrzeżeniem, że okoliczności związane z wystąpieniem COVID-19, o których mowa w ust. 1, nie mogą stanowić samodzielnej podstawy do wykonania umownego prawa odstąpienia od umowy.

6. Jeżeli umowa w sprawie zamówienia publicznego zawiera postanowienia dotyczące kar umownych lub odszkodowań z tytułu odpowiedzialności za jej niewykonanie lub nienależyte wykonanie z powodu oznaczonych okoliczności, strona umowy, o której mowa w ust. 1, w stanowisku, o którym mowa w ust. 3, przedstawia wpływ okoliczności związanych z wystąpieniem COVID-19 na należyte jej wykonanie oraz wpływ zmiany umowy zgodnie z ust. 4, na zasadność ustalenia i dochodzenia tych kar lub odszkodowań, lub ich wysokość.

7. Wykonawca i podwykonawca, po stwierdzeniu, że okoliczności związane z wystąpieniem COVID-19, mogą wpłynąć lub wpływają na należyte wykonanie łączącej ich umowy, która jest związana z wykonaniem zamówienia publicznego lub jego części, uzgadniają odpowiednią zmianę tej umowy, w szczególności mogą zmienić termin wykonania umowy lub jej części, czasowo zawiesić wykonywanie umowy lub jej części, zmienić sposób wykonywania umowy lub zmienić zakres wzajemnych świadczeń.

8. W przypadku dokonania zmiany umowy, o której mowa w ust. 1, jeżeli zmiana ta obejmuje część zamówienia powierzoną do wykonania podwykonawcy, wykonawca i podwykonawca uzgadniają odpowiednią zmianę łączącej ich umowy, w sposób zapewniający, że warunki wykonania tej umowy przez podwykonawcę nie będą mniej korzystne niż warunki wykonania umowy, o której mowa w ust. 1, zmienionej zgodnie z ust. 4, przez wykonawcę.

9. Przepisy ust. 7 i 8 stosuje się do umowy zawartej między podwykonawcą a dalszym podwykonawcą.

Art. 15s. Nie stanowi naruszenia dyscypliny finansów publicznych, o którym mowa w art. 5 ust. 1 pkt 1 i 2 oraz art. 17 ust. 6 ustawy z dnia 17 grudnia 2004 r. o odpowiedzialności za naruszenie dyscypliny finansów publicznych (Dz. U. z 2019 r. poz. 1440, 1495, 2020 i 2473 oraz z 2020 r. poz. 284):

- 1) nieustalenie lub niedochodzenie od strony umowy, o której mowa w art. 15r ust. 1, należności powstałych w związku z niewykonaniem lub nienależytym wykonaniem

umowy w sprawie zamówienia publicznego na skutek okoliczności związanych z wystąpieniem COVID-19, o których mowa w art. 15r ust. 1;

- 2) zmiana umowy w sprawie zamówienia publicznego zgodnie z art. 15r ust. 4.

Art. 15t. Nie popełnia przestępstwa, o którym mowa w art. 296 § 1–4 ustawy z dnia 6 czerwca 1997 r. – Kodeks karny, kto nie ustala lub nie dochodzi od strony umowy, o której mowa w art. 15r ust. 1, należności powstałych w związku z niewykonaniem lub nienależytym wykonaniem umowy w sprawie zamówienia publicznego na skutek okoliczności związanych z wystąpieniem COVID-19, o których mowa w art. 15r ust. 1, lub zmienia umowę w sprawie zamówienia publicznego zgodnie z art. 15r ust. 4.

Art. 15u. Za szkodę wyrządzoną działaniem lub zaniechaniem sprzecznym z prawem lub postanowieniami umowy spółki, o której mowa w art. 293 § 1 albo art. 483 § 1 ustawy z dnia 15 września 2000 r. – Kodeks spółek handlowych (Dz. U. z 2019 r. poz. 505, 1543, 1655, 1798, 2217 oraz z 2020 r. poz. 288), nie odpowiada wobec spółki członek zarządu, rady nadzorczej, komisji rewizyjnej oraz likwidator, który nie ustala lub nie dochodzi od strony umowy, o której mowa w art. 15r ust. 1, należności powstałych w związku z niewykonaniem lub nienależytym wykonaniem umowy w sprawie zamówienia publicznego na skutek okoliczności związanych z wystąpieniem COVID-19, o którym mowa w art. 15r ust. 1, lub zmienia umowę w sprawie zamówienia publicznego zgodnie z art. 15r ust. 4.

Art. 15v. Przepisy art. 15r–15u nie naruszają praw stron umowy, o której mowa w art. 15r ust. 1, wynikających z przepisów prawa cywilnego, z zastrzeżeniem art. 15r ust. 5.

Art. 15w. Nie popełnia przestępstwa określonego w art. 231 lub art. 296 ustawy z dnia 6 czerwca 1997 r. – Kodeks karny, deliktu dyscyplinarnego ani czynu, o którym mowa w art. 1 ustawy z dnia 17 grudnia 2004 r. o odpowiedzialności za naruszenie dyscypliny finansów publicznych, kto w okresie stanu epidemii ogłoszonego z powodu COVID-19, nabywając towary lub usługi niezbędne dla zwalczania tej epidemii narusza obowiązki służbowe lub obowiązujące w tym zakresie przepisy, jeżeli działa w interesie społecznym, zaś bez dopuszczenia się tych naruszeń nabycie tych towarów lub usług nie mogłoby zostać zrealizowane albo byłoby istotnie zagrożone.

Art. 15x. 1. W przypadku ogłoszenia stanu zagrożenia epidemicznego albo stanu epidemii pracodawca może, na czas oznaczony nie dłuższy niż do czasu odwołania stanu zagrożenia epidemicznego albo stanu epidemii:

- 1) zmienić system lub rozkład czasu pracy pracowników w sposób niezbędny dla zapewnienia ciągłości funkcjonowania przedsiębiorstwa lub stacji;
- 2) polecić pracownikom świadczenie pracy w godzinach nadliczbowych w zakresie i wymiarze niezbędnym dla zapewnienia ciągłości funkcjonowania przedsiębiorstwa lub stacji.

2. Przepis ust. 1 stosuje się do pracodawców zatrudniających pracowników:

- 1) w przedsiębiorstwie prowadzącym działalność polegającą na zapewnieniu funkcjonowania systemów i obiektów infrastruktury krytycznej w rozumieniu art. 3 pkt 2 lit. a, c, f, h i k ustawy z dnia 26 kwietnia 2007 r. o zarządzaniu kryzysowym (Dz. U. z 2019 r. poz. 1398 oraz z 2020 r. poz. 148, 284 i 374);
- 2) w przedsiębiorstwie będącym podwykonawcą lub dostawcą, którzy nie są częścią infrastruktury krytycznej, o której mowa w pkt 1, ale są kluczowi dla zachowania ciągłości działania infrastruktury krytycznej;
- 3) zapewniających funkcjonowanie stacji paliw płynnych w rozumieniu art. 3 pkt 10h ustawy z dnia 10 kwietnia 1997 r. – Prawo energetyczne (Dz. U. z 2019 r. poz. 755, z późn. zm.⁸⁾) oraz stacji gazu ziemnego w rozumieniu art. 2 pkt 26 ustawy z dnia 11 stycznia 2018 r. o elektromobilności i paliwach alternatywnych (Dz. U. z 2019 r. poz. 1124, 1495, 1527 i 1716 oraz z 2020 r. poz. 284);
- 4) u przedsiębiorcy, w stosunku do którego wydano polecenie, o którym mowa w art. 11 ust. 2.

3. W przypadkach, o których mowa w ust. 1:

- 1) pracodawca obowiązany jest zapewnić pracownikowi zakwaterowanie i wyżywienie niezbędne do realizacji przez pracownika jego obowiązków pracowniczych. Wartość świadczeń polegających na zakwaterowaniu i wyżywieniu nie podlega wliczeniu do podstawy wymiaru składek na ubezpieczenia społeczne.
- 2) pracodawca odmawia udzielenia pracownikowi urlopu wypoczynkowego, w tym urlopu, o którym mowa w art. 167² ustawy z dnia 26 czerwca 1974 r. – Kodeks pracy, urlopu bezpłatnego oraz innego urlopu, a także przesuwając termin takiego urlopu lub odwołuje pracownika z takiego urlopu, jeżeli został on już pracownikowi udzielony.

⁸⁾ Zmiany tekstu jednolitego wymienionej ustawy zostały ogłoszone w Dz. U. z 2019 r. poz. 1435, 1495, 1517, 1520, 1524, 1556 i 2166 oraz z 2020 r. poz. 284.

Art. 15y. Do okresu finansowania zwrotnego oraz do okresu kredytowania, o których mowa w art. 15b ust. 3 ustawy z dnia 26 października 1995 r. o niektórych formach popierania budownictwa mieszkaniowego (Dz.U. z 2019 r. poz. 2195) nie wlicza się okresu karencji w spłacie kapitału, jeżeli karencja ta nastąpiła na wniosek kredytobiorcy złożony w związku z wystąpieniem stanu epidemii lub stanu zagrożenia epidemicznego.

Art. 15z. Jeżeli termin do złożenia wniosku o udzielenie zezwolenia na pobyt czasowy, o którym mowa w art. 105 ust. 1 ustawy z dnia 12 grudnia 2013 r. o cudzoziemcach (Dz. U. z 2020 r. poz. 35) wypada w okresie stanu zagrożenia epidemicznego lub stanu epidemii, ogłoszonego w związku z zakażeniami wirusem SARS-CoV-2, termin ten ulega przedłużeniu do upływu 30 dnia następującego po dniu odwołania tego ze stanów, który obowiązywał jako ostatni.

2. Pobyt cudzoziemca na terytorium Rzeczypospolitej Polskiej w okresie biegu przedłużonego terminu, o którym mowa w ust. 1, uważa się za legalny w rozumieniu art. 108 ust. 1 pkt 2 ustawy z dnia 12 grudnia 2013 r. o cudzoziemcach, jeżeli cudzoziemiec złoży wniosek w tym terminie.

3. Przepisy ust. 1 i 2 stosuje się odpowiednio do terminów, o których mowa w art. 85 ust. 1, art. 139l ust. 1, art. 139t ust. 1, art. 202 ust. 1 stosowanych do zezwoleń na pobyt stały oraz zezwoleń na pobyt rezydenta długoterminowego Unii Europejskiej i art. 300 ust. 2 ustawy z dnia 12 grudnia 2013 r. o cudzoziemcach.

Art. 15za. 1. Do decyzji wydanej na podstawie art. 67a § 1 pkt 1 lub 2 ustawy z dnia 29 sierpnia 1997 r. – Ordynacja podatkowa (Dz. U. z 2019 r. poz. 900, z późn. zm.⁹⁾), dotyczącej podatków stanowiących dochód budżetu państwa, na podstawie wniosku złożonego w okresie obowiązywania stanu zagrożenia epidemicznego albo stanu epidemii ogłoszonych w związku z COVID-19 albo w okresie 30 dni następujących po ich odwołaniu, nie stosuje się przepisów art. 57 § 1 i 8 tej ustawy.

2. Minister właściwy do spraw finansów publicznych może, w drodze rozporządzenia, zaniechać w całości lub w części poboru odsetek za zwłokę od zaległości podatkowych, określając w szczególności rodzaj podatku, zakres terytorialny zaniechania, okres, w którym następuje zaniechanie, i grupy obowiązanych, których dotyczy zaniechanie, mając na względzie okres obowiązywania stanu zagrożenia epidemicznego i stanu epidemii w związku z COVID-19 oraz skutki nimi wywołane.

⁹⁾ Zmiany tekstu jednolitego wymienionej ustawy zostały ogłoszone w Dz. U. z 2019 r. poz. 924, 1018, 1495, 1520, 1553, 1556, 1649, 1655, 1667, 1751, 1818, 1978, 2020 i 2200 oraz z 2020 r. poz. 285.

Art. 15zb. W przypadku odroczenia terminu płatności lub rozłożenia na raty, o którym mowa w art. 29 ust. 1 ustawy z dnia 13 października 1998 r. o systemie ubezpieczeń społecznych, dotyczącego należności z tytułu składek należnych za okres od 1 stycznia 2020 r., na podstawie wniosku złożonego w okresie obowiązywania stanu zagrożenia epidemicznego albo stanu epidemii albo w okresie 30 dni następujących po ich odwołaniu, nie nalicza się opłaty prolongacyjnej, o której mowa w art. 29 ust. 4.

Art. 15zc. 1. Z przyczyn związanych z przeciwdziałaniem COVID-19, orzeczenie o:

- 1) częściowej niezdolności do pracy,
- 2) całkowitej niezdolności do pracy,
- 3) całkowitej niezdolności do pracy i niezdolności do samodzielnej egzystencji,
- 4) niezdolności do samodzielnej egzystencji

– wydane na czas określony na podstawie odpowiednio przepisów ustawy z dnia 17 grudnia 1998 r. o emeryturach i rentach z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych (Dz. U. z 2020 r. poz. 53 i 252), ustawy z dnia 27 czerwca 2003 r. o rencie socjalnej (Dz. U. z 2019 r. poz. 1455, 1622, 1818 i 2473), ustawy z dnia 30 października 2002 r. o ubezpieczeniu społecznym z tytułu wypadków przy pracy i chorób zawodowych (Dz. U. z 2019 r. poz. 1205), ustawy z dnia 30 października 2002 r. o zaopatrzeniu z tytułu wypadków lub chorób zawodowych powstałych w szczególnych okolicznościach (Dz. U. z 2013 r. poz. 737 oraz z 2018 r. poz. 2245), ustawy z dnia 20 grudnia 1990 r. o ubezpieczeniu społecznym rolników, ustawy z dnia 24 stycznia 1991 r. o kombatantach oraz niektórych osobach będących ofiarami represji wojennych i okresu powojennego (Dz. U. z 2018 r. poz. 276, z 2019 r. poz. 752 i 2020), ustawy z dnia 29 maja 1974 r. o zaopatrzeniu inwalidów wojennych i wojskowych oraz ich rodzin (Dz. U. z 2020 r., poz. 203 i 252), ustawy z dnia 2 września 1994 r. o świadczeniu pieniężnym i uprawnieniach przysługujących żołnierzom zastępczej służby wojskowej przymusowo zatrudnianym w kopalniach węgla, kamieniołomach, zakładach rud uranu i batalionach budowlanych (Dz. U. z 2014 r. poz. 1373 oraz z 2020 r. poz. 752), ustawy z dnia 31 lipca 2019 r. o świadczeniu uzupełniającym dla osób niezdolnych do samodzielnej egzystencji (Dz. U. poz. 1622, 2473 i 252), którego ważność upływa w okresie obowiązywania stanu zagrożenia epidemicznego albo stanu epidemii albo w okresie 30 dni następujących po ich odwołaniu, zachowuje ważność przez okres kolejnych 3 od dnia upływu terminu jego ważności, w przypadku złożenia wniosku o ustalenie uprawnień do świadczenia na dalszy okres przed upływem terminu ważności tego orzeczenia.

2. Z przyczyn związanych z przeciwdziałaniem COVID-19 orzeczenie o okolicznościach uzasadniających ustalenie uprawnień do świadczenia rehabilitacyjnego, wydane na podstawie ustawy z dnia 25 czerwca 1999 r. o świadczeniach pieniężnych z ubezpieczenia społecznego w razie choroby i macierzyństwa, którego ważność upływa w okresie obowiązywania stanu zagrożenia epidemicznego albo stanu epidemii albo w okresie 30 dni następujących po ich odwołaniu, zachowuje ważność przez okres kolejnych 3 miesięcy od dnia upływu terminu ważności tego orzeczenia, jednak nie dłużej niż przez okres, o którym mowa w art. 18 ust. 2 ustawy z dnia 25 czerwca 1999 r. o świadczeniach pieniężnych z ubezpieczenia społecznego w razie choroby i macierzyństwa, w przypadku złożenia wniosku o ustalenie uprawnień do świadczenia na dalszy okres, przed upływem terminu ważności tego orzeczenia.

3. Prawo do świadczeń uzależnionych od stwierdzenia niezdolności do pracy lub niezdolności do samodzielnej egzystencji ulega wydłużeniu do końca miesiąca kalendarzowego, w którym upłynie wydłużony zgodnie z ust. 1 termin ważności tego orzeczenia, bez konieczności wydania w tej sprawie decyzji.

4. Na zasadach określonych w ust. 3 wydłużeniu ulega również termin ważności książki inwalidy wojennego (wojskowego), legitymacji osoby represjonowanej oraz legitymacji emeryta-rencisty, wydanej przed dniem wejścia w życie niniejszej ustawy, jeżeli w dokumencie tym określono termin jego ważności.

5. Zasady określone w ust. 1–3 mają odpowiednie zastosowanie do orzeczeń, których termin ważności upłynął przed dniem wejścia w życie niniejszej ustawy, jeśli wniosek o ustalenie uprawnień do świadczenia na dalszy okres został złożony przed dniem wejścia w życie albo w ciągu 30 dni od dnia wejścia w życie tej ustawy i nowe orzeczenie nie zostało wydane.

6. Jeżeli w wyniku późniejszego wydania orzeczenia, o którym mowa w ust. 1, okaże się, że w okresie, w którym nastąpiło wydłużenie prawa do świadczenia zgodnie z ust. 3, przysługiwało prawo do tego świadczenia w wyższej wysokości, świadczenie przysługuje w odpowiednio podwyższonej wysokości od miesiąca, w którym powstało prawo do jego podwyższenia.

7. Rada Ministrów może, w celu przeciwdziałania COVID-19, w drodze rozporządzenia, określać dłuższe okresy ważności orzeczeń, niż wskazane w ust. 1 i 2, mając na względzie okres obowiązywania stanu zagrożenia epidemicznego lub stanu epidemii oraz skutki nimi wywołane.

8. W przypadku wydłużenia okresu w trybie ust. 7, przepisy ust. 3–6 stosuje się odpowiednio.

Art. 15zd. 1. Jeżeli ostatni dzień okresu pobytu cudzoziemca na podstawie wizej krajowej przypada w okresie stanu zagrożenia epidemicznego lub stanu epidemii, ogłoszonego w związku z zakażeniami wirusem SARS-CoV-2, okres pobytu na podstawie tej wizej oraz okres ważności tej wizej ulega przedłużeniu z mocy prawa do upływu 30. dnia następującego po dniu odwołania tego ze stanów, który obowiązywał jako ostatni.

2. W przypadku o którym mowa w ust. 1 w dokumencie podróży cudzoziemca nie umieszcza się nowej naklejki wizowej.

3. Jeżeli ostatni dzień okresu ważności zezwolenia na pobyt czasowy przypada w okresie stanu zagrożenia epidemicznego lub stanu epidemii, ogłoszonego w związku z zakażeniami wirusem SARS-CoV-2, okres ważności tego zezwolenia ulega przedłużeniu z mocy prawa do upływu 30. dnia następującego po dniu odwołania tego ze stanów, który obowiązywał jako ostatni.

4. W przypadku, o którym mowa w ust. 3, nie wydaje się, ani nie wymienia się karty pobytu.

Art. 15ze. 1. W przypadku gdy działalność najemcy powierzchni w obiekcie handlowym o powierzchni sprzedaży powyżej 2000 m² w okresie obowiązywania stanu zagrożenia epidemicznego albo stanu epidemii została zakazana lub ograniczona na podstawie przepisów prawa, a najemca działalności tej nie prowadzi, wysokość czynszu najmu za ten okres ulega obniżeniu o 90% w stosunku do czynszu przysługującego wynajmującemu na podstawie umowy, chyba że umowa przewiduje korzystniejsze dla najemcy obniżenie czynszu.

2. W okresie obowiązywania stanu zagrożenia epidemicznego albo stanu epidemii najemca nie ponosi odpowiedzialności za niewykonanie lub nienależyte wykonanie umowy, w szczególności nie jest zobowiązany do naprawienia szkody poprzez zapłatę kary umownej lub odszkodowania, jeśli niewykonanie lub nienależyte wykonanie umowy było wynikiem zakazu lub ograniczenia działalności najemcy powierzchni w obiekcie handlowym o powierzchni sprzedaży powyżej 2000 m² wydanych na podstawie przepisów prawa, a najemca działalności tej nie prowadził w okresie objętym zakazem lub ograniczeniem.

3. Jeżeli wymagają tego względy słuszności, sąd może po rozważeniu interesów stron, zgodnie z zasadami współżycia społecznego, inaczej oznaczyć wysokość świadczenia, o którym mowa w ust. 1 lub 2.

Art. 15zf. 1. U pracodawcy, u którego wystąpił spadek obrotów gospodarczych w następstwie wystąpienia COVID-19 i który nie zalega w regulowaniu zobowiązań podatkowych, składek na ubezpieczenia społeczne, ubezpieczenie zdrowotne, Fundusz Gwarantowanych Świadczeń Pracowniczych, Fundusz Pracy lub Fundusz Solidarnościowy do końca trzeciego kwartału 2019 r., dopuszczalne jest:

- 1) ograniczenie nieprzerwanego odpoczynku, o którym mowa w art. 132 § 1 ustawy z dnia 26 czerwca 1974 r. – Kodeks pracy, do nie mniej niż 8 godzin, i nieprzerwanego odpoczynku, o którym mowa w art. 133 § 1 tej ustawy, do nie mniej niż 32 godzin, obejmującego co najmniej 8 godzin nieprzerwanego odpoczynku dobowego;
- 2) zawarcie porozumienia o wprowadzeniu systemu równoważnego czasu pracy, w którym jest dopuszczalne przedłużenie dobowego wymiaru czasu pracy, nie więcej jednak niż do 12 godzin, w okresie rozliczeniowym nieprzekraczającym 12 miesięcy. Przedłużony dobowy wymiar czasu pracy jest równoważony krótszym dobowym wymiarem czasu pracy w niektórych dniach lub dniami wolnymi od pracy;
- 3) zawarcie porozumienia o stosowaniu mniej korzystnych warunków zatrudnienia pracowników niż wynikające z umów o pracę zawartych z tymi pracownikami, w zakresie i przez czas ustalone w porozumieniu.

2. Przez spadek obrotów gospodarczych, o którym mowa w ust. 1, rozumie się sprzedaż towarów lub usług, w ujęciu ilościowym lub wartościowym:

- 1) nie mniej niż o 15%, obliczony jako stosunek łącznych obrotów w ciągu dowolnie wskazanych 2 kolejnych miesięcy kalendarzowych, przypadających w okresie po dniu 1 stycznia 2020 r. do dnia poprzedzającego dzień złożenia wniosku, o którym mowa w ust. 1, w porównaniu do łącznych obrotów z analogicznych 2 kolejnych miesięcy kalendarzowych roku poprzedniego; za miesiąc uważa się także 30 kolejno po sobie następujących dni kalendarzowych, w przypadku gdy dwumiesięczny okres porównawczy rozpoczyna się w trakcie miesiąca kalendarzowego, to jest w dniu innym niż pierwszy dzień danego miesiąca kalendarzowego lub
- 2) nie mniej niż 25% obliczony jako stosunek obrotów z dowolnie wskazanego miesiąca kalendarzowego, przypadającego po dniu 1 stycznia 2020 r. do dnia

poprzedzającego dzień złożenia wniosku, o którym mowa w ust.1, w porównaniu do obrotów z miesiąca poprzedniego; za miesiąc uważa się także 30 kolejno po sobie następujących dni kalendarzowych, w przypadku gdy okres porównawczy rozpoczyna się w trakcie miesiąca kalendarzowego, to jest w dniu innym niż pierwszy dzień danego miesiąca kalendarzowego.

3. W przypadku, o którym mowa w ust. 1 pkt 1, w zakresie odpoczynku, o którym mowa w art. 132 § 1 ustawy dnia 26 czerwca 1974 r. – Kodeks pracy, pracownikowi przysługuje równoważny okres odpoczynku w wymiarze różnicy między 11 godzinami a liczbą godzin krótszego wykorzystanego przez pracownika okresu odpoczynku. Równoważnego okresu odpoczynku pracodawca udziela pracownikowi w okresie nie dłuższym niż 8 tygodni.

4. Porozumienie, o którym mowa w ust. 1 pkt 2, a także porozumienie, o którym mowa w pkt 3, zawiera pracodawca oraz:

- 1) organizacje związkowe reprezentatywne w rozumieniu art. 25³ ust. 1 lub ust. 2 ustawy z dnia 23 maja 1991 r. o związkach zawodowych, z których każda zrzesza co najmniej 5% pracowników zatrudnionych u pracodawcy, albo
- 2) organizacje związkowe reprezentatywne w rozumieniu art. 25³ ust. 1 lub ust. 2 ustawy z dnia 23 maja 1991 r. o związkach zawodowych – jeżeli u pracodawcy nie działają reprezentatywne zakładowe organizacje związkowe zrzeszające co najmniej 5% pracowników zatrudnionych u pracodawcy, albo
- 3) zakładowa organizacja związkowa – jeżeli u pracodawcy działa jedna organizacja związkowa, albo
- 4) przedstawiciele pracowników, wyłonieni w trybie przyjętym u danego pracodawcy – jeżeli u pracodawcy nie działa zakładowa organizacja związkowa; w przypadku trudności w przeprowadzeniu wyborów przedstawicieli pracowników z powodu COVID-19, w szczególności wywołanych nieobecnością pracowników, trwającym przestojem lub wykonywaniem przez część pracowników pracy zdalnej, porozumienie to może być zawarte z przedstawicielami pracowników wybranymi przez pracowników uprzednio dla innych celów przewidzianych w przepisach prawa pracy.

5. Pracodawca przekazuje kopię porozumienia właściwemu okręgowemu inspektorowi pracy w terminie 5 dni roboczych od dnia zawarcia porozumienia. W przypadku gdy pracownicy zatrudnieni u pracodawcy byli objęci ponadzakładowym układem zbiorowym pracy, okręgowy inspektor pracy przekazuje informacje o

porozumieniu w sprawie wprowadzenia systemu równoważnego czasu pracy lub o stosowaniu mniej korzystnych warunków zatrudnienia pracowników niż wynikające z umów o pracę zawartych z tymi pracownikami, do rejestru ponadzakładowych układów pracy.

6. W zakresie i przez czas określony w porozumieniu w sprawie wprowadzenia systemu równoważnego czasu pracy lub o stosowaniu mniej korzystnych warunków zatrudnienia pracowników niż wynikające z umów o pracę zawartych z tymi pracownikami nie stosuje się wynikających z ponadzakładowego układu zbiorowego pracy oraz z zakładowego układu zbiorowego pracy warunków umów o pracę i innych aktów stanowiących podstawę nawiązania stosunku pracy.

7. Wymogu, o którym mowa w ust. 1, w zakresie niezalegania w regulowaniu zobowiązań podatkowych, składek na ubezpieczenia społeczne, ubezpieczenie zdrowotne, Fundusz Gwarantowanych Świadczeń Pracowniczych, Fundusz Pracy lub Fundusz Solidarnościowy, nie stosuje się do pracodawcy będącego przedsiębiorcą w rozumieniu art. 4 ust. 1 lub 2 ustawy z dnia 6 marca 2018 r. – Prawo przedsiębiorców w przypadku, gdy:

- a) zadłużony przedsiębiorca zawarł umowę z Zakładem Ubezpieczeń Społecznych lub otrzymał decyzję urzędu skarbowego w sprawie spłaty zadłużenia i terminowo opłaca raty lub korzysta z odroczenia terminu płatności albo
- b) zaleganie w regulowaniu składek na ubezpieczenia społeczne, ubezpieczenie zdrowotne, Fundusz Gwarantowanych Świadczeń Pracowniczych lub Fundusz Pracy powstało w okresie spadku obrotów gospodarczych, o którym mowa w pkt 1, a przedsiębiorca dołączył do wniosku o przyznanie świadczeń plan spłaty zadłużenia uprawdopodobniający poprawę kondycji finansowej przedsiębiorcy i pełną spłatę zaległości w regulowaniu składek na ubezpieczenia społeczne, ubezpieczenie zdrowotne, Fundusz Gwarantowanych Świadczeń Pracowniczych lub Fundusz Pracy, wraz z kopią wniosku do Zakładu Ubezpieczeń Społecznych o rozłożenie na raty należności z tytułu tych składek lub o odroczenie płatności tych składek.

Art. 15zg. Do okresu dopłat, o których mowa w art. 9 ust. 1 o finansowym wsparciu rodzin i innych osób w nabywaniu własnego mieszkania (Dz.U. z 2019 r. poz. 1011), nie wlicza się okresu karencji w spłacie rat kapitałowych lub odsetek od kredytu preferencyjnego, jeżeli karencja ta nastąpiła na wniosek kredytobiorcy złożony w związku z wystąpieniem stanu zagrożenia epidemicznego albo stanu epidemii.

2. W okresie karencji w spłacie rat kapitałowych lub odsetek od kredytu preferencyjnego odsetki podlegają kapitalizacji.

Art. 15zh. 1. W celu realizacji zadań związanych z przeciwdziałaniem COVID-19 w planie finansowym:

- 1) agencji wykonawczej mogą być dokonywane zmiany przychodów i kosztów mimo niespełnienia wymogów określonych w art. 21 ust. 4–6 ustawy z dnia 27 sierpnia 2009 r. o finansach publicznych oraz innych przepisach regulujących zmianę planów finansowych tych jednostek;
- 2) instytucji gospodarki budżetowej mogą być dokonywane zmiany przychodów lub kosztów w trakcie roku budżetowego mimo niespełnienia wymogów określonych w art. 24 ust. 5 i 6 ustawy z dnia 27 sierpnia 2009 r. o finansach publicznych oraz innych przepisach regulujących zmianę planów finansowych tych jednostek;
- 3) państwowego funduszu celowego mogą być dokonywane zmiany mimo niespełnienia wymogów określonych w art. 29 ust. 9–12 ustawy z dnia 27 sierpnia 2009 r. o finansach publicznych oraz innych przepisach regulujących zmianę planów finansowych tych jednostek.

2. W celu realizacji zadań związanych z przeciwdziałaniem COVID-19 ujęte w rocznych planach finansowych jednostek sektora finansów publicznych koszty mogą ulec zwiększeniu mimo niespełnienia wymogów określonych w art. 52 ust. 2 pkt 2 ustawy z dnia 27 sierpnia 2009 r. o finansach publicznych oraz innych przepisach regulujących zwiększenie kosztów tych jednostek.

3. O zmianach, o których mowa w ust. 1, informuje się niezwłocznie Ministra Finansów.

Art. 15zi. W celu realizacji zadań związanych z przeciwdziałaniem COVID-19:

- 1) łączna kwota dotacji przyznanych w kolejnych latach na dofinansowanie inwestycji realizowanej przez jednostkę niezaliczoną do sektora finansów publicznych, o której mowa w art. 132 ust. 2 pkt 4 ustawy z dnia 27 sierpnia 2009 r. o finansach publicznych oraz w przepisach odrębnych, może wynosić do 100% planowanej wartości kosztorysowej inwestycji;
- 2) przepisu art. 155 ust. 3 ustawy z dnia 27 sierpnia 2009 r. o finansach publicznych nie stosuje się;

- 3) nie obowiązują terminy określone w art. 170 ust. 1 ustawy z dnia 27 sierpnia 2009 r. o finansach publicznych w przypadku finansowania lub dofinansowania zadań realizowanych przez jednostki samorządu terytorialnego;
- 4) przeniesienia polegające na zmniejszeniu lub zwiększeniu wydatków mogą być dokonywane mimo niespełnienia wymogów określonych w art. 171 ust. 3 i 4 ustawy z dnia 27 sierpnia 2009 r. o finansach publicznych. O przeniesieniach wydatków dysponenci części budżetowych informują niezwłocznie Ministra Finansów;
- 5) przepisu art. 173 ustawy z dnia 27 sierpnia 2009 r. o finansach publicznych nie stosuje się;
- 6) Minister Finansów, na polecenie Prezesa Rady Ministrów, utworzy nową rezerwę celową i przeniesie do tej rezerwy kwoty wydatków zablokowane na podstawie art. 177 ust. 1 ustawy z dnia 27 sierpnia 2009 r. o finansach publicznych. Utworzenie przez Ministra Finansów nowej rezerwy celowej nie wymaga uzyskania opinii sejmowej komisji właściwej do spraw budżetu. Przepisu art. 177 ust. 7 ustawy z dnia 27 sierpnia 2009 r. o finansach publicznych nie stosuje się;
- 7) przepisu art. 177 ust. 8 ustawy z dnia 27 sierpnia 2009 r. o finansach publicznych nie stosuje się;
- 8) wydanie rozporządzenia, o którym mowa w art. 179 ust. 4 ustawy z dnia 27 sierpnia 2009 r. o finansach publicznych, nie wymaga uzyskania opinii sejmowej komisji właściwej do spraw budżetu;
- 9) dotacje z budżetu państwa na dofinansowanie zadań, o których mowa w art. 42 ust. 2 pkt 2 ustawy z dnia 13 listopada 2003 r. o dochodach jednostek samorządu terytorialnego (Dz. U. z 2020 r. poz. 23 i 374) oraz w przepisach odrębnych, mogą być udzielane do wysokości 100% planowanych wydatków jednostki samorządu terytorialnego na realizację danego zadania;
- 10) wynagrodzenia mogą być wypłacane ponad kwoty wynagrodzeń ustalone zgodnie z art. 9 ust. 1 tej ustawy z dnia 23 grudnia 1999 r. o kształtowaniu wynagrodzeń w państwowej sferze budżetowej oraz o zmianie niektórych innych ustaw (Dz.U. z 2018 r. poz. 2288 oraz z 2020 r. poz. 278);
- 11) przeniesienia wydatków, o których mowa w art. 171 ust. 1 ustawy z dnia 27 sierpnia 2009 r. o finansach publicznych, mogą zwiększać planowane wydatki na wynagrodzenia po uzyskaniu zgody Ministra Finansów.

Art. 15zj. W związku z realizacją zadań związanych z przeciwdziałaniem COVID-19 zatwierdzenie rozliczenia dotacji w zakresie rzeczowym i finansowym, o którym mowa w art. 152 ust. 2 ustawy z dnia 27 sierpnia 2009 r. o finansach publicznych, powinno nastąpić w terminie 60 dni od dnia jego przedstawienia, a w przypadku dotacji na realizację zadania za granicą – 120 dni od dnia jego przedstawienia.

Art. 15 zk. 1. W przypadku ogłoszenia stanu zagrożenia epidemicznego albo stanu epidemii czynności, o których mowa w przepisach wykonawczych wydanych na podstawie art. 210 ust. 2 ustawy z dnia 27 sierpnia 2009 r. o finansach publicznych, w przypadku których przepis określa termin ich dokonania, są dokonywane niezwłocznie, nie później niż w terminie 3 miesięcy od dnia, o którym mowa w tych przepisach.

2. Terminy określone w przepisach, o których mowa w ust. 1, nie wiążą podmiotów obowiązanych do ich zachowania do dnia zakończenia stanu zagrożenia epidemicznego albo stanu epidemii.

Art. 15zl. W przypadku wystąpienia stanu zagrożenia epidemicznego albo stanu epidemii skutkującego niemożnością przekazania przez ministra właściwego do spraw finansów publicznych informacji, o której mowa w art. 33 ust. 1 pkt 2 ustawy z dnia 13 listopada 2003 r. o dochodach jednostek samorządu terytorialnego, informacja ta może być przekazana w terminie późniejszym, niezwłocznie po ustaniu okoliczności uniemożliwiających realizację tego obowiązku, nie później niż w terminie 14 dni od zakończenia stanu zagrożenia epidemicznego albo stanu epidemii.

Art. 15zm. 1. Prezes Rady Ministrów w celu finansowania zadań związanych z przeciwdziałaniem COVID-19 może wydać Ministrowi Finansów wiążące polecenia zmiany przeznaczenia rezerwy celowej wraz ze wskazaniem jej pozycji i kwoty.

2. Zmiana przez Ministra Finansów przeznaczenia rezerwy celowej nie wymaga uzyskania opinii sejmowej komisji właściwej do spraw budżetu.

3. Zmiana przeznaczenia rezerwy celowej może zostać dokonana do końca roku budżetowego.

Art. 15zn. W celu zapewnienia prawidłowej realizacji zadań związanych z przeciwdziałaniem COVID-19 wójt (burmistrz, prezydent miasta), zarząd powiatu lub zarząd województwa może:

- 1) dokonać zmian w planie dochodów i wydatków budżetu jednostki samorządu terytorialnego, w tym dokonać przeniesień wydatków między działami klasyfikacji budżetowej;

- 2) dokonać czynności, o których mowa w art. 258 ust. 1 pkt 2–4 ustawy z dnia 27 sierpnia 2009 r. o finansach publicznych;
- 3) dokonać zmian w wieloletniej prognozie finansowej oraz w planie wydatków budżetu jednostki samorządu terytorialnego związanych z wprowadzeniem nowych inwestycji lub zakupów inwestycyjnych przez jednostkę, o ile zmiana ta nie pogorszy wyniku budżetu tej jednostki;
- 4) dokonać zmiany przeznaczenia rezerwy celowej utworzonej w budżecie jednostki samorządu terytorialnego bez uzyskania opinii komisji właściwej do spraw budżetu organu stanowiącego tej jednostki. Przepisu art. 259 ust. 3 ustawy z dnia 27 sierpnia 2009 r. o finansach publicznych nie stosuje się;
- 4) stworzyć nową rezerwę celową bez uzyskania opinii komisji właściwej do spraw budżetu organu stanowiącego tej jednostki, przenosząc do niej zablokowane kwoty wydatków na podstawie art. 260 ust. 1 ustawy z dnia 27 sierpnia 2009 r. o finansach publicznych. Przepisów art. 259 ust. 3 i art. 260 ust. 4 tej ustawy nie stosuje się;
- 5) dokonać zmiany limitu zobowiązań z tytułu zaciągniętych kredytów i pożyczek oraz emitowanych papierów wartościowych, o których mowa w art. 89 ust. 1 i art. 90 ustawy z dnia 27 sierpnia 2009 r. o finansach publicznych, polegających na zwiększeniu limitu zobowiązań, o których mowa w art. 89 ust. 1 pkt 1 tej ustawy.

Art. 15zo. W okresie obowiązywania stanu zagrożenia epidemicznego albo stanu epidemii i związanego z tym ryzyka istotnego naruszenia terminów i warunków realizacji zadań jednostek samorządu terytorialnego:

- 1) wójt (burmistrz, prezydent miasta), zarząd powiatu lub zarząd województwa może dokonać zmian i czynności, o których mowa w art. 15zn pkt 1 i 2,
- 2) zaciągnięcie lub wyemitowanie przez jednostkę samorządu terytorialnego zobowiązań, o których mowa w art. 91 ust. 2 ustawy z dnia 27 sierpnia 2009 r. o finansach publicznych, nie wymaga uzyskania opinii regionalnej izby obrachunkowej o możliwości spłaty zobowiązań, o ile zobowiązania te były przewidziane w prognozie kwoty długu i jednostka uzyskała pozytywną opinię regionalnej izby obrachunkowej o tej prognozie

– do odwołania stanu zagrożenia epidemicznego albo stanu epidemii.

Art. 15zp. 1. Przedsiębiorca prowadzący działalność związaną z organizacją wystaw i kongresów lub działalnością kulturalną, rozrywkową, rekreacyjną i sportową lub organizujący wystawy tematyczne lub imprezy plenerowe w przypadku rozwiązania

umowy z klientem, które to rozwiązanie umowy pozostaje w bezpośrednim związku z wybuchem epidemii wirusa SARS-CoV-2, jest zobowiązany zwrócić wpłacone mu przez klienta środki w terminie 180 dni od dnia skutecznego rozwiązania umowy.

2. Rozwiązanie umowy, o którym mowa w ust. 1, nie jest skuteczne w przypadku wyrażenia przez klienta zgody na otrzymanie w zamian od przedsiębiorcy vouchera do realizacji na poczet przyszłych wydarzeń w obszarze działalności przedsiębiorcy w ciągu roku od dnia, w którym miało się odbyć wydarzenie, za które klient wniósł zapłatę.

3. Wartość vouchera, o którym mowa w ust. 2, nie może być niższa niż kwota wpłacona na poczet realizacji dotychczasowej umowy przez klienta.

4. Przepisy ust. 1–3 stosuje się odpowiednio do przedsiębiorcy lub rolnika świadczącego usługi hotelarskie w rozumieniu ustawy z dnia 29 sierpnia 1997 r. o usługach hotelarskich oraz usługach pilotów wycieczek i przewodników turystycznych.

Art. 15zq. 1. Osobie:

- 1) prowadzącej pozarolniczą działalność gospodarczą na podstawie przepisów ustawy z dnia 6 marca 2018 r. – Prawo przedsiębiorców lub innych przepisów szczególnych, zwanej dalej „osobą prowadzącą pozarolniczą działalność gospodarczą”,
- 2) wykonującej umowę agencyjną, umowę zlecenia, inną umowę o świadczenie usług, do której zgodnie z ustawą z dnia 23 kwietnia 1964 r. – Kodeks cywilny stosuje się przepisy dotyczące zlecenia albo umowę o dzieło, zwane dalej „umową cywilnoprawną”

– przysługuje świadczenie postojowe, jeżeli nie podlega ubezpieczeniom społecznym z innego tytułu.

2. Świadczenie postojowe przysługuje osobom zamieszkującym na terytorium Rzeczypospolitej Polskiej, jeżeli są:

- 1) obywatelami Rzeczypospolitej Polskiej lub
- 2) posiadającymi prawo pobytu lub prawo stałego pobytu na terytorium Rzeczypospolitej Polskiej obywatelami państw członkowskich Unii Europejskiej, państw członkowskich Europejskiego Porozumienia o Wolnym Handlu (EFTA) – strony umowy o Europejskim Obszarze Gospodarczym lub Konfederacji Szwajcarskiej, lub
- 3) cudzoziemcami legalnie przebywającymi na terytorium Rzeczypospolitej Polskiej.

3. Świadczenie postojowe przysługuje, gdy w następstwie wystąpienia COVID-19 doszło do przestoju w prowadzeniu działalności, odpowiednio przez osobę prowadzącą

pozarolniczą działalność gospodarczą albo przez zleceniodawcę lub zamawiającego, z którymi została zawarta umowa cywilnoprawna.

4. Osobie prowadzącej pozarolniczą działalność gospodarczą świadczenie postojowe przysługuje jeżeli:

- 1) nie zawiesiła prowadzenia pozarolniczej działalności gospodarczej oraz jeżeli przychód z prowadzenia pozarolniczej działalności gospodarczej w rozumieniu przepisów o podatku dochodowym od osób fizycznych uzyskany w miesiącu poprzedzającym miesiąc złożenia wniosku o świadczenie postojowe był o co najmniej 15% niższy od przychodu uzyskanego w miesiącu poprzedzającym ten miesiąc i nie był wyższy od 300% prognozowanego przeciętnego wynagrodzenia brutto w gospodarce narodowej;
- 2) zawiesiła prowadzenie pozarolniczej działalności gospodarczej po dniu 31 stycznia 2020 r. oraz przychód z prowadzenia pozarolniczej działalności gospodarczej w rozumieniu przepisów o podatku dochodowym od osób fizycznych uzyskany w miesiącu poprzedzającym miesiąc, w którym został złożony wniosek o świadczenie postojowe, nie był wyższy od 300% prognozowanego przeciętnego miesięcznego wynagrodzenia brutto w gospodarce narodowej w 2020 r.

5. Osobie wykonującej umowę cywilnoprawną świadczenie postojowe przysługuje jeżeli:

- 1) umowa cywilnoprawna została zawarta nie później niż w dniu 1 lutego 2020 r.;
- 2) wynagrodzenie z tytułu wykonywania umowy cywilnoprawnej wynosi nie mniej niż 50% kwoty minimalnego wynagrodzenia za pracę obowiązującego w 2020 r.

6. Wymogów, o których mowa w ust. 4, nie stosuje się do osoby prowadzącej pozarolniczą działalność gospodarczą, do której mają zastosowanie przepisy dotyczące zryczałtowanego podatku dochodowego w formie karty podatkowej i która korzystała ze zwolnienia sprzedaży od podatku od towarów i usług na podstawie art. 113 ust. 1 i 9 ustawy z dnia 11 marca 2004 r. o podatku od towarów i usług (Dz. U. z 2020 r. poz. 106).

Art. 15zr. 1. Świadczenie postojowe przysługuje w wysokości 80% kwoty minimalnego wynagrodzenia za pracę ustalanego na podstawie przepisów o minimalnym wynagrodzeniu za pracę, obowiązującego w 2020 r., z zastrzeżeniem ust. 2 i 4.

2. W przypadku gdy suma przychodów z umów cywilnoprawnych w rozumieniu przepisów o podatku dochodowym od osób fizycznych uzyskana w miesiącu poprzedzającym miesiąc, w którym został złożony wniosek o świadczenie postojowe

wynosi mniej niż 50% kwoty minimalnego wynagrodzenia za pracę obowiązującego w 2020 r. świadczenie postojowe przysługuje w wysokości sumy wynagrodzeń z tytułu wykonywania tych umów cywilnoprawnych.

3. Osobie prowadzącej pozarolniczą działalność gospodarczą, o której mowa w art. 15zq ust. 6, świadczenie postojowe przysługuje w wysokości 50% kwoty minimalnego wynagrodzenia za pracę ustalanego na podstawie przepisów o minimalnym wynagrodzeniu za pracę, obowiązującego w 2020 r.

4. W przypadku zbiegu praw do więcej niż jednego świadczenia postojowego przysługuje jedno świadczenie postojowe.

Art. 15zs. 1. Ustalenie prawa do świadczenia postojowego następuje na wniosek osoby, o której mowa w art. 15zq ust. 1, zwanej dalej „osobą uprawnioną”, składany do Zakładu Ubezpieczeń Społecznych.

2. W przypadku osoby wykonującej umowę cywilnoprawną wniosek, o którym mowa w ust. 1, składany jest za pośrednictwem odpowiednio zleceniodawcy lub zamawiającego.

3. Wniosek, o którym mowa w ust. 1, zawiera:

- 1) dane osoby uprawnionej:
 - a) imię i nazwisko,
 - b) numer PESEL, a jeżeli nie nadano tego numeru, serię i numer dowodu osobistego lub numer paszportu – w przypadku osób, o których mowa w art. 15zq ust. 1 pkt 2,
 - c) numer NIP, a jeżeli nie nadano tego numeru, numery PESEL i REGON w przypadku osób, o których mowa w art. 15zq ust. 1 pkt 1,
 - d) adres miejsca zamieszkania albo adres do korespondencji jeżeli jest inny niż adres zamieszkania,
 - e) nazwę skróconą płatnika składek
 - f) adres wykonywania działalności;
- 2) wskazanie rachunku płatniczego osoby uprawnionej prowadzonego w kraju lub wydanego w kraju instrumentu płatniczego;
- 3) dane odpowiednio zleceniodawcy albo zamawiającego za pośrednictwem którego składany jest wniosek:
 - a) imię i nazwisko, nazwę skróconą,
 - b) numer NIP, a jeżeli nie nadano tego numeru – numery PESEL i REGON,

- c) adres wykonywania działalności albo adres zamieszkania;
- 4) oświadczenie osoby prowadzącej pozarolniczą działalność gospodarczą potwierdzające:
 - a) uzyskanie w miesiącu poprzedzającym miesiąc, w którym został złożony wniosek o świadczenie postojowe przychodu nie wyższego od 300% prognozowanego przeciętnego miesięcznego wynagrodzenia brutto w gospodarce narodowej w 2020 r.,
 - b) przestój w prowadzeniu działalności, o którym mowa w art. 15zq ust. 3,
 - c) uzyskanie w miesiącu poprzedzającym miesiąc złożenia wniosku o świadczenie postojowe przychodu o co najmniej 15% niższego od przychodu uzyskanego w miesiącu poprzedzającym ten miesiąc, jeżeli nie zawiesiła prowadzenia pozarolniczej działalności gospodarczej;
- 5) oświadczenie osoby wykonującej umowę cywilnoprawną potwierdzające uzyskanie w miesiącu poprzedzającym miesiąc, w którym został złożony wniosek o świadczenie postojowe przychodu nie wyższego niż 300% prognozowanego przeciętnego miesięcznego wynagrodzenia brutto w gospodarce narodowej w 2020 r.;
- 6) inne informacje niezbędne do ustalenia prawa do świadczenia postojowego;
- 7) podpis wnioskodawcy.

4. Odpowiednio zleceniodawca lub zamawiający załącza do wniosku, o którym mowa w ust. 1:

- 1) oświadczenie potwierdzające:
 - a) nie dojście do skutku lub ograniczenie wykonywania umowy cywilnoprawnej z powodu przestoju w prowadzeniu działalności, o którym mowa w art. 15zq ust. 3,
 - b) datę zawarcia i wysokość wynagrodzenia z tytułu umowy cywilnoprawnej;
- 2) kopię umowy cywilnoprawnej.

5. Osoba uprawniona oraz odpowiednio dający zlecenie albo zamawiający oświadcza, że dane zawarte we wniosku, o którym mowa w ust. 1, i w oświadczeniach są zgodne ze stanem faktycznym i prawnym.

6. Wniosek, o którym mowa w ust. 1, może być złożony w formie dokumentu papierowego albo elektronicznego opatrzonego kwalifikowanym podpisem elektronicznym, podpisem zaufanym albo podpisem osobistym, za pomocą profilu

informacyjnego utworzonego w systemie teleinformatycznym udostępnionym przez Zakład Ubezpieczeń Społecznych.

Art. 15zt. Rada Ministrów może, w celu przeciwdziałania COVID-19, w drodze rozporządzenia, przyznać ponowną wypłatę świadczenia postojowego, o którym mowa w art. 15zq, dla osób, które otrzymały to świadczenie na podstawie art. 15zu, mając na względzie okres obowiązywania stanu zagrożenia epidemicznego lub stanu epidemii oraz skutki nimi wywołane.

Art. 15zu. 1. Zakład Ubezpieczeń Społecznych wypłaca świadczenie postojowe niezwłocznie po wyjaśnieniu ostatniej okoliczności niezbędnej do jego przyznania.

2. Wypłata świadczenia postojowego następuje w formie bezgotówkowej na wskazany rachunek płatniczy osoby uprawnionej prowadzony w kraju lub wydany w kraju instrument płatniczy w rozumieniu ustawy z dnia 19 sierpnia 2011 r. o usługach płatniczych (Dz. U. z 2019 r. poz. 659, 130 i 1495).

3. Banki, na pisemne żądanie Zakładu Ubezpieczeń Społecznych albo przekazane z użyciem środków komunikacji elektronicznej, są zobowiązane do sporządzania i przekazywania informacji dotyczących numerów rachunków bankowych osób uprawnionych do wypłaty świadczenia postojowego oraz przekazywania danych umożliwiających identyfikację posiadaczy tych rachunków.

Art. 15zv. 1. Odmowa prawa do świadczenia postojowego następuje w drodze decyzji.

2. Od decyzji o odmowie prawa do świadczenia postojowego, o której mowa w ust. 1, przysługuje odwołanie do właściwego sądu w terminie i według zasad określonych w przepisach ustawy z dnia 17 listopada 1964 r. – Kodeks postępowania cywilnego (Dz. U. z 2019 r. poz. 1460, z późn. zm.¹⁰⁾) dla postępowań w sprawach z zakresu ubezpieczeń społecznych. Przepisy art. 83 ust. 5–7 i art. 83a ustawy z dnia 13 października 1998 r. o systemie ubezpieczeń społecznych stosuje się odpowiednio.

Art. 15zw. 1. Świadczenie postojowe, o którym mowa w art. 15zq, oraz koszty obsługi wypłaty tego świadczenia są finansowane z Funduszu Pracy.

2. Koszty obsługi, o których mowa w ust. 1, wynoszą 0,5% kwoty przeznaczonej na wypłatę świadczenia postojowego.

¹⁰⁾ Zmiany tekstu jednolitego wymienionej ustawy zostały ogłoszone w Dz. U. z 2019 r. poz. 1469, 1495, 1649, 1655, 1798, 1802, 1818, 2070, 2128 i 2217 oraz z 2020 r. poz. 288 i 462.

3. Minister właściwy do spraw pracy, na wniosek Prezesa Zakładu Ubezpieczeń Społecznych, przekazuje w roku 2020 na wyodrębniony rachunek bankowy Zakładu Ubezpieczeń Społecznych środki Funduszu Pracy na wypłatę świadczenia postojowego oraz kosztów obsługi wypłaty tego świadczenia.

4. W celu zapewnienia finansowania zadań, o których mowa w ust. 1 i 2, minister właściwy do spraw pracy dokonuje zmian w planie finansowym Funduszu Pracy polegających na zwiększeniu na ten cel kosztów Funduszu i odpowiednim zmniejszeniu stanu środków Funduszu na koniec roku budżetowego.

Art. 15zx. 1. Osoba, która pobrała nienależnie świadczenie postojowe, jest obowiązana do jego zwrotu wraz z odsetkami ustawowymi za opóźnienie, w wysokości i na zasadach określonych przepisami prawa cywilnego.

2. Za nienależnie pobrane świadczenie postojowe uważa się świadczenie:

- 1) przyznane lub wypłacone na podstawie fałszywych oświadczeń lub dokumentów albo w innych przypadkach świadomego wprowadzenia w błąd przez osobę pobierającą świadczenie;
- 2) wypłacone osobie innej niż osoba uprawniona, z przyczyn niezależnych od Zakładu Ubezpieczeń Społecznych.

3. Odsetki, o których mowa w ust. 1, są naliczane od pierwszego dnia miesiąca następującego po dniu wypłaty świadczenia postojowego do dnia zwrotu.

4. Decyzji zobowiązującej do zwrotu nienależnie pobranego świadczenia postojowego nie wydaje się później niż w terminie 5 lat od dnia, w którym wypłacono nienależne świadczenie postojowe.

5. Kwota nienależnie pobranego świadczenia ustalona prawomocną decyzją oraz kwoty odsetek i kosztów upomnienia ulegają przedawnieniu z upływem 3 lat, licząc od dnia, w którym decyzja o ustaleniu i zwrocie nienależnie pobranego świadczenia stała się prawomocna.

6. Kwota nienależnie pobranego świadczenia postojowego ustalona prawomocną decyzją oraz kwoty odsetek i kosztów upomnienia podlegają potrąceniu z wypłacanych świadczeń z ubezpieczeń społecznych, a jeżeli prawo do świadczeń nie istnieje – ściąganiu w trybie przepisów o postępowaniu egzekucyjnym w administracji.

7. Kwoty nienależnie pobranego świadczenia postojowego podlegają zwrotowi łącznie z odsetkami, o których mowa w ust. 1, na rachunek bankowy wskazany przez Zakład Ubezpieczeń Społecznych.

Art. 15zy. 1. Zakład Ubezpieczeń Społecznych informuje Szefa Krajowej Administracji Skarbowej o wysokości przychodu wykazanego we wniosku, o którym mowa w art. 15zs ust. 1.

2. Szef Krajowej Administracji Skarbowej informuje Zakładu Ubezpieczeń Społecznych o rozbieżnościach pomiędzy przychodem wykazanym we wniosku, o którym mowa w ust. 15zs ust. 1, a przychodem wykazanym dla celów podatkowych.

3. Wymiana informacji, o których mowa w ust. 1 i 2, następuje w formie elektronicznej.

Art. 15zz. Zakład Ubezpieczeń Społecznych jest uprawniony do pozyskiwania i przetwarzania danych osobowych w zakresie niezbędnym do przyznawania, ustania prawa do świadczenia postojowego i wypłacania tego świadczenia.

Art. 15zza. Do zamówień na usługi lub dostawy udzielane przez Zakład Ubezpieczeń Społecznych w związku z realizacją zadań związanych z ustalaniem prawa lub wypłatą świadczenia postojowego nie stosuje się przepisów o zamówieniach publicznych.

Art. 15zzb. 1. Starosta może, na podstawie zawartej umowy, przyznać przedsiębiorcy w rozumieniu art. 4 ust. 1 lub 2 ustawy z dnia 6 marca 2018 r. – Prawo przedsiębiorców dofinansowanie części kosztów wynagrodzeń pracowników w rozumieniu art. 15g ust. 4 zdanie pierwsze oraz należnych od tych wynagrodzeń składek na ubezpieczenia społeczne w przypadku spadku obrotów gospodarczych w następstwie wystąpienia COVID-19.

2. Przepis ust. 1 stosuje się odpowiednio do osób zatrudnionych na podstawie umowy o pracę nakładczą lub umowy zlecenia albo innej umowy o świadczenie usług, do której zgodnie z ustawą z dnia 23 kwietnia 1964 r. – Kodeks cywilny stosuje się przepisy dotyczące zlecenia, albo które wykonują pracę zarobkową na podstawie innej niż stosunek pracy na rzecz pracodawcy będącego rolniczą spółdzielnią produkcyjną lub inną spółdzielnią zajmującą się produkcją rolną, jeżeli z tego tytułu podlega obowiązkowi ubezpieczeń: emerytalnemu i rentowemu, z wyjątkiem pomocy domowej zatrudnionej przez osobę fizyczną.

3. Przez spadek obrotów gospodarczych rozumie się zmniejszenie sprzedaży towarów lub usług w ujęciu ilościowym lub wartościowym obliczone jako stosunek łącznych obrotów w ciągu dowolnie wskazanych 2 kolejnych miesięcy kalendarzowych, przypadających w okresie po dniu 1 stycznia 2020 r. do dnia poprzedzającego dzień

złożenia wniosku o przyznanie dofinansowania, w porównaniu do łącznych obrotów z analogicznych 2 kolejnych miesięcy kalendarzowych roku poprzedniego; za miesiąc uważa się także 30 kolejno po sobie następujących dni kalendarzowych, w przypadku gdy dwumiesięczny okres porównawczy rozpoczyna się w trakcie miesiąca kalendarzowego, to jest w dniu innym niż pierwszy dzień danego miesiąca kalendarzowego.

4. Dofinansowanie, o którym mowa w ust. 1, w przypadku spadku obrotów o:

- 1) co najmniej 30% – może być przyznane w wysokości nieprzekraczającej kwoty stanowiącej sumę 50% wynagrodzeń poszczególnych pracowników objętych wnioskiem o dofinansowanie wraz ze składkami na ubezpieczenia społeczne należnymi od tych wynagrodzeń, jednak nie więcej niż 50% kwoty minimalnego wynagrodzenia za pracę w rozumieniu ustawy z dnia 10 października 2002 r. o minimalnym wynagrodzeniu za pracę, zwanego dalej „minimalnym wynagrodzeniem”, powiększonego o składki na ubezpieczenia społeczne od pracodawcy w odniesieniu do każdego pracownika;
- 2) co najmniej 50% – może być przyznane w wysokości nieprzekraczającej kwoty stanowiącej sumę 70% wynagrodzeń poszczególnych pracowników objętych wnioskiem o dofinansowanie wraz ze składkami na ubezpieczenia społeczne należnymi od tych wynagrodzeń, jednak nie więcej niż 70% kwoty minimalnego wynagrodzenia, powiększonego o składki na ubezpieczenia społeczne od pracodawcy, w odniesieniu do każdego pracownika;
- 3) co najmniej 80% – może być przyznane w wysokości nieprzekraczającej kwoty stanowiącej sumę 90% wynagrodzeń poszczególnych pracowników objętych wnioskiem o dofinansowanie wraz ze składkami na ubezpieczenia społeczne należnymi od tych wynagrodzeń, jednak nie więcej niż 90% kwoty minimalnego wynagrodzenia, powiększonego o składki na ubezpieczenia społeczne od pracodawcy, w odniesieniu do każdego pracownika.

5. Dofinansowanie, o którym mowa w ust. 1, może być przyznane od dnia złożenia wniosku, o którym mowa w ust. 10, mikroprzedsiębiorcom, małym oraz średnim przedsiębiorcom w rozumieniu przepisów ustawy z dnia 6 marca 2018 r. – Prawo przedsiębiorców na okres nie dłuższy niż 3 miesiące.

6. Rada Ministrów może, w celu przeciwdziałania COVID-19, w drodze rozporządzenia, przedłużyć okres, o którym mowa w ust. 5, mając na względzie okres obowiązywania stanu zagrożenia epidemicznego lub stanu epidemii oraz skutki nimi

wywołane.

7. Dofinansowanie jest wypłacane w okresach miesięcznych, po złożeniu przez przedsiębiorcę oświadczenia o zatrudnianiu w danym miesiącu pracowników objętych umową, o której mowa w ust. 1, oraz kosztach wynagrodzeń każdego z tych pracowników i należnych od tych wynagrodzeń składek na ubezpieczenia społeczne, według stanu na ostatni dzień miesiąca, za który dofinansowanie jest wypłacane.

8. Przedsiębiorca jest obowiązany do utrzymania w zatrudnieniu pracowników objętych umową, o której mowa w ust. 1, przez okres dofinansowania oraz, po zakończeniu dofinansowania, przez okres równy temu okresowi.

9. W przypadku niedotrzymania warunku, o którym mowa w ust. 8, przedsiębiorca zwraca dofinansowanie bez odsetek, proporcjonalnie do okresu nieutrzymania w zatrudnieniu pracownika, w terminie 30 dni od dnia doręczenia wezwania starosty.

10. Wniosek o dofinansowanie przedsiębiorca składa do powiatowego urzędu pracy właściwego ze względu na swoją siedzibę lub miejsce wykonywania pracy przez pracowników w terminie 14 dni od dnia ogłoszenia naboru przez dyrektora powiatowego urzędu pracy. We wniosku o przyznanie dofinansowania przedsiębiorca oświadcza o:

- 1) wystąpieniu u przedsiębiorcy spadku obrotów gospodarczych w wysokości, o której mowa w ust. 4, w związku z zaistnieniem okoliczności, o których mowa w ust. 1;
- 2) braku przesłanek do ogłoszenia upadłości przedsiębiorcy, o których mowa w art. 11 lub art. 13 ust. 3 ustawy z dnia 28 lutego 2003 r. – Prawo upadłościowe;
- 3) niezaleganiu w regulowaniu zobowiązań podatkowych, składek na ubezpieczenia społeczne, ubezpieczenie zdrowotne, Fundusz Gwarantowanych Świadczeń Pracowniczych, Fundusz Pracy lub Fundusz Solidarnościowy do końca trzeciego kwartału 2019 r.;
- 4) posiadaniu statusu mikroprzedsiębiorcy, małego albo średniego przedsiębiorcy;
- 5) zatrudnianiu pracowników objętych wnioskiem;
- 6) wysokości wynagrodzenia każdego z pracowników objętych wnioskiem i należnych od tego wynagrodzenia składek na ubezpieczenia społeczne;
- 7) numerze rachunku bankowego albo numerze rachunku prowadzonego w spółdzielczej kasie oszczędnościowo-kredytowej właściwego dla prowadzonej działalności gospodarczej.

11. Oświadczenia, o których mowa w ust. 7 i 10, są składane pod rygorem odpowiedzialności karnej za składanie fałszywych oświadczeń. Składający oświadczenie

jest obowiązany do zawarcia w nim klauzuli następującej treści: „Jestem świadomy odpowiedzialności karnej za złożenie fałszywego oświadczenia.”. Klauzula ta zastępuje pouczenie organu o odpowiedzialności karnej za składanie fałszywych zeznań.

12. Przedsiębiorca nie może otrzymać dofinansowania w części, w której te same koszty zostały albo zostaną sfinansowane z innych środków publicznych.

Art. 15ztc. 1. Starosta może, na podstawie zawartej umowy, przyznać przedsiębiorcy będącemu osobą fizyczną niezatrudniającemu pracowników, dofinansowanie części kosztów prowadzenia działalności gospodarczej w przypadku spadku obrotów gospodarczych w następstwie wystąpienia COVID-19.

2. Przez spadek obrotów gospodarczych rozumie się zmniejszenie sprzedaży towarów lub usług w ujęciu ilościowym lub wartościowym obliczone jako stosunek łącznych obrotów w ciągu dowolnie wskazanych 2 kolejnych miesięcy kalendarzowych, przypadających w okresie po dniu 1 stycznia 2020 r. do dnia poprzedzającego dzień złożenia wniosku o przyznanie dofinansowania, w porównaniu do łącznych obrotów z analogicznych 2 kolejnych miesięcy kalendarzowych roku poprzedniego; za miesiąc uważa się także 30 kolejno po sobie następujących dni kalendarzowych, w przypadku gdy dwumiesięczny okres porównawczy rozpoczyna się w trakcie miesiąca kalendarzowego, to jest w dniu innym niż pierwszy dzień danego miesiąca kalendarzowego.

3. Dofinansowanie, o którym mowa w ust. 1, w przypadku spadku obrotów o:

- 1) co najmniej 30% – może być przyznane w wysokości 50% kwoty minimalnego wynagrodzenia miesięcznie,
- 2) co najmniej 50% – może być przyznane w wysokości 70% kwoty minimalnego wynagrodzenia miesięcznie,
- 3) co najmniej 80% – może być przyznane w wysokości 90% kwoty minimalnego wynagrodzenia miesięcznie

– na okres nie dłuższy niż 3 miesiące.

4. Rada Ministrów może, w celu przeciwdziałania COVID-19, w drodze rozporządzenia, przedłużyć okres, o którym mowa w ust. 3, mając na względzie okres obowiązywania stanu zagrożenia epidemicznego lub stanu epidemii oraz skutki nimi wywołane.

5. Dofinansowanie, o którym mowa w ust. 3, jest wypłacane w okresach miesięcznych, po złożeniu przez przedsiębiorcę oświadczenia o prowadzeniu działalności w danym miesiącu, za który dofinansowanie jest wypłacane.

6. Przedsiębiorca jest obowiązany do prowadzenia działalności gospodarczej przez okres, na który przyznane zostało dofinansowanie.

7. Dofinansowanie wykorzystanie niezgodnie z przeznaczeniem podlega zwrotowi, bez odsetek, w terminie 30 dni od dnia doręczenia wezwania starosty.

8. Wniosek o dofinansowanie przedsiębiorca składa do powiatowego urzędu pracy właściwego ze względu na miejsce prowadzenia działalności gospodarczej w terminie 14 dni od dnia ogłoszenia naboru przez dyrektora powiatowego urzędu pracy. We wniosku o przyznanie dofinansowania przedsiębiorca oświadcza o:

- 1) wystąpieniu u przedsiębiorcy spadku obrotów gospodarczych w wysokości, o której mowa w ust. 3, w związku z zaistnieniem okoliczności, o których mowa w ust. 1;
- 2) braku przesłanek do ogłoszenia upadłości przedsiębiorcy, o których mowa w art. 11 lub art. 13 ust. 3 ustawy z dnia 28 lutego 2003 r. – Prawo upadłościowe;
- 3) niezaleganiu w regulowaniu zobowiązań podatkowych, składek na ubezpieczenia społeczne, ubezpieczenie zdrowotne, Fundusz Gwarantowanych Świadczeń Pracowniczych, Fundusz Pracy lub Fundusz Solidarnościowy do końca trzeciego kwartału 2019 r.;
- 4) przeznaczeniu dofinansowania na koszty prowadzenia działalności gospodarczej;
- 5) numerze rachunku bankowego albo numerze rachunku prowadzonego w spółdzielczej kasie oszczędnościowo-kredytowej właściwego dla prowadzonej działalności gospodarczej.

9. Oświadczenia, o których mowa w ust. 5 i 8, przedsiębiorca składa pod rygorem odpowiedzialności karnej za składanie fałszywych oświadczeń. Składający oświadczenie jest obowiązany do zawarcia w nim klauzuli następującej treści: „Jestem świadomy odpowiedzialności karnej za złożenie fałszywego oświadczenia.”. Klauzula ta zastępuje pouczenie organu o odpowiedzialności karnej za składanie fałszywych zeznań.

10. Przedsiębiorca nie może otrzymać dofinansowania w części, w której te same koszty prowadzenia działalności gospodarczej zostały albo zostaną sfinansowane z innych środków publicznych.

Art. 15zdz. 1. W celu przeciwdziałania negatywnym skutkom COVID-19 starosta może, na podstawie umowy, udzielić ze środków Funduszu Pracy jednorazowo pożyczki na pokrycie bieżących kosztów prowadzenia działalności gospodarczej mikroprzedsiębiorcy, o którym mowa w art. 7 ust. 1 pkt 1 ustawy z dnia 6 marca 2018 r.

– Prawo przedsiębiorców, który prowadził działalność gospodarczą przed dniem 1 marca 2020 r.

2. Wniosek o pożyczkę mikroprzedsiębiorca składa do powiatowego urzędu pracy, właściwego ze względu na miejsce prowadzenia działalności gospodarczej, po ogłoszeniu naboru przez dyrektora powiatowego urzędu pracy. We wniosku o pożyczkę mikroprzedsiębiorca oświadcza o stanie zatrudnienia na dzień 29 lutego 2020 r. w przeliczeniu na pełny wymiar czasu pracy.

3. Pożyczka może być udzielona do wysokości 5 000 zł.

4. Oprocentowanie pożyczki jest stałe i wynosi w skali roku 0,05 stopy redyskonta weksli przyjmowanych przez Narodowy Bank Polski.

5. Okres spłaty pożyczki nie może być dłuższy niż 12 miesięcy, z karencją w spłacie kapitału wraz z odsetkami przez okres 3 miesięcy od dnia udzielenia pożyczki.

6. Rada Ministrów może, w celu przeciwdziałania COVID-19, w drodze rozporządzenia, przedłużyć okres spłaty pożyczki, o którym mowa w ust. 5, mając na względzie okres obowiązywania stanu zagrożenia epidemicznego lub stanu epidemii oraz skutki nimi wywołane.

7. Pożyczka wraz z odsetkami na wniosek mikroprzedsiębiorcy podlega umorzeniu, pod warunkiem, że mikroprzedsiębiorca ten przez okres 3 miesięcy od dnia jej udzielenia nie zmniejszy stanu zatrudnienia w przeliczeniu na pełny wymiar czasu pracy w stosunku do stanu zatrudnienia na dzień 29 lutego 2020 r. We wniosku o umorzenie mikroprzedsiębiorca oświadcza o nie zmniejszeniu stanu zatrudnienia.

8. Oświadczenia, o których mowa w ust. 2 i 7, mikroprzedsiębiorca składa pod rygorem odpowiedzialności karnej za składanie fałszywych oświadczeń. Składający oświadczenie jest obowiązany do zawarcia w nim klauzuli następującej treści: „Jestem świadomy odpowiedzialności karnej za złożenie fałszywego oświadczenia.”. Klauzula ta zastępuje pouczenie organu o odpowiedzialności karnej za składanie fałszywych zeznań.

9. Formą zabezpieczenia spłaty udzielonej pożyczki jest weksel własny in blanco lub inna forma zabezpieczenia ustalona przez strony umowy, o której mowa w ust. 1.

10. Starosta dochodzi roszczeń z tytułu niespłaconych pożyczek.

Art. 15zże. 1. Starosta może, na podstawie zawartej umowy, przyznać organizacji pozarządowej lub podmiotowi, o którym mowa w art. 3 ust. 3 ustawy z dnia 24 kwietnia 2003 r. o działalności pożytku publicznego i o wolontariacie (Dz. U. z 2019 r. poz. 688 i 1570 oraz z 2020 r. poz. 284), dofinansowanie części kosztów wynagrodzeń pracowników

w rozumieniu art. 15g ust. 4 zdanie pierwsze, oraz należnych od tych wynagrodzeń składek na ubezpieczenia społeczne, w przypadku spadku przychodów z działalności statutowej w następstwie wystąpienia COVID-19.

2. Przepis ust. 1 stosuje się odpowiednio do osób zatrudnionych na podstawie umowy o pracę nakładczą lub umowy zlecenia albo innej umowy o świadczenie usług, do której zgodnie z ustawą z dnia 23 kwietnia 1964 r. – Kodeks cywilny stosuje się przepisy dotyczące zlecenia, albo które wykonują pracę zarobkową na podstawie innej niż stosunek pracy na rzecz pracodawcy będącego rolniczą spółdzielnią produkcyjną lub inną spółdzielnią zajmującą się produkcją rolną, jeżeli z tego tytułu podlega obowiązkowi ubezpieczeń: emerytalnemu i rentowemu, z wyjątkiem pomocy domowej zatrudnionej przez osobę fizyczną.

3. Przez spadek przychodów z działalności statutowej rozumie się zmniejszenie przychodów z tej działalności obliczone jako stosunek łącznych przychodów z działalności statutowej w ciągu dowolnie wskazanych 2 kolejnych miesięcy kalendarzowych, przypadających w okresie po dniu 1 stycznia 2020 r. do dnia poprzedzającego dzień złożenia wniosku o przyznanie dofinansowania, w porównaniu do łącznych przychodów z działalności statutowej z analogicznych 2 kolejnych miesięcy kalendarzowych roku poprzedniego; za miesiąc uważa się także 30 kolejno po sobie następujących dni kalendarzowych, w przypadku gdy dwumiesięczny okres porównawczy rozpoczyna się w trakcie miesiąca kalendarzowego, to jest w dniu innym niż pierwszy dzień danego miesiąca kalendarzowego.

4. Dofinansowanie, o którym mowa w ust. 1, może być przyznane od dnia złożenia wniosku, o którym mowa w ust. 9, organizacji pozarządowej lub podmiotowi, o którym mowa w art. 3 ust. 3 ustawy z dnia 24 kwietnia 2003 r. o działalności pożytku publicznego i o wolontariacie, na okres nie dłuższy niż 3 miesiące, w przypadku spadku przychodów z działalności statutowej o:

- 1) co najmniej 30% – w wysokości nieprzekraczającej kwoty stanowiącej sumę 50% wynagrodzeń poszczególnych pracowników objętych wnioskiem o dofinansowanie wraz ze składkami na ubezpieczenia społeczne należnymi od tych wynagrodzeń, jednak nie więcej niż 50% kwoty minimalnego wynagrodzenia, powiększonego o składki na ubezpieczenia społeczne od pracodawcy, w odniesieniu do każdego pracownika;

- 2) co najmniej 50% – w wysokości nieprzekraczającej kwoty stanowiącej sumę 70% wynagrodzeń poszczególnych pracowników objętych wnioskiem o dofinansowanie wraz ze składkami na ubezpieczenia społeczne należnymi od tych wynagrodzeń, jednak nie więcej niż 70% kwoty minimalnego wynagrodzenia, powiększonego o składki na ubezpieczenia społeczne od pracodawcy, w odniesieniu do każdego pracownika;
- 3) co najmniej 80% – w wysokości nieprzekraczającej kwoty stanowiącej sumę 90% wynagrodzeń poszczególnych pracowników objętych wnioskiem o dofinansowanie wraz ze składkami na ubezpieczenia społeczne należnymi od tych wynagrodzeń, jednak nie więcej niż 90% kwoty minimalnego wynagrodzenia, powiększonego o składki na ubezpieczenia społeczne od pracodawcy, w odniesieniu do każdego pracownika.

5. Rada Ministrów może, w celu przeciwdziałania COVID-19, w drodze rozporządzenia, przedłużyć okres, o którym mowa w ust. 4, mając na względzie okres obowiązywania stanu zagrożenia epidemicznego lub stanu epidemii oraz skutki nimi wywołane.

6. Dofinansowanie, o którym mowa w ust. 1, jest wypłacane w okresach miesięcznych, po złożeniu przez organizację pozarządową lub podmiot, o którym mowa w art. 3 ust. 3 ustawy z dnia 24 kwietnia 2003 r. o działalności pożytku publicznego i o wolontariacie, oświadczenia o zatrudnianiu w danym miesiącu pracowników objętych umową, o której mowa w ust. 1, oraz kosztach wynagrodzeń każdego z tych pracowników i należnych od tych wynagrodzeń składek na ubezpieczenia społeczne, według stanu na ostatni dzień miesiąca, za który dofinansowanie jest wypłacane.

7. Organizacja pozarządowa lub podmiot, o którym mowa w art. 3 ust. 3 ustawy z dnia 24 kwietnia 2003 r. o działalności pożytku publicznego i o wolontariacie, są obowiązane do utrzymania w zatrudnieniu pracowników objętych umową, o której mowa w ust. 1, przez okres dofinansowania oraz okres równy temu okresowi, po zakończeniu dofinansowania.

8. W przypadku niedotrzymania warunku, o którym mowa w ust. 7, organizacja pozarządowa lub podmiot, którym mowa w art. 3 ust. 3 ustawy z dnia 24 kwietnia 2003 r. o działalności pożytku publicznego i o wolontariacie, zwraca dofinansowanie bez odsetek proporcjonalnie do okresu nieutrzymania w zatrudnieniu pracownika, w terminie 30 dni od dnia doręczenia wezwania starosty.

9. Wniosek o dofinansowanie jeżeli te dokumenty są wymagane na podstawie tej ustawy, organizacja pozarządowa lub podmiot, którym mowa w art. 3 ust. 3 ustawy z dnia 24 kwietnia 2003 r. o działalności pożytku publicznego i o wolontariacie, składa do powiatowego urzędu pracy właściwego ze względu na swoją siedzibę w terminie 14 dni od dnia ogłoszenia naboru przez dyrektora powiatowego urzędu pracy. We wniosku o dofinansowanie organizacja pozarządowa lub podmiot, o którym mowa w art. 3 ust. 3 ustawy z dnia 24 kwietnia 2003 r. o działalności pożytku publicznego i o wolontariacie, oświadcza o:

- 1) wystąpieniu spadku przychodów z działalności statutowej w wysokości, o której mowa w ust. 4, w związku z zaistnieniem okoliczności, o których mowa w ust. 1;
- 2) niezaleganiu w regulowaniu zobowiązań podatkowych, składek na ubezpieczenia społeczne, ubezpieczenie zdrowotne, Fundusz Gwarantowanych Świadczeń Pracowniczych, Fundusz Pracy lub Fundusz Solidarnościowy do trzeciego kwartału 2019 r.;
- 3) zatrudnianiu pracowników objętych wnioskiem;
- 4) wysokości wynagrodzenia każdego z pracowników objętych wnioskiem i należnych od tego wynagrodzenia składek na ubezpieczenia społeczne;
- 5) numerze rachunku bankowego albo numerze rachunku prowadzonego w spółdzielczej kasie oszczędnościowo-kredytowej właściwego dla prowadzonej działalności statutowej.

10. Oświadczenia, o których mowa w ust. 6 i 9, są składane pod rygorem odpowiedzialności karnej za składanie fałszywych oświadczeń. Składający oświadczenie jest obowiązany do zawarcia w nim klauzuli następującej treści: „Jestem świadomy odpowiedzialności karnej za złożenie fałszywego oświadczenia.”. Klauzula ta zastępuje pouczenie organu o odpowiedzialności karnej za składanie fałszywych zeznań.

11. Organizacja pozarządowa lub podmiot, którym mowa w art. 3 ust. 3 ustawy z dnia 24 kwietnia 2003 r. o działalności pożytku publicznego i o wolontariacie, nie może otrzymać dofinansowania w części, w której te same koszty zostały albo zostaną sfinansowane z innych środków publicznych.

Art. 15zzf. W przypadku usług i instrumentów rynku pracy oraz innych form wsparcia realizowanych na podstawie ustawy z dnia 20 kwietnia 2004 r. o promocji zatrudnienia i instytucjach rynku pracy, w zakresie niezbędnym do niwelowania i ograniczenia negatywnych skutków COVID-19, starosta na wniosek strony lub za jej

zgodą, w drodze aneksu do zawartej umowy, może zmienić jej warunki, w tym w szczególności wydłużyć termin na jej realizację lub przesunąć termin na realizację zobowiązań z niej wynikających.

Art. 15zzg. 1. W przypadku ogłoszenia stanu zagrożenia epidemicznego albo stanu epidemii, minister właściwy do spraw instytucji finansowych, w drodze rozporządzenia, może określić inne terminy sporządzenia, rozpatrzenia, zatwierdzenia, ujawniania, przedstawiania, złożenia i publikacji sprawozdań, a także przekazania lub dostarczania danych, informacji, deklaracji, sprawozdań, raportów, zestawień, wyników przeprowadzonej weryfikacji, decyzji, opinii, wezwań, wniosków, składek, opłat, wpłat, zaliczek, a także rozpatrywania reklamacji oraz wykonywania innych obowiązków lub czynności określonych w:

- 1) ustawach, o których mowa w art. 1 ust. 2 ustawy z dnia 21 lipca 2006 r. o nadzorze nad rynkiem finansowym (Dz. U. z 2020 r. poz. 180 i 284),
- 2) ustawie z dnia 29 sierpnia 1997 r. o listach zastawnych i bankach hipotecznych (Dz. U. z 2020 r. poz. 415), ustawie z dnia 24 sierpnia 2001 r. o ostateczności rozrachunku w systemach płatności i systemach rozrachunku papierów wartościowych oraz zasadach nadzoru nad tymi systemami (Dz. U. z 2019 r. poz. 212), ustawie z dnia 14 marca 2003 r. o Banku Gospodarstwa Krajowego (Dz. U. z 2019 r. poz. 2144 i 2217 oraz z 2020 r. poz. 284), ustawie z dnia 22 maja 2003 r. o ubezpieczeniach obowiązkowych, Ubezpieczeniowym Funduszu Gwarancyjnym i Polskim Biurze Ubezpieczycieli Komunikacyjnych (Dz. U. z 2019 r. poz. 2214), ustawie z dnia 2 kwietnia 2004 r. o niektórych zabezpieczeniach finansowych (Dz. U. z 2020 r. poz. 103), ustawie z dnia 21 lipca 2006 r. o nadzorze nad rynkiem finansowym, ustawie z dnia 12 lutego 2010 r. o rekapitalizacji niektórych instytucji oraz o rządowych instrumentach stabilizacji finansowej (Dz. U. z 2018 r. poz. 124 oraz z 2019 r. poz. 1798), ustawie z dnia 12 maja 2011 r. o kredycie konsumenckim (Dz. U. z 2019 r. poz. 1083), ustawie z dnia 5 sierpnia 2015 r. o rozpatrywaniu reklamacji przez podmioty rynku finansowego i o Rzeczniku Finansowym (Dz. U. z 2019 r. poz. 2279), ustawie z dnia 5 sierpnia 2015 r. o nadzorze makroostrożnościowym nad systemem finansowym i zarządzaniu kryzysowym w systemie finansowym (Dz. U. z 2019 r. poz. 483), ustawie z dnia 9 października 2015 r. o wsparciu kredytobiorców, którzy zaciągnęli kredyt mieszkaniowy i znajdują się w trudnej sytuacji finansowej (Dz. U. z 2019 r. poz. 2138), ustawie z dnia 10 czerwca 2016 r.

o Bankowym Funduszu Gwarancyjnym, systemie gwarantowania depozytów oraz przymusowej restrukturyzacji (Dz. U. z 2019 r. poz. 795, 1495, 1655, 1798, 2020 i 2217)

– oraz w aktach wykonawczych wydanych na podstawie tych ustaw, biorąc pod uwagę konieczność zapewnienia prawidłowej realizacji tych obowiązków oraz prawidłowe funkcjonowanie rynku finansowego, jego stabilność, bezpieczeństwo, a także ochronę interesów uczestników tego rynku.

2. W przypadku ogłoszenia stanu zagrożenia epidemicznego albo stanu epidemii, minister właściwy do spraw finansów publicznych, w drodze rozporządzenia, może określić inne terminy sporządzania, zatwierdzania, przekazywania, dostarczania danych, informacji lub sprawozdań określonych w ustawie z dnia 12 lutego 2009 r. o udzielaniu przez Skarb Państwa wsparcia instytucjom finansowym (Dz. U. z 2016 r. poz. 1436) i ustawie z dnia 27 lipca 2002 r. – Prawo dewizowe (Dz. U. z 2019 r. poz. 160 oraz z 2020 r. poz. 284), oraz w aktach wykonawczych wydanych na podstawie tych ustaw, biorąc pod uwagę konieczność zapewnienia prawidłowej realizacji tych obowiązków oraz prawidłowe funkcjonowanie rynku finansowego, jego stabilność, bezpieczeństwo, a także ochronę interesów uczestników tego rynku.

Art. 15zzh. 1. W przypadku ogłoszenia stanu zagrożenia epidemicznego albo stanu epidemii, minister właściwy do spraw finansów publicznych, w drodze rozporządzenia, może określić inne terminy wypełniania obowiązków w zakresie ewidencji oraz w zakresie sporządzenia, zatwierdzenia, udostępnienia i przekazania do właściwego rejestru, jednostki lub organu sprawozdań lub informacji, o których mowa w:

- 1) ustawie z dnia 29 września 1994 r. o rachunkowości (Dz. U. z 2019 r. poz. 351, 1495, 1571, 1655 i 1680) oraz w aktach wykonawczych wydanych na podstawie tej ustawy,
- 2) ustawie z dnia 27 sierpnia 2009 r. o finansach publicznych oraz w aktach wykonawczych wydanych na podstawie tej ustawy,
- 3) art. 45 ust. 5 ustawy z dnia 26 lipca 1991 r. o podatku dochodowym od osób fizycznych

– biorąc pod uwagę konieczność zapewnienia prawidłowej realizacji tych obowiązków.

2. W przypadku gdy terminy posiedzeń organów zatwierdzających określone w przepisach szczególnych przypadają przed terminem zatwierdzenia sprawozdań finansowych określonym w przepisach wydanych na podstawie ust. 1, posiedzenia

organów zatwierdzających odbywają się w terminie określonym w przepisach wydanych na podstawie ust. 1.

3. W przypadku określenia w rozporządzeniu, o którym mowa w ust. 1, nowego terminu wypełniania obowiązków w zakresie zatwierdzenia sprawozdań finansowych, przypadającego później niż 6 miesięcy po upływie roku obrotowego, organ stanowiący jednostki samorządu terytorialnego podejmuje uchwałę, o której mowa w art. 271 ust. 1 ustawy z dnia 27 sierpnia 2009 r. o finansach publicznych do dnia wskazanego w tym rozporządzeniu. Komisja rewizyjna przedstawia organowi stanowiącemu jednostki samorządu terytorialnego wniosek w sprawie absolutorium dla wójta (burmistrza, prezydenta miasta), zarządu powiatu lub zarządu województwa, o którym mowa w art. 270 ust. 3 ustawy z dnia 27 sierpnia 2009 r. o finansach publicznych, w terminie 15 dni przed dniem wskazanym w rozporządzeniu.

Art. 15zzi. 1. W przypadku ogłoszenia stanu zagrożenia epidemicznego albo stanu epidemii, minister właściwy do spraw instytucji finansowych, w drodze rozporządzenia, może określić inne terminy podjęcia określonych czynności, w szczególności spełnienia świadczenia, załatwienia sprawy, wydania opinii, oraz wydania decyzji lub postanowienia kończącego postępowanie w sprawie, określonych w ustawie z dnia 10 czerwca 2016 r. o Bankowym Funduszu Gwarancyjnym, systemie gwarantowania depozytów oraz przymusowej restrukturyzacji lub innych przepisach regulujących działalność Bankowego Funduszu Gwarancyjnego, biorąc pod uwagę konieczność zapewnienia prawidłowej realizacji tych obowiązków oraz prawidłowe funkcjonowanie rynku finansowego, jego stabilność, bezpieczeństwo, a także ochronę interesów uczestników tego rynku.

2. Termin, o którym mowa w art. 104 ust. 1 ustawy z dnia 10 czerwca 2016 r. o Bankowym Funduszu Gwarancyjnym, systemie gwarantowania depozytów oraz przymusowej restrukturyzacji, nie biegnie w okresie obowiązywania stanu zagrożenia epidemicznego albo stanu epidemii.

Art. 15zzj. Złożenie organowi podatkowemu zeznania o wysokości osiągniętego dochodu (poniesionej straty) za 2019 r. oraz wpłacenie należnego podatku dochodowego od osób fizycznych po upływie terminu na jego złożenie, nie później jednak niż w terminie do dnia 31 maja 2020 r. jest równoznaczne ze złożeniem przez podatnika podatku dochodowego od osób fizycznych zawiadomienia, o którym mowa w art. 16 § 4 ustawy z dnia 10 września 1999 r. – Kodeks karny skarbowy (Dz. U. z 2020 r. poz. 19). W takim

przypadku organ nie wszczyna postępowania w sprawie o przestępstwo skarbowe lub wykroczenie skarbowe, a wszczęte umarza.

Art. 15zzk. 1. Rada Ministrów może, w drodze rozporządzenia, wstrzymać administracyjne postępowania egzekucyjne należności pieniężnych, określając w szczególności zakres terytorialny wstrzymania tych postępowań oraz okres, na który następuje to wstrzymanie, mając na względzie okres obowiązywania stanu zagrożenia epidemicznego i stanu epidemii w związku z COVID-19 oraz skutki nimi wywołane.

2. W okresie wstrzymania, o którym mowa w ust. 1, mogą być dokonywane wypłaty z zajętego rachunku bankowego lub rachunku prowadzonego przez spółdzielczą kasę oszczędnościowo-kredytową.

Art. 15zzl. 1. W okresie obowiązywania stanu zagrożenia epidemicznego albo stanu epidemii oraz w terminie 30 dni następujących po ich odwołaniu organ administracji publicznej zlecający realizację zadania publicznego organizacjom pozarządowym, o których mowa w art. 3 ust. 2 ustawy z dnia 24 kwietnia 2003 r. o działalności pożytku publicznego i o wolontariacie, oraz podmiotom wymienionym w art. 3 ust. 3 tej ustawy jest uprawniony do przedłużenia terminu na złożenie sprawozdania z wykonania zleconego zadania publicznego oraz rozliczenia udzielonej dotacji na realizację zadania publicznego z pominięciem terminów wynikających z ustawy z dnia 27 sierpnia 2009 r. o finansach publicznych, a także do uznania za uzasadnione wydatków poniesionych na sfinansowanie działań realizowanych w ramach zleconego zadania publicznego, które zostały odwołane w następstwie okoliczności związanych z obowiązywaniem stanu zagrożenia epidemicznego albo stanu epidemii.

2. W przypadku, o którym mowa w ust. 1, niewykonanie planu działań lub nieosiągnięcie rezultatów założonych w umowie, na podstawie której zlecono realizację zadania publicznego, nie może skutkować uznaniem dotacji na realizację zadania publicznego w tej części za wykorzystaną niezgodnie z przeznaczeniem, pobraną nienależnie lub w nadmiernej wysokości i podlegającą zwrotowi.

Art. 15zzm. W okresie obowiązywania stanu zagrożenia epidemicznego albo stanu epidemii organ administracji publicznej może zlecać organizacjom pozarządowym oraz podmiotom wymienionym w art. 3 ust. 3 ustawy z dnia 23 kwietnia 2003 r. o działalności pożytku publicznego i o wolontariacie realizację zadania publicznego w celu przeciwdziałania COVID-19 z pominięciem otwartego konkursu ofert, o którym mowa w

dziale II rozdziale 2 tej ustawy. Przepisy art. 43, art. 47, art. 151 oraz art. 221 ustawy z dnia 27 sierpnia 2009 r. o finansach publicznych stosuje się odpowiednio.

Art. 15zzn. W okresie obowiązywania stanu zagrożenia epidemicznego i stanu epidemii ogłoszonych w związku z COVID-19, termin na złożenie zawiadomienia, o którym mowa w art. 117ba § 3 ustawy z dnia 29 sierpnia 1997 r. – Ordynacja podatkowa, art. 14 ust. 2i pkt 2 lub art. 22p ust. 4 ustawy z dnia 26 lipca 1991 r. o podatku dochodowym od osób fizycznych i art. 12 ust. 4j pkt 2 lub art. 15d ust. 4 ustawy z dnia 15 lutego 1992 r. o podatku dochodowym od osób prawnych (Dz. U. z 2019 r. poz. 865, z późn. zm.¹¹⁾) przedłuża się do 14 dni od dnia zlecenia przelewu.

Art. 15zzo. 1. W okresie obowiązywania stanu zagrożenia epidemicznego albo stanu epidemii okres na jaki przyznano stypendia sportowe, o których mowa w art. 32 i 32a ustawy z dnia 25 czerwca 2010 r. o sporcie (Dz. U. z 2019 r. poz. 1468, 1495 i 2251), może zostać dodatkowo przedłużony, ale nie dłużej niż do roku od dnia odwołania obowiązywania stanu zagrożenia epidemicznego albo stanu epidemii.

2. Minister właściwy do spraw kultury fizycznej może w szczególnie uzasadnionym przypadku oraz w związku z odwołaniem zawodów, wskazanych w zobowiązaniu członka kadry narodowej do realizacji programu przygotowań i udziału w tych zawodach, przedłużyć okres o którym mowa w ust. 1. Przepisy art. 32 ust. 1a–5 oraz przepisy wykonawcze wydane na podstawie art. 32 ust. 7 ustawy z dnia 25 czerwca 2010 r. o sporcie stosuje się odpowiednio.

3. W okresie obowiązywania stanu zagrożenia epidemicznego albo stanu epidemii w stosunku do sportowców, którzy nie realizują programu przygotowań o którym mowa w art. 32 ust. 1 ustawy z dnia 25 czerwca 2010 r. o sporcie z powodów wynikających z obowiązywania stanu zagrożenia epidemicznego albo stanu epidemii, nie stosuje się art. 32 ust. 4 pkt 1 ustawy z dnia 25 czerwca 2010 r. o sporcie.

Art. 15zpz. 1. W ramach przyznaných środków na realizację zadań publicznych ze środków budżetu państwa z części, której dysponentem jest minister właściwy do spraw kultury fizycznej, Funduszu Rozwoju Kultury Fizycznej, o którym mowa w art. 86 ustawy z dnia 19 listopada 2009 r. o grach hazardowych, oraz Funduszu Zajęć Sportowych dla Uczniów, o którym mowa w art. 133 ustawy z dnia 26 października 1982 r. o wychowaniu w trzeźwości i przeciwdziałaniu alkoholizmowi, w związku z ogłoszeniem stanu

¹¹⁾ Zmiany tekstu jednolitego wymienionej ustawy zostały ogłoszone w Dz. U. z 2019 r. poz. 1018, 1309, 1358, 1495, 1571, 1572, 1649, 1655, 1751, 1798, 1978, 2020, 2200, 2217 i 2473 oraz z 2020 r. poz. 183 i 288.

zagrożenia epidemicznego albo stanu epidemii i w okresie ich obowiązywania, mając na uwadze zachowanie płynności finansowej beneficjentów, jako wydatki służące realizacji tych zadań uznaje się również:

- 1) wydatki w wysokości przyznanej w umowach o dofinansowaniu realizacji zadań publicznych, związane z obsługą tych zadań przez beneficjentów, w pełnej wysokości bez względu na stopień wykonania tych zadań z uwagi na wystąpienie stanu zagrożenia;
- 2) dodatkowe wydatki wywołane ogłoszeniem i obowiązywaniem stanu zagrożenia epidemicznego albo stanu epidemii, pod warunkiem ich związku z zakresem i celem realizowanego zadania publicznego, o ile ich poniesienie było niemożliwe do przewidzenia przez beneficjenta lub nie wiązało się z nieprzestrzeganiem obowiązujących ograniczeń, nakazów i zakazów, o których mowa w art. 46 ust. 4 ustawy z dnia 5 grudnia 2008 r. o zapobieganiu oraz zwalczaniu zakażeń i chorób zakaźnych.

2. W stosunku do przebudowy, remontów i dofinansowania inwestycji obiektów sportowych, o których mowa w art. 86 ust. 4 ustawy z dnia 19 listopada 2009 r. o grach hazardowych, przepisu ust. 1 pkt 1 nie stosuje się.

3. Wydatki, o których mowa w ust. 1, nie podlegają uwzględnieniu, jeżeli zostały pokryte z innych źródeł publicznych.

Art. 15zzq. 1. Jeżeli ostatni dzień ważności zezwolenia na pracę, o którym mowa w art. 88 ust. 1 pkt 1–5 lub ust. 2 ustawy z dnia 20 kwietnia 2004 r. o promocji zatrudnienia i instytucjach rynku pracy (Dz. U. z 2019 r. poz. 1482, 1622, 1818 i 2473), przypada w okresie stanu zagrożenia epidemicznego lub stanu epidemii, ogłoszonego w związku z zakażeniami wirusem SARS-CoV-2, okres ważności tego zezwolenia na pracę ulega przedłużeniu z mocy prawa do upływu 30. dnia następującego po dniu odwołania tego ze stanów, który obowiązywał jako ostatni. Przepis zdania pierwszego stosuje się odpowiednio do decyzji o przedłużeniu zezwolenia na pracę lub przedłużeniu zezwolenia na pracę sezonową.

2. W przypadku przedłużenia okresu ważności zezwolenia na pracę na podstawie ust. 1 wniosek, o którym mowa w art. 88a ust. 1a ustawy z dnia 20 kwietnia 2004 r. o promocji zatrudnienia i instytucjach rynku pracy, składa się nie wcześniej niż w terminie 90 dni przed upływem okresu ważności zezwolenia na pracę określonego w tym

zezwoleniu i nie później niż w ostatnim dniu okresu ważności przedłużonego na podstawie ust. 1.

3. Jeżeli w oświadczeniu o powierzeniu wykonywania pracy cudzoziemcowi, wpisanym do ewidencji oświadczeń na podstawie art. 88z ust. 2 ustawy z dnia 20 kwietnia 2004 r. o promocji zatrudnienia i instytucjach rynku pracy, wskazano okres pracy, którego koniec przypada w okresie stanu zagrożenia epidemicznego lub stanu epidemii, ogłoszonego w związku z zakażeniami wirusem SARS-CoV-2, cudzoziemiec może wykonywać pracę określoną oświadczeniem na rzecz podmiotu, który złożył oświadczenie, w okresie lub okresach nieobjętych oświadczeniem do upływu 30 dnia następującego po dniu odwołania tego ze stanów, który obowiązywał jako ostatni, bez zezwolenia na pracę.

4. Dodatkowego okresu wykonywania pracy, o którym mowa w ust. 3, nie wlicza się do okresu wykonywania pracy, o którym mowa w art. 87 ust. 3 i art. 88z ust. 2 pkt 3 ustawy z dnia 20 kwietnia 2004 r. o promocji zatrudnienia i instytucjach rynku pracy.

Art. 15zrz. 1. W okresie obowiązywania stanu zagrożenia epidemicznego albo stanu epidemii ogłoszonego z powodu COVID-19 bieg terminów przewidzianych przepisami prawa cywilnego i administracyjnego:

- 1) od zachowania których jest uzależnione udzielenie ochrony prawnej przed sądem lub organem oraz terminy do dokonania przez stronę czynności kształtujących prawa i obowiązki jej lub drugiej strony stosunku prawnego,
- 2) zasiedzenia, przedawnienia i innych terminów, których niezachowanie powoduje wygaśnięcie lub zmianę praw rzeczowych oraz roszczeń i wierzytelności wynikających ze stosunków cywilnoprawnych, a także popadnięcie w opóźnienie,
- 3) zawitych, z niezachowaniem których ustawa wiąże ujemne skutki dla strony,
- 4) do dokonania przez podmioty lub jednostki organizacyjne podlegające wpisowi do właściwego rejestru czynności, które powodują obowiązek zgłoszenia do tego rejestru, a także terminów na wykonanie przez te podmioty obowiązków wynikających z przepisów o ich ustroju

– nie rozpoczyna się, a rozpoczęty ulega zawieszeniu na ten okres.

2. Wstrzymanie rozpoczęcia i zawieszenie biegu terminów, o których mowa w ust. 1, nie dotyczy terminów w rozpoznawanych przez sądy sprawach wskazanych w art. 14a ust. 4 i 5, terminów w sprawach wyboru lub powołania organów, których kadencje są określone w Konstytucji Rzeczypospolitej Polskiej oraz terminów w postępowaniach w

sprawach wniosków i pytań prawnych wszczętych i nie zakończonych przed Trybunałem Konstytucyjnym.

3. Właściwy organ, sąd lub podmiot może wezwać obowiązane do dokonania czynności wynikających z przepisów prawa, w oznaczonym terminie i w zakresie, w jakim przepis ten zobowiązuje do dokonania czynności, jeżeli niepodjęcie czynności mogłoby spowodować niebezpieczeństwo dla życia lub zdrowia ludzi lub zwierząt, poważną szkodę dla interesu społecznego albo ze względu na grożącą niepowetowaną szkodę materialną. W takim przypadku obowiązany powinien wykonać obowiązek w oznaczonym terminie.

4. Przepisu ust. 1 nie stosuje się do terminu, o którym mowa w art. 63² § 5 ustawy z dnia 26 czerwca 1974 r. – Kodeks pracy. W przypadku gdy termin ten upływa w okresie, o którym mowa w ust. 1, porozumienie, że stosunek pracy będzie kontynuowany na dotychczasowych zasadach może zostać zawarte w terminie 30 dni od dnia zakończenia tego okresu. Zawarcie porozumienia w tym terminie wywołuje takie skutki, jakie wywarłoby zawarcie porozumienia w terminie, o którym mowa w art. 63² § 5 ustawy z dnia 26 czerwca 1974 r. – Kodeks pracy.

5. Czynności dokonane w celu wykonania uprawnienia lub obowiązku w okresie wstrzymania rozpoczęcia albo zawieszenia biegu terminów, o których mowa w ust. 1, są skuteczne.

6. W okresie, o którym mowa w ust. 1, nie biegnie przedawnienie karalności czynu oraz przedawnienie wykonania kary w sprawach o przestępstwa, przestępstwa i wykroczenia skarbowe oraz w sprawach o wykroczenia.

Art. 15zsz. 1. W okresie stanu zagrożenia epidemicznego lub stanu epidemii ogłoszonego z powodu COVID bieg terminów procesowych i sądowych w:

- 1) postępowaniach sądowych, w tym sądownoadministracyjnych,
- 2) postępowaniach egzekucyjnych,
- 3) postępowaniach karnych,
- 4) postępowaniach karnych skarbowych,
- 5) postępowaniach w sprawach o wykroczenia,
- 6) postępowaniach administracyjnych,
- 7) postępowaniach i kontrolach prowadzonych na podstawie ustawy z dnia 29 sierpnia 1997 r. – Ordynacja podatkowa,
- 8) kontrolach celno-skarbowych,

- 9) postępowaniach w sprawach, o których mowa w art. 15f ust. 9 ustawy z dnia 19 listopada 2009 r. o grach hazardowych (Dz. U. z 2019 r. poz. 847, z późn. zm.),
 - 10) innych postępowaniach prowadzonych na podstawie ustaw
- nie rozpoczyna się, a rozpoczęty ulega zawieszeniu na ten okres.

2. Wstrzymanie rozpoczęcia i zawieszenie biegu terminów, o których mowa w ust. 1, nie dotyczy terminów w rozpoznawanych przez sądy sprawach wskazanych w art. 14a ust. 4 i 5, terminów w sprawach wyboru lub powołania organów, których kadencje są określone w Konstytucji Rzeczypospolitej Polskiej oraz terminów w postępowaniach w sprawach wniosków i pytań prawnych wszczętych i nie zakończonych przed Trybunałem Konstytucyjnym.

3. Wstrzymanie i zawieszenie biegu terminów, o których mowa w ust. 1, nie dotyczy kontroli i postępowań wskazanych odpowiednio w dziale V rozdziale 3 oddziale 3 oraz dziale VI rozdziale 2 ustawy z dnia 29 stycznia 2004 r. – Prawo zamówień publicznych. Prezes Urzędu Zamówień Publicznych lub Prezes Krajowej Izby Odwoławczej mogą określić, w drodze zarządzenia szczegółowe warunki organizacji pracy Krajowej Izby Odwoławczej związane z zapewnieniem prawidłowego toku jej urzędowania oraz stosowane środki zapewniające bezpieczeństwo, mając na względzie konieczność podejmowania działań związanych z zapobieganiem, przeciwdziałaniem i zwalczaniem COVID-19.

4. W okresie, o którym mowa w ust. 1, strona, uczestnik postępowania, kontrolowany i ich kontrahent są obowiązani, na żądanie organu, sądu lub podmiotu, prowadzących odpowiednio postępowanie lub kontrolę, w wyznaczonym przez nich terminie, do dokonania czynności określonej w tym żądaniu, jeżeli:

- 1) wymaga tego interes publiczny lub ważny interes strony albo kontrolowanego – w przypadkach, o których mowa w ust. 1 pkt 4 i 7–9;
- 2) niepodjęcie czynności mogłoby spowodować niebezpieczeństwo dla życia lub zdrowia ludzi lub zwierząt, poważną szkodę dla interesu społecznego albo ze względu na grożącą niepowetowaną szkodę materialną – w przypadkach, o których mowa w ust. 1 pkt 1–3, 5, 6 i 10.

5. W żądaniu, o którym mowa w ust. 4, organ, sąd lub podmiot, prowadzące odpowiednio postępowanie lub kontrolę, wskazują przyczyny wystąpienia z żądaniem.

6. W okresie, o którym mowa w ust. 1, nie przeprowadza się rozpraw ani posiedzeń jawnych, z wyjątkiem rozpraw i posiedzeń jawnych w sprawach określonych w art. 14a ust. 4 i 5.

7. Czynności dokonane w okresie, o którym mowa w ust. 1, w postępowaniach i kontrolach, o których mowa w ust. 1, są skuteczne.

8. Bieg terminu:

- 1) na milczące załatwienie sprawy,
- 2) w innej sprawie, w której brak wyrażenia przez organ sprzeciwu, wydania decyzji, postanowienia albo innego rozstrzygnięcia uprawnia stronę lub uczestnika postępowania do podjęcia działania, dokonania czynności albo wpływa na zakres praw i obowiązków strony lub uczestnika postępowania,
- 3) na wyrażenie przez organ stanowiska albo wydanie interpretacji indywidualnej, z wyjątkiem interpretacji indywidualnej, o której mowa w ustawie z dnia 29 sierpnia 1997 r. – Ordynacja podatkowa

– nie rozpoczyna się, a rozpoczęty ulega zawieszeniu na okres, o którym mowa w ust. 1.

9. W okresie, o którym mowa w ust. 1, organ lub podmiot może z urzędu wydać odpowiednio decyzję w całości uwzględniającą żądanie strony lub uczestnika postępowania, zaświadczenie o braku podstaw do wniesienia sprzeciwu, wyrazić stanowisko albo wydać interpretację indywidualną.

10. W okresie, o którym mowa w ust. 1:

- 1) przepisów o bezczynności organów oraz o obowiązku organu i podmiotu, prowadzących odpowiednio postępowanie lub kontrolę, do powiadamiania strony lub uczestnika postępowania o niezakończonym w terminie postępowaniu nie stosuje się;
- 2) organom lub podmiotom prowadzącym odpowiednio postępowanie lub kontrolę nie wymierza się kar, grzywien ani nie zasądza się od nich sum pieniężnych na rzecz skarżących za niewydanie rozstrzygnięć w terminach określonych przepisami prawa.

11. Zaprzestanie czynności przez sąd, organ lub podmiot, prowadzące odpowiednio postępowanie lub kontrolę, w okresie, o którym mowa w ust. 1, nie może być podstawą wywodzenia środków prawnych dotyczących bezczynności, przewlekłości lub naruszenia prawa strony do rozpoznania sprawy bez nieuzasadnionej zwłoki.

Art. 15zzt. Przepisów art. 15zzr ust. 1 i art. 15zzs ust. 1 nie stosuje się do terminów związanych z zapobieganiem, przeciwdziałaniem i zwalczaniem COVID-19 oraz wywołanych nimi sytuacji kryzysowych.

Art. 15zzu. W okresie obowiązywania stanu zagrożenia epidemicznego albo stanu epidemii ogłoszonego z powodu COVID-19 nie wykonuje się tytułów wykonawczych nakazujących opróżnienie lokalu mieszkalnego.

Art. 15zzv. 1. W czasie stanu zagrożenia epidemicznego, stanu epidemii lub w przypadku zaprzestania działania operatora pocztowego świadczącego usługi powszechne, pismo procesowe strony może zostać wniesione do sądu przy użyciu platformy ePUAP, portalu informacyjnego sądów powszechnych lub za pomocą poczty elektronicznej. Pismo uważa się za wniesione z chwilą wprowadzenia go do środka komunikacji elektronicznej i nadania na adres poczty elektronicznej sądu wskazany na stronie internetowej sądu.

2. Pismo procesowe strony powinno być opatrzone kwalifikowanym podpisem elektronicznym.

3. Jeśli adres poczty elektronicznej został wskazany we wcześniejszym piśmie procesowym, a tożsamość strony nie budzi wątpliwości, pismo procesowe tej strony może mieć formę dokumentową bez konieczności opatrzenia kwalifikowanym podpisem elektronicznym. Forma dokumentowa w szczególności może mieć postać cyfrowego odwzorowania pisma opatrzonego odręcznym podpisem.

4. Pismo procesowe strony nadane w sposób, o którym mowa w ust. 1–3, uznaje się za równoważne pismu opatrzonemu podpisem własnoręcznym.

5. Jeżeli pismo procesowe strony nie może otrzymać prawidłowego biegu wskutek niezachowania warunków formalnych, w tym wymagania, o którym mowa w ust. 2–4 stosuje się odpowiednio art. 130 ustawy z dnia 17 listopada 1964 r. – Kodeks postępowania cywilnego albo art. 120 ustawy z dnia 6 czerwca 1997 r. – Kodeks postępowania karnego przy czym wezwanie wysyła się z wykorzystaniem poczty elektronicznej na adres, z którego zostało nadane pismo, które nie może otrzymać prawidłowego biegu.

6. Do pisma procesowego wniesionego w sposób określony w ust. 1–3 strona dołącza załączniki w formie dokumentowej w postaci odwzorowania cyfrowego załączników mających formę pisemną. W razie potrzeby sąd włącza do akt wydruki

załączników w formie dokumentowej w postaci odwzorowania cyfrowego, z którymi postępuje tak, jak z załącznikami w formie pisemnej.

7. Strona wnosząca pismo procesowe w sposób określony w ust. 1–3 nie jest zobowiązana do doręczenia odpisu pisma stronie przeciwnej. W takim przypadku doręczenia odpisu dokonuje sąd.

8. Przepisy ust. 1–6 stosuje się odpowiednio do pism procesowych sądu oraz odpisów pism podlegających doręczeniu przez sąd. Pismo procesowe sądu podlega doręczeniu przy użyciu platformy e-PUAP, portalu informacyjnego sądów powszechnych albo, jeżeli pismo nie może być doręczone stronie w ten sposób, na podany przez nią adres poczty elektronicznej.

9. Za dzień doręczenia pisma w sposób określony w ust. 8, poczytuje się dzień wskazany w otrzymanym przez sąd potwierdzeniu dostarczenia przy użyciu platformy ePUAP, portalu informacyjnego sądów powszechnych albo w systemie teleinformatycznym. W braku potwierdzenia domniemywa się, że pismo zostało doręczone z upływem siedmiu dni od jego nadania.

10. Przepis ust. 1–9 stosuje się odpowiednio do pism wnoszonych do:

- 1) organów administracji publicznej w postępowaniu administracyjnym,
- 2) komornika sądowego, z wyjątkiem tytułu wykonawczego, który zawsze składa się na piśmie, chyba że przepis szczególny przewiduje formę elektroniczną.
- 3) pism oraz składania oświadczeń woli i innych oświadczeń członków organów osób prawnych dokonujących czynności z wykorzystaniem środków komunikacji elektronicznej.

Art. 15zzw. Jeżeli termin wypłacenia odszkodowania, o którym mowa w art. 14 ust. 1 albo 2 ustawy z dnia 22 maja 2003 r. o ubezpieczeniach obowiązkowych, Ubezpieczeniowym Funduszu Gwarancyjnym i Polskim Biurze Ubezpieczycieli Komunikacyjnych, lub dopełnienia obowiązku, o którym mowa w art. 14 ust. 3 tej ustawy, przypadła w okresie obowiązywania stanu zagrożenia epidemicznego albo stanu epidemii, w przypadku niewypłacenia przez zakład ubezpieczeń odszkodowania w terminie, o którym mowa w art. 14 ust. 1 albo 2 tej ustawy, lub niedopełnienia obowiązku, o którym mowa w art. 14 ust. 3 tej ustawy, organ nadzoru może zastosować wobec zakładu ubezpieczeń środki nadzorcze określone w art. 362 ust. 1 pkt 1 lub 2 ustawy z dnia 11 września 2015 r. o działalności ubezpieczeniowej i reasekuracyjnej (Dz. U. z 2019 r. poz. 381, 730 i 2217).

Art. 15zzx. W przypadku ogłoszenia stanu zagrożenia epidemicznego albo stanu epidemii, minister właściwy do spraw instytucji finansowych, w drodze rozporządzenia, może określić inny termin podjęcia przez walne zgromadzenie spółki uchwały w sprawie polityki wynagrodzeń członków zarządu i rady nadzorczej, o którym mowa w art. 36 ust. 1 ustawy z dnia 16 października 2019 r. o zmianie ustawy o ofercie publicznej i warunkach wprowadzania instrumentów finansowych do zorganizowanego systemu obrotu oraz o spółkach publicznych oraz niektórych innych ustaw (Dz. U. poz. 2217 oraz z 2020 r. poz. 288), biorąc pod uwagę konieczność zapewnienia prawidłowej realizacji tego obowiązku.

Art. 15zzy. 1. W okresie obowiązywania stanu zagrożenia epidemicznego albo stanu epidemii organy stanowiące jednostek samorządu terytorialnego oraz działające kolegialnie organy: wykonawcze w jednostkach samorządu terytorialnego, w związkach jednostek samorządu terytorialnego, w związku metropolitalnym, w regionalnych izbach obrachunkowych oraz samorządowych kolegiach odwoławczych mogą zwoływać i odbywać obrady, sesje, posiedzenia, zgromadzenia lub inne formy działania właściwe dla tych organów, a także podejmować rozstrzygnięcia, w tym uchwały, z wykorzystaniem środków porozumiewania się na odległość lub korespondencyjnie (zdalny tryb obradowania).

2. Obradowanie w zdalnym trybie zarządza osoba uprawniona do przewodniczenia danemu organowi stanowiącemu jednostki samorządu terytorialnego oraz innemu organowi działającemu kolegialnie.

3. Przepisy ust. 1 i 2 stosuje się odpowiednio do kolegialnych organów wewnętrznych, takich jak komisje oraz zespoły, działających w organach stanowiących jednostek samorządu terytorialnego oraz organach działających kolegialnie.

Art. 15zzz. 1. W przypadku, gdy w okresie obowiązywania stanu zagrożenia epidemicznego albo stanu epidemii urząd administracji publicznej lub inny podmiot wykonujący zadania publiczne stanie się niezdolny do wykonywania zadań w całości albo w części, wojewoda może w drodze zarządzenia powierzyć wykonywanie zadań tego urzędu lub podmiotu, w całości albo w części, w określonym terminie, innemu urzędowi administracji publicznej lub podmiotowi wykonującemu zadania publiczne.

2. Powierzenie wykonywania zadań urzędu administracji publicznej lub innego podmiotu, o którym mowa w ust. 1, może odbywać się w grupie takich samych urzędów administracji publicznej lub takich samych podmiotów wykonujących zadania publiczne.

3. Urząd administracji publicznej lub podmiot wykonujący zadania publiczne, któremu wojewoda powierzył wykonywanie zadań w trybie ust. 1 wykonuje te zadania na koszt urzędu administracji publicznej lub innego podmiotu wykonującego zadania publiczne, od których przejął te zadania do wykonywania.

4. Przepisy ust. 1–3 nie mają zastosowania do urzędów naczelnych i centralnych organów władzy publicznej.

Art. 15zzza. W przypadku przemijającej przeszkody w wykonywaniu zadań i kompetencji wójta, burmistrza, prezydenta miasta, w okresie obowiązywania stanu zagrożenia epidemicznego albo stanu epidemii, spowodowanej niezdolnością do pracy z powodu choroby trwającej do 30 dni, jego zadania i kompetencje, w okresie tej niezdolności do pracy, przejmuje zastępca, a w gminach, w których powołano więcej niż jednego zastępcę – pierwszy zastępca.

Art. 15zzzb. Jeżeli termin do opuszczenia przez cudzoziemca terytorium Rzeczypospolitej Polskiej, o którym mowa w art. 299 ust. 6 ustawy z dnia 12 grudnia 2013 r. o cudzoziemcach wypada w okresie obowiązywania stanu zagrożenia epidemicznego albo stanu epidemii ogłoszonych w związku z COVID-19, termin ten ulega przedłużeniu do upływu 30. dnia następującego po odwołaniu tego ze stanów, który obowiązywał jako ostatni.

Art. 15zzzc. Jeżeli ostatni dzień terminu dobrowolnego powrotu, o którym mowa w art. 315 ust. 1 ustawy z dnia 12 grudnia 2013 r. o cudzoziemcach, wypada w okresie obowiązywania stanu zagrożenia epidemicznego albo stanu epidemii ogłoszonych w związku z COVID-19, termin ten ulega przedłużeniu do upływu 30. dnia następującego po dniu odwołania tego ze stanów, który obowiązywał jako ostatni.

Art. 15zzzd. W okresie obowiązywania stanu zagrożenia epidemicznego albo stanu epidemii oraz w terminie 6 miesięcy po dniu ich odwołania:

- 1) walne zgromadzenia członków albo delegatów polskiego związku sportowego mogą odbywać się za pomocą środków komunikacji elektronicznej;
- 2) w przypadku wygaśnięcia w czasie kadencji mandatu członka zarządu lub członka organu kontroli wewnętrznej, powodującego zmniejszenie liczby członków zarządu lub członków organu kontroli wewnętrznej poniżej minimum przewidzianego w statucie polskiego związku sportowego, odpowiednio zarządowi lub organowi kontroli wewnętrznej polskiego związku sportowego przysługuje prawo uzupełnienia składu do stanu minimum określonego w statucie związku.

Art. 15zzze. 1. W związku ze skutkami COVID-19 Bank Gospodarstwa Krajowego może udzielać, we własnym imieniu i na własny rachunek, poręczeń i gwarancji spłaty kredytów zaciągniętych przez przedsiębiorców w rozumieniu ustawy dnia 6 marca 2018 r. – Prawo przedsiębiorców, z wyłączeniem mikroprzedsiębiorców oraz małych przedsiębiorców, z przeznaczeniem na zapewnienie płynności finansowej.

2. Poręczenie lub gwarancja mogą stanowić pomoc publiczną.

3. Do poręczenia i gwarancji stosuje się odpowiednio art. 2b ust. 1 ustawy dnia 8 maja 1997 r. o poręczeniach i gwarancjach udzielanych przez Skarb Państwa oraz niektóre osoby prawne (Dz. U. z 2020 r. poz. 122).

4. Poręczenie lub gwarancja obejmują nie więcej niż 80% pozostającej do spłaty kwoty kredytu objętego poręczeniem lub gwarancją.

5. Poręczenie lub gwarancja są udzielane na wniosek przedsiębiorcy, o którym mowa w ust. 1.

Art. 15zzzf. 1. Należności pieniężne, o których mowa w art. 12a ust. 1 ustawy z dnia 21 sierpnia 1997 r. o gospodarce nieruchomościami, z tytułu oddania nieruchomości w najem, dzierżawę lub użytkowanie, przypadające za okres stanu zagrożenia epidemicznego albo stanu epidemii, mogą być umarżane w całości albo w części lub ich spłata może być odraczana lub rozkładana na raty przez starostę lub prezydenta miasta na prawach powiatu, wykonujących zadania z zakresu administracji rządowej, bez zgody wojewody.

2. Starosta lub prezydent miasta na prawach powiatu wykonujący zadania z zakresu administracji rządowej bez zgody wojewody może odstąpić od dochodzenia należności, o których mowa w ust. 1, na wniosek podmiotu, którego płynność finansowa uległa pogorszeniu w związku z ponoszeniem negatywnych konsekwencji ekonomicznych z powodu COVID-19.

3. Minister właściwy do spraw budownictwa, planowania i zagospodarowania przestrzennego oraz mieszkalnictwa w odniesieniu do nieruchomości określonych w art. 60 ust. 1 ustawy z dnia 21 sierpnia 1997 r. o gospodarce nieruchomościami może odstąpić od dochodzenia należności, o których mowa w ust. 1, na wniosek podmiotu, którego płynność finansowa uległa pogorszeniu w związku z ponoszeniem negatywnych konsekwencji ekonomicznych z powodu COVID-19.

4. W przypadku, o którym mowa w ust. 2 i 3, przepisu art. 12a ust. 4 ustawy z dnia 21 sierpnia 1997 r. o gospodarce nieruchomościami nie stosuje się.

Art. 15zzzg. Organ stanowiący jednostki samorządu terytorialnego może, w drodze uchwały, postanowić o odstąpieniu od dochodzenia należności o charakterze cywilnoprawnym przypadających jednostce samorządu terytorialnego lub jej jednostkom organizacyjnym, wymienionym w art. 9 pkt 3, 4 i 13 ustawy z dnia 27 sierpnia 2009 r. o finansach publicznych, w stosunku do podmiotów, których płynność finansowa uległa pogorszeniu w związku z ponoszeniem negatywnych konsekwencji ekonomicznych z powodu COVID-19 i które złożą wnioszek o odstąpieniu od dochodzenia należności.

Art. 15zzzh. 1. Do czasu określenia przez organ stanowiący jednostki samorządu terytorialnego zasad udzielania ulg, o których mowa w art. 59 ust. 1 ustawy z dnia 27 sierpnia 2009 r. o finansach publicznych, dotyczących należności pieniężnych z tytułu oddania nieruchomości w najem, dzierżawę lub użytkowanie przypadających za okres stanu zagrożenia epidemicznego albo stanu epidemii jednostce samorządu terytorialnego lub jej jednostkom organizacyjnym, wymienionym w art. 9 pkt 3, 4 i 13 tej ustawy, należności te mogą być umarzane, terminy ich spłaty mogą zostać odroczone lub płatność tych należności może zostać rozłożona na raty przez wójta, burmistrza, prezydenta miasta, zarząd powiatu albo zarząd województwa.

2. Do czasu podjęcia uchwały, o której mowa w art. 15zzzg, wójt, burmistrz, prezydent miasta, zarząd powiatu albo zarząd województwa może postanowić o odstąpieniu od dochodzenia należności, o których mowa w ust. 1, na wniosek podmiotu, którego płynność finansowa uległa pogorszeniu w związku z ponoszeniem negatywnych konsekwencji ekonomicznych z powodu COVID-19.

Art. 15zzzi. 1. Wsparcie, o którym mowa w art. 15m, art. 15p, art. 15q, art. 15zzb–15zze oraz art. 31zo stanowi pomoc publiczną, mającą na celu zaradzenie poważnym zaburzeniom w gospodarce, o której mowa w Sekcji 3.1 Komunikatu Komisji – Tymczasowe ramy środków pomocy państwa w celu wsparcia gospodarki w kontekście trwającej epidemii COVID-19 (2020/C 91 I/01) (Dz. Urz. UE C 91I z 20.03.2020, str. 1).

2. Ulgi, o których mowa w art. 15zzzf–15zzzh, w przypadku udzielenia ich podmiotowi prowadzącemu działalność gospodarczą, stanowią pomoc publiczną, mającą na celu zaradzenie poważnym zaburzeniom w gospodarce, o której mowa w Sekcji 3.1 Komunikatu Komisji – Tymczasowe ramy środków pomocy państwa w celu wsparcia gospodarki w kontekście trwającej epidemii COVID-19.

3. Pomoc, o której mowa w ust. 1 i 2, może być udzielana:

4. Pomoc, o której mowa w ust. 1 i 2, może być łączona z pomocą de minimis, udzielaną zgodnie z przepisami rozporządzenia Komisji (UE) nr 1407/2013 z dnia 18 grudnia 2013 r. w sprawie stosowania art. 107 i 108 Traktatu o funkcjonowaniu Unii Europejskiej do pomocy de minimis (Dz. Urz. UE L 352 z 24.12.2013, str. 1).

Art. 15zzzj. 1. W szczególnie uzasadnionych przypadkach kolegalne organy administracji publicznej mogą zdecydować o odbyciu swoich posiedzeń przy użyciu środków komunikacji elektronicznej, co obejmuje w szczególności:

- 1) transmisję posiedzenia w czasie rzeczywistym pomiędzy uczestnikami posiedzenia danego organu,
 - 2) wielostronną komunikację w czasie rzeczywistym, w ramach której uczestnicy posiedzenia danego organu mogą wypowiadać się w toku jego posiedzenia;
- z zachowaniem niezbędnych zasad bezpieczeństwa.

2. W przypadku, o którym mowa w ust. 1, kolegalny organ administracji publicznej może podejmować rozstrzygnięcia także w trybie obiegowym.”;

- 15) po rozdziale 2 dodaje się rozdział 2a w brzmieniu:

„Rozdział 2a

Administracyjne kary pieniężne

Art. 15zzzk. 1. Karze pieniężnej podlega ten, kto wbrew przepisowi art. 8b stosuje ceny lub marże wyższe niż ustalone zgodnie z obwieszczeniem, o którym mowa w art. 8, lub z przepisami wykonawczymi wydanymi na podstawie art. 8a.

2. Karę pieniężną, o której mowa w ust. 1, wymierza się w wysokości od 5 000 do 5 000 000 zł.

3. Karę pieniężną nakłada, w drodze decyzji, odpowiednio w zakresie swojej właściwości:

- 1) wojewódzki inspektor farmaceutyczny;
- 2) wojewódzki inspektor jakości handlowej artykułów rolno-spożywczych;
- 3) państwowy wojewódzki inspektor sanitarny;
- 4) wojewódzki inspektor Inspekcji Handlowej.

4. Karę uiszcza się w terminie 7 dni od dnia, w którym decyzja, o której mowa w ust. 3, stała się ostateczna.

5. Organ może nadać decyzji, o której mowa w ust. 3, rygor natychmiastowej wykonalności w całości lub w części, jeżeli wymaga tego ochrona bezpieczeństwa lub porządku publicznego.

6. Do decyzji nakładających karę pieniężną, o której mowa w ust. 1, nie stosuje się przepisu art. 61 § 3 ustawy z dnia 30 sierpnia 2002 r. – Prawo o postępowaniu przed sądami administracyjnymi (Dz. U. z 2019 r. poz. 2325).

Art. 15zzzl. Prezes Urzędu Ochrony Konkurencji i Konsumentów może nałożyć na przedsiębiorcę, w drodze decyzji, karę pieniężną w wysokości nie większej niż 10% obrotu osiągniętego w roku obrotowym poprzedzającym rok nałożenia kary, jeżeli przedsiębiorca ten, choćby nieumyślnie, dopuścił się wielokrotnie, w przypadku wielu towarów lub usług lub na dużą skalę, naruszenia zakazu określonego w art. 8b. Przepisy art. 106 ust. 3–7 ustawy z dnia 16 lutego 2007 r. o ochronie konkurencji i konsumentów stosuje się odpowiednio.

Art. 15zzzm. 1. Prezes Urzędu Ochrony Konkurencji i Konsumentów może również nałożyć na przedsiębiorcę, w drodze decyzji, karę pieniężną w wysokości do 5% obrotu w roku obrotowym poprzedzającym rok nałożenia kary, ale nie więcej niż 50 000 000 zł, jeżeli przedsiębiorca ten, choćby nieumyślnie:

- 1) nie udzielił informacji żądanych przez Prezesa Urzędu Ochrony Konkurencji i Konsumentów lub udzielił informacji nieprawdziwych lub wprowadzających w błąd;
- 2) uniemożliwia lub utrudnia Prezesowi Urzędu Ochrony Konkurencji i Konsumentów rozpoczęcie lub przeprowadzenie kontroli.

2. Przepisy art. 106 ust. 3–5 ustawy z dnia 16 lutego 2007 r. o ochronie konkurencji i konsumentów stosuje się odpowiednio.

Art. 15zzzn. 1. Do postępowania w sprawie nałożenia kar, o których mowa w art. 15zzzk i art. 15zzzl, stosuje się odpowiednio przepisy rozdziału 3 ustawy z dnia 15 grudnia 2016 r. o przeciwdziałaniu nieuczciwemu wykorzystywaniu przewagi kontraktowej w obrocie produktami rolnymi i spożywczymi (Dz. U. z 2019 r. poz. 517, 1649 i 1667), z wyłączeniem art. 8, art. 26–28 i art. 31.

2. Do kar pieniężnych, o których mowa w art. 15zzzk i art. 15zzzl, stosuje się odpowiednio przepisy art. 38 ust. 1–5 i art. 39 ustawy z dnia 15 grudnia 2016 r. o przeciwdziałaniu nieuczciwemu wykorzystywaniu przewagi kontraktowej w obrocie produktami rolnymi i spożywczymi.

Art. 15zzzo. 1. W razie stwierdzenia naruszenia obowiązku hospitalizacji, kwarantanny lub izolacji w związku z zapobieganiem, przeciwdziałaniem lub zwalczaniem COVID-19, nałożonego przez właściwy organ lub wynikającego z przepisów prawa, państwowy powiatowy inspektor sanitarny nakłada na osobę naruszającą taki obowiązek, w drodze decyzji, administracyjną karę pieniężną w kwocie do 30 000 zł.

2. Stwierdzenie naruszenia obowiązku, o którym mowa w ust. 1, może nastąpić w szczególności na podstawie ustaleń Policji, innych służb państwowych lub innych uprawnionych podmiotów.

3. W zakresie określonym w ust. 1 nie ma zastosowania art. 38 ust. 1 ustawy z dnia 14 marca 1985 r. o Państwowej Inspekcji Sanitarnej (Dz. U. z 2019 r. poz. 59 oraz z 2020 r. poz. 322 i 374).

Art. 15zzzp. 1. W razie stwierdzenia naruszenia czasowego ograniczenia lub zakazu obrotu i używania określonych przedmiotów lub produktów spożywczych, ustanowionego w rozporządzeniu wydanym na podstawie art. 46 ust. 4 pkt 2 ustawy z dnia 5 grudnia 2008 r. o zapobieganiu oraz zwalczaniu zakażeń i chorób zakaźnych u ludzi (Dz. U. z 2019 r. poz. 1239 i 1495 oraz z 2020 r. poz. 282, 322 i 374) w związku z zapobieganiem, przeciwdziałaniem lub zwalczaniem COVID-19, wojewoda może nałożyć na podmiot naruszający takie ograniczenia lub zakaz, w drodze decyzji, administracyjną karę pieniężną w kwocie do 1 000 000 zł, a w przypadku jeżeli wartość przedmiotów lub produktów przekracza 1 000 000 zł administracyjna kara pieniężna określana jest w wysokości dwukrotności tej wartości.

2. Od decyzji, o której mowa w ust. 1, służy odwołanie do ministra właściwego do spraw zdrowia.

3. Kontrola podmiotu, o którym mowa w ust. 1, pod względem przestrzegania przepisów wydanych na podstawie art. 46 ust. 4 pkt 2 ustawy z dnia 5 grudnia 2008 r. o zapobieganiu oraz zwalczaniu zakażeń i chorób zakaźnych u ludzi dokonuje w trybie kontroli podatkowej Krajowa Administracja Skarbowa.

Art. 15zzzq. Środki finansowe pochodzące z administracyjnych kar pieniężnych, o których mowa w art. 15zzzk, art. 15zzzl, art. 15zzzn i art. 15zzzo, stanowią dochód budżetu państwa.

Art. 15zzzr. 1. W przypadku ogłoszenia stanu zagrożenia epidemicznego albo stanu epidemii, minister właściwy do spraw instytucji finansowych, może zawiesić z urzędu

albo na wniosek postępowanie kontrolne, postępowanie w zakresie egzekucji opłaty za niespełnienie obowiązku zawarcia umowy obowiązkowego ubezpieczenia, o którym mowa w przepisach ustawy z dnia z dnia 22 maja 2003 r. o ubezpieczeniach obowiązkowych, Ubezpieczeniowym Funduszu Gwarancyjnym i Polskim Biurze Ubezpieczycieli Komunikacyjnych (Dz. U. z 2019 r. poz. 2214) oraz odroczyć terminy płatności z tytułu niespełnienie tego obowiązku, biorąc pod uwagę konieczność zapewnienia prawidłowego funkcjonowania rynku ubezpieczeniowego.

2. Minister właściwy do spraw instytucji finansowych może, w drodze rozporządzenia, odroczyć terminy płatności oraz zawiesić postępowania, o których mowa w ust. 1, określając zakres terytorialny zawieszenia, rodzaje postępowań podlegających zawieszeniu oraz okres, na który następuje zawieszenie oraz odroczenie, mając na względzie okres obowiązywania stanu zagrożenia epidemicznego lub stanu epidemii oraz skutki nimi wywołane, biorąc pod uwagę konieczność zapewnienia prawidłowego funkcjonowania rynku ubezpieczeniowego.

3. Do terminów odroczeń oraz postępowań zawieszonych na podstawie ust. 1 lub 2, nie wlicza się okresów ich zawieszenia oraz odroczenia.

Art. 15zzzs. Oświadczenie woli członka organu osoby prawnej innej niż Skarb Państwa albo jednostka samorządu terytorialnego, może zostać złożone w formie dokumentowej, a posiedzenia organów osób prawnych odbywać się z wykorzystaniem środków komunikacji elektronicznej bez konieczności jednoczesnej obecności członków tych organów. Do skuteczności takiego oświadczenia nie jest wymagane wypełnienie formularza udostępnionego w systemie teleinformatycznym, opatrzenie kwalifikowanym podpisem elektronicznym, podpisem zaufanym albo podpisem osobistym, bez względu na odmienne zastrzeżenie ustawy lub czynności prawnej.”;

16) art. 31 otrzymuje brzmienie:

„Art. 31. 1. W celu przeciwdziałania COVID-19 Prezes Rady Ministrów może, w drodze rozporządzenia, dokonywać przeniesienia planowanych wydatków budżetowych między częściami i działami budżetu państwa, uwzględniając wysokość oraz rodzaj koniecznego wsparcia i bieżące wykonanie wydatków w poszczególnych częściach i działach budżetu państwa.

2. W celu przeciwdziałania COVID-19 Prezes Rady Ministrów może podjąć decyzję o zablokowaniu planowanych wydatków w zakresie całego budżetu państwa, określając część budżetu państwa oraz łączną kwotę wydatków, która podlega blokowaniu.

3. Prezes Rady Ministrów powierza Ministrowi Finansów wykonanie decyzji, o której mowa w ust. 2. Szczegółową klasyfikację wydatków, które podlegają blokowaniu, ustala dysponent części budżetowej.

4. Ze środków zablokowanych na podstawie ust. 2 Minister Finansów może utworzyć nową rezerwę celową z przeznaczeniem na przeciwdziałanie COVID-19.

5. Podziału rezerwy celowej, o której mowa w ust. 4, dokonuje Minister Finansów na wniosek dysponenta realizującego zadanie związane z przeciwdziałaniem COVID-19, zaakceptowany przez Prezesa Rady Ministrów.”;

17) po art. 31 dodaje się art. 31a–31zcc w brzmieniu:

„Art. 31a. 1. W celu umożliwienia zastosowania rozwiązań przewidzianych dla przedsiębiorców, o których mowa w art. 15g ust. 1 i 2, minister właściwy do spraw pracy – dysponent Funduszu Gwarantowanych Świadczeń Pracowniczych dokona zmiany w planie finansowym Funduszu Gwarantowanych Świadczeń Pracowniczych na 2020 rok poprzez zwiększenie kosztów Funduszu Gwarantowanych Świadczeń Pracowniczych z przeznaczeniem na wypłatę świadczeń na rzecz ochrony miejsc pracy, o których mowa w art. 15g ust. 1, i środków, o których mowa w art. 15g ust. 2 oraz zmniejszenie stanu środków pieniężnych Funduszu Gwarantowanych Świadczeń Pracowniczych .

2. W celu umożliwienia zastosowania rozwiązań przewidzianych dla przedsiębiorców, o których mowa w art. 15g ust. 1 i 2, minister właściwy do spraw pracy – dysponent Funduszu Gwarantowanych Świadczeń Pracowniczych może zaciągnąć nieoprocentowaną pożyczkę ze środków Funduszu Pracy.

3. W przypadku zaciągnięcia pożyczki, o której mowa w ust. 2, minister właściwy do spraw pracy – dysponent Funduszu Gwarantowanych Świadczeń Pracowniczych dokona zmiany w planie finansowym Funduszu Gwarantowanych Świadczeń Pracowniczych w terminie 14 dni od dnia wpływu pożyczki przez zwiększenie planowanych zadań, kosztów realizacji zadań oraz środków pieniężnych i zobowiązań w stanie Funduszu Gwarantowanych Świadczeń Pracowniczych na koniec roku.

4. W celu umożliwienia zastosowania rozwiązań przewidzianych dla przedsiębiorców, o których mowa w art. 15g ust. 1, ze środków pożyczki, o której mowa w ust. 3, minister właściwy do spraw pracy – dysponent Funduszu Gwarantowanych Świadczeń Pracowniczych dokona zmiany w planie finansowym Funduszu Gwarantowanych Świadczeń Pracowniczych w terminie 14 dni od dnia wpływu pożyczki przez zwiększenie planowanych zadań oraz środków pieniężnych i zobowiązań w stanie

Funduszu Gwarantowanych Świadczeń Pracowniczych na koniec roku i zawiadomi o dokonanych zmianach ministra właściwego do spraw finansów publicznych w terminie 7 dni roboczych od dnia dokonania zmian.

Art. 31b. 1. Funduszowi Gwarantowanych Świadczeń Pracowniczych ze środków Funduszu Pracy może być udzielona może być udzielona nieoprocentowana pożyczka, o której mowa w art. 31a ust. 2.

2. Pożyczka, o której mowa w ust. 1, może być udzielona po dokonaniu zmian w planie finansowym Funduszu Pracy polegających na zmniejszeniu stanu środków pieniężnych w stanie tego Funduszu na koniec roku i odpowiednim zwiększeniu należności.

3. Warunki i terminy spłaty pożyczki, o której mowa w ust. 1, określi decyzja ministra właściwego do spraw pracy.

Art. 31c. W szczególnie uzasadnionym przypadku będącym następstwem COVID-19, zadania o których mowa w art. 15g ust. 21, Rada Ministrów może, w drodze rozporządzenia, powierzyć do realizacji innej jednostce sektora finansów publicznych.

Art. 31d. Inwestor jest obowiązany do poinformowania organu administracji architektoniczno-budowlanej o prowadzeniu robót budowlanych oraz zmianie sposobu użytkowania obiektu budowlanego lub jego części w związku z przeciwdziałaniem COVID-19, które nastąpiły przed dniem wejściem w życie ustawy z dnia ... o zmianie ustawy o szczególnych rozwiązaniach związanych z zapobieganiem, przeciwdziałaniem i zwalczaniem COVID-19, innych chorób zakaźnych oraz wywołanych nimi sytuacji kryzysowych oraz niektórych innych ustaw (Dz. U. poz. ...). Przepis art. 12 ust. 3 niniejszej ustawy stosuje się.

Art. 31e. W przypadku, gdy zajęcia w centrum integracji społecznej lub klubie integracji społecznej zostały zawieszony w związku z przeciwdziałaniem COVID-19 od dnia wejścia w życie niniejszej ustawy, przepisy art. 15c ust. 2 i 3 stosuje się odpowiednio.

Art. 31f. 1. W przypadku ogłoszenia stanu zagrożenia epidemicznego albo stanu epidemii bank może dokonać zmiany określonych w umowie warunków lub terminów spłaty kredytu udzielonego na podstawie ustawy z dnia 29 sierpnia 1997 r. – Prawo bankowe (Dz. U. z 2019 r. poz. 2357 oraz z 2020 r. poz. 284, 288 i 321) mikroprzedsiębiorcy, małego lub średniego przedsiębiorcy, w rozumieniu ustawy z dnia 6 marca 2018 r. – Prawo przedsiębiorców, jeżeli:

1) kredyt został udzielony przed dniem 8 marca 2020 r. oraz

2) zmiana taka jest uzasadniona oceną sytuacji finansowej i gospodarczej kredytobiorcy dokonaną przez bank nie wcześniej niż w dniu 30 września 2019 r.

2. Zmiana, o której mowa w ust. 1, dokonywana jest na warunkach uzgodnionych przez bank i kredytobiorcę, przy czym nie może ona powodować pogorszenia sytuacji finansowej i gospodarczej kredytobiorcy.

3. Przepisy ust. 1 i 2 stosuje się odpowiednio do umowy pożyczki pieniężnej udzielonej przez bank.

Art. 31g. W przypadku wniosków o wydanie interpretacji indywidualnej złożonych i nierozpatrzonej do dnia wejścia w życie ustawy z dnia ... o zmianie ustawy o szczególnych rozwiązaniach związanych z zapobieganiem, przeciwdziałaniem i zwalczaniem COVID-19, innych chorób zakaźnych oraz wywołanych nimi sytuacji kryzysowych oraz niektórych innych ustaw oraz złożonych od dnia wejścia w życie tej ustawy do dnia odwołania stanu zagrożenia epidemicznego i stanu epidemii ogłoszonego w związku z COVID-19, trzymiesięczny termin, o którym mowa w art. 14d § 1 ustawy z dnia 29 sierpnia 1997 r. – Ordynacja podatkowa, przedłuża się o 3 miesiące.

2. Przedłużenie terminu, o którym mowa w ust. 1, pozostaje bez wpływu na termin do wydania interpretacji ogólnych na wniosek, o których mowa w art. 14a § 1 pkt 1 ustawy z dnia 29 sierpnia 1997 r. – Ordynacja podatkowa.

3. Minister właściwy do spraw finansów publicznych może, w drodze rozporządzenia, przedłużać w przypadku, o którym mowa w ust. 1, termin do wydania interpretacji indywidualnej, o którym mowa w art. 14d § 1 ustawy z dnia 29 sierpnia 1997 r. – Ordynacja podatkowa, o dalsze okresy, nie więcej jednak niż o 3 miesiące, uwzględniając skutki wywołane COVID-19.

Art. 31h. W przypadku gdy organizator turystyki, o którym mowa w ustawie z dnia 24 listopada 2017 r. o imprezach turystycznych i powiązanych usługach turystycznych, nie dokonał zwrotu poniesionych przez podróżnego opłat lub wpłat, o których mowa w art. 47 ust. 4 lub w art. 47 ust. 5 ustawy z dnia 24 listopada 2017 r. o imprezach turystycznych i powiązanych usługach turystycznych, a termin na ich dokonanie nie upłynął przed dniem, o którym mowa w art. 92 pkt 2 lit. e niniejszej ustawy, przepisy art. 15k stosuje się odpowiednio.

Art. 31i. W okresie od dnia wejścia w życie ustawy z dnia ... o zmianie ustawy o szczególnych rozwiązaniach związanych z zapobieganiem, przeciwdziałaniem i

zwalczaniem COVID-19, innych chorób zakaźnych oraz wywołanych nimi sytuacji kryzysowych oraz niektórych innych ustaw do dnia 31 grudnia 2020 r.:

- 1) wydłuża się do 180 dni terminy określone w art. 71 ust. 7 i art. 78 ust. 2 pkt 1 ustawy z dnia 20 czerwca 1997 r. – Prawo o ruchu drogowym;
- 2) art. 140mb ustawy, o której mowa w pkt 1, stosuje się z uwzględnieniem terminu określonego w pkt 1.

2. Przepisy ust. 1 stosuje się:

- 1) do pojazdu, niebędącego nowym pojazdem, sprowadzonego z terytorium państwa członkowskiego Unii Europejskiej nie później niż 30 dni przed dniem wejścia w życie ustawy z dnia ... o zmianie ustawy o szczególnych rozwiązaniach związanych z zapobieganiem, przeciwdziałaniem i zwalczaniem COVID-19, innych chorób zakaźnych oraz wywołanych nimi sytuacji kryzysowych oraz niektórych innych ustaw;
- 2) do pojazdu zarejestrowanego nabytego lub zbytego nie później niż 30 dni przed dniem wejścia w życie ustawy z dnia ... o zmianie ustawy o szczególnych rozwiązaniach związanych z zapobieganiem, przeciwdziałaniem i zwalczaniem COVID-19, innych chorób zakaźnych oraz wywołanych nimi sytuacji kryzysowych oraz niektórych innych ustaw.

Art. 31j. 1. W okresie od dnia 8 marca 2020 r. do dnia 30 czerwca 2020 r. bieg terminu na wniesienie sprzeciwu wobec zgłoszenia znaku towarowego, o którym mowa w ustawie z dnia 30 czerwca 2000 r. – Prawo własności przemysłowej (Dz. U. z 2020 r. poz. 286 i 288), oraz terminu na złożenie w Urzędzie Patentowym Rzeczypospolitej Polskiej tłumaczenia patentu europejskiego na język polski, jak również terminu na złożenie tłumaczenia na język polski ograniczonego lub zmienionego patentu europejskiego, o których mowa w ustawie z dnia 14 marca 2003 r. o dokonywaniu europejskich zgłoszeń patentowych oraz skutkach patentu europejskiego w Rzeczypospolitej Polskiej (Dz. U. z 2016 r. poz. 2), nie rozpoczyna się, a rozpoczęty przerywa się. Terminy biegną na nowo od dnia 1 lipca 2020 r.

2. Czynności podejmowane w okresie, o którym mowa w ust. 1, pozostają ważne.

Art. 31k. Ważność orzeczeń lekarskich, o których mowa w art. 71b ust. 10 pkt 1 ustawy z dnia 6 kwietnia 1990 r. o Policji, art. 75c ust. 8 pkt 1 ustawy z dnia 12 października 1990 r. o Straży Granicznej (Dz. U. z 2020 r. poz. 305), art. 42 ust. 1a ustawy z dnia 24 sierpnia 1991 r. o Państwowej Straży Pożarnej (Dz. U. z 2019 r. poz. 1499,

1635, 1726 i 2020), art. 135 ust. 10 pkt 1 ustawy z dnia 8 grudnia 2018 r. o Służbie Ochrony Państwa (Dz. U. z 2020 r. poz. 384) oraz art. 28 ust. 6 ustawy z dnia 24 sierpnia 1991 r. o ochronie przeciwpożarowej (Dz. U. z 2019 r. poz. 1372, 1518, 1593 oraz z 2020 r. poz. 471) przedłuża się do 60. dnia od dnia odwołania stanu zagrożenia epidemicznego albo stanu epidemii.

Art. 31l. 1. Kandydatowi na doradcę podatkowego, który nie przystąpił do wyznaczonej na marzec 2020 r. części ustnej egzaminu na doradcę podatkowego i któremu termin określony w art. 24 ust. 4 ustawy z dnia 5 lipca 1996 r. o doradztwie podatkowym (Dz. U. z 2020 r. poz. 130) upłynął w marcu 2020 r., przysługuje prawo do jednorazowego przystąpienia do tej części egzaminu w wyznaczonym terminie w okresie nie dłuższym niż 4 miesiące od dnia odwołania stanu zagrożenia epidemicznego i stanu epidemii ogłoszonego w związku z COVID-19.

2. Bieg terminów, o których mowa w art. 24 ust. 4 i 6 ustawy z dnia 5 lipca 1996 r. o doradztwie podatkowym, nie rozpoczyna się, a rozpoczętych zawiesza się, w okresie od dnia 1 kwietnia 2020 r. do dnia odwołania stanu zagrożenia epidemicznego i stanu epidemii ogłoszonego w związku z COVID-19.

3. W przypadku gdy z przyczyn organizacyjnych, w szczególności trudności z powołaniem składów egzaminacyjnych, nie jest możliwe przeprowadzenie części ustnej egzaminu na doradcę podatkowego w wydłużonym terminie, o którym mowa w ust. 2, termin ten może zostać przedłużony, nie więcej jednak niż o 3 miesiące. O przedłużeniu terminu Państwowa Komisja Egzaminacyjna do Spraw Doradztwa Podatkowego informuje na stronie podmiotowej urzędu obsługującego ministra właściwego do spraw finansów publicznych.

Art. 31m. Orzeczenia lekarskie wydane w ramach wstępnych, okresowych i kontrolnych badań lekarskich, których ważność upłynęła po dniu 7 marca 2020 r., zachowują ważność, nie dłużej jednak niż do upływu 60 dni od dnia odwołania stanu zagrożenia epidemicznego albo stanu epidemii.

Art. 31n. W roku 2020 podział rezerw celowych, o którym mowa w art. 154 ust. 1 ustawy z dnia 27 sierpnia 2009 r. o finansach publicznych, dokonywany jest do dnia 31 grudnia 2020 r.

Art. 31o. 1. W roku 2020, środki ujęte w rezerwach celowych budżetu państwa mogą być przekazywane na realizację zadań związanych z przeciwdziałaniem COVID-19, niezależnie od przeznaczenia rezerw.

2. Podział rezerwy celowej na realizację zadań, o których mowa w ust. 1, nie wymaga zmiany przeznaczenia rezerwy.

3. Podziału rezerwy celowej na zadania, o których mowa w ust. 1, gdy zadania te nie są zgodne z przeznaczeniem rezerwy, dokonuje Minister Finansów na wniosek właściwego dysponenta realizującego zadanie, o którym mowa w ust. 1, za zgodą Prezesa Rady Ministrów.

Art. 31p. W 2020 r. samorządowy zakład budżetowy, który realizuje zadania związane z przeciwdziałaniem COVID-19, może otrzymać dotacje z budżetu jednostki samorządu terytorialnego przekraczające 50% kosztów jego działalności.

Art. 31q. 1. Koszty, o których mowa w art. 15zzb oraz art. 15zcc–15zze, są finansowane w roku 2020 r. ze środków Funduszu Pracy, o którym mowa w ustawie z dnia 20 kwietnia 2004 r. o promocji zatrudnienia i instytucjach rynku pracy, w ramach kwot ujętych w planie finansowym Funduszu Pracy na rok 2020.

2. Na finansowanie zadań, o których mowa w art. 15zzb, art. 15zcc oraz 15zze, przeznaczają się środki Funduszu Pracy w ramach ustalonych przez ministra właściwego do spraw pracy na rok 2020 dla samorządów powiatów kwot środków (limitów) Funduszu Pracy na finansowanie programów na rzecz promocji zatrudnienia, łagodzenia skutków bezrobocia i aktywizacji zawodowej, o których mowa w art. 109 ust. 2, 2t i 2u ustawy z dnia 20 kwietnia 2004 r. o promocji zatrudnienia i instytucjach rynku pracy, w tym środków Funduszu Pracy na realizację projektów współfinansowanych z Europejskiego Funduszu Społecznego, o których mowa w art. 2 ust. 1 pkt 26a tej ustawy.

3. Finansowanie zadań, o których mowa w ust. 2, ze środków na realizację projektów współfinansowanych z Europejskiego Funduszu Społecznego, odbywa się w ramach umów, o których mowa w art. 109 ust. 7 ustawy z dnia 20 kwietnia 2004 r. o promocji zatrudnienia i instytucjach rynku pracy. W takim przypadku, nie jest wymagana zmiana zawartych umów, o których mowa w art. 109 ust. 7 tej ustawy.

4. Na finansowanie zadania, o którym mowa w art. 15zzd, przeznaczają się środki Funduszu Pracy w ramach ustalonych przez ministra właściwego do spraw pracy na rok 2020 dla samorządów powiatów kwot środków (limitów) Funduszu Pracy na finansowanie programów na rzecz promocji zatrudnienia, łagodzenia skutków bezrobocia i aktywizacji zawodowej, o których mowa w art. 109 ust. 2, 2t i 2u ustawy z dnia 20 kwietnia 2004 r. o promocji zatrudnienia i instytucjach rynku pracy, z wyłączeniem

środków Funduszu Pracy na realizację projektów współfinansowanych z Europejskiego Funduszu Społecznego, o których mowa w art. 2 ust. 1 pkt 26a tej ustawy.

5. Na finansowanie zadań, o których mowa w art. 15zzb oraz art. 15zzc–15zze, mogą być przeznaczone dodatkowe środki Funduszu Pracy z rezerwy ministra właściwego do spraw pracy, o której mowa w art. 109 ust. 2u ustawy z dnia 20 kwietnia 2004 r. o promocji zatrudnienia i instytucjach rynku pracy.

6. Środki rezerwy, o których mowa w ust. 5, są przyznawane przez ministra właściwego do spraw pracy na pisemny wniosek starosty (prezydenta miasta) zaopiniowany przez marszałka województwa.

7. W przypadku zgłoszeń marszałków województw dotyczących wyczerpania w województwie środków Funduszu Pracy na realizację zadań, o których mowa w art. 15zzb oraz art. 15zzc–15zze, minister właściwy do spraw pracy może dokonać zmian w planie finansowym Funduszu Pracy polegających na zwiększeniu na ten cel kosztów Funduszu i odpowiednim zmniejszeniu stanu środków Funduszu na koniec roku budżetowego.

Art. 31r. Do dnia 30 września 2020 r.:

- 1) do podmiotów prowadzących pośrednictwo przy przewozie osób, które uzyskały licencję, o której mowa art. 5b ust. 2 pkt 2 ustawy z dnia 6 września 2001 r. o transporcie drogowym, nie stosuje się art. 5d i art. 5e, art. 15 ust. 1 pkt 5 oraz art. 27b;
- 2) nie stosuje się art. 27c ustawy z dnia 6 września 2001 r. o transporcie drogowym.

Art. 31s. 1. W przypadku gdy czas obowiązywania umowy najmu lokalu zawartej przed dniem wejścia w życie ustawy z dnia ... o zmianie ustawy o szczególnych rozwiązaniach związanych z zapobieganiem, przeciwdziałaniem i zwalczaniem COVID-19, innych chorób zakaźnych oraz wywołanych nimi sytuacji kryzysowych oraz niektórych innych ustaw upływa po tym dniu, a przed dniem 30 czerwca 2020 r., umowa ta ulega przedłużeniu do dnia 30 czerwca 2020 r., na warunkach dotychczasowych. Przedłużenie umowy następuje na podstawie oświadczenia woli najemcy.

2. Oświadczenie woli o przedłużeniu umowy najmu lokalu do dnia 30 czerwca 2020 r., na warunkach dotychczasowych, najemca składa wynajmującemu lokal najpóźniej w dniu upływu czasu obowiązywania tej umowy.

3. Przepisu ust. 1 nie stosuje się:

- 1) do najemcy, który w czasie co najmniej 6 miesięcy obowiązywania umowy najmu lokalu poprzedzających dzień wejścia w życie ustawy z dnia ... o zmianie ustawy o

szczególnych rozwiązaniach związanych z zapobieganiem, przeciwdziałaniem i zwalczaniem COVID-19, innych chorób zakaźnych oraz wywołanych nimi sytuacji kryzysowych oraz niektórych innych ustaw albo przez cały czas obowiązywania umowy najmu lokalu poprzedzający dzień wejścia w życie tej ustawy, jeżeli umowa ta obowiązywała przez czas krótszy niż 6 miesięcy poprzedzających dzień wejścia w życie niniejszej ustawy, był w zwłoce z zapłatą:

- a) czynszu lub
 - b) innych niż czynsz opłat za używanie lokalu lub
 - c) opłat niezależnych od wynajmującego lokal a przez niego pobieranych – za co najmniej jeden okres rozliczeniowy, jeżeli łączna wartość tych zaległych należności przekroczyła kwotę czynszu należnego za jeden miesiąc, lub
- 2) jeżeli w czasie obowiązywania umowy najmu lokalu najemca używał tego lokalu w sposób sprzeczny z tą umową lub niezgodnie z przeznaczeniem tego lokalu lub zaniedbywał obowiązki, dopuszczając do powstania w tym lokalu szkód, lub
 - 3) jeżeli w czasie obowiązywania umowy najmu lokalu najemca wynajął, podnajął albo oddał do bezpłatnego używania ten lokal lub jego część bez wymaganej pisemnej zgody wynajmującego, lub
 - 4) do najemcy lokalu mieszkalnego, któremu przysługuje tytuł prawny do innego lokalu mieszkalnego położonego w tej samej lub pobliskiej miejscowości, jeżeli lokal ten spełnia warunki przewidziane dla lokalu zamiennego, chyba że najemca nie może z przyczyn od niego niezależnych używać tego lokalu.

Art. 31t. 1. Do dnia 30 czerwca 2020 r. nie wypowieda się najemcy umowy najmu lub wysokości czynszu.

2. Przepisu ust. 1 nie stosuje się w przypadku wypowiedania umowy najmu najemcy lokalu mieszkalnego:

- 1) na podstawie art. 11 ust. 2 pkt 1, 3 lub 4 ustawy z dnia z dnia 21 czerwca 2001 r. o ochronie praw lokatorów, mieszkaniowym zasobie gminy i o zmianie Kodeksu cywilnego lub
- 2) któremu przysługuje tytuł prawny do innego lokalu mieszkalnego położonego w tej samej lub pobliskiej miejscowości, jeżeli lokal ten spełnia warunki przewidziane dla lokalu zamiennego, chyba że najemca nie może z przyczyn od niego niezależnych używać tego lokalu.

3. Przepisu ust. 1 nie stosuje się w przypadku wypowiedzania umowy najmu lokalu o przeznaczeniu innym niż mieszkalne w związku z:

- 1) z naruszeniem przez najemcę postanowień tej umowy najmu lub przepisów prawa dotyczących sposobu używa tego lokalu lub
- 2) koniecznością rozbiórki lub remontu budynku, w którym znajduje się ten lokal.

Art. 31u. 1. W przypadku gdy wypowiedzenie umowy najmu lokalu mieszkalnego przez wynajmującego lub wypowiedzenie przez niego wysokości czynszu w takim lokalu nastąpiło przed dniem wejścia w życie ustawy z dnia ... o zmianie ustawy o szczególnych rozwiązaniach związanych z zapobieganiem, przeciwdziałaniem i zwalczaniem COVID-19, innych chorób zakaźnych oraz wywołanych nimi sytuacji kryzysowych oraz niektórych innych ustaw, a termin tego wypowiedzenia upływa po tym dniu, a przed dniem 30 czerwca 2020 r., termin wypowiedzenia ulega przedłużeniu do dnia 30 czerwca 2020 r. Przedłużenie terminu wypowiedzenia następuje na podstawie oświadczenia woli najemcy.

2. Oświadczenie woli o przedłużeniu terminu wypowiedzenia umowy najmu lokalu mieszkalnego lub o przedłużeniu terminu wypowiedzenia wysokości czynszu do dnia 30 czerwca 2020 r. najemca składa wynajmującemu lokal najpóźniej w dniu upływu tego terminu.

3. Przepisu ust. 1 nie stosuje się w przypadku wypowiedzenia umowy najmu najemcy lokalu mieszkalnego:

- 1) na podstawie art. 11 ust. 2 ustawy z dnia z dnia 21 czerwca 2001 r. o ochronie praw lokatorów, mieszkaniowym zasobie gminy i o zmianie Kodeksu cywilnego lub
- 2) któremu przysługuje tytuł prawny do innego lokalu mieszkalnego położonego w tej samej lub pobliskiej miejscowości, jeżeli lokal ten spełnia warunki przewidziane dla lokalu zamiennego, chyba że najemca nie może z przyczyn od niego niezależnych używać tego lokalu.

Art. 31v. Terminy sprawozdań, oświadczeń oraz raportów, o których mowa w art. 30 ust. 1, ust. 1b, ust. 2b, ust. 2e, ust. 3 i ust. 4a, art. 30b ust. 1, ust. 3 i ust. 7, art. 31 ust. 1, art. 31a oraz art. 31b ustawy z dnia 25 sierpnia 2006 r. o biokomponentach i biopaliwach ciekłych (Dz. U. z 2019 r. poz. 1155, 1123, 1210 i 1527 oraz z 2020 r. poz. 284), składanych za rok 2020, wydłuża się o 30 dni kalendarzowych w stosunku do terminów określonych w przepisach dotychczasowych.

Art. 31w. W przypadku braku możliwości realizacji zadań, o których mowa w art. 15zzb lub art. 15zzc–15zze, spowodowanej wystąpieniem COVID-19, Rada Ministrów może, w drodze rozporządzenia, powierzyć je do realizacji innej jednostce sektora finansów publicznych.

Art. 31x. 1. Termin ważności świadectw kwalifikacyjnych, o których mowa w art. 54 ust. 1 ustawy z dnia 10 kwietnia 1997 r. – Prawo energetyczne, a które tracą ważność w okresie od dnia 1 marca 2020 r. do dnia 30 czerwca 2020 r., wydłuża się do dnia 31 grudnia 2020 r.

2. Świadectwa kwalifikacyjne wydane w okresie, o którym mowa w ust. 1, i wcześniej, zachowują ważność zgodnie z dotychczasowymi przepisami.

Art. 31y. 1. W przypadku schematu podatkowego w rozumieniu art. 86a § 1 pkt 10 ustawy z dnia 29 sierpnia 1997 r. – Ordynacja podatkowa terminy, o których mowa w dziale III rozdziale 11a tej ustawy, nie rozpoczynają się a rozpoczęte podlegają zawieszeniu w okresie od dnia 31 marca 2020 r. do dnia odwołania stanu zagrożenia epidemicznego i stanu epidemii ogłoszonego w związku z COVID-19, nie dłużej jednak niż do dnia 30 czerwca 2020 r.

2. Czynności dokonane przez Szefa Krajowej Administracji Skarbowej, promotorów, korzystających i wspomagających w okresie, o którym mowa w ust. 1, są skuteczne.

Art. 31z. Przedłuża się do dnia 30 września 2020 r. termin do złożenia informacji o cenach transferowych, o którym mowa w art. 23zf ust. 1 ustawy z dnia 26 lipca 1991 r. o podatku dochodowym od osób fizycznych i art. 11t ust. 1 ustawy z dnia 15 lutego 1992 r. o podatku dochodowym od osób prawnych w przypadku podmiotów, których rok podatkowy rozpoczął się po dniu 31 grudnia 2018 r., a zakończył przed dniem 31 grudnia 2019 r.

Art. 31za. 1. W przypadku ogłoszenia stanu zagrożenia epidemicznego albo stanu epidemii bieg terminów do podjęcia przez Komisję Nadzoru Finansowego czynności, w tym czynności nadzorczych, terminów załatwiania spraw oraz terminów przewidzianych do wydania decyzji lub postanowienia kończącego postępowanie w sprawie albo wniesienia sprzeciwu nie rozpoczyna się, a rozpoczęty ulega zawieszeniu do dnia odwołania stanu zagrożenia epidemicznego lub stanu epidemii, chyba że Komisja Nadzoru Finansowego wyda decyzję załatwiająca sprawę, dokona czynności, wyda

decyzję lub postanowienie kończące postępowanie w sprawie albo wniesie sprzeciw, z zastrzeżeniem art. 15zzf.

2. W sprawach z zakresu właściwości Komisji Nadzoru Finansowego bieg terminu przedawnienia, o którym mowa w art. 189g § 1 i § 3 ustawy z dnia 14 czerwca 1960 r. Kodeks postępowania administracyjnego nie rozpoczyna się a rozpoczęty ulega zawieszeniu do dnia odwołania stanu zagrożenia epidemicznego lub stanu epidemii.

Art. 31zb. W przypadku ogłoszenia stanu zagrożenia epidemicznego albo stanu epidemii, w okresie obowiązywania tych stanów oraz w okresie miesiąca po ich odwołaniu, nie stosuje się wymogu zatwierdzenia przez Komisję Nadzoru Finansowego memorandum informacyjnego, o którym mowa w art. 38b ust. 1 ustawy z dnia 29 lipca 2005 r. o ofercie publicznej i warunkach wprowadzania instrumentów finansowych do zorganizowanego systemu obrotu oraz o spółkach publicznych (Dz. U. z 2019 r. poz. 623, 1798 i 2217).

Art. 31zc. 1. Po upływie terminu, o którym mowa w art. 36 ust. 3, kredytodawca, o którym mowa w art. 8d–8f, może za pozostały okres obowiązywania umowy, pobierać pozodsetkowe koszty kredytu w wysokości określonej przepisami ustawy z dnia 12 maja 2011 r. kredycie konsumenckim.

2. Okres, o którym mowa w ust. 1, nie jest uwzględniany przy obliczaniu maksymalnych pozaodsetkowych kosztów kredytu określonych w ustawie z dnia 12 maja 2011 r. o kredycie konsumenckim.

Art. 31zd. Jeżeli termin wydania decyzji lub wypłaty świadczeń przez Zakład Ubezpieczeń Społecznych przypada w okresie obowiązywania stanu zagrożenia epidemicznego albo stanu epidemii albo w okresie 30 dni następujących po ich odwołaniu, w razie przekroczenia tego terminu Zakład nie jest zobowiązany do wypłaty odsetek ustawowych za opóźnienie określonych przepisami prawa cywilnego.

Art. 31ze. 1. Przepisu art. 39a ustawy z dnia 13 października 1998 r. o systemie ubezpieczeń społecznych (Dz. U. z 2020 r. poz. 266 i 321) w roku 2020 nie stosuje się.

2. Oświadczenia, o których mowa w art. 39a ustawy o systemie ubezpieczeń społecznym, złożone od dnia 1 kwietnia 2020 r. nie wywołują skutków prawnych.

Art. 31zf. Roczno sprawozdania z działalności sądów działających na obszarze apelacji i informacji rocznej o działalności sądów działających na obszarze apelacji, o których mowa w art. 31a § 2 i art. 37h § 1 ustawy z dnia 27 lipca 2001 r. – Prawo o ustroju sądów powszechnych, za 2019 r. nie sporządza się.

Art. 31zg. Aplikant aplikacji sędziowskiej, który zdał egzamin sędziowski w 2019 r. i dokonał wyboru wolnego stanowiska asesora sądowego, zachowuje prawo do pobierania przysługującego mu stypendium do dnia poprzedzającego dzień nawiązania stosunku służbowego na stanowisku asesora sądowego, jednak nie dłużej niż przez okres 7 miesięcy od dnia ukończenia aplikacji. Wypłaty stypendium należnego za miesiące poprzedzające dzień wejścia w życie ustawy z dnia ... o zmianie ustawy o szczególnych rozwiązaniach związanych z zapobieganiem, przeciwdziałaniem i zwalczaniem COVID-19, innych chorób zakaźnych oraz wywołanych nimi sytuacji kryzysowych oraz niektórych innych ustaw dokonuje się w terminie 3 dni od dnia wejścia w życie tej ustawy.

Art. 31zh. 1. W przypadku gdy konkurs przeprowadzany w ramach naboru na aplikację uzupełniającą sędziowską, którego termin przeprowadzenia został wyznaczony na dzień 2 kwietnia 2020 r., nie zostanie przeprowadzony w tym terminie z powodu COVID-19, nowy termin przeprowadzenia tego konkursu może zostać ogłoszony z wyprzedzeniem co najmniej miesiąca. Dokonując oceny spełnienia warunków, o których mowa w art. 37b ust. 1 pkt 1–3 ustawy z dnia 23 stycznia 2009 r. o Krajowej Szkole Sądownictwa i Prokuratury (Dz. U. z 2019 r. poz. 1042 oraz z 2020 r. poz. 133 i 2020), za dzień przeprowadzenia konkursu, o którym mowa w tych przepisach, przyjmuje się dzień 2 kwietnia 2020 r.

2. Nieprzeprowadzenie konkursu, o którym mowa w ust. 1, do dnia 15 lipca 2020 r., jest równoznaczne z nieprzeprowadzeniem naboru na aplikację uzupełniającą sędziowską w 2020 r. W takim przypadku kandydatowi, który zgłosił się do konkursu, na jego wniosek Dyrektor Krajowej Szkoły Sądownictwa i Prokuratury zwraca uiszczoną opłatę za udział w konkursie.

Art. 31zi. W 2020 r. pracownikowi, który złożył w terminie wniosek o dopuszczenie do egzaminu adwokackiego albo radcowskiego, wyznaczonych na dni 24–27 marca 2020 r., oraz spełnił przesłanki udziału w danym egzaminie, przysługuje prawo do dodatkowego urlopu bezpłatnego, w wymiarze 7 dni kalendarzowych, na przygotowanie się do egzaminu adwokackiego albo radcowskiego wyznaczonych w terminie dodatkowym.

Art. 31zj. 1. W przypadku dokonywania przez podmiot podlegający kontroli celno-skarbowej czynności w zakresie produkcji, przemieszczania i zużycia wyrobów akcyzowych, w szczególności ich wytwarzania, uszlachetniania, przerabiania, skażania, rozlewu, przyjmowania, magazynowania, wydawania, przewozu i niszczenia, oraz w

zakresie stosowania i oznaczania tych wyrobów znakami akcyzy w okresie od dnia 1 kwietnia 2020 r. do dnia odwołania stanu zagrożenia epidemicznego albo stanu epidemii ogłoszonego w związku z COVID-19, naczelnik urzędu celno-skarbowego na podstawie analizy ryzyka, może odstąpić od:

- 1) obecności kontrolującego przy przeprowadzeniu czynności podlegającej kontroli celno-skarbowej;
- 2) dokonania czynności określonej w przepisach wydanych na podstawie art. 90 ustawy z dnia 16 listopada 2016 r. o Krajowej Administracji Skarbowej (Dz. U. Dz. U. z 2019 r. poz. 768, 730, 1520, 1556, 2200 i 2550) przez tego kontrolującego.

2. Naczelnik urzędu celno-skarbowego powiadamia podmiot, o którym mowa w ust. 1, o odstąpieniu od obecności kontrolującego przy przeprowadzeniu czynności podlegającej kontroli celno-skarbowej lub od dokonania czynności przez kontrolującego.

3. Podmiot, o którym mowa w ust. 1, przekazuje niezwłocznie naczelnikowi urzędu celno-skarbowego informację o przebiegu przeprowadzonych czynności, o których mowa w ust. 1.

Art. 31zk. W roku 2020 wydatki bieżące budżetu jednostki samorządu terytorialnego mogą być wyższe niż dochody bieżące powiększone o nadwyżkę budżetową z lat ubiegłych i wolne środki, o których mowa w art. 217 ust. 2 pkt 6 ustawy z dnia 27 sierpnia o finansach publicznych, o wydatki bieżące ponoszone w celu realizacji zadań związanych z przeciwdziałaniem COVID-19 w części, w jakiej zostały sfinansowane środkami własnymi.

Art. 31zl. Ustalając na lata 2020–2025 relację ograniczającą wysokość spłaty długu jednostki samorządu terytorialnego, wydatki bieżące budżetu jednostki podlegają pomniejszeniu o wydatki bieżące na obsługę długu. W tym zakresie nie ma zastosowania art. 9 ust. 3 ustawy dnia 14 grudnia 2018 r. o zmianie ustawy o finansach publicznych oraz niektórych innych ustaw (Dz.U. poz. 2500).

Art. 31zm. Świadczenia opieki zdrowotnej, w tym transportu sanitarnego, udzielone przez podmioty wykonujące działalność leczniczą w związku z przeciwdziałaniem COVID-19 przed dniem wejścia w życie ustawy, są finansowane na zasadach określonych w art. 9 ustawy. W przypadkach tych nie jest wymagane wpisanie podmiotu wykonującego działalność leczniczą do wykazu, o którym mowa w art. 7 ustawy.

Art. 31zn. W przypadku, gdy z przepisów odrębnych wynika konieczność wykorzystania danych pochodzących ze zbadanych sprawozdań finansowych za rok

2019, do czasu ich udostępnienia uwzględnia się dane z ostatniego dostępnego zbadanego rocznego sprawozdania finansowego danego podmiotu, a w razie gdy podmiot nie był w okresie wcześniejszym zobowiązany do sporządzenia rocznego sprawozdania finansowego, inne dostępne dane sprawozdawcze za 2019 rok. Przepis zdania pierwszego stosuje się odpowiednio do zbadanych sprawozdań finansowych za rok obrotowy niebędący rokiem kalendarzowym, zakończony w 2019 r., które nie zostały sporządzone i zatwierdzone przed dniem wejścia w życie niniejszej ustawy.

Art. 31zo. 1. Na wniosek płatnika składek, o którym mowa w art. 4 pkt 2 ustawy z dnia 13 października 1998 r. o systemie ubezpieczeń społecznych, zwanego dalej „płatnikiem składek”, zwalnia się z obowiązku opłacania nieopłaconych składek na obowiązkowe ubezpieczenia społeczne, na ubezpieczenie zdrowotne, na Fundusz Pracy, Fundusz Solidarnościowy, Fundusz Gwarantowanych Świadczeń Pracowniczych lub Fundusz Emerytur Pomostowych, należnych za okres od dnia 1 marca 2020 r. do dnia 31 maja 2020 r., za osoby prowadzące pozarolniczą działalność i osoby z nimi współpracujące, za pracowników oraz za osoby wykonujące pracę na podstawie umowy agencyjnej, umowy zlecenia, innej umowy o świadczenie usług, do której zgodnie z ustawą z dnia 23 kwietnia 1964 r. – Kodeks cywilny stosuje się przepisy dotyczące zlecenia, i osoby z nimi współpracujące, zwane dalej „zwolnieniem z tytułu nieopłaconych składek”.

2. Zwolnienie z tytułu nieopłaconych składek przysługuje, jeżeli płatnik składek:

- 1) jest osobą prowadzącą pozarolniczą działalność, o której mowa w art. 8 ust. 6 ustawy z dnia 13 października 1998 r. o systemie ubezpieczeń społecznych lub w innych przepisach odrębnych;
- 2) wykonywał działalność przed dniem 1 lutego 2020 r.;
- 3) jest mikroprzedsiębiorcą w rozumieniu ustawy z dnia 6 marca 2018 r. – Prawo przedsiębiorców;
- 4) nie korzystał z innych form pomocy dla przedsiębiorców przewidzianych w art. 15g oraz art. 15zq;
- 5) osiągnął przychód z prowadzenia pozarolniczej działalności uzyskany w miesiącu poprzedzającym miesiąc, w którym został złożony wniosek o zwolnienie z tytułu nieopłaconych składek nie wyższy niż 300% prognozowanego przeciętnego miesięcznego wynagrodzenia brutto w gospodarce narodowej w 2020 r. – w

przypadku osoby prowadzącej pozarolniczą działalność zobowiązanej do opłacania składek wyłącznie na własne ubezpieczenia.

3. W przypadku osoby prowadzącej pozarolniczą działalność zwolnieniu z tytułu nieopłaconych składek podlegają należności z tytułu składek, o których mowa w ust. 1, ustalone od obowiązującej ją najniższej podstawy wymiaru tych składek.

4. W przypadku zwolnienia z tytułu nieopłaconych składek, składki na ubezpieczenia emerytalne, rentowe i wypadkowe za okres od dnia 1 marca 2020 r. do dnia 31 maja 2020 r. są finansowane z budżetu państwa. Odsetek za opóźnienie w opłacaniu składek, o których mowa w ust. 1, nie nalicza się.

Art. 31zp. 1. Wniosek o zwolnienie z obowiązku opłacania należności z tytułu składek, o których mowa w art. 31zo, należnych za okres od dnia 1 marca 2020 r. do dnia 31 maja 2020 r., zwany dalej „wnioskiem o zwolnienie z opłacania składek”, płatnik składek przekazuje do Zakładu Ubezpieczeń Społecznych, nie później niż do dnia 30 czerwca 2020 r.

2. Wniosek o zwolnienie z opłacania składek zawiera:

- 1) dane płatnika składek:
 - a) imię i nazwisko, nazwę skróconą;
 - b) numer NIP i REGON, a jeżeli płatnikowi składek nie nadano tych numerów lub jednego z nich – numer PESEL lub serię i numer dowodu osobistego albo paszportu,
 - c) adres do korespondencji;
- 2) oświadczenie płatnika składek, o którym mowa w art. 31zo ust. 2, potwierdzające uzyskanie w lutym 2020 r. przychodu z działalności nie wyższego niż 300% prognozowanego przeciętnego miesięcznego wynagrodzenia brutto w gospodarce narodowej w 2020 r.;
- 3) inne informacje niezbędne do umorzenia składek;
- 4) podpis wnioskodawcy.

3. Oświadczenie, o którym mowa w ust. 2 pkt 2, płatnik składek składa pod rygorem odpowiedzialności karnej za składanie fałszywych oświadczeń. W oświadczeniu jest zawarta klauzula następującej treści: „Jestem świadomy odpowiedzialności karnej za złożenie fałszywego oświadczenia.”. Klauzula ta zastępuje pouczenie organu o odpowiedzialności karnej za składanie fałszywych zeznań.

4. Wniosek o zwolnienie z opłacania składek może być złożony w formie dokumentu papierowego albo elektronicznego opatrzonego kwalifikowanym podpisem

elektronicznym, podpisem zaufanym albo podpisem osobistym, za pomocą profilu informacyjnego utworzonego w systemie teleinformatycznym udostępnionym przez Zakład Ubezpieczeń Społecznych.

Art. 31zq. 1. Za marzec, kwiecień i maj 2020 r. płatnik składek zobowiązany jest przysyłać deklaracje rozliczeniowe lub imienne raporty miesięczne na zasadach i w terminach określonych w przepisach ustawy o systemie ubezpieczeń społecznych, chyba że zgodnie z tymi przepisami zwolniony jest z obowiązku ich składania.

2. Zakład Ubezpieczeń Społecznych zwalnia z obowiązku opłacania należności z tytułu składek, o których mowa w art. 31zo, w terminie nie dłuższym niż 30 dni od dnia przesłania deklaracji rozliczeniowej lub imiennych raportów miesięcznych należnych za ostatni miesiąc wskazany we wniosku o zwolnienie z opłacania składek, a w przypadku gdy płatnik składek zwolniony jest z obowiązku ich składania – w terminie nie dłuższym niż 30 dni od terminu, w którym powinna być opłacona składka za ostatni miesiąc wskazany we wniosku o zwolnienie z opłacania składek.

3. Warunkiem zwolnienia z obowiązku opłacania należności z tytułu składek, o których mowa w art. 31zo, jest przesłanie deklaracji rozliczeniowych lub imiennych raportów miesięcznych należnych za marzec, kwiecień i maj 2020 r. nie później niż do dnia 30 czerwca 2020 r., chyba że płatnik składek zwolniony jest z obowiązku ich składania.

4. Zwolnieniu z obowiązku opłacania podlegają należności z tytułu składek, o których mowa w art. 31zo, znane na dzień rozpatrzenia wniosku o zwolnienie z opłacania składek.

5. Zakład Ubezpieczeń Społecznych informuje płatnika składek o zwolnieniu z obowiązku opłacania należności z tytułu składek, o których mowa w ust. 2.

6. W przypadku płatnika składek, który utworzył profil informacyjny w systemie teleinformatycznym Zakładu Ubezpieczeń Społecznych, informacja o której mowa w ust. 5, udostępniana jest wyłącznie na tym profilu.

7. Odmowa zwolnienia z obowiązku opłacania należności z tytułu składek, o których mowa w art. 31zo, następuje w drodze decyzji.

8. Od decyzji o odmowie zwolnienia z obowiązku opłacania należności z tytułu składek, o której mowa w ust. 7, płatnikowi składek przysługuje prawo do wniesienia wniosku do Prezesa Zakładu o ponowne rozpatrzenie sprawy, na zasadach dotyczących decyzji wydanej w pierwszej instancji przez ministra. Do wniosku stosuje się

odpowiednio przepisy ustawy z dnia 14 czerwca 1960 r. – Kodeks postępowania administracyjnego dotyczące odwołań od decyzji oraz ustawy z dnia 30 sierpnia 2002 r. – Prawo postępowania przed sądami administracyjnymi.

Art. 31zr. Informacja o składkach na ubezpieczenie emerytalne osób prowadzących pozarolniczą działalność i osób z nimi współpracujących oraz duchownych, zwolnionych z obowiązku ich opłacania, ewidencjonowana jest na koncie ubezpieczonego, o którym mowa w art. 40 ustawy z dnia 13 października 1998 r. o systemie ubezpieczeń społecznych, jako składka wpłacona.

Art. 31zs. 1. W przypadku osób prowadzących pozarolniczą działalność i osób z nimi współpracujących oraz duchownych, jeżeli przepisy uzależniają prawo lub wysokość świadczeń z ubezpieczeń społecznych od opłacenia składek, składki na ubezpieczenia społeczne, o których mowa w art. 31zo, zwolnione z obowiązku ich opłacania traktuje się jak składki opłacone.

2. Osoba prowadząca pozarolniczą działalność i osoba z nią współpracująca oraz duchowny zachowuje prawo do świadczeń z ubezpieczenia społecznego w razie choroby i macierzyństwa jeżeli podlegała ubezpieczeniu chorobowemu w dniu 1 lutego 2020 r.

3. Osoba, której składki na ubezpieczenie zdrowotne zostały zwolnione z obowiązku ich opłacania zachowuje prawo do świadczeń określonych w ustawie z dnia 27 sierpnia 2004 r. o świadczeniach opieki zdrowotnej finansowanych ze środków publicznych.

Art. 31zt. Obsługa przez Zakład Ubezpieczeń Społecznych zwolnienia z obowiązku opłacania składek, o których mowa w art. 31zo, realizowana jest w trybie umorzenia składek.

Art. 31zu. 1. Zakład Ubezpieczeń Społecznych informuje Szefa Krajowej Administracji Skarbowej o wysokości przychodu wykazanego we wniosku o zwolnienie z opłacania składek.

2. Szef Krajowej Administracji Skarbowej informuje Zakładu Ubezpieczeń Społecznych o rozbieżnościach pomiędzy przychodem wykazanym we wniosku o zwolnienie z opłacania składek a przychodem wykazanym dla celów podatkowych.

3. Wymiana informacji, o których mowa w ust. 1 i 2, następuje w formie elektronicznej.

4. W przypadku gdy zostanie stwierdzone, że rozbieżności, o których mowa w ust. 2, są wynikiem wprowadzenia w błąd Zakładu Ubezpieczeń Społecznych, płatnik składek

zobowiązany jest do opłacenia należności z tytułu składek, o których mowa w art. 31zo, za marzec, kwiecień i maj 2020 r., wraz z odsetkami za zwłokę, w terminie 30 dni od otrzymania decyzji o obowiązku opłacenia tych składek, wraz z odsetkami za zwłokę. Do decyzji o obowiązku opłacenia składek stosuje się odpowiednio art. 31zq ust. 8.

5. W przypadku nie opłacenia w terminie należności z tytułu składek, o których mowa w ust. 4, należności te podlegają przymusowemu dochodzeniu na podstawie przepisów ustawy z dnia 13 października 1998 r. o systemie ubezpieczeń społecznych.

Art. 31zv. Do zamówień na usługi lub dostawy udzielane przez Zakład Ubezpieczeń Społecznych w związku z realizacją zadań związanych ze zwolnieniem z tytułu nieopłaconych składek, o których mowa w art. 31zo, nie stosuje się przepisów o zamówieniach publicznych.

Art. 31zw. 1. Minister właściwy do spraw finansów publicznych przekazuje do Funduszu Ubezpieczeń Społecznych dotację z budżetu państwa w wysokości zwolnionych z obowiązku opłacania należności z tytułu składek na ubezpieczenia społeczne, o których mowa w art. 31zo.

2. Do planu finansowego Funduszu Ubezpieczeń Społecznych na 2020 r. nie stosuje się art. 29 ust. 10 i 12 oraz art. 52 ust. 2 pkt 2 lit. b ustawy z dnia 27 sierpnia 2009 r. o finansach publicznych.

Art. 31zx. Przychody z tytułu zwolnienia z obowiązku opłacania należności z tytułu składek, o których mowa w art. 31zo, nie stanowią przychodu w rozumieniu przepisów o podatku dochodowym od osób fizycznych.

Art. 31zy. Rada Ministrów może w celu przeciwdziałania COVID-19, w drodze rozporządzenia, określać inne okresy zwolnienia z tytułu nieopłaconych składek niż określone w art. 31zo ust. 1–3, mając na względzie okres obowiązywania stanu zagrożenia epidemicznego lub stanu epidemii oraz skutki nimi wywołane.

Art. 31zz. 1. Osoby objęte ubezpieczeniem emerytalno-rentowym w rozumieniu ustawy z dnia 20 grudnia 1990 r. o ubezpieczeniu społecznym rolników zwalnia się z opłacania składek na to ubezpieczenie za drugi kwartał 2020 r.

2. Osobom, o których mowa w art. 31zo, składki na ubezpieczenie emerytalno-rentowe za drugi kwartał 2020 r. opłaca budżet państwa za pośrednictwem Kasy Rolniczego Ubezpieczenia Społecznego.

3. Do zwolnienia z opłacania składek, o którym mowa w ust. 1, nie stosuje się przepisów art. 12, art. 29 ust. 10 i 12 oraz art. 52 ust. 2 pkt 2 lit. b ustawy z dnia 27 sierpnia 2009 r. o finansach publicznych.

Art. 31zza. Osoby, o których mowa w art. 10 ust. 1 ustawy z dnia 21 sierpnia 1997 r. o ograniczeniu prowadzenia działalności gospodarczej przez osoby pełniące funkcje publiczne (Dz. U. z 2019 r. poz. 2399), zobowiązane do złożenia oświadczenia o stanie majątkowym za rok 2019 do dnia 31 marca 2020 r., według stanu na dzień 31 grudnia roku poprzedniego, mogą, w uzasadnionych przypadkach złożyć oświadczenie w terminie do dnia 31 maja 2020 r.

Art. 31zzb. W roku 2020 realizacja dodatkowego rocznego świadczenia pieniężnego dla emerytów i rencistów i kosztów obsługi wypłaty tego świadczenia, o którym mowa w ustawie o dodatkowym rocznym świadczeniu pieniężnym dla emerytów i rencistów z dnia 9 stycznia 2020 r., w zakresie w jakim świadczenie to jest finansowane ze środków Funduszu Solidarnościowego, następuje poprzez udzielenie Funduszowi Solidarnościowemu nieoprocentowanej pożyczki przez Fundusz Rezerwy Demograficznej, zgodnie z art. 59 ust. 1 pkt 4 ustawy z dnia 13 października 1998 r. o systemie ubezpieczeń społecznych.

Art. 31zcc. Do czasu wydania przepisów wykonawczych na podstawie art. 35b ust. 4 ustawy z dnia 14 grudnia 2012 r. o odpadach odpady komunalne oraz odpady pochodzące z przetwarzania odpadów komunalnych mogą być termicznie przekształcane w funkcjonującej instalacji, która uzyskała pozwolenie zintegrowane lub zezwolenie na przetwarzanie odpadów na termiczne przekształcanie odpadów komunalnych lub odpadów pochodzących z przetwarzania odpadów komunalnych przed dniem wejścia w życie niniejszej ustawy.”;

18) uchyla się art. 34;

19) art. 36 otrzymuje brzmienie:

„Art. 36. 1. Przepisy art. 3–5, art. 6 ust. 1, art. 10–11c, art. 12, art. 13 i art. 14–14b i art. 14h tracą moc po upływie 180 dni od dnia wejścia w życie niniejszej ustawy.

2. Przepisy art. 6 ust. 2 i art. 15zn tracą moc z dniem 1 stycznia 2021 r.

3. Przepisy art. 7, art. 8d–8f, art. 9 oraz art. 31 tracą moc po upływie 365 dni od dnia wejścia w życie niniejszej ustawy.

4. Przepisy art. 15g tracą moc po upływie 180 dni od dnia wejścia w życie ustawy z dnia ... o zmianie ustawy o szczególnych rozwiązaniach związanych z zapobieganiem,

przeciwdziałaniem i zwalczaniem COVID-19, innych chorób zakaźnych oraz wywołanych nimi sytuacji kryzysowych oraz niektórych innych ustaw.

5. Przepisy art. 31a–31c tracą moc po upływie 365 dni od dnia wejścia w życie ustawy z dnia ... o zmianie ustawy o szczególnych rozwiązaniach związanych z zapobieganiem, przeciwdziałaniem i zwalczaniem COVID-19, innych chorób zakaźnych oraz wywołanych nimi sytuacji kryzysowych oraz niektórych innych ustaw.”.

Art. 2. W ustawie z dnia 20 maja 1971 r. – Kodeks wykroczeń (Dz. U. z 2019 r. poz. 821 i 1238) po art. 65 dodaje się art. 65a w brzmieniu:

„Art. 65a. Kto umyślnie, nie stosując się do wydawanych przez funkcjonariusza Policji lub Straży Granicznej, na podstawie prawa, poleceń określonego zachowania się, uniemożliwia lub istotnie utrudnia wykonanie czynności służbowych, podlega karze aresztu, ograniczenia wolności albo grzywny.”.

Art. 3. W ustawie z dnia 16 września 1982 r. – Prawo spółdzielcze (Dz. U. z 2020 r. poz. 275) wprowadza się następujące zmiany:

1) w art. 35:

a) po § 4 dodaje się § 4¹–4⁴ w brzmieniu:

„§ 4¹. Członek rady nadzorczej lub członek zarządu mogą żądać zwołania posiedzenia rady nadzorczej albo zarządu, podając proponowany porządek obrad, lub podjęcia określonej uchwały na piśmie albo przy wykorzystaniu środków bezpośredniego porozumiewania się na odległość.

§ 4². Jeżeli przewodniczący rady nadzorczej albo prezes zarządu nie zwoła posiedzenia albo nie zarządzi głosowania na piśmie albo przy wykorzystaniu środków bezpośredniego porozumiewania się na odległość na dzień przypadający w terminie tygodnia od dnia otrzymania żądania, wnioskodawca może samodzielnie zwołać posiedzenie, podając jego datę i miejsce albo zarządzić głosowanie na piśmie albo przy wykorzystaniu środków bezpośredniego porozumiewania się na odległość.

§ 4³. Uchwała organu może być podjęta, jeżeli wszyscy członkowie organu zostali prawidłowo zawiadomieni o posiedzeniu organu albo głosowaniu na piśmie albo przy wykorzystaniu środków bezpośredniego porozumiewania się na odległość. Uchwała może być również wynikiem głosów częściowo oddanych na posiedzeniu, częściowo na piśmie lub przy wykorzystaniu środków bezpośredniego porozumiewania się na odległość.

§4⁴. Przy obliczaniu kworum uwzględnia się członków organów uczestniczących przez oddanie głosu na piśmie lub przy wykorzystaniu środków bezpośredniego porozumiewania się na odległość.”,

b) § 5 otrzymuje brzmienie:

„§ 5. Szczegółowy tryb zwoływania posiedzeń organów, o których mowa w § 1 pkt 2–4 i § 3, oraz sposób i warunki podejmowania uchwał przez te organy określa statut lub przewidziane w nim regulaminy tych organów.”;

2) w art. 46a dodaje się zdanie trzecie w brzmieniu:

„Art. 35 § 4^{1–4} stosuje się odpowiednio.”;

3) w art. 59 w § 1 dodaje się zdanie trzecie w brzmieniu:

„Art. 35 § 4^{1–4} stosuje się odpowiednio.”.

Art. 4. W ustawie z dnia 26 lipca 1991 r. o podatku dochodowym od osób fizycznych (Dz. U. z 2019 r. poz. 1387, z późn. zm.¹²⁾) po art. 52j dodaje się art. 52k–52v w brzmieniu:

„Art. 52k. 1. Podatnicy, którzy z powodu COVID-19, o którym mowa w ustawie z dnia 2 marca 2020 r. o szczególnych rozwiązaniach związanych z zapobieganiem, przeciwdziałaniem i zwalczaniem COVID-19, innych chorób zakaźnych oraz wywołanych nimi sytuacji kryzysowych (Dz. U. poz. 374), zwanej dalej „ustawą o COVID-19”:

- 1) ponieśli w 2020 r. stratę z pozarolniczej działalności gospodarczej oraz
- 2) uzyskali w 2020 r. łączne przychody z pozarolniczej działalności gospodarczej niższe o co najmniej 50% od łącznych przychodów uzyskanych w 2019 r. z tej działalności

– mogą jednorazowo obniżyć o wysokość tej straty, nie więcej jednak niż o kwotę 5 000 000 zł, odpowiednio dochód lub przychód uzyskany w 2019 r. z pozarolniczej działalności gospodarczej.

2. Przez łączne przychody, o których mowa w ust. 1 pkt 2, rozumie się sumę przychodów uwzględnianych przy obliczaniu podatku na podstawie art. 27 ust. 1 i art. 30c oraz ryczałtu od przychodów ewidencjonowanych.

¹²⁾ Zmiany tekstu jednolitego wymienionej ustawy zostały ogłoszone w Dz. U. z 2019 r. poz. 1394, 1495, 1622, 1649, 1655, 1726, 1798, 1818, 1834, 1835, 1978, 2020, 2126, 2166, 2200, 2244 i 2473 oraz z 2020 r. poz. 179, 183 i 284.

3. W celu dokonania obniżenia, o którym mowa w ust. 1, podatnik składa korektę zeznania za rok 2019 r., o którym mowa w art. 45 ust. 1 lub 1a pkt 2, lub art. 21 ust. 2 pkt 2 ustawy o zryczałtowanym podatku dochodowym.

4. Strata nieodliczona na podstawie ust. 1 podlega odliczeniu na podstawie art. 9 ust. 3 albo art. 11 ustawy o zryczałtowanym podatku dochodowym.

Art. 52l. Limit zwolnienia przedmiotowego, o którym mowa w art. 21 ust. 1:

- 1) pkt 9a – w 2020 r. wynosi 3 000 zł;
- 2) pkt 26 lit. b – w 2020 r. wynosi 10 000 zł;
- 3) pkt 67 – w 2020 r. i 2021 r. wynosi 2 000 zł;
- 4) pkt 78 lit. b – w 2020 r. i 2021 r. wynosi 3 000 zł.

Art. 52m. Wolne od podatku dochodowego są otrzymane lub postawione do dyspozycji podatnika w 2020 r.:

- 1) świadczenia postojowe, o których mowa w art. 15zp ustawy o COVID-19;
- 2) świadczenia polegające na zakwaterowaniu i wyżywieniu, o których mowa w art. 15x ust. 3 pkt 1 ustawy o COVID-19.

Art. 52n. 1. Od podstawy obliczenia podatku ustalonej zgodnie z art. 26 ust. 1 lub art. 30c ust. 2 w celu obliczenia podatku lub zaliczki podatnik może odliczyć darowizny przekazane od dnia 1 stycznia 2020 r. do dnia 30 września 2020 r. na przeciwdziałanie COVID-19, o którym mowa w art. 2 ust. 2 ustawy o COVID-19:

- 1) podmiotom wykonującym działalność leczniczą, wpisanym do wykazu, o którym mowa w art. 7 ustawy o COVID-19;
- 2) Agencji Rezerw Materiałowych z przeznaczeniem na cele wykonywania zadań ustawowych;
- 3) Centralnej Bazy Rezerw Sanitarno-Przeciwepidemicznych z przeznaczeniem na cele wykonywania działalności statutowej.

2. W przypadku darowizny, o której mowa w ust. 1, przekazanej:

- 1) do dnia 30 kwietnia 2020 r. – odliczeniu podlega kwota odpowiadająca 200% wartości darowizny;
- 2) w maju 2020 r. – odliczeniu podlega kwota odpowiadająca 150% wartości darowizny;
- 3) od dnia 1 czerwca 2020 r. do dnia 30 września 2020 r. – odliczeniu podlega kwota odpowiadająca wartości darowizny.

3. Odliczeniu podlegają darowizny nieodliczone na podstawie art. 26 ust. 1 pkt 9 i art. 11 ustawy o zryczałtowanym podatku dochodowym.

4. W zakresie nieuregulowanym w niniejszym artykule, do darowizn stosuje się odpowiednio przepisy art. 6 ust. 2, art. 26 ust. 6, 6b, 6c, 6f, ust. 7 pkt 1 i 2, ust. 13a i 15 oraz art. 45 ust. 3a

Art. 52o. 1. W przypadku zaliczek na podatek pobranych w marcu i kwietniu 2020 r. od przychodów ze stosunku służbowego, stosunku pracy, pracy nakładczej lub spółdzielczego stosunku pracy oraz od zasiłków pieniężnych z ubezpieczenia społecznego wypłacanych przez płatników, o których mowa w art. 31, obowiązek określony w art. 38 ust. 1, podlega wykonaniu w terminie do dnia 1 czerwca 2020 r., jeżeli płatnicy ci ponieśli negatywne konsekwencje ekonomiczne z powodu COVID-19.

2. Przepis ust. 1 stosuje się odpowiednio do płatników, o których mowa w art. 41 ust. 1 i 4, dokonujących świadczeń z tytułu działalności wykonywanej osobiście, o której mowa w art. 13 pkt 8 oraz z tytułu praw autorskich i praw pokrewnych.

Art. 52p. 1. Przedłuża się do dnia 20 lipca 2020 r. termin zapłaty podatku, o którym mowa w art. 30g ust. 11 zdanie pierwsze, za miesiące marzec–maj 2020 r., w których podatnik spełniał łącznie następujące warunki:

- 1) podatnik poniósł w danym miesiącu negatywne konsekwencje ekonomiczne z powodu COVID-19;
- 2) uzyskane przez podatnika w danym miesiącu przychody, o których mowa w art. 14, są niższe o co najmniej 50% w stosunku do analogicznego miesiąca poprzedniego roku podatkowego, a w przypadku podatnika, który rozpoczął prowadzenie działalności gospodarczej w 2019 r. – w stosunku do uzyskanych w tym roku średnich przychodów, o których mowa w art. 14.

2. Warunku, o którym mowa w ust. 1 pkt 2, nie stosuje się do podatników, którzy:

- 1) stosowali w 2019 r. formę opodatkowania, w przypadku której nie ustala się przychodów;
- 2) rozpoczęli prowadzenie działalności gospodarczej w ostatnim kwartale 2019 r. i nie uzyskali w tym okresie przychodów, o których mowa w art. 14;
- 3) rozpoczęli działalność w 2020 r.

3. Przez średnie miesięczne przychody, o których mowa w ust. 1 pkt 2, rozumie się kwotę stanowiącą iloraz przychodów, o których mowa w art. 14, uzyskanych w roku, w

którym podatnik rozpoczął prowadzenie działalności gospodarczej, i liczby miesięcy, w których była prowadzona ta działalność.

Art. 52q. 1. Zwalnia się z obowiązku zwiększenia dochodu na podstawie art. 44 ust. 17 pkt 2 i ust. 23 za poszczególne okresy rozliczeniowe przypadające w 2020 r., w których spełnione zostały łącznie następujące warunki:

- 1) podatnik poniósł w danym okresie rozliczeniowym negatywne konsekwencje ekonomiczne z powodu COVID-19;
- 2) uzyskane przez podatnika w danym okresie rozliczeniowym przychody, o których mowa w art. 14, są niższe o co najmniej 50% w stosunku do analogicznego okresu poprzedniego roku podatkowego, a w przypadku podatnika, który rozpoczął prowadzenie działalności gospodarczej w 2019 r. – w stosunku do uzyskanych w tym roku średnich przychodów, o których mowa w art. 14.

2. Warunku, o którym mowa w ust. 1 pkt 2, nie stosuje się do podatników, którzy:

- 1) stosowali w 2019 r. formę opodatkowania, w przypadku której nie ustala się przychodów;
- 2) rozpoczęli prowadzenie działalności gospodarczej w ostatnim kwartale 2019 r. i nie uzyskali w tym okresie przychodów, o których mowa w art. 14;
- 3) rozpoczęli prowadzenie działalności gospodarczej w 2020 r.

3. Przez średnie przychody, o których mowa w ust. 1 pkt 2, rozumie się kwotę stanowiącą iloraz przychodów, o których mowa w art. 14, uzyskanych w poprzednim roku podatkowym i liczby miesięcy, w których była prowadzona działalność gospodarcza w tym roku.

4. Do przychodów uzyskanych w poprzednim roku podatkowym, o których mowa w ust. 1 pkt 2 i ust. 3, zalicza się również przychody zmarłego przedsiębiorcy, o których mowa w art. 14.

Art. 52r. 1. Podatnicy będący małymi podatnikami, którzy na 2020 r. wybrali uproszczoną formę wpłacania zaliczek, o której mowa w art. 44 ust. 6b, mogą zrezygnować w trakcie roku podatkowego z tej formy wpłacania zaliczek za miesiące marzec–grudzień 2020 r., jeżeli ponoszą negatywne konsekwencje ekonomiczne z powodu COVID-19. Przepisu art. 44 ust. 6c pkt 2 nie stosuje się.

2. W przypadku rezygnacji z uproszczonej formy wpłacania zaliczek na podstawie ust. 1 zaliczki należne do końca roku oblicza się zgodnie z art. 44 ust. 3 albo 3f począwszy od miesiąca, za który podatnik ostatni raz zastosował uproszczoną formę wpłacania

zaliczek. Przy obliczaniu tych zaliczek uwzględnia się zaliczki płacone w uproszczonej formie na podstawie art. 44 ust. 6b–6i.

3. O rezygnacji z uproszczonej formy wpłacania zaliczek na podstawie ust. 1 podatnicy informują w zeznaniu, o którym mowa w art. 45 ust. 1 lub ust. 1a pkt 2, składanym za 2020 r.

Art. 52s. 1. W 2020 r. negocjacje w ramach Rady Dialogu Społecznego, o których mowa w art. 89 ust. 3 ustawy z dnia 17 grudnia 1998 r. o emeryturach i rentach z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych, dotyczące zwiększenia wskaźnika waloryzacji, o którym mowa w art. 89 ust. 1 tej ustawy, przeprowadza się w sierpniu.

2. Rada Ministrów może, w drodze rozporządzenia, określić inny miesiąc przeprowadzenia negocjacji w ramach Rady Dialogu Społecznego, niż wskazany w ust. 1, mając na względzie harmonogram pracy budżetowych.

Art. 52t. 1. Podatnicy mogą dokonywać jednorazowo odpisów amortyzacyjnych od wartości początkowej środków trwałych, które zostały nabyte w celu produkcji towarów związanych z przeciwdziałaniem COVID-19, o którym mowa w art. 2 ust. 2 ustawy o COVID-19, i wprowadzone do ewidencji środków trwałych oraz wartości niematerialnych i prawnych w 2020 roku.

2. Za towary, o których mowa w ust. 1, uważa się w szczególności: maseczki ochronne, respiratory, środki odkażające, medyczną odzież ochronną, ochraniacze na obuwie, rękawiczki, okulary, gogle, środki do dezynfekcji i higieny rąk.

Art. 52u. 1. Koszty kwalifikowane, o których mowa w art. 26e, ponoszone w 2020 r. na działalność badawczo-rozwojową, której celem jest opracowanie produktów niezbędnych do przeciwdziałania COVID-19, o którym mowa w art. 2 ust. 2 ustawy o COVID-19, podatnik może odliczyć również od dochodu będącego podstawą obliczenia zaliczki, o której mowa w art. 44 ust. 3, 3g, 3f i 3h.

2. Przepis art. 26e stosuje się odpowiednio.

Art. 52v. 1. Podatnicy, o których mowa w art. 30ca, osiągający w 2020 r. kwalifikowane dochody z kwalifikowanych praw własności intelektualnej, które wykorzystywane są do przeciwdziałania COVID-19, o którym mowa w art. 2 ust. 2 ustawy o COVID-19, mogą stosować w trakcie roku podatkowego do opodatkowania tych dochodów stawkę podatku, o której mowa w tym przepisie, przy obliczaniu zaliczek na podatek dochodowy.

2. Wysokość zaliczek, o których mowa w ust. 1, oblicza się w następujący sposób:

- 1) pierwszą zaliczkę oblicza się od sumy kwalifikowanych dochodów z kwalifikowanych praw własności intelektualnej, osiągniętych od dnia 1 marca 2020 r., z zastosowaniem stawki, o której mowa w art. 30ca ust. 1;
- 2) zaliczki za kolejne miesiące albo kwartały oblicza się jako różnicę między podatkiem obliczonym z zastosowaniem stawki, o której mowa w art. 30ca ust. 1, od sumy kwalifikowanych dochodów z kwalifikowanych praw własności intelektualnej, osiągniętych od dnia 1 marca 2020, a sumą należnych zaliczek za poprzednie miesiące albo kwartały obliczonych od tych dochodów.

3. Przepis ust. 1 stosuje się również w przypadku, gdy podatnik nie posiada kwalifikowanego prawa własności intelektualnej ani ekspektatywy uzyskania kwalifikowanego prawa, pod warunkiem zgłoszenia lub złożenia wniosku o uzyskanie takiego prawa ochronnego do właściwego organu, w terminie 6 miesięcy, licząc od końca miesiąca, za który przy obliczaniu zaliczki na podatek zastosował 5% stawkę podatku.

4. Przepisy art. 30ca stosuje się odpowiednio.”.

Art. 5. W ustawie z dnia 19 października 1991 r. o gospodarowaniu nieruchomościami rolnymi Skarbu Państwa (Dz. U. z 2020 r. poz. 396) po art. 20g dodaje się art. 20h w brzmieniu:

„Art. 20h. Zmiany planu finansowego Zasobu Własności Rolnej Skarbu Państwa dokonywane zgodnie z art. 21 ust. 5 ustawy z dnia 27 sierpnia 2009 r. o finansach publicznych, dotyczące realizacji przez Krajowy Ośrodek zadań mających na celu przeciwdziałanie skutkom choroby zakaźnej wywołanej wirusem SARS-CoV-2 w zakresie zadań określonych w niniejszej ustawie, a także zadań określonych przepisami o kształtowaniu ustroju rolnego oraz przepisami o realizacji prawa do rekompensaty z tytułu pozostawienia nieruchomości poza obecnymi granicami Rzeczypospolitej Polskiej nie wymagają uzyskania opinii sejmowej komisji właściwej do spraw budżetu.”.

Art. 6. W ustawie z dnia 15 lutego 1992 r. o podatku dochodowym od osób prawnych (Dz. U. z 2019 r. poz. 865, z późn. zm.¹³⁾) po art. 38e dodaje się art. 38f–38m:

„Art. 38f. 1. Podatnicy, którzy z powodu COVID-19, w rozumieniu ustawy z dnia 2 marca 2020 r. o szczególnych rozwiązaniach związanych z zapobieganiem, przeciwdziałaniem i zwalczaniem COVID-19, innych chorób zakaźnych oraz

¹³⁾ Zmiany tekstu jednolitego wymienionej ustawy zostały ogłoszone w Dz. U. z 2019 r. poz. 1018, 1309, 1358, 1495, 1571, 1572, 1649, 1655, 1751, 1798, 1978, 2020, 2200, 2217 i 2473 oraz z 2020 r. poz. 183 i 288.

wywołanych nimi sytuacji kryzysowych (Dz. U. poz. 374), zwanej dalej „ustawą o COVID-19”:

- 1) ponieśli stratę w roku podatkowym, który rozpoczął się przed dniem 1 stycznia 2020 r. a zakończy się po dniu 31 grudnia 2019 r., lub rozpoczął się po dniu 31 grudnia 2019 r. a przed dniem 1 stycznia 2021 r. oraz
- 2) uzyskali w roku podatkowym, o którym mowa w pkt 1, przychody niższe o co najmniej 50% od przychodów uzyskanych w roku podatkowym bezpośrednio poprzedzającym pierwszy rok podatkowy, o którym mowa w pkt 1

– mogą jednorazowo obniżyć o wysokość tej straty, nie więcej jednak niż o kwotę 5 000 000 zł, dochód uzyskany w roku podatkowym bezpośrednio poprzedzającym rok podatkowy, o którym mowa w pkt 1.

2. W przypadku upływu terminu do złożenia zeznania lub złożenia zeznania za rok podatkowy, w którym dokonywane jest obniżenie na podstawie ust. 1, podatnik składa korektę zeznania.

3. Strata nieodliczona na podstawie ust. 1 podlega odliczeniu na podstawie art. 7 ust. 5.

Art. 38g. 1. Od podstawy opodatkowania ustalonej zgodnie z art. 18 ust. 1 w celu obliczenia podatku lub zaliczki podatnik może odliczyć nieodliczone na podstawie art. 18 ust. 1 pkt 1 i 8 darowizny przekazane od dnia 1 stycznia 2020 r. do dnia 30 września w 2020 r. na przeciwdziałanie COVID-19, o którym mowa w art. 2 ust. 2 ustawy o COVID-19:

- 1) podmiotom wykonującym działalność leczniczą, wpisanym do wykazu, o którym mowa w art. 7 ustawy o COVID-19;
- 2) Agencji Rezerw Materiałowych z przeznaczeniem na cele wykonywania zadań ustawowych;
- 3) Centralnej Bazy Rezerw Sanitarno-Przeciwepidemicznych z przeznaczeniem na cele wykonywania działalności statutowej.

2. W przypadku darowizny, o której mowa w ust. 1, przekazanej:

- 1) do dnia 30 kwietnia 2020 r. – odliczeniu podlega kwota odpowiadająca 200% wartości darowizny;
- 2) w maju 2020 r. – odliczeniu podlega kwota odpowiadająca 150% wartości darowizny;

3) od dnia 1 czerwca 2020 r. do dnia 30 września 2020 r. – odliczeniu podlega kwota odpowiadająca wartości darowizny.

3. W zakresie nieuregulowanym w niniejszym artykule, do darowizn stosuje się odpowiednio przepisy art. 18 ust. 1b, 1c, 1e–1g, 1k oraz art. 27 ust. 4a.

Art. 38h. 1. Przedłuża się do dnia 20 lipca 2020 r. termin zapłaty podatku, o którym mowa w art. 24b ust. 11 zdanie pierwsze, za miesiące marzec–maj 2020 r., w których podatnik spełniał łącznie następujące warunki:

- 1) podatnik poniósł w danym miesiącu negatywne konsekwencje ekonomiczne z powodu COVID-19, o którym mowa w ustawie o COVID-19;
- 2) uzyskane przez podatnika w danym miesiącu przychody, o których mowa w art. 12, są niższe o co najmniej 50% w stosunku do analogicznego miesiąca poprzedniego roku podatkowego, a w przypadku podatnika, który rozpoczął prowadzenie działalności w 2019 r. – w stosunku do uzyskanych w tym roku średnich przychodów, o których mowa w art. 12.

2. Warunku, o którym mowa w ust. 1 pkt 2, nie stosuje się do podatników, którzy:

- 1) stosowali w 2019 r. formę opodatkowania, w przypadku której nie ustala się przychodów;
- 2) rozpoczęli prowadzenie działalności w ostatnim kwartale 2019 r. i nie uzyskali w tym okresie przychodów, o których mowa w art. 12;
- 3) rozpoczęli prowadzenie działalności w 2020 r.

3. Przez średnie przychody, o których mowa w ust. 1 pkt 2, rozumie się kwotę stanowiącą iloraz przychodów, o których mowa w art. 12, uzyskanych w roku, w którym podatnik rozpoczął prowadzenie działalności, i liczby miesięcy, w których była prowadzona ta działalność.

Art. 38i. 1. Zwalnia się z obowiązku zwiększenia dochodu stanowiącego podstawę obliczenia zaliczki na podstawie art. 25 ust. 19 pkt 2 i ust. 25 za poszczególne okresy rozliczeniowe przypadające w 2020 r., w których podatnik spełnił łącznie następujące warunki:

- 1) podatnik poniósł w danym okresie rozliczeniowym negatywne konsekwencje ekonomiczne z powodu COVID-19, o którym mowa w ustawie o COVID-19;
- 2) uzyskane przez podatnika w danym okresie rozliczeniowym przychody, o których mowa w art. 12, są niższe o co najmniej 50% w stosunku do analogicznego okresu poprzedniego roku podatkowego, a w przypadku podatnika, który rozpoczął

prowadzenie działalności w 2019 r. – w stosunku do uzyskanych w tym roku średnich przychodów, o których mowa w art. 12.

2. Warunku, o którym mowa w ust. 1 pkt 2, nie stosuje się do podatników, którzy:

- 1) stosowali w 2019 r. formę opodatkowania, w przypadku której nie ustala się przychodów;
- 2) rozpoczęli prowadzenie działalności w ostatnim kwartale 2019 r. i nie uzyskali w tym okresie przychodów, o których mowa w art. 12;
- 3) rozpoczęli prowadzenie działalności w 2020 r.

3. Przez średnie przychody, o których mowa w ust. 1 pkt 2, rozumie się kwotę stanowiącą iloraz przychodów, o których mowa w art. 12, uzyskanych w roku rozpoczęcia prowadzenia działalności gospodarczej, i liczby miesięcy, w których była prowadzona ta działalność.

4. Jeżeli podatnik, którego rok podatkowy zakończy się przed dniem 1 października 2020 r., posiada zobowiązania, o których mowa w art. 18f ust. 1 pkt 2, i zobowiązania te nie zostaną uregulowane do dnia złożenia zeznania za ten rok, do zobowiązań tych nie stosuje się art. 18f ust. 5 i 6. Zobowiązania te podlegają doliczeniu do dochodu stanowiącego podstawę obliczenia zaliczki począwszy od pierwszego okresu rozliczeniowego następnego roku podatkowego, nie wcześniej niż w rozliczeniu zaliczki za 2021 r., jeżeli do dnia terminu płatności tej zaliczki zobowiązanie to nie zostanie uregulowane.

Art. 38j. 1. Podatnicy będący małymi podatnikami, którzy na 2020 r. wybrali uproszczoną formę wpłacania zaliczek, o której mowa w art. 25 ust. 6, mogą zrezygnować w trakcie roku podatkowego z tej formy wpłacania zaliczek, jeżeli ponoszą negatywne konsekwencje ekonomiczne z powodu COVID-19. Przepisu art. 25 ust. 7 pkt 2 nie stosuje się.

2. W przypadku rezygnacji z uproszczonej formy wpłacania zaliczek na podstawie ust. 1 zaliczki należne do końca roku oblicza się zgodnie z art. 25 ust. 1 począwszy od miesiąca, za który podatnik ostatni raz zastosował uproszczoną formę wpłacania zaliczek. Przy obliczaniu tych zaliczek uwzględnia się zaliczki płacone w uproszczonej formie na podstawie art. 25 ust. 6–10.

3. O rezygnacji z uproszczonej formy wpłacania zaliczek na podstawie ust. 1 podatnicy informują w zeznaniu, o którym mowa w art. 27 ust. 1, składanym za 2020 r.

4. Przepisy ust. 1–3 stosuje się odpowiednio do podatników, których rok podatkowy jest inny niż kalendarzowy i obejmuje część 2020 r.

Art. 38k.1. Podatnicy mogą dokonywać jednorazowo odpisów amortyzacyjnych od wartości początkowej środków trwałych, które zostały nabyte w celu produkcji towarów związanych z przeciwdziałaniem COVID-19, o którym mowa w art. 2 ust. 2 ustawy o COVID-19, i wprowadzone do ewidencji środków trwałych oraz wartości niematerialnych i prawnych w 2020 roku.

2. Za towary, o których mowa w ust. 1, uważa się w szczególności: maseczki ochronne, respiratory, środki odkażające, medyczną odzież ochronną, ochraniacze na obuwiu, rękawiczki, okulary, gogle, środki do dezynfekcji i higieny rąk.

Art. 38l. 1. Koszty kwalifikowane, o których mowa w art. 18d, ponoszone w 2020 r. na działalność badawczo-rozwojową, której celem jest opracowanie produktów niezbędnych do przeciwdziałania COVID-19, o którym mowa w art. 2 ust. 2 ustawy o COVID-19, podatnik może odliczyć również od dochodu będącego podstawą obliczenia zaliczki, o której mowa w art. 25 ust. 1 lub 1b, w trakcie roku podatkowego, który:

- 1) rozpoczął się przed dniem 1 stycznia 2020 r. a zakończy się po dniu 31 grudnia 2019 r. lub
- 2) rozpoczął się po dniu 31 grudnia 2019 r. a przed dniem 1 stycznia 2021 r.

2. Przepis art. 18d stosuje się odpowiednio.

Art. 38m. 1. Podatnicy, o których mowa w art. 24d, osiągający w roku podatkowym, który:

- 1) rozpoczął się przed dniem 1 stycznia 2020 r. a zakończy się po dniu 31 grudnia 2019 r. lub
- 2) rozpoczął się po dniu 31 grudnia 2019 r. a przed dniem 1 stycznia 2021 r.

– kwalifikowane dochody z kwalifikowanych praw własności intelektualnej, które wykorzystywane są do przeciwdziałania COVID-19, o którym mowa w art. 2 ust. 2 ustawy o COVID-19, mogą stosować w trakcie tego roku podatkowego do opodatkowania tych dochodów stawkę podatku, o której mowa w tym przepisie, przy obliczaniu zaliczek na podatek dochodowy.

2. Wysokość zaliczek, o których mowa w ust. 1, oblicza się w następujący sposób:

- 1) pierwszą zaliczkę oblicza się od sumy kwalifikowanych dochodów z kwalifikowanych praw własności intelektualnej, osiągniętych od dnia 1 marca 2020 r., z zastosowaniem stawki, o której mowa w art. 24d ust. 1;

2) zaliczki za kolejne miesiące albo kwartały oblicza się jako różnicę między podatkiem obliczonym z zastosowaniem stawki, o której mowa w art. 24d ust. 1, od sumy kwalifikowanych dochodów z kwalifikowanych praw własności intelektualnej, osiągniętych od dnia 1 marca 2020 r., a sumą należnych zaliczek za poprzednie miesiące albo kwartały obliczonych od tych dochodów.

3. Przepis ust. 1 stosuje się również w przypadku, gdy podatnik nie posiada kwalifikowanego prawa własności intelektualnej ani ekspektatywy uzyskania kwalifikowanego prawa, pod warunkiem zgłoszenia lub złożenia wniosku o uzyskanie takiego prawa ochronnego do właściwego organu, w terminie 6 miesięcy, licząc od końca miesiąca, za który przy obliczaniu zaliczki na podatek zastosował 5% stawkę podatku.

4. Przepisy art. 24d stosuje się odpowiednio.”.

Art. 7. W ustawie z dnia 24 czerwca 1994 r. o własności lokali (Dz. U. z 2019 r. poz. 737, 1309, 1469) w art. 21 dodaje się ust. 4 i 5 w brzmieniu:

„4. Uchwała zarządu może być podjęta, jeżeli wszyscy członkowie zostali prawidłowo zawiadomieni o posiedzeniu albo głosowaniu na piśmie albo przy wykorzystaniu środków bezpośredniego porozumiewania się na odległość. Uchwała może być również wynikiem głosów częściowo oddanych na posiedzeniu, częściowo na piśmie lub przy wykorzystaniu środków bezpośredniego porozumiewania się na odległość.

5. Przy obliczaniu kworum uwzględnia się członków zarządu uczestniczących przez oddanie głosu na piśmie lub przy wykorzystaniu środków bezpośredniego porozumiewania się na odległość.”.

Art. 8. W ustawie z dnia 7 lipca 1994 r. o gwarantowanych przez Skarb Państwa ubezpieczeniach eksportowych (Dz. U. z 2018 r. poz. 1378, z 2019 r. poz. 1572 oraz z 2020 r. poz. 284) wprowadza się następujące zmiany:

1) w art. 1:

a) ust. 2 otrzymuje brzmienie:

„2. Ubezpieczenie udzielane przez podmiot, o którym mowa w art. 5 ust. 1, na podstawie ustawy, zwane dalej „ubezpieczeniem eksportowym”, dotyczy:

1) instrumentów finansujących, rozumianych jako umowa lub inna czynność służąca finansowaniu, w całości albo w części, kontraktu eksportowego,

umowy przedsiębiorcy zależnego lub inwestycji bezpośredniej za granicą, w szczególności:

- a) kredytu bankowego,
 - b) pożyczki,
 - c) limitu kredytowego na wystawianie gwarancji lub akredytyw,
 - d) nabycia lub zagwarantowania emisji papierów wartościowych o charakterze dłużnym, w szczególności obligacji,
 - e) wykupu wierzytelności,
 - f) leasingu;
- 2) kontraktów eksportowych;
 - 3) inwestycji bezpośrednich za granicą;
 - 4) umów przedsiębiorców zależnych.”,
- b) w ust. 3 w pkt 3 kropkę zastępuje się średnikiem i dodaje się pkt 4 w brzmieniu:
- „4) udziału w ubezpieczeniu udzielonym przez agencję kredytów eksportowych w rozumieniu rozporządzenia Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) nr 1233/2011 z dnia 16 listopada 2011 r. w sprawie zastosowania niektórych wytycznych w dziedzinie oficjalnie wspieranych kredytów eksportowych oraz uchylającego decyzje Rady 2001/76/WE i 2001/77/WE (Dz. Urz. UE L 326 z 08.12.2011, str. 45).”;
- 2) w art. 2:
- a) ust. 1 otrzymuje brzmienie:

„1. Celem ubezpieczeń eksportowych jest umożliwienie polskim przedsiębiorcom udziału w międzynarodowym obrocie handlowym oraz wzrostu ich aktywności na arenie międzynarodowej.”,
 - b) po ust. 1 dodaje się ust. 1a w brzmieniu:

„1a. Celem ubezpieczeń eksportowych jest, w przypadku ubezpieczenia:

 - 1) instrumentów finansujących – ochrona jednostek finansujących na wypadek strat poniesionych w związku z finansowaniem kontraktów eksportowych;
 - 2) kontraktów eksportowych – ochrona krajowych przedsiębiorców na wypadek strat poniesionych, w związku z realizacją kontraktu eksportowego, przed wysyłką towarów bądź realizacją usług (ryzyko produkcji) oraz po wysyłce towarów bądź realizacji usług (ryzyko kredytu);

- 3) inwestycji bezpośrednich za granicą – ochrona krajowych przedsiębiorców na wypadek strat poniesionych w związku z realizacją inwestycji bezpośredniej za granicą;
 - 4) umów sprzedaży zawartych przez przedsiębiorców zależnych – ochrona przedsiębiorców zależnych na wypadek strat poniesionych w związku ze sprzedażą poza terytorium Rzeczypospolitej Polskiej towarów i usług, które stanowiły towary lub usługi krajowe.”;
- c) uchyla się ust. 7,
- d) w ust. 8 po wyrazie „ubezpieczającego” dodaje się wyrazy „lub ubezpieczonego”;
- 3) w art. 5 w ust. 3 skreśla się wyraz „Akcjonariuszy”;
 - 4) art. 6 otrzymuje brzmienie:

„Art. 6. 1. Z ubezpieczenia eksportowego jako ubezpieczający lub ubezpieczony oraz gwarancji ubezpieczeniowych, z zastrzeżeniem art. 5a, mogą korzystać:

 - 1) przedsiębiorcy, mający miejsce zamieszkania lub siedzibę na terytorium Rzeczypospolitej Polskiej, dokonujący eksportu krajowych produktów i usług, z zastrzeżeniem ust. 2, dokonujący inwestycji bezpośrednich za granicą;
 - 2) podmioty udzielające instrumentów finansujących;
 - 3) przedsiębiorcy zależni w zakresie, w jakim ubezpieczenie eksportowe będzie dotyczyć towarów i usług, które stanowiły towary lub usługi krajowe, z zastrzeżeniem ust. 2;
 - 4) członkowie konsorcjum, w skład którego wchodzi przedsiębiorca krajowy realizujący kontrakt eksportowy w ramach tego konsorcjum.

2. Ubezpieczenie eksportowe może zostać udzielone mimo niespełnienia wymogu krajowych produktów i usług, w przypadku gdy:

 - 1) kontrakt został zawarty na okres kredytu poniżej dwóch lat;
 - 2) jest ono uzasadnione interesem Rzeczypospolitej Polskiej.

3. Na potrzeby niniejszej ustawy interes Rzeczypospolitej Polskiej oznacza wymierną korzyść dla Rzeczypospolitej Polskiej wynikającą z konieczności zrównoważonego rozwoju społeczno-gospodarczego, wzrostu lub utrzymania zatrudnienia, zwiększenia konkurencyjności lub innowacyjności gospodarki polskiej.

4. Oceny spełnienia warunku, o którym mowa w ust. 2 pkt 2, dokonuje Komitet.”;
 - 5) w art. 6b w ust. 1 po wyrazie „ubezpieczającego” dodaje się wyrazy „lub przedsiębiorcę, który zawarł z Korporacją umowę, o której mowa w art. 6f ust. 1”;

6) po art. 6e dodaje się art. 6f w brzmieniu:

„Art. 6f. 1. Jeżeli uprawnionym z tytułu ubezpieczenia eksportowego jest jednostka finansująca, Korporacja może zawrzeć z przedsiębiorcą krajowym lub z przedsiębiorcą zależnym, w związku z działalnością którego ta jednostka finansująca ma uzyskać ubezpieczenie eksportowe, umowę określającą co najmniej:

- 1) maksymalny procentowy udział składników pochodzenia zagranicznego w przychodzie netto, umożliwiający uznanie towaru lub usługi za krajowe, a także określenie sposobu udokumentowania tego udziału, umożliwiającego uznanie towaru lub usługi za krajowe;
- 2) obowiązek udzielania przez przedsiębiorcę krajowego lub przedsiębiorcę zależnego informacji, związanych z realizacją kontraktu eksportowego lub umowy przedsiębiorcy zależnego;
- 3) obowiązek dochowania innych wymogów dotyczących przedsiębiorcy krajowego lub przedsiębiorcy zależnego, wynikających z obowiązujących przepisów prawa polskiego, prawa Unii Europejskiej i prawa międzynarodowego oraz zobowiązań wynikających z członkostwa Rzeczypospolitej Polskiej w Organizacji Współpracy Gospodarczej i Rozwoju i członkostwa Korporacji w Unii Berneńskiej;
- 4) postanowienia o odpowiedzialności cywilnej w stosunku do Korporacji z tytułu:
 - a) popełnienia, przy zawieraniu kontraktu eksportowego lub umowy przedsiębiorcy zależnego, przestępstwa przekupstwa lub innego przestępstwa o podobnym charakterze,
 - b) naruszenia wymogów, o których mowa w pkt 1–3.

2. Naruszenie postanowień umowy, o której mowa w ust. 1, nie może stanowić przesłanki odmowy wypłaty odszkodowania lub kwoty gwarancji jednostce finansującej, o której mowa w ust. 1.

3. W przypadku zawarcia umowy, o której mowa w ust. 1, Korporacja może uzależnić udzielenie ubezpieczenia eksportowego od zobowiązania jednostki finansującej w umowie ubezpieczenia eksportowego do niezwłocznego informowania Korporacji o okolicznościach, które mogą stanowić naruszenie postanowień umowy, o której mowa w ust. 1, lub skutkować powstaniem odpowiedzialności cywilnej w stosunku do Korporacji z tytułu tej umowy.”;

7) w art. 7 w ust. 2:

- a) pkt 1 otrzymuje brzmienie:

„1) określanie polityki udzielania ubezpieczeń eksportowych wobec poszczególnych krajów lub branż;”

b) uchyla się pkt 2;

8) uchyla się art. 9;

9) w art. 10 w ust. 2 pkt 1 otrzymuje brzmienie:

„1) składki z tytułu ubezpieczeń eksportowych i reasekuracji, oraz wynagrodzenia z tytułu udzielonych gwarancji ubezpieczeniowych oraz opłaty administracyjne w szczególności z tytułu rozpatrywania wniosków o udzielenie ubezpieczenia eksportowego lub wniosków o zmianę warunków ubezpieczenia eksportowego;”.

Art. 9. W ustawie z dnia 29 września 1994 r. o rachunkowości (Dz.U. z 2019 r. poz. 351, 1495, 1571, 1655 i 1680) w art. 66 w ust. 6 pkt 1 i 2 otrzymują brzmienie:

„1) art. 69 ust. 6, 7 i 9, art. 70, art. 72 ust. 2, art. 135 ust. 2 i art. 136 ustawy o biegłych rewidentach,

2) art. 4 i art. 5 oraz art. 17 ust. 1 akapit drugi i ust. 3 rozporządzenia Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) nr 537/2014 z dnia 16 kwietnia 2014 r. w sprawie szczegółowych wymogów dotyczących ustawowych badań sprawozdań finansowych jednostek interesu publicznego, uchylającego decyzję Komisji 2005/909/WE, w przypadku badania ustawowego jednostki zainteresowania publicznego w rozumieniu art. 2 pkt 9 ustawy o biegłych rewidentach”.

Art. 10. W ustawie z dnia 8 sierpnia 1996 r. o Radzie Ministrów (Dz. U. z 2019 r. poz. 1171) w art. 17 dotychczasową treść oznacza się jako ust. 1 i dodaje się ust. 2 w brzmieniu:

„2. W szczególnie uzasadnionych przypadkach Prezes Rady Ministrów może zdecydować o odbyciu posiedzenia Rady Ministrów przy użyciu środków komunikacji elektronicznej, co obejmuje w szczególności:

1) transmisję posiedzenia w czasie rzeczywistym pomiędzy uczestnikami posiedzenia Rady Ministrów,

2) wielostronną komunikację w czasie rzeczywistym, w ramach której uczestnicy posiedzenia Rady Ministrów mogą wypowiadać się w toku posiedzenia

– z zachowaniem niezbędnych zasad bezpieczeństwa.”.

Art. 11. W ustawie z dnia 8 maja 1997 r. o poręczeniach i gwarancjach udzielanych przez Skarb Państwa oraz niektóre osoby prawne (Dz. U. z 2020 r. poz. 122) wprowadza się następujące zmiany:

- 1) w art. 34c pkt 3 otrzymuje brzmienie:
„3) warunki i terminy przekazywania środków, o których mowa w art. 34g ust. 3 pkt 5 i art. 34ga ust. 2.”;
- 2) w art. 34g:
 - a) ust. 2 otrzymuje brzmienie:
„2. Środki Funduszu przeznacza się na:
 - 1) pokrycie kosztów i wydatków związanych z udzielaniem poręczeń i gwarancji, w tym wypłat z tytułu udzielonych poręczeń i gwarancji stanowiących pomoc publiczną, pomoc de minimis lub pomoc de minimis w rolnictwie lub rybołówstwie, na rzecz mikroprzedsiębiorców, małych i średnich przedsiębiorców;
 - 2) spłatę zobowiązań z tytułu zaciągniętych kredytów i pożyczek oraz wyemitowanych obligacji, o których mowa w art. 34ga ust. 1, w tym na pokrycie kosztów emisji obligacji.”;
 - b) w ust. 3 po pkt 7 dodaje się pkt 7a w brzmieniu:
„7a) środków z zaciągniętych kredytów i pożyczek oraz wyemitowanych obligacji, o których mowa w art. 34ga ust. 1;”;
- 3) po art. 34g dodaje się art. 34ga w brzmieniu:

„Art. 34ga. 1. Bank Gospodarstwa Krajowego może zaciągać na rzecz Funduszu kredyty, pożyczki lub emitować obligacje w kraju i za granicą.

2. Minister właściwy do spraw finansów publicznych przekazuje do Funduszu środki niezbędne do terminowej obsługi zobowiązań z tytułu zaciągniętych kredytów i pożyczek oraz wyemitowanych obligacji, o których mowa w ust. 1, w przypadku gdy poziom środków Funduszu jest niewystarczający do obsługi tych zobowiązań.

3. Za zobowiązania Banku Gospodarstwa Krajowego z tytułu zaciągniętych kredytów i pożyczek oraz wyemitowanych obligacji, o których mowa w ust. 1, mogą być udzielane przez Skarb Państwa gwarancje i poręczenia, zgodnie z przepisami ustawy, z zastrzeżeniem, że wymogu, o którym mowa w art. 7 ust. 2 pkt 2, w zakresie, w jakim wymaga się, aby środki przeznaczone na spłatę kredytu pochodziły ze źródeł innych niż budżet państwa, oraz art. 8 nie stosuje się.

4. Gwarancje i poręczenia, o których mowa w ust. 3, mogą być udzielane do wysokości 100% pozostającej do spłaty kwoty kredytu lub pożyczki objętych poręczeniem lub gwarancją lub 100% pozostających do wypłaty świadczeń pieniężnych

wynikających z wyemitowanych obligacji objętych poręczeniem lub gwarancją, wraz ze 100% należnych odsetek od tych kwot i innych kosztów bezpośrednio związanych odpowiednio z tym kredytem, pożyczką lub obligacjami.

5. Gwarancje i poręczenia, o których mowa w ust. 3, są wolne od opłaty prowizyjnej.

6. Minister właściwy do spraw finansów publicznych wykonuje czynności zmierzające do odzyskania kwot zapłaconych z tytułu wykonania umowy poręczenia lub gwarancji na zasadach określonych przepisami ustawy, z wyłączeniem art. 43.

7. Jeżeli odzyskanie wierzytelności Skarbu Państwa, powstałych z tytułu udzielonego poręczenia lub gwarancji, nie jest możliwe, Rada Ministrów, na wniosek ministra właściwego do spraw finansów publicznych, może umorzyć wierzytelność w całości lub części.

8. Do emisji obligacji, o której mowa w ust. 1, stosuje się odpowiednio art. 39p–39w ustawy z dnia 27 października 1994 r. o autostradach płatnych oraz o Krajowym Funduszu Drogowym (Dz.U. z 2020 r. poz. 72 i 278).”;

4) w art. 46 pkt 3 otrzymuje brzmienie:

„3) poręczeniach i gwarancjach udzielonych przez Bank Gospodarstwa Krajowego w ramach programów rządowych oraz Funduszu Gwarancji Płynnościowych, o którym mowa w art. 66 ust. 1 ustawy z dnia ... o zmianie ustawy o szczególnych rozwiązaniach związanych z zapobieganiem, przeciwdziałaniem i zwalczaniem COVID-19, innych chorób zakaźnych oraz wywołanych nimi sytuacji kryzysowych oraz niektórych innych ustaw (Dz. U. poz. ...);”;

5) po art. 47 dodaje się art. 47a w brzmieniu:

„Art. 47a. W przypadku zapłaty przez Bank Gospodarstwa Krajowego kwoty z tytułu gwarancji lub poręczenia spłaty kredytu, udzielonych na podstawie art. 34a, Bank Gospodarstwa Krajowego wstępuje, z chwilą zapłaty, w prawa beneficjenta gwarancji lub poręczenia do wysokości dokonanej zapłaty.”.

Art. 12. W ustawie z dnia 6 czerwca 1997 r. – Kodeks karny (Dz. U. z 2019 r. poz. 1950 i 2128) wprowadza się następujące zmiany:

1) art. 161 otrzymuje brzmienie:

„Art. 161. § 1. Kto, wiedząc, że jest zarażony wirusem HIV, naraża bezpośrednio inną osobę na takie zarażenie, podlega karze pozbawienia wolności od 6 miesięcy do lat 8.

§ 2. Kto, wiedząc, że jest dotknięty chorobą weneryczną lub zakaźną, ciężką chorobą nieuleczalną lub realnie zagrażającą życiu, naraża bezpośrednio inną osobę na zarażenie taką chorobą,

podlega karze pozbawienia wolności od 3 miesięcy do lat 5.

§ 3. Jeżeli sprawca czynu określonego w § 2 naraża na zarażenie wiele osób, podlega karze pozbawienia wolności od roku do lat 10.

§ 4. Ściganie przestępstwa określonego w § 1 i 2 następuje na wniosek pokrzywdzonego.”;

2) art. 190a otrzymuje brzmienie:

„Art. 190a. § 1. Kto przez uporczywe nękanie innej osoby lub osoby jej najbliższej wzbudza u niej uzasadnione okolicznościami poczucie zagrożenia, poniżenia lub udržczenia lub istotnie narusza jej prywatność, podlega karze pozbawienia wolności od 6 miesięcy do lat 8.

§ 2. Tej samej karze podlega, kto, podszywając się pod inną osobę, wykorzystuje jej wizerunek, inne jej dane osobowe lub inne dane, za pomocą których jest ona publicznie identyfikowana, w celu wyrządzenia jej szkody majątkowej lub osobistej.

§ 3. Jeżeli następstwem czynu określonego w § 1 lub 2 jest targnięcie się pokrzywdzonego na własne życie, sprawca podlega karze pozbawienia wolności od lat 2 do 12.

§ 4. Ściganie przestępstwa określonego w § 1 lub 2 następuje na wniosek pokrzywdzonego.”.

Art. 13. W ustawie z dnia 6 czerwca 1997 r. – Kodeks postępowania karnego (Dz. U. z 2020 r. poz. 30 i 413) wprowadza się następujące zmiany:

1) po art. 232a dodaje się art. 232b w brzmieniu:

„Art. 232b. § 1 W stanie zagrożenia epidemicznego lub stanie epidemii zajęte przedmioty mające znaczenie dla zdrowia lub bezpieczeństwa publicznego, można nieodpłatnie przekazać podmiotom leczniczym, Państwowej Straży Pożarnej, Siłom Zbrojnym Rzeczypospolitej Polskiej, Policji, Straży Granicznej oraz instytucjom państwowym i samorządowym. Art. 192 Kodeksu karnego wykonawczego stosuje się odpowiednio.

§ 2. Postanowienie o nieodpłatnym przekazaniu przedmiotów wydaje w postępowaniu przygotowawczym prokurator, a po wniesieniu aktu oskarżenia sąd właściwy do rozpoznania sprawy.

§ 3. Na postanowienie, o którym mowa w ust. 2, przysługuje zażalenie. Wniesienie zażalenia nie wstrzymuje wykonania zaskarżonego postanowienia.”;

- 2) po art. 258 dodaje się art. 258a w brzmieniu:

„Art. 258a. Jeżeli oskarżony uniemożliwia lub utrudnia wykonywanie zastosowanego wobec niego środka zapobiegawczego lub umyślnie naruszył obowiązek lub zakaz związany ze stosowaniem takiego środka, sąd lub prokurator jest zobowiązany zastosować środek zapobiegawczy gwarantujący skuteczną realizację celów jego stosowania.”;

- 3) po art. 267 dodaje się art. 267a w brzmieniu:

„Art. 267a. § 1. Tytułem środka zapobiegawczego można orzec wobec oskarżonego o przestępstwo popełnione w stosunku do członka personelu medycznego, w związku z wykonywaniem przez niego czynności opieki medycznej lub osoby przybranej personelowi medycznemu do pomocy w związku z wykonywaniem tych czynności, zakaz zbliżania się do pokrzywdzonego na wskazaną odległość, zakaz kontaktów lub zakaz publikacji, w tym za pośrednictwem systemów informatycznych lub sieci telekomunikacyjnych treści godzących w prawnie chronione dobra pokrzywdzonego.

§ 2. Zakazy, o których mowa w § 1, mogą być połączone z określeniem poręczenia majątkowego. Do poręczenia majątkowego zastosowanie mają przepisy art. 266–270, z tym że stanowiące przedmiot poręczenia wartości majątkowe lub zobowiązania ulegają przypadkowi albo ściągnięciu również w razie niezastosowania się do zakazów o których mowa w § 1.

§ 3. Zakaz publikacji treści godzących w prawnie chronione dobra pokrzywdzonego, o którym mowa w § 1, obejmuje zakaz publikowania i innego udostępniania tych treści niezależnie od tego, czy zostały wytworzone przez oskarżonego czy inną osobę, za pośrednictwem internetowych portali, stanowiących usługę świadczoną drogą elektroniczną w rozumieniu ustawy z dnia 18 lipca 2002 r. o świadczeniu usług drogą elektroniczną.

§ 4. Czas stosowania zakazów o których mowa w § 1, określa się przy uwzględnieniu potrzeb w zakresie zabezpieczenia prawidłowego biegu postępowania karnego oraz zapewnienia odpowiedniej ochrony pokrzywdzonemu lub osobom dla niego najbliższym.

§ 5. Przedłużenie stosowania zakazu na dalszy okres, przekraczający łącznie 6 miesięcy, w postępowaniu przygotowawczym może dokonać, na wniosek prokuratora, sąd rejonowy, w okręgu którego prowadzone jest postępowanie.”;

4) po art. 274 dodaje się art. 274a w brzmieniu:

„Art. 274a. § 1. Tytułem środka zapobiegawczego można zastosować wobec oskarżonego zakaz opuszczania lokalu.

§ 2. Środek przewidziany w § 1 stosuje sąd, a w postępowaniu przygotowawczym prokurator, na okres nie dłuższy niż 3 miesiące. Jeżeli nie ustały przesłanki jego stosowania, sąd, przed którym sprawa się toczy, a w postępowaniu przygotowawczym na wniosek prokuratora sąd pierwszej instancji właściwy do rozpoznania sprawy, może przedłużyć jego stosowanie na dalsze okresy, nie dłuższe niż 3 miesiące.

§ 3. O zastosowaniu, przedłużeniu stosowania oraz uchyleniu zakazu opuszczania lokalu zawiadamia się komendanta jednostki organizacyjnej Policji właściwej ze względu na miejsce wykonywania tego środka.

§ 4. Policja dokonuje kontroli wykonywania przez oskarżonego obowiązku wynikającego z zastosowania zakazu opuszczania lokalu i w razie stwierdzenia niestosowania się przez oskarżonego do tego obowiązku niezwłocznie zawiadamia o tym sąd lub prokurator.”.

Art. 14. W ustawie z dnia 6 czerwca 1997 r. – Kodeks karny wykonawczy (Dz. U. z 2019 r. poz. 676, 679, 1694, 2020 i 2070) w art. 431a:

1) w § 1 pkt 1 otrzymuje brzmienie:

„1) wobec skazanego orzeczono karę pozbawienia wolności nieprzekraczającą jednego roku i 6 miesięcy, a nie zachodzą warunki przewidziane w art. 64 § 2 Kodeksu karnego;”;

2) § 6 otrzymuje brzmienie:

„§ 6. Przepisy § 1–5 stosuje się odpowiednio do skazanego, któremu wymierzono dwie lub więcej niepodlegających łączeniu kar pozbawienia wolności, które skazany ma odbyć kolejno, nieprzekraczających w sumie jednego roku i 6 miesięcy.”.

Art. 15. W ustawie z dnia z dnia 20 czerwca 1997 r. – Prawo o ruchu drogowym (Dz. U. z 2020 r. poz. 110 i 284) w art. 80c wprowadza się następujące zmiany:

1) ust. 6 otrzymuje brzmienie:

„6. Minister właściwy do spraw informatyzacji może wyrazić zgodę, w drodze decyzji, na udostępnienie danych zgromadzonych w ewidencji podmiotom, o których mowa w ust. 1, z uwzględnieniem ust. 6a, albo ich jednostkom organizacyjnym, za

pomocą urządzeń teletransmisji danych, bez konieczności składania pisemnego wniosku, jeżeli spełniają łącznie następujące warunki:

- 1) posiadają urządzenia umożliwiające odnotowanie w systemie, kto, kiedy, w jakim celu oraz jakie dane uzyskał;
 - 2) posiadają zabezpieczenia techniczne i organizacyjne uniemożliwiające wykorzystanie danych niezgodnie z celem ich uzyskania;
 - 3) jest to uzasadnione specyfiką lub zakresem wykonywanych zadań albo prowadzonej działalności.”;
- 2) po ust. 6 dodaje się ust. 6a w brzmieniu:

„6a. Podmiotowi, o którym mowa w art. 80c ust. 1 pkt 18, dane zgromadzone w ewidencji udostępnia się wyłącznie za pomocą urządzeń teletransmisji danych, po spełnieniu warunków, o których mowa w ust. 6.”.

Art. 16. W ustawie z dnia 27 sierpnia 1997 r. o rehabilitacji zawodowej i społecznej oraz zatrudnianiu osób niepełnosprawnych (Dz. U. z 2020 r. poz. 426) wprowadza się następujące zmiany:

- 1) w art. 2 pkt 4a otrzymuje brzmienie:

„4a) kosztach płacy – oznacza to wynagrodzenie brutto oraz finansowane przez pracodawcę obowiązkowe składki na ubezpieczenia emerytalne, rentowe i wypadkowe naliczone od tego wynagrodzenia i obowiązkowe składki na Fundusz Pracy, Fundusz Gwarantowanych Świadczeń Pracowniczych i Fundusz Solidarnościowy;”;
- 2) w art. 6b w ust. 3 pkt 9 otrzymuje brzmienie:

„9) spełniania przez osobę niepełnosprawną przesłanek określonych w art. 8 ust. 3a pkt 1 ustawy z dnia 20 czerwca 1997 r. – Prawo o ruchu drogowym, przy czym w przypadku osób niepełnosprawnych zaliczonych do umiarkowanego stopnia niepełnosprawności spełnienie tych przesłanek może zostać stwierdzone jedynie w przypadku ustalenia przyczyny niepełnosprawności oznaczonej symbolem 04-O (choroby narządu wzroku), 05-R (upośledzenie narządu ruchu), 10-N (choroba neurologiczna) lub 07-S (choroby układu oddechowego i krążenia).”;
- 3) w art. 6c:
 - a) w ust. 4 w pkt 4 kropkę zastępuje się średnikiem i dodaje się pkt 5 w brzmieniu:

„5) czasowo zawiesić członka zespołu odpowiedzialnego za stwierdzone nieprawidłowości, określając warunki i termin ponownego podjęcia przez

niego czynności, po wyjaśnieniu wszystkich okoliczności mających wpływ na jego czasowe zawieszenie.”,

b) ust. 6 otrzymuje brzmienie:

„6. Wojewoda pełni nadzór nad powiatowymi zespołami przy pomocy wojewódzkiego zespołu. Przepisy ust. 2, 3, 4 pkt 1, 4 i 5 oraz ust. 5 stosuje się odpowiednio.”;

4) w art. 26a:

a) w ust. 1 pkt 1 i 2 otrzymują brzmienie:

„1) 1950 zł – w przypadku osób niepełnosprawnych zaliczonych do znacznego stopnia niepełnosprawności;

2) 1200 zł – w przypadku osób niepełnosprawnych zaliczonych do umiarkowanego stopnia niepełnosprawności;”;

b) ust. 1b otrzymuje brzmienie:

„1b. Kwoty, o których mowa w ust. 1, w odniesieniu do osób niepełnosprawnych, którym orzeczono chorobę psychiczną, upośledzenie umysłowe, całościowe zaburzenia rozwojowe lub epilepsję oraz niewidomych, zwiększa się o:

1) 1200 zł w przypadku osób niepełnosprawnych zaliczonych do znacznego stopnia niepełnosprawności;

2) 900 zł w przypadku osób niepełnosprawnych zaliczonych do umiarkowanego stopnia niepełnosprawności;

3) 600 zł w przypadku osób niepełnosprawnych zaliczonych do lekkiego stopnia niepełnosprawności.”;

5) w art. 29:

a) ust. 3a¹ otrzymuje brzmienie:

„3a¹. W przypadku wydatkowania zakładowego funduszu aktywności niezgodnie z przepisami wydanymi na podstawie art. 29 ust. 4 albo w razie nieprzekazania środków zakładowego funduszu aktywności na wyodrębniony rachunek bankowy tego funduszu w terminie do dnia 15 lipca roku następującego po roku uzyskania tych środków pracodawca jest obowiązany do dokonania:

1) zwrotu 100% kwoty tych środków na zakładowy fundusz aktywności oraz

2) wpłaty w wysokości 30% tych środków na Fundusz

– w terminie do 20. dnia miesiąca następującego po miesiącu, w którym nastąpiło ujawnienie wydatkowania zakładowego funduszu aktywności niezgodnie z przepisami lub niedotrzymania terminu do przekazania środków zakładowego funduszu aktywności na wyodrębniony rachunek bankowy.”,

b) po ust. 3a³ dodaje się ust. 3a⁴ w brzmieniu:

„3a⁴. Koszty działania zakładów aktywności zawodowej zorganizowanych w formie samorządowych zakładów budżetowych mogą być dofinansowane przez dotację podmiotową od organizatora.”;

6) w art. 33:

a) po ust. 3 dodaje się ust. 3¹–3³ w brzmieniu:

„3¹. Na rachunku bankowym, o którym mowa w ust. 3 pkt 2a, gromadzone są środki funduszu rehabilitacji oraz środki, o których mowa w ust. 33 pkt 2.

3². Środki funduszu rehabilitacji przeznacza się na wydatki, o których mowa w ust. 4 lub 10, w kwotach nieobejmujących podatku od towarów i usług.

3³. Dysponent funduszu rehabilitacji może wydatkować środki zgromadzone na rachunku, o którym mowa w ust. 3 pkt 2a, z zastosowaniem mechanizmu podzielonej płatności, o którym mowa w rozdziale 1a ustawy z dnia 11 marca 2004 r. o podatku od towarów i usług (Dz. U. z 2020 r. poz. 106), w kwocie stanowiącej sumę:

- 1) kwoty wydatku, o którym mowa w ust. 4 lub 10, nieobejmującej podatku od towarów i usług – poniesionej ze środków funduszu rehabilitacji oraz
- 2) kwoty odpowiadającej kwocie podatku od towarów i usług, dotyczącej tego wydatku – poniesionej ze środków niestanowiących środków funduszu rehabilitacji, jeżeli została ona przekazana na rachunek bankowy, o którym mowa w ust. 3 pkt 2a, nie później niż w dniu dokonania tego wydatku.”,

b) ust. 4a¹ otrzymuje brzmienie:

„4a¹. Na równi z niezgodnym z ust. 4 przeznaczeniem środków funduszu rehabilitacji traktuje się nieutworzenie funduszu rehabilitacji, nieprowadzenie ewidencji środków funduszu rehabilitacji, nieprowadzenie rachunku bankowego środków tego funduszu lub naruszenie ust. 3² lub ust. 3³, z tym że kwota wpłaty, o której mowa w ust. 4a pkt 2, jest równa 30% kwoty środków funduszu rehabilitacji ustalonej na podstawie ust. 1–3³.”;

7) w art. 35a w ust. 1 w pkt 7 lit. g otrzymuje brzmienie:

„g) zmiany samodzielnego lokalu mieszkalnego, o którym mowa w przepisach ustawy z dnia 24 czerwca 1994 r. o własności lokali (Dz.U. z 2019 r. poz. 737, 1309 i 1469), dotychczas zajmowanego przez osobę niepełnosprawną, w sytuacji braku możliwości zastosowania w tym lokalu lub w budynku racjonalnych usprawnień, o których mowa w ustawie z dnia 19 lipca 2019 r. o zapewnianiu dostępności osobom ze szczególnymi potrzebami, odpowiednich do rodzaju niepełnosprawności lub jeżeli ich zastosowanie byłoby nieracjonalne ekonomicznie;”;

8) po art. 48a dodaje się art. 48b w brzmieniu:

„Art. 48b. Prezes Zarządu Funduszu może dokonać przesunięć przewidzianych w planie finansowym Funduszu kwot na finansowanie poszczególnych zadań oraz finansowanie nowych nieprzewidzianych w planie finansowym zadań w przypadku wprowadzenia ich ustawą, po uzyskaniu zgody ministra właściwego do spraw finansów publicznych.”;

9) po art. 68gc dodaje się art. 68gd–68gf w brzmieniu:

„Art. 68gd. 1. W okresie od dnia 8 marca 2020 r., nie dłużej jednak niż do upływu 6 miesięcy od dnia odwołania stanu zagrożenia epidemicznego albo stanu epidemii, kwota do 20% środków zakładowego funduszu rehabilitacji osób niepełnosprawnych lub zakładowego funduszu aktywności albo do 20% kwoty podlegającej zwrotowi na te fundusze na podstawie art. 29 ust. 3a¹ lub art. 33 ust. 4a, może być przeznaczona na:

- 1) utrzymanie zagrożonych likwidacją miejsc pracy osób niepełnosprawnych;
- 2) wynagrodzenia lub pomoc bytową dla osób niepełnosprawnych będących:
 - a) pracownikami,
 - b) wykonawcami pracy nakładczej,
 - c) innymi osobami niż wymienione w lit. a i b, świadczącymi pracę na rzecz dysponenta zakładowego funduszu rehabilitacji osób niepełnosprawnych lub zakładowego funduszu aktywności,
 - d) niepracującymi osobami niepełnosprawnymi będącymi byłymi pracownikami dysponenta zakładowego funduszu rehabilitacji osób niepełnosprawnych lub zakładowego funduszu aktywności.
- 3) inne wydatki niezbędne do zapewnienia ciągłości zatrudnienia i rehabilitacji osób niepełnosprawnych, w tym do zapewnienia ciągłości działalności dysponenta zakładowego funduszu rehabilitacji osób niepełnosprawnych lub zakładowego funduszu aktywności.

2. Warunkiem przeznaczenia środków w sposób określony w ust. 1 jest uzyskanie zgody dysponenta Funduszu.

3. W przypadku nieuzyskania zgody, o której mowa w ust. 2, dysponent zakładowego funduszu rehabilitacji osób niepełnosprawnych jest obowiązany do dokonania zwrotu oraz wpłaty, o których mowa w art. 33 ust. 4a.

4. Dysponent zamierzający wykorzystać środki zakładowego funduszu rehabilitacji osób niepełnosprawnych w sposób określony w ust. 1 jest obowiązany wystąpić o zgodę do dysponenta Funduszu w terminie do ostatniego dnia 5. miesiąca od dnia odwołania stanu zagrożenia epidemicznego albo stanu epidemii.

5. Przepisy ust. 3 i 4 stosuje się odpowiednio do dysponentów zakładowego funduszu aktywności.

Art. 68ge. 1. Za okresy od miesiąca marca 2020 r. nie dłużej jednak niż za okres do upływu 6. miesiąca od dnia odwołania stanu zagrożenia epidemicznego albo stanu epidemii pomoc publiczna udzielana na podstawie art. 26, art. 26a, art. 26d, art. 32 i art. 41 za okresy od marca do grudnia 2020 r. może być udzielana pracodawcom w trudnej sytuacji ekonomicznej jako pomoc publiczną, mającą na celu zaradzenie poważnym zaburzeniom w gospodarce, o której mowa w Sekcji 3.1 Komunikatu Komisji – Tymczasowe ramy środków pomocy państwa w celu wsparcia gospodarki w kontekście trwającej epidemii COVID-19 (2020/C 91 I/01) (Dz. Urz. UE C 91I z 20.03.2020, str. 1).

2. Pomoc, o której mowa w ust. 1, może być udzielana:

- 1) przedsiębiorcy, który na dzień 31 grudnia 2019 r. nie spełniał kryteriów przedsiębiorstwa znajdującego się w trudnej sytuacji w rozumieniu art. 2 pkt 18 rozporządzenia Komisji (UE) nr 651/2014 z dnia 17 czerwca 2014 r. uznającego niektóre rodzaje pomocy za zgodne z rynkiem wewnętrznym w zastosowaniu art. 107 i 108 Traktatu (Dz. Urz. UE L 187 z 26.06.2014, str. 1, z późn. zm.);
- 2) nie później niż do 31 grudnia 2020 r.;
- 3) o ile jej wartość, nie przekracza, łącznie z inną pomocą udzielaną zgodnie z Sekcją 3.1 Komunikatu Komisji – Tymczasowe ramy środków pomocy państwa w celu wsparcia gospodarki w kontekście trwającej epidemii COVID-19, kwoty 800 000 EUR na przedsiębiorstwo.

Art. 68gf. W okresie od dnia 8 marca 2020 r. nie dłużej jednak niż do upływu 6. miesiąca od dnia odwołania stanu zagrożenia epidemicznego albo stanu epidemii nie stosuje się art. 49 ust. 5d, art. 49f ust. 3f i 3g oraz art. 56a.”.

Art. 17. W ustawie z dnia 28 sierpnia 1997 r. o zatrudnianiu osób pozbawionych wolności (Dz. U. z 2017 r. poz. 2151) w art. 8 w ust. 1 w pkt 5 kropkę zastępuje się średnikiem i dodaje się pkt 6 w brzmieniu:

„6) zakup sprzętu i środków ochrony potrzebnych do przeciwdziałania i zwalczania przyczyn i skutków stanu zagrożenia epidemicznego, stanu epidemii oraz stanu klęski żywiołowej, występujących na terenie i w obszarze funkcjonowania jednostek organizacyjnych Służby Więziennej, wykorzystywanych przez funkcjonariuszy i pracowników Służby Więziennej oraz skazanych.”.

Art. 18. W ustawie z dnia 29 sierpnia 1997 r. o usługach hotelarskich oraz usługach pilotów wycieczek i przewodników turystycznych (Dz. U. z 2019 r. poz. 238 oraz z 2020 r. poz. 374) w art. 35 ust. 4 otrzymuje brzmienie:

„4. Domniemywa się, że w obiektach, w których są świadczone usługi hotelarskie bez uprzedniego zgłoszenia do właściwej ewidencji, o której mowa w art. 38, nie są spełnione wymagania sanitarne, o których mowa w ust. 1 pkt 2.”.

Art. 19. W ustawie z dnia 29 sierpnia 1997 r. – Ordynacja podatkowa (Dz. U. z 2019 r. poz. 900, z późn. zm.¹⁴⁾) w art. 144b:

1) § 1 i 2 otrzymują brzmienie:

„§ 1. W przypadku pism wydanych w formie dokumentu elektronicznego, które zostały opatrzone kwalifikowanym podpisem elektronicznym, podpisem zaufanym albo podpisem osobistym, doręczenie może polegać na doręczeniu wydruku pisma odzwierciedlającego treść tego pisma, jeżeli strona nie wniosła o doręczanie pism za pomocą środków komunikacji elektronicznej lub nie wyraziła zgody na doręczanie pism w taki sposób.

§ 2. Wydruk pisma, o którym mowa w § 1, zawiera:

1) informację, że pismo zostało wydane w formie dokumentu elektronicznego i podpisane kwalifikowanym podpisem elektronicznym, podpisem zaufanym albo podpisem osobistym, ze wskazaniem imienia i nazwiska oraz stanowiska służbowego osoby, która je podpisała.

2) identyfikator tego pisma, nadawany przez system teleinformatyczny.”;

2) § 4 otrzymuje brzmienie:

¹⁴⁾ Zmiany tekstu jednolitego wymienionej ustawy zostały ogłoszone w Dz. U. z 2019 r. poz. 924, 1018, 1495, 1520, 1553, 1556, 1649, 1655, 1667, 1751, 1818, 1978, 2020 i 2200.

„§ 4. Wydruk pisma, o którym mowa w § 1, stanowi dowód tego, co zostało stwierdzone w piśmie wydanym w formie dokumentu elektronicznego.”;

- 3) dodaje się § 5 w brzmieniu:

„§ 5. W przypadku doręczania wydruku pisma, o którym mowa w § 1, przy wykorzystaniu usługi pocztowej określonej w art. 2 ust. 1 pkt 3 ustawy z dnia 23 listopada 2012 r. – Prawo pocztowe, operator pocztowy w rozumieniu tej ustawy oraz osoby działające w jego imieniu uzyskują dostęp do informacji objętych tajemnicą skarbową w zakresie, w jakim jest to niezbędne do wykonania tej usługi.”.

Art. 20. W ustawie z dnia 13 października 1998 r. o systemie ubezpieczeń społecznych (Dz.U. z 2020 r. poz. 266 i 321) wprowadza się następujące zmiany:

- 1) w art. 36 dodaje się ust. 17 w brzmieniu:

„17. Płatnik składek lub osoba fizyczna zlecająca dzieło informuje Zakład o zawarciu każdej umowy o dzieło, jeżeli umowa taka zawarta zostanie z osobą, z którą nie pozostaje w stosunku pracy lub jeżeli w ramach takiej umowy nie wykonuje pracy na rzecz pracodawcy, z którym pozostaje w stosunku pracy, w terminie 7 dni od dnia zawarcia tej umowy.”;

- 2) w art. 45 w ust. 1 po pkt 1a dodaje się pkt 1b w brzmieniu:

„1b) ewidencjonuje się informacje dotyczące zawartych umów o dzieło, o których mowa w art. 36 ust. 17”;

- 3) w art. 49 w ust. 2 w pkt 8 po wyrazach „raportów informacyjnych” dodaje się przecinek i dodaje się pkt 9 w brzmieniu:

„9) informacji o zawartych umowach o dzieło, o których mowa w art. 36 ust. 17”;

- 4) w art. 50 w ust. 17 w pkt 4 w lit. f po wyrazach „do świadczenia” dodaje się średnik i dodaje się pkt 5 w brzmieniu:

„5) dotyczące umów o dzieło, o których mowa w art. 36 ust. 17”.

Art. 21. W ustawie z dnia 20 listopada 1998 r. o zryczałtowanym podatku dochodowym od niektórych przychodów osiąganych przez osoby fizyczne (Dz. U. z 2019 r. poz. 43, 1495, 1649 i 2200 oraz z 2020 r. poz. 179) po art. 57a dodaje się art. 57b i art. 57c w brzmieniu:

„Art. 57b. 1. Od przychodu obliczonego na podstawie art. 11 podatnik może odliczyć darowizny przekazane od dnia 1 stycznia 2020 r. do dnia 30 września 2020 r.:

- 1) podmiotom wykonującym działalność leczniczą, wpisanym do wykazu, o którym mowa w art. 7 ustawy z dnia 2 marca 2020 r. o szczególnych rozwiązaniach

związanych z zapobieganiem, przeciwdziałaniem i zwalczaniem COVID-19, innych chorób zakaźnych oraz wywołanych nimi sytuacji kryzysowych (Dz. U. poz. 374), zwanej dalej „ustawą o COVID-19”;

- 2) Agencji Rezerw Materiałowych z przeznaczeniem na cele wykonywania zadań ustawowych;
- 3) Centralnej Bazy Rezerw Sanitarno-Przeciwepidemicznych z przeznaczeniem na cele wykonywania działalności statutowej.

2. W przypadku darowizny, o której mowa w ust. 1, przekazanej:

- 1) do dnia 30 kwietnia 2020 r. – odliczeniu podlega kwota odpowiadająca 200% wartości darowizny;
- 2) w maju 2020 r. – odliczeniu podlega kwota odpowiadająca 150% wartości darowizny;
- 3) od dnia 1 czerwca 2020 r. do dnia 30 września 2020 r. – odliczeniu podlega kwota odpowiadająca wartości darowizny.

3. Odliczeniu podlegają darowizny nieodliczone na podstawie art. 11 i na podstawie art. 26 ust. 1 pkt 9 ustawy o podatku dochodowym od osób fizycznych.

4. Odliczenia z tytułu darowizn, o których mowa w ust. 1, podatnik może uwzględniać przy obliczaniu ryczałtu od przychodów ewidencjonowanych wpłacanego w trakcie roku podatkowego.

5. W zakresie nieuregulowanym w niniejszym artykule do darowizn stosuje się odpowiednio przepisy art. 11 oraz art. 21 ust. 2a.

Art. 57c. 1. Zwalnia się z obowiązku zwiększenia przychodów na podstawie art. 21 ust. 3f za poszczególne okresy przypadające w 2020 r., w których spełnione zostały łącznie następujące warunki:

- 1) podatnik poniósł w danym okresie negatywne konsekwencje ekonomiczne z powodu COVID-19, o którym mowa w ustawie o COVID-19;
- 2) uzyskane przez podatnika w danym okresie przychody z działalności gospodarczej są niższe o co najmniej 50% w stosunku do analogicznego okresu 2019 r., a w przypadku podatnika, który rozpoczął prowadzenie działalności gospodarczej w 2019 r. – w stosunku do uzyskanych w tym roku średnich przychodów z działalności gospodarczej.

2. Warunku, o którym mowa w ust. 1 pkt 2, nie stosuje się do podatników, którzy:

- 1) stosowali w 2019 r. formę opodatkowania, w przypadku której nie ustala się przychodów;
- 2) rozpoczęli prowadzenie działalności gospodarczej w ostatnim kwartale 2019 r. i nie uzyskali w tym okresie przychodów z działalności gospodarczej;
- 3) rozpoczęli działalność w 2020 r.

3. Przez średnie przychody, o których mowa w ust. 1 pkt 2, rozumie się kwotę stanowiącą iloraz przychodów, uzyskanych w poprzednim roku podatkowym i liczby miesięcy, w których była prowadzona działalność gospodarcza w tym roku.

4. Do przychodów uzyskanych w poprzednim roku podatkowym, o których mowa w ust. 1 pkt 2 i ust. 3, zalicza się również przychody zmarłego przedsiębiorcy.”.

Art. 22. W ustawie z dnia 17 grudnia 1998 r. o emeryturach i rentach z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych (Dz. U. z 2020 r. poz. 53 i 252) wprowadza się następujące zmiany:

- 1) w art. 139 w ust. 1 po pkt 2a dodaje się pkt 2b w brzmieniu:
„2b) kwoty nienależnie pobranych świadczeń postojowych otrzymane na podstawie przepisów ustawy z dnia 2 marca 2020 r. o szczególnych rozwiązaniach związanych z zapobieganiem, przeciwdziałaniem i zwalczaniem COVID-19, innych chorób zakaźnych oraz wywołanych nimi sytuacji kryzysowych (Dz. U. poz. 374);”;
- 2) w art. 140:
 - a) w ust. 4 w pkt 1 wyrazy „w art. 139 ust. 1 pkt 1 i 2 oraz pkt 6–9” zastępuje się wyrazami „w art. 139 ust. 1 pkt 1–2b oraz pkt 6–9”;
 - b) w ust. 6 w pkt 2 wyrazy „w art. 139 ust. 1 pkt 1, 2, 4 i 6–9” zastępuje się wyrazami „w art. 139 ust. 1 pkt 1–2b, 4 i 6–9”;
- 3) w art. 141 w ust. 1 w pkt 3 wyrazy „w art. 139 ust. 1 pkt 1, 2 i 6–9” zastępuje się wyrazami „w art. 139 ust. 1 pkt 1–2b i 6–9”;
- 4) w art. 143 wyrazy „w art. 139 ust. 1 pkt 1 i 2, 4 i 6–10” zastępuje się wyrazami „w art. 139 ust. 1 pkt 1–2b, 4 i 6–10”.

Art. 23. W ustawie z dnia 25 czerwca 1999 r. o świadczeniach pieniężnych z ubezpieczenia społecznego w razie choroby i macierzyństwa (Dz. U. z 2019 r. poz. 645 i 1590 oraz z 2020 r. poz. 60) w art. 6 w ust. 2 po pkt 1 dodaje się pkt 1a w brzmieniu:

„1a) wskutek poddania się obowiązkowi kwarantanny, o której mowa w przepisach o zapobieganiu oraz zwalczaniu zakażeń i chorób zakaźnych u ludzi.”.

Art. 24. W ustawie z dnia 10 września 1999 r. – Kodeks karny skarbowy (Dz. U. z 2020 r. poz. 19) w art. 16 § 4 otrzymuje brzmienie:

„§ 4. Zawiadomienie wnosi się na piśmie utrwalonym w postaci papierowej lub elektronicznej albo ustnie do protokołu. Pisma utrwalone w postaci elektronicznej opatruje się kwalifikowanym podpisem elektronicznym, podpisem zaufanym albo podpisem osobistym i wnosi za pomocą środków komunikacji elektronicznej, w tym przez portal podatkowy, o którym mowa w ustawie z dnia 29 sierpnia 1997 r. – Ordynacja podatkowa (Dz. U. z 2019 r. poz. 900, z późn. zm.¹⁵⁾).”.

Art. 25. W ustawie z dnia 15 września 2000 r. – Kodeks spółek handlowych (Dz. U. z 2019 r. poz. 505, 1543, 1655, 1798, 2217 oraz z 2020 r. poz. 288) wprowadza się następujące zmiany:

1) w art. 208 po § 5 dodaje się § 5¹–5³ w brzmieniu:

„§ 5¹. W posiedzeniu zarządu można uczestniczyć przy wykorzystaniu środków bezpośredniego porozumienia się na odległość, chyba że umowa spółki stanowi inaczej.

§ 5². Zarząd może podejmować uchwały w trybie pisemnym lub przy wykorzystaniu środków bezpośredniego porozumiewania się na odległość, chyba że umowa spółki stanowi inaczej.

§ 5³. Członkowie zarządu mogą brać udział w podejmowaniu uchwał zarządu, oddając swój głos na piśmie za pośrednictwem innego członka zarządu, chyba że umowa spółki stanowi inaczej.”;

2) w art. 222:

a) po § 1 dodaje się § 1¹ w brzmieniu:

„§ 1¹. W posiedzeniu rady nadzorczej można uczestniczyć przy wykorzystaniu środków bezpośredniego porozumienia się na odległość, chyba że umowa spółki stanowi inaczej.”,

b) § 3 i 4 otrzymują brzmienie:

„§ 3. Członkowie rady nadzorczej mogą brać udział w podejmowaniu uchwał rady nadzorczej, oddając swój głos na piśmie za pośrednictwem innego członka rady nadzorczej, chyba że umowa spółki stanowi inaczej. Oddanie głosu na piśmie nie

¹⁵⁾ Zmiany tekstu jednolitego wymienionej ustawy zostały ogłoszone w Dz. U. z 2019 r. poz. 924, 1018, 1495, 1520, 1553, 1556, 1649, 1655, 1667, 1751, 1818, 1978, 2020 i 2200.

może dotyczyć spraw wprowadzonych do porządku obrad na posiedzeniu rady nadzorczej.

§ 4. Rada nadzorcza może podejmować uchwały w trybie pisemnym lub przy wykorzystaniu środków bezpośredniego porozumiewania się na odległość, chyba że umowa spółki stanowi inaczej. Uchwała jest ważna, gdy wszyscy członkowie rady zostali powiadomieni o treści projektu uchwały oraz co najmniej połowa członków rady wzięła udział w podejmowaniu uchwały. Umowa spółki może przewidywać surowsze wymagania dotyczące podejmowania uchwał w trybie określonym w zdaniu pierwszym.”,

c) uchyla się § 5;

3) art. 234¹ otrzymuje brzmienie:

„Art. 234¹ § 1. Udział w zgromadzeniu wspólników można wziąć także przy wykorzystaniu środków komunikacji elektronicznej, chyba że umowa spółki stanowi inaczej. O udziale w zgromadzeniu wspólników w sposób, o którym mowa w zdaniu pierwszym, postanawia zwołujący to zgromadzenie.

§ 2. Udział w zgromadzeniu wspólników, o którym mowa w § 1, obejmuje w szczególności:

- 1) dwustronną komunikację w czasie rzeczywistym wszystkich osób uczestniczących w zgromadzeniu wspólników, w ramach której mogą one wypowiadać się w toku obrad zgromadzenia wspólników, przebywając w innym miejscu niż miejsce obrad zgromadzenia wspólników, i
- 2) wykonywanie osobiście lub przez pełnomocnika prawa głosu przed lub w toku zgromadzenia wspólników.

§ 3. Rada nadzorcza, zaś w jej braku wspólnicy, określą w formie regulaminu szczegółowe zasady udziału w zgromadzeniu wspólników przy wykorzystaniu środków komunikacji elektronicznej. Regulamin nie może określać wymogów i ograniczeń, które nie są niezbędne do identyfikacji wspólników i zapewnienia bezpieczeństwa komunikacji elektronicznej. Przyjęcie regulaminu może nastąpić uchwałą wspólników bez odbycia zgromadzenia, jeżeli wspólnicy reprezentujący bezwzględną większość głosów wyrażą na piśmie zgodę na treść tego regulaminu.”;

4) w art. 238 dodaje się § 3 w brzmieniu:

„§ 3. W przypadku, gdy udział w zgromadzeniu wspólników następuje przy wykorzystaniu środków komunikacji elektronicznej, w zawiadomieniu należy dodatkowo

zamieścić informacje o sposobie uczestniczenia w tym zgromadzeniu, wypowiedania się w jego trakcie, wykonywania na nim prawa głosu oraz wniesienia sprzeciwu od podjętej wówczas uchwały bądź uchwał”;

5) art. 371 po § 3 dodaje się § 3¹–3³ w brzmieniu:

„§ 3¹. W posiedzeniu zarządu można uczestniczyć również przy wykorzystaniu środków bezpośredniego porozumienia się na odległość, chyba że statut spółki stanowi inaczej; przepis art. 406⁵ § 3 stosuje się odpowiednio.

§ 3². Zarząd może podejmować uchwały w trybie pisemnym lub przy wykorzystaniu środków bezpośredniego porozumiewania się na odległość, chyba że statut spółki stanowi inaczej.

§ 3³. Członkowie zarządu mogą brać udział w podejmowaniu uchwał zarządu, oddając swój głos na piśmie za pośrednictwem innego członka zarządu, chyba że statut spółki stanowi inaczej.”;

6) w art. 388:

a) po § 1 dodaje się § 1¹ w brzmieniu:

„§ 1¹. W posiedzeniu rady nadzorczej można uczestniczyć również przy wykorzystaniu środków bezpośredniego porozumienia się na odległość, chyba że statut spółki stanowi inaczej; przepis art. 406⁵ § 3 stosuje się odpowiednio.”,

b) § 2 i § 3 otrzymują brzmienie:

„§ 2. Członkowie rady nadzorczej mogą brać udział w podejmowaniu uchwał rady nadzorczej, oddając swój głos na piśmie za pośrednictwem innego członka rady nadzorczej, chyba że statut spółki stanowi inaczej. Oddanie głosu na piśmie nie może dotyczyć spraw wprowadzonych do porządku obrad na posiedzeniu rady nadzorczej.

§ 3. Rada nadzorcza może podejmować uchwały w trybie pisemnym lub przy wykorzystaniu środków bezpośredniego porozumiewania się na odległość, chyba że statut spółki stanowi inaczej. Uchwała jest ważna, gdy wszyscy członkowie rady zostali powiadomieni o treści projektu uchwały oraz co najmniej połowa członków rady wzięła udział w podejmowaniu uchwały. Statut spółki może przewidywać surowsze wymagania dotyczące podejmowania uchwał w trybie określonym w zdaniu pierwszym.”,

c) uchyla się § 4;

7) art. 406⁵ otrzymuje brzmienie:

„Art. 406⁵ § 1. Udział w walnym zgromadzeniu można wziąć również przy wykorzystaniu środków komunikacji elektronicznej, chyba że statut spółki stanowi inaczej. O udziale w walnym zgromadzeniu w sposób, o którym mowa w zdaniu pierwszym, postanawia zwołujący to zgromadzenie.

§ 2. Udział w walnym zgromadzeniu, o którym mowa w § 1 obejmuje w szczególności:

- 1) dwustronną komunikację w czasie rzeczywistym wszystkich osób uczestniczących w zgromadzeniu wspólników, w ramach której mogą one wypowiadać się w toku obrad walnego zgromadzenia, przebywając w innym miejscu niż miejsce obrad walnego zgromadzenia, i
- 2) wykonywanie osobiście lub przez pełnomocnika prawa głosu przed lub w toku walnego zgromadzenia.

§ 3. Rada nadzorcza określi w formie regulaminu szczegółowe zasady udziału w walnym zgromadzeniu przy wykorzystywaniu środków komunikacji elektronicznej. Regulamin nie może określać wymogów i ograniczeń, które nie są niezbędne do identyfikacji akcjonariuszy i zapewnienia bezpieczeństwa komunikacji elektronicznej.

§ 4. Spółka publiczna zapewnia transmisję obrad walnego zgromadzenia w czasie rzeczywistym. Nie narusza to obowiązków informacyjnych określonych w przepisach o ofercie publicznej i warunkach wprowadzania instrumentów finansowych do zorganizowanego systemu obrotu oraz o spółkach publicznych.

§ 5. W przypadku wykonywania prawa głosu przy wykorzystaniu środków komunikacji elektronicznej spółka niezwłocznie przesyła akcjonariuszowi elektroniczne potwierdzenie otrzymania głosu.

§ 6. Na wniosek akcjonariusza, złożony nie później niż po upływie trzech miesięcy od dnia walnego zgromadzenia, spółka przesyła akcjonariuszowi lub jego pełnomocnikowi potwierdzenie, że jego głos został prawidłowo zarejestrowany oraz policzony, chyba że takie potwierdzenie zostało przekazane akcjonariuszowi lub jego pełnomocnikowi wcześniej.

§ 7. W przypadku gdy potwierdzenie, o którym mowa w § 6, otrzyma pośrednik, o którym mowa w art. 68i ust. 1 pkt 1 ustawy z dnia 29 lipca 2005 r. o obrocie instrumentami finansowymi (Dz. U. z 2020 r. poz. 89, 284 i 288) lub podmiot, o którym mowa w art. 68i ust. 2 tej ustawy, niezwłocznie przekazuje on potwierdzenie akcjonariuszowi lub jego pełnomocnikowi. Przepis art. 68k ust. 6 tej ustawy stosuje się odpowiednio.”.

Art. 26. W ustawie z dnia 21 grudnia 2000 r. o dozorze technicznym (Dz. U. z 2019 r. poz. 667) po rozdziale 6 dodaje się rozdział 6a w brzmieniu:

„Rozdział 6a

Przepisy epizodyczne

Art. 68a. 1. W przypadku ogłoszenia stanu zagrożenia epidemicznego albo stanu epidemii albo w przypadku niebezpieczeństwa szerzenia się zakażenia lub choroby zakaźnej, które może stanowić zagrożenie dla zdrowia publicznego właściwy organ jednostki dozoru technicznego może w 2020 r., na wniosek eksploatującego, odroczyć termin wykonania badań technicznych i zezwolić na eksploatację urządzenia technicznego na okres nie dłuższy niż 6 miesięcy pod warunkiem, że eksploatujący złoży oświadczenie, że od dnia przeprowadzenia ostatniego badania urządzenia technicznego nie wprowadzono zmian dotyczących eksploatacji urządzenia technicznego oraz, że jego dalsza eksploatacja, w ocenie eksploatującego, nie stwarza zagrożenia dla życia lub zdrowia ludzkiego oraz mienia i środowiska.

2. Wniosek oraz oświadczenie, o których mowa w ust. 1, mogą zostać złożone pisemnie lub za pomocą środków komunikacji elektronicznej w rozumieniu art. 2 pkt 5 ustawy z dnia 18 lipca 2002 r. o świadczeniu usług drogą elektroniczną (Dz. U. z 2020 r. poz. 344). Organ właściwej jednostki dozoru technicznego, do którego wpłynął wniosek oraz oświadczenie, może dokonywać wezwań do uzupełnienia braków wniosku lub oświadczenia pisemnie, za pomocą środków komunikacji elektronicznej, telefonicznie lub w inny sposób; sposób wezwania należy udokumentować, dołączając do akt sprawy notatkę służbową lub potwierdzenie transmisji danych.

3. Odroczenie terminu wykonania badania i zezwolenie na eksploatację na warunkach określonych w ust. 1 następuje w drodze decyzji administracyjnej.”.

Art. 27. W ustawie z dnia 11 maja 2001 r. – Prawo o miarach (Dz. U. z 2020 r. poz. 140 i 285) po rozdziale 7 dodaje się rozdział 7a w brzmieniu:

„Rozdział 7a

Przepisy epizodyczne

Art. 26c. 1. W przypadku ogłoszenia stanu zagrożenia epidemicznego albo stanu epidemii albo w przypadku niebezpieczeństwa szerzenia się zakażenia lub choroby zakaźnej, które może stanowić zagrożenie dla zdrowia publicznego właściwy organ administracji miar może w 2020 r., na wniosek podmiotu uprawnionego do złożenia

wniosku o dokonanie legalizacji ponownej, odroczyć termin dokonania legalizacji ponownej i zezwolić na dalsze użytkowanie danego egzemplarza przyrządu pomiarowego przez okres nie dłuższy niż 6 miesięcy pod warunkiem, że wnioskodawca złoży oświadczenie, że od dnia dokonania ostatniej legalizacji nie wprowadzono zmian dotyczących konstrukcji, wykonania i warunków właściwego stosowania przyrządu pomiarowego i że spełnia on wymagania, w szczególności w zakresie charakterystyk metrologicznych oraz, że jego dalsze użytkowanie, w ocenie wnioskodawcy, nie stwarza zagrożenia dla wymaganej dokładności pomiarów, a także dla życia lub zdrowia ludzkiego oraz mienia i środowiska.

2. Wniosek oraz oświadczenie, o których mowa w ust. 1, mogą zostać złożone pisemnie lub za pomocą środków komunikacji elektronicznej w rozumieniu art. 2 pkt 5 ustawy z dnia 18 lipca 2002 r. o świadczeniu usług drogą elektroniczną (Dz.U. z 2020 r. poz. 344). Organ administracji miar, do którego wpłynął wniosek oraz oświadczenie, może dokonywać wezwań do uzupełnienia braków wniosku lub oświadczenia pisemnie, za pomocą środków komunikacji elektronicznej, telefonicznie lub w inny sposób; sposób wezwania należy udokumentować dołączając do akt sprawy notatkę służbową lub potwierdzenie transmisji danych.

3. Odroczenie terminu dokonania legalizacji ponownej i zezwolenie na dalsze użytkowanie na warunkach określonych w ust. 1 następuje w drodze decyzji administracyjnej.”.

Art. 28. W ustawie z dnia 23 sierpnia 2001 r. o organizowaniu zadań na rzecz obronności państwa realizowanych przez przedsiębiorców (Dz. U. poz. 1320, z 2002 r. poz. 1571 oraz z 2020 r. poz. 374) w art. 4b:

1) ust. 5 otrzymuje brzmienie:

„5. Minister Obrony Narodowej określi, w drodze rozporządzenia, zadania, o których mowa w art. 4a ust. 2 pkt 2 i 2a, które mają być uruchomione podczas selektywnego uruchomienia programu, mając na względzie uruchomienie odpowiedniego potencjału produkcyjnego lub usługowego przedsiębiorców o szczególnym znaczeniu gospodarczo-obronnym.”;

2) w ust. 7 wprowadzenie do wyliczenia otrzymuje brzmienie:

„Organy administracji rządowej, o których mowa w art. 5, mogą wnioskować do Prezesa Rady Ministrów o selektywne uruchomienie programu. Wniosek przekazuje się do wiadomości Ministra Obrony Narodowej. Wniosek powinien zawierać w szczególności:”.

Art. 29. W ustawie z dnia 11 marca 2004 r. o podatku od towarów i usług (Dz. U. z 2020 r. poz. 106) wprowadza się następujące zmiany:

- 1) w art. 111 w ust. 3a:
 - a) pkt 1 otrzymuje brzmienie:

„1) wystawić i wydać nabywcy paragon fiskalny lub fakturę z każdej sprzedaży:
 - a) w postaci papierowej lub
 - b) za zgodą nabywcy, w postaci elektronicznej, przesyłając ten dokument w sposób z nim uzgodniony;”;
 - b) pkt 8 otrzymuje brzmienie:

„8) dokonać wydruku dokumentów wystawianych przy zastosowaniu kas rejestrujących, z wyjątkiem dokumentów, o których mowa w pkt 1 lit. b;”;
- 2) w art. 145a ust. 12 otrzymuje brzmienie:

„12. Przepisy art. 111 ust. 1, 1b–3, ust. 3a pkt 1 lit. a, pkt 2–4, 6–9, 11 i 13, ust. 3b–3d, ust. 6a zdanie drugie, ust. 6c–6f i 6g–6i stosuje się odpowiednio.”.

Art. 30. W ustawie z dnia 17 lutego 2005 r. o informatyzacji działalności podmiotów realizujących zadania publiczne (Dz. U. z 2020 r. poz. 346) wprowadza się następujące zmiany:

- 1) w art. 20a w ust. 1:
 - a) w pkt 3 kropkę zastępuje się przecinkiem i dodaje się wyraz „lub”,
 - b) dodaje się pkt 4 w brzmieniu:

„4) tymczasowego profilu zaufanego.”;
- 2) po art. 20c dodaje się art. 20ca w brzmieniu:

„Art. 20ca. 1. Minister właściwy do spraw informatyzacji może udostępnić usługę online służącą do wydawania na, wniosek, tymczasowego profilu zaufanego.

2. Tymczasowy profil zaufany:

 - 1) zawiera oznaczenie pozwalające jego posiadaczowi, oraz podmiotowi dokonującemu uwierzytelnienia jego posiadacza w systemie teleinformatycznym, na odróżnienie tego tymczasowego środka identyfikacji elektronicznej od profilu zaufanego;
 - 2) może być wydany na okres nie dłuższy niż 3 miesiące; okres ten może być przedłużony:
 - a) na podstawie decyzji ministra właściwego do spraw informatyzacji, dotyczącej pełnego zbioru wydanych tymczasowych profil zaufanych,
 - b) w sposób, o którym mowa w art. 20c ust. 1, na wniosek jego posiadacza;

3) może być unieważniony przez ministra właściwego do spraw informatyzacji.

3. Minister właściwy do spraw informatyzacji w celu uwierzytelnienia osoby wnioskującej o wydanie tymczasowego profilu zaufanego:

- 1) przeprowadza procedurę wideoidentyfikacji wnioskodawcy dokonując porównania wizerunku wnioskodawcy udostępnianego przez niego w czasie rzeczywistym za pośrednictwem transmisji audiowizualnej, z wizerunkiem tego wnioskodawcy pobranym z Rejestru Dowodów Osobistych, o którym mowa w ustawie z dnia 6 sierpnia 2010 r. o dowodach osobistych, oraz wykorzystuje dane zawarte w rejestrach publicznych lub w systemach teleinformatycznych organów administracji publicznej zawierające dane osobowe wnioskodawcy, dotyczące sytuacji prawnej wnioskodawcy lub praw mu przysługujących umożliwiające identyfikację rzeczy związanej z wnioskodawcą, albo
- 2) wykorzystuje środek identyfikacji elektronicznej, używany do uwierzytelniania osób fizycznych w systemie teleinformatycznym organu administracji publicznej, pozwalający na potwierdzenie co najmniej następujących danych wnioskodawcy imię (imiona), nazwisko, numer PESEL.

4. Warunki organizacyjno-techniczne wymiany danych pomiędzy systemem teleinformatycznym, o którym mowa w art. 20aa pkt 1, a systemem teleinformatycznym, o którym mowa w ust. 3 pkt 2, uzgadniane są między ministrem właściwym do spraw informatyzacji, a organem administracji publicznej odpowiedzialnym za ten system.

5. Minister właściwy do spraw informatyzacji, w okresie wydawania lub do utraty ważności tymczasowego profilu zaufanego, może zapewnić posiadaczowi takiego tymczasowego środka identyfikacji elektronicznej możliwość składania podpisu zaufanego.

6. Tymczasowy profil zaufany nie może być użyty do uwierzytelniania w:

- 1) procedurze wydania dokumentu tożsamości lub środka identyfikacji elektronicznej;
- 2) usłudze, o której mowa w art. 19e ust. 2 pkt 1.”.

Art. 31. W ustawie z dnia 30 czerwca 2005 r. o kinematografii (Dz. U. z 2019 r. poz. 2199) wprowadza się następujące zmiany:

1) w art. 4 ust. 1 otrzymuje brzmienie:

„1. Filmem jest utwór dowolnej długości, w tym utwór dokumentalny lub animowany, złożony z serii następujących po sobie obrazów z dźwiękiem lub bez dźwięku, utrwalonych na jakimkolwiek nośniku umożliwiającym wielokrotne

odtworzenie, wywołujących wrażenie ruchu i składających się na oryginalną całość, wyrażającą akcję (treść) w indywidualnej formie, a ponadto, z wyjątkiem utworów dokumentalnych i animowanych, przewidziany do wyświetlania w kinie jako pierwszym polu eksploatacji w rozumieniu przepisów o prawie autorskim i prawach pokrewnych. Filmem jest również utwór, który z powodu okoliczności niezawinionych nie został wyświetlony w kinie.”;

2) w art. 19a po ust. 3 dodaje się ust. 3a w brzmieniu:

„3a. W przypadku nieosiągnięcia przez podmiot prowadzący kino przychodów, o których mowa w ust. 1, lub gdy wszystkie dane, o których mowa w ust. 1, jakie zobowiązany jest podmiot prowadzący kino przekazywać Instytutowi wynoszą 0, podmiot prowadzący kino jest zwolniony z konieczności przesyłania danych w okresach, o których mowa w ust. 3. W przypadku osiągnięcia przez podmiot prowadzący kino przychodów, o których mowa w ust. 1, lub gdy jakkolwiek dana, o której mowa w ust. 1, wynosi więcej niż 0, podmiot prowadzący kino jest zobowiązany niezwłocznie rozpocząć przekazywanie danych, o których mowa w ust. 1.”.

Art. 32. W ustawie z dnia 29 lipca 2005 r. o obrocie instrumentami finansowymi (Dz. U. z 2020 r. poz. 89, 284, i 288) w art. 70 w ust. 2 pkt 1 otrzymuje brzmienie:

„1) art. 69 ust. 2 pkt 1–6 – o ile przedmiotem tych czynności są papiery wartościowe, o których mowa w art. 4 ust. 1 pkt 2, lub inne niedopuszczone do obrotu zorganizowanego instrumenty finansowe oraz obligacje, o których mowa w art. 39p ust. 1 ustawy z dnia 27 października 1994 r. o autostradach płatnych oraz o Krajowym Funduszu Drogowym (Dz. U. z 2020 r. poz. 72 i 278), obligacji, o których mowa w art. 62 ust. 3 i art. 67 ust. 1 ustawy z dnia ... o zmianie ustawy o szczególnych rozwiązaniach związanych z zapobieganiem, przeciwdziałaniem i zwalczaniem COVID-19, innych chorób zakaźnych oraz wywołanych nimi sytuacji kryzysowych (Dz. U. poz. ...), a także obligacji, o których mowa w art. 34ga ust. 1 ustawy z dnia 8 maja 1997 r. o poręczeniach i gwarancjach udzielanych przez Skarb Państwa oraz niektóre osoby prawne (Dz. U. z 2020 r. poz. 122)”.

Art. 33. W ustawie z dnia 21 lipca 2006 r. o nadzorze nad rynkiem finansowym (Dz. U. z 2020 r. poz. 180 i 284) w art. 11 po ust. 2 dodaje się ust. 2a–2e w brzmieniu:

„2a. Udział w posiedzeniu Komisji może odbywać się zdalnie przy wykorzystaniu środków komunikacji elektronicznej zapewniających komunikację w czasie rzeczywistym (zdalny udział w posiedzeniu).

2b. Środki o których mowa w ust. 2a, powinny umożliwiać osobom wchodzącym w skład Komisji, przebywającym w miejscu innym niż miejsce posiedzenia, wypowiedzianie się w toku obrad, a osobom wchodzącym w skład Komisji z prawem głosu, także głosowanie.

2c. Zdalny udział w posiedzeniu może obejmować także Przewodniczącą Komisji lub Zastępcę upoważnionego do kierowania pracami Komisji, a wyjątkowych przypadkach wszystkie osoby wchodzące w skład Komisji.

2d. Przepisy ust. 2a–2c stosuje się także do osób, o których mowa w art. 5 ust. 3.

2e. Jeżeli przewiduje to regulamin, o którym mowa w ust. 4, Komisja może podejmować uchwały także w trybie obiegowym.”.

Art. 34. W ustawie z dnia 30 maja 2008 r. o niektórych formach wspierania działalności innowacyjnej (Dz. U. z 2019 r. poz. 1402) wprowadza się następujące zmiany:

1) w art. 2 w ust.1:

a) pkt 4 otrzymuje brzmienie:

„4) inwestycja technologiczna – inwestycję polegającą na:

a) zakupie nowej technologii, jej wdrożeniu oraz uruchomieniu na jej podstawie wytwarzania nowych lub znacząco ulepszonych produktów, procesów lub usług oraz zapewnieniu warunków dla prowadzenia produkcji tych produktów, procesów lub usług albo

b) wdrożeniu własnej nowej technologii oraz uruchomieniu na jej podstawie wytwarzania nowych lub znacząco ulepszonych produktów oraz zapewnieniu warunków dla prowadzenia produkcji tych produktów, procesów lub usług;”.

b) pkt 9 otrzymuje brzmienie:

„9) nowa technologia – technologię w postaci prawa własności przemysłowej lub wyników prac rozwojowych, lub wyników badań aplikacyjnych, lub nieopatentowanej wiedzy technicznej, która umożliwia wytwarzanie nowych lub znacząco ulepszonych, produktów, procesów lub usług”.

c) pkt 14 otrzymuje brzmienie:

„14) udział własny – udział przedsiębiorcy w finansowaniu inwestycji technologicznej pochodzący ze środków własnych lub zewnętrznych źródeł

finansowania, w postaci wolnej od wszelkiego publicznego wsparcia finansowego;”;

2) w art. 3 ust. 2 otrzymuje brzmienie:

„2. Udzielanie kredytu technologicznego oraz premii technologicznej następuje zgodnie z przepisami rozporządzenia Komisji nr 651/2014 oraz zgodnie z przepisami dotyczącymi wydatkowania środków pochodzących z budżetu Unii Europejskiej. Premia technologiczna stanowi regionalną pomoc inwestycyjną w rozumieniu art. 14 rozporządzenia Komisji nr 651/2014, pomoc na usługi doradcze na rzecz małych i średnich przedsiębiorstw w rozumieniu art. 18 rozporządzenia Komisji nr 651/2014 oraz pomoc dla MŚP na wspieranie innowacyjności w rozumieniu art. 28 rozporządzenia Komisji nr 651/2014.”;

3) w art. 8 ust. 1 otrzymuje brzmienie:

„1. Bank kredytujący zawiera z przedsiębiorcą, któremu przyznano promesę kredytu technologicznego, umowę o udzielenie kredytu technologicznego po otrzymaniu informacji z Banku Gospodarstwa Krajowego o uzyskaniu przez przedsiębiorcę promesy premii technologicznej.”;

4) w art. 10:

a) w ust. 1 uchyla się pkt 1,

b) po ust. 4 dodaje się ust. 4a w brzmieniu:

„4a. Premia technologiczna przeznaczona na pokrycie wydatków, o których mowa w ust. 6a, wraz z wszelką inną pomocą, w tym pomocą de minimis, udzielaną na pokrycie tych samych wydatków, nie może przekroczyć 50% wartości tych wydatków.”,

c) w ust. 5:

– pkt 2 otrzymuje brzmienie:

„2) zakup, wytworzenie, a także koszty transportu, montażu i uruchomienia nowych środków trwałych innych niż określone w pkt 1, z wyłączeniem środków transportu nabywanych przez przedsiębiorcę prowadzącego działalność w sektorze transportu;”,

– w pkt 3 wprowadzenie do wyliczenia otrzymuje brzmienie:

„zakup używanych środków trwałych, a także koszty transportu, montażu i uruchomienia używanych środków trwałych innych niż określone w pkt 1, z

wylączeniem środków transportu nabywanych przez przedsiębiorcę prowadzącego działalność w sektorze transportu, pod warunkiem że:”,

d) ust. 6 otrzymuje brzmienie:

„6. Do wydatków na realizację inwestycji technologicznej zalicza się także wydatki ponoszone na wykonane przez doradców zewnętrznych studia, ekspertyzy, koncepcje i projekty techniczne, niezbędne do realizacji inwestycji technologicznej.”,

e) po ust. 6 dodaje się ust. 6a w brzmieniu:

„6a. Do wydatków na realizację inwestycji technologicznej zalicza się także koszty związane z uzyskiwaniem, walidacją i obroną patentów i innych wartości niematerialnych i prawnych, związanych z inwestycją technologiczną”;

5) w art. 11 uchyla się ust. 2 i 3.

Art. 35. W ustawie z dnia 5 grudnia 2008 r. o zapobieganiu oraz zwalczaniu zakażeń i chorób zakaźnych u ludzi (Dz. U. z 2019 r. poz. 1239 i 1495 oraz z 2020 r. poz. 284, 322 i 374) w art. 2 pkt 40 otrzymuje brzmienie:

„40) miejsce kwarantanny – odrębny obiekt budowlany lub wyodrębnioną część budynku czasowego pobytu osób chorych lub podejrzanych o zachorowanie, w których prowadzi się kwarantannę.”.

Art. 36. W ustawie z dnia 27 sierpnia 2009 r. o finansach publicznych (Dz. U. z 2019 r. poz. 869, 1622, 1649 i 2020 oraz z 2020 r. poz. 284 i 374) wprowadza się następujące zmiany:

1) art. 180a otrzymuje brzmienie:

„Art. 180a. W przypadku ogłoszenia stanu zagrożenia epidemicznego albo stanu epidemii, Rada Ministrów może, w drodze rozporządzenia, dokonywać przeniesienia planowanych wydatków budżetowych między częściami i działami budżetu państwa w celu wsparcia realizacji zadań wynikających z przepisów o zapobieganiu oraz zwalczaniu zakażeń i chorób zakaźnych u ludzi, uwzględniając wysokość oraz rodzaj koniecznego wsparcia i bieżące wykonanie wydatków w poszczególnych częściach i działach budżetu państwa.”;

2) po art. 180a dodaje się art. 180b w brzmieniu:

„Art. 180b. W przypadku uruchomienia programu mobilizacji gospodarki Rada Ministrów może, w drodze rozporządzenia, dokonywać przeniesienia planowanych wydatków budżetowych między częściami i działami budżetu państwa w celu wsparcia

realizacji zadań wynikających z przepisów o organizowaniu zadań na rzecz obronności państwa realizowanych przez przedsiębiorców, uwzględniając wysokość oraz rodzaj koniecznego wsparcia i bieżące wykonanie wydatków w poszczególnych częściach i działach budżetu państwa.”.

Art. 37. W ustawie z dnia 9 kwietnia 2010 r. o Służbie Więziennej (Dz. U. z 2019 r. poz. 1427, 1608, 1635 i 2020) w art. 19 ust. 1 otrzymuje brzmienie:

„1. W przypadkach, o których mowa w art. 11 pkt 1–6, 8, 9 i 11–14 ustawy z dnia 24 maja 2013 r. o środkach przymusu bezpośredniego i broni palnej (Dz. U. z 2019 r. poz. 2418), funkcjonariusze mogą użyć środków przymusu bezpośredniego, o których mowa w art. 12 ust. 1 pkt 1, 2, 4, 6–9, 11, pkt 12 lit. a, c i d, pkt 13 oraz 14 tej ustawy, lub wykorzystać te środki.”.

Art. 38. W ustawie z dnia 4 lutego 2011 r. o opiece nad dziećmi w wieku do lat 3 (Dz. U. z 2020 r. poz. 326) po art. 6 dodaje się art. 6a i art. 6b w brzmieniu:

„Art. 6a. W przypadkach uzasadnionych nadzwyczajnymi okolicznościami zagrażającymi życiu lub zdrowiu dzieci, minister właściwy do spraw rodziny, w drodze rozporządzenia, może czasowo ograniczyć lub czasowo zawiesić funkcjonowanie form opieki nad dziećmi w wieku do lat 3 na obszarze kraju lub jego części, uwzględniając stopień zagrożenia na danym obszarze.

6b. W przypadku, o którym mowa w art. 6a, minister właściwy do spraw rodziny, w drodze rozporządzenia, może wyłączyć stosowanie niektórych przepisów niniejszej ustawy, w odniesieniu do wszystkich lub niektórych form opieki nad dziećmi w wieku do lat 3, o których mowa w przepisach wydanych na podstawie art. 6a, w szczególności w zakresie przeprowadzania postępowania rekrutacyjnego i organizacji pracy tych form opieki nad dziećmi w wieku do lat 3, a także wprowadzić w tym zakresie odrębne unormowania, tak aby zapewnić prawidłową realizację celów i zadań tych form opieki nad dziećmi w wieku do lat 3.”.

Art. 39. W ustawie z dnia 14 grudnia 2012 r. o odpadach (Dz. U. z 2019 r. poz. 701, z późn. zm.¹⁶⁾) w art. 236a:

1) ust. 1 otrzymuje brzmienie:

¹⁶⁾ Zmiany tekstu jednolitego wymienionej ustawy zostały ogłoszone w Dz. U. z 2019 r. poz. 730, 1403 i 1579 oraz z 2020 r. poz. 150, 284 i 322.

„1. W okresie do dnia 31 grudnia 2020 r. dopuszcza się sporządzanie dokumentów ewidencji odpadów w formie papierowej, z tym, że prowadzenie karty przekazania odpadów lub karty przekazania odpadów komunalnych w formie papierowej jest dopuszczalne, jeżeli przekazujący odpady wystawi kartę przekazania odpadów lub kartę przekazania odpadów komunalnych w tej formie.”;

2) ust. 3 otrzymuje brzmienie:

„3. W przypadku, o którym mowa w ust. 1, dokumenty ewidencji odpadów sporządzone w formie papierowej wprowadza się do Bazy danych o produktach i opakowaniach oraz o gospodarce odpadami niezwłocznie. Wprowadzanie tych dokumentów należy zakończyć nie później niż w terminie do dnia 31 stycznia 2021 r.”.

Art. 40. W ustawie z dnia 22 listopada 2013 r. o systemie powiadamiania ratunkowego (Dz. U. z 2019 r. poz. 1077) po art. 28 dodaje się art. 28a i art. 28b w brzmieniu:

„Art. 28a. W okresie obowiązywania stanu zagrożenia epidemicznego, stanu epidemii, albo w razie niebezpieczeństwa szerzenia się zakażenia lub choroby zakaźnej, który może stanowić zagrożenie dla zdrowia publicznego, w szczególności wystąpienia choroby szczególnie niebezpiecznej lub wysoce zakaźnej, o których mowa w przepisach o zapobieganiu oraz zwalczaniu zakażeń i chorób zakaźnych u ludzi certyfikat operatora numerów alarmowych nie traci ważności po wpływie terminu wskazanego w art. 16 ust. 4 i ulega przedłużeniu do 90 dni następującego po odwołaniu stanu zagrożenia epidemicznego albo stanu epidemii.

Art. 28b. Podmiot szkolący, któremu minister właściwy do spraw administracji publicznej powierzył przeprowadzenie szkolenia i egzaminowania operatorów numerów alarmowych, udostępni centrom powiadamiania ratunkowego szczegółowy program szkolenia operatorów numerów alarmowych opracowany i zatwierdzony na podstawie art. 18 ust. 2 oraz materiały szkoleniowe.”.

Art. 41. W ustawie z dnia 11 lipca 2014 r. o zasadach realizacji programów w zakresie polityki spójności finansowanych w perspektywie finansowej 2014–2020 (Dz. U. z 2018 r. poz. 1431, 1544, z 2019 r. poz. 60, 730, 1572, 2020) po art. 28 dodaje się art. 28a w brzmieniu:

„Art. 28a. 1. Instytucja zarządzająca może zapewnić wkład finansowy ze środków programu operacyjnego na rzecz instrumentów finansowych przyczyniających się do niwelowania negatywnych skutków COVID 19.

2. Podmiotem wdrażającym instrumenty finansowe, o których mowa w ust. 1 jest Bank Gospodarstwa Krajowego.”.

Art. 42. W ustawie z dnia 20 lutego 2015 r. o odnawialnych źródłach energii (Dz. U. z 2020 r. poz. 261 i 268) wprowadza się następujące zmiany:

- 1) w art. 70b w ust. 12a po wyrazach „zgodnie z ust. 6” dodaje się wyrazy „,z wyłączeniem przedłużenia terminu, o którym mowa w art. 70ba ust. 1”;
- 2) po art. 70b dodaje się art. 70ba w brzmieniu:

„Art. 70ba. 1. W przypadku wystąpienia okoliczności, o których mowa w art. 83 ust. 3ba, Prezes URE jednorazowo na wniosek wytwórcy, wydaje postanowienie o przedłużeniu terminu spełnienia zobowiązania, o którym mowa w art. 70b ust. 4 pkt 1 lit. d, oraz okresu, o którym mowa w art. 70b ust. 4 pkt 1 lit. c, o dodatkowy okres określony we wniosku wytwórcy, jednak nie dłuższy niż 12 miesięcy licząc od dnia upływu terminu tego zobowiązania.

2. Wniosek, o którym mowa w ust. 1, zawiera:

- 1) imię i nazwisko oraz adres zamieszkania albo nazwę i adres siedziby wytwórcy;
- 2) określenie okresu przedłużenia terminu spełnienia zobowiązania, o którym mowa w art. 70b ust. 4 pkt 1 lit. d;
- 3) wskazanie nazwy oraz ID instalacji, której dotyczy złożony wniosek;
- 4) oświadczenie:
 - a) dostawcy lub dostawców urządzeń wchodzących w skład instalacji odnawialnego źródła energii lub
 - b) wnioskodawcy– potwierdzające, iż opóźnienie dostaw tych urządzeń lub rozruchu instalacji jest spowodowane okolicznościami, o których mowa w art. 83 ust. 3ba;
- 5) zaktualizowany harmonogram rzeczowo-finansowy, o którym mowa w art. 70b ust. 4 pkt 1 lit. e;
- 6) zaktualizowaną gwarancję bankową, o której mowa w art. 70b ust. 6, o ile została ustanowiona dla danej instalacji, której ważność została przedłużona co najmniej o okres wskazany we wniosku.

3. Prezes URE odmawia przedłużenia terminu, w drodze postanowienia, w przypadku gdy:

- 1) wniosek nie spełnia któregokolwiek z wymagań, o których mowa w ust. 2;

- 2) wytwórca złożył kompletny wniosek, o którym mowa w ust. 1, później niż w terminie 30 dni przed dniem spełnienia zobowiązania, o którym mowa art. 70b ust. 4 pkt 1 lit. d;
- 3) nie wystąpiła żadna z okoliczności, o których mowa w art. 83 ust. 3ba.

4. Od postanowienia Prezesa URE służy zażalenie do Sądu Okręgowego w Warszawie – sądu ochrony konkurencji i konsumentów, w terminie 7 dni od dnia doręczenia postanowienia.”;

- 3) w art. 79 w ust. 9 w pkt 1 po wyrazach „ust. 3 pkt 8” dodaje się wyrazy „,art. 83 ust. 3ba”;
- 4) po art. 79 dodaje się art. 79a w brzmieniu:

„Art. 79a. 1. W przypadku wystąpienia okoliczności, o których mowa w art. 83 ust. 3ba, Prezes URE jednorazowo na wniosek wytwórcy, wydaje postanowienie o przedłużeniu terminu spełnienia zobowiązania, o którym mowa w art. 79 ust. 3 pkt 8 lit. a, oraz okresów, o których mowa w art. 74 ust. 1, o dodatkowy okres określony we wniosku wytwórcy, jednak nie dłuższy niż 12 miesięcy licząc od dnia upływu terminu tego zobowiązania.

2. Wniosek, o którym mowa w ust. 1, zawiera:

- 1) imię i nazwisko oraz adres zamieszkania albo nazwę i adres siedziby wytwórcy;
- 2) określenie okresu przedłużenia terminu spełnienia zobowiązania, o którym mowa w art. 79 ust. 3 pkt 8 lit. a;
- 3) wskazanie nazwy oraz ID instalacji, której dotyczy złożony wniosek;
- 4) oświadczenie:
 - a) dostawcy lub dostawców urządzeń wchodzących w skład instalacji odnawialnego źródła energii lub
 - b) wnioskodawcy– potwierdzające, iż opóźnienie dostaw tych urządzeń lub rozruchu instalacji jest spowodowane okolicznościami, o których mowa w art. 83 ust. 3ba;
- 5) zaktualizowany harmonogram rzeczowo-finansowy, o którym mowa w art. 70b ust. 4 pkt 1 lit. e;
- 6) zaktualizowaną gwarancję bankową, o której mowa w art. 78 ust. 4, o ile została ustanowiona dla danej instalacji, której ważność została przedłużona co najmniej o okres wskazany we wniosku.

3. Prezes URE odmawia przedłużenia terminu, w drodze postanowienia, w przypadku gdy:

- 1) wniosek nie spełnia któregokolwiek z wymagań, o których mowa w ust. 2;
 - 2) wytwórca złożył wniosek, o którym mowa w ust. 1, później niż w terminie 30 dni przed dniem spełnienia zobowiązania, o którym mowa art. 79 ust. 3 pkt 8 lit. a;
 - 3) nie wystąpiła żadna z okoliczności, o których mowa w art. 83 ust. 3ba.
4. Od postanowienia Prezesa URE służy zażalenie do Sądu Okręgowego w Warszawie – sądu ochrony konkurencji i konsumentów, w terminie 7 dni od dnia doręczenia postanowienia.”;
- 5) w art. 81 w:
- a) ust. 4a po wyrazach „art. 79 ust. 3 pkt 8” dodaje się wyrazy „, z uwzględnieniem przedłużenia terminu, o którym mowa w art. 79a ust. 1”;
 - b) ust. 9 w części wspólnej po wyrazach „art. 70b ust. 4 pkt 1 lit. d” dodaje się wyrazy „, z uwzględnieniem przedłużenia terminu, o którym mowa w art. 70ba ust. 1 albo art. 79a ust. 1”;
- 6) w art. 83:
- a) po ust. 3b dodaje się ust. 3ba w brzmieniu:
„3ba. Dokonując rozpatrzenia wniosku, o którym mowa w art. 70ba ust. 1 albo art. 79a ust. 1, Prezes URE uwzględnia na korzyść wytwórcy okoliczność, w której opóźnienie:
 - 1) dostaw urządzeń wchodzących w skład instalacji odnawialnego źródła energii lub
 - 2) dostaw elementów niezbędnych do budowy instalacji odnawialnego źródła energii, lub
 - 3) w realizacji instalacji odnawialnego źródła energii oraz przyłączy do sieci elektroenergetycznej, lub
 - 4) przy realizacji odbiorów lub rozruchu instalacji odnawialnego źródła energii, lub
 - 5) przy uzyskiwaniu koncesji albo wpisu do rejestrów określonych w ustawie – jest spowodowane stanem zagrożenia epidemicznego lub stanem epidemii ogłoszonym w drodze rozporządzenia ministra właściwego do spraw zdrowia.”;
 - b) w ust. 3c po wyrazach „art. 79 ust. 3 pkt 8” dodaje się wyrazy „, z uwzględnieniem przedłużenia terminu, o którym mowa w art. 79a ust. 1”;
- 7) w art. 92 w ust. 6a po wyrazach „art. 79 ust. 3 pkt 8” dodaje się wyrazy „, z wyłączeniem przedłużenia terminu, o którym mowa w art. 79a ust. 1”.

Art. 43. W ustawie z dnia 6 lipca 2016 r. o podatku od sprzedaży detalicznej (Dz. U. z 2019 r. poz. 1433 i 2497) wprowadza się następujące zmiany:

- 1) w art. 3 pkt 2 otrzymuje brzmienie:
 - „2) kasie rejestrującej – rozumie się przez to kasę rejestrującą, o której mowa w ustawie z dnia 11 marca 2004 r. o podatku od towarów i usług;”;
- 2) w art. 6 ust. 3 otrzymuje brzmienie:
 - „3. Przychód ze sprzedaży detalicznej określa się na podstawie wielkości sprzedaży zaewidencjonowanej przy użyciu kas rejestrujących oraz sprzedaży niezaewidencjonowanej zgodnie ze zwolnieniem określonym w przepisach wykonawczych wydanych na podstawie art. 111 ust. 8 i art. 145a ust. 17 ustawy z dnia 11 marca 2004 r. o podatku od towarów i usług.”;
- 3) w art. 11a wyrazy „od dnia 1 lipca 2020 r.” zastępuje się wyrazami „od dnia 1 stycznia 2021 r.”.

Art. 44. W ustawie z dnia 16 listopada 2016 r. o Krajowej Administracji Skarbowej (Dz. U. z 2019 r. poz. 768, 730, 1520, 1556, 2200 i 2550) wprowadza się następujące zmiany:

- 1) w art. 2:
 - a) w ust. 2 w pkt 4 wyrazy „określone w ust. 1 pkt 14–16a i 16b” zastępuje się wyrazami „określone w ust. 1 pkt 14, 16–16b”;
 - b) dodaje się ust. 4 w brzmieniu:
 - „4. Minister właściwy do spraw finansów publicznych, w przypadku wprowadzenia stanu klęski żywiołowej, ogłoszenia stanu zagrożenia epidemicznego albo stanu epidemii, których rozmiar przekracza możliwość wykonywania zadań przez funkcjonariuszy, może, w drodze rozporządzenia, określić zadania KAS, które nie wymagają wykonywania wyłącznie przez funkcjonariuszy, oraz okres ich wykonywania, mając na względzie zapewnienie właściwego wykonywania zadań przez KAS.”;
- 2) w art. 153 w ust. 1 uchyla się pkt 8;
- 3) w art. 162 po ust. 5 dodaje się ust. 5a w brzmieniu:
 - „5a. W przypadku wprowadzenia stanu klęski żywiołowej, ogłoszenia stanu zagrożenia epidemicznego albo stanu epidemii okres czasowego przeniesienia, o którym mowa w ust. 5, może zostać przedłużony po raz kolejny, jednak nie dłużej niż o 6 miesięcy.

- 4) w art. 233 w ust. 1 w pkt 1 wyrazy „o których mowa w art. 6 ust. 1 pkt 1 i 2” zastępuje się wyrazami „o których mowa w art. 6 ust. 1 pkt 1–2”.”.

Art. 45. W ustawie z dnia 11 maja 2017 r. o biegłych rewidentach, firmach audytorskich oraz nadzorze publicznym (Dz. U. z 2019 r. poz. 1421, 1571, 2217 i 2200) w art. 134 uchyla się ust. 1.

Art. 46. W ustawie z dnia 24 listopada 2017 r. o imprezach turystycznych i powiązanych usługach turystycznych (Dz. U. z 2019 r. poz. 548) w art. 34 po ust. 4 dodaje się ust. 4a i 4b w brzmieniu:

„4a. Jeżeli wysokość zwrotnego finansowania udzielonego przez Ubezpieczeniowy Fundusz Gwarancyjny na rzecz Funduszu, nie wystarcza w całości na pokrycie kosztów niezbędnych do właściwego funkcjonowania Funduszu, w tym realizacji zadań, o których mowa w art. 20 ust. 3 i art. 21, Bank Gospodarstwa Krajowego może udzielić Ubezpieczeniowemu Funduszowi Gwarancyjnemu kredytu na indywidualnie ustalonych warunkach, maksymalnie do wysokości środków zgromadzonych na wyodrębnionym rachunku, o którym mowa w ust. 1, na dzień wejścia w życie ustawy z dnia 2 marca 2020 r. o szczególnych rozwiązaniach związanych z zapobieganiem, przeciwdziałaniem i zwalczaniem COVID-19, innych chorób zakaźnych oraz wywołanych nimi sytuacji kryzysowych (Dz. U. poz. 374).

4b. Udzielenie kredytu, o którym mowa w ust. 4a, możliwe jest jedynie w okresie obowiązywania ustawy z dnia 2 marca 2020 r. o szczególnych rozwiązaniach związanych z zapobieganiem, przeciwdziałaniem i zwalczaniem COVID-19, innych chorób zakaźnych oraz wywołanych nimi sytuacji kryzysowych, przy czym okres spłaty zobowiązania Ubezpieczeniowego Funduszu Gwarancyjnego będzie nie dłuższy niż 10 lat.”.

Art. 47. W ustawie z dnia 11 stycznia 2018 r. o elektromobilności i paliwach alternatywnych (Dz. U. z 2019 r. poz. 1124, 1495, 1527 i 1716 oraz z 2020 r. poz. 284) w art. 62 ust. 3 i 4 otrzymują brzmienie:

„3. Wójt, burmistrz albo prezydent miasta opracowuje projekt planu w terminie do dnia 15 marca 2020 r. i konsultuje go z mieszkańcami gminy, zamieszczając go na stronie internetowej obsługującego go urzędu i wyznaczając termin na zgłaszanie uwag. Termin konsultacji nie może być krótszy niż 45 dni, przy czym koniec tego terminu nie może przypadać później niż dnia 31 maja 2020 r.

4. Projekt planu wójt, burmistrz albo prezydent miasta przekazuje operatorom systemów dystrybucyjnych elektroenergetycznych, na obszarze działania których planowane jest rozmieszczenie ogólnodostępnych stacji ładowania, w celu uzgodnienia. Termin na uzgodnienie projektu planu nie może być krótszy niż 30 dni od daty zakończenia konsultacji społecznych, o których w ust. 3.”.

Art. 48. W ustawie z dnia 1 marca 2018 r. o przeciwdziałaniu praniu pieniędzy oraz finansowaniu terroryzmu (Dz. U. z 2019 r. poz. 1115, 1520, 1655, 1798 i 2088) w art. 195 wyrazy „6 miesięcy” zastępuje się wyrazami „9 miesięcy”.

Art. 49. W ustawie z dnia 20 lipca 2018 r. o przekształceniu prawa użytkowania wieczystego gruntów zabudowanych na cele mieszkaniowe w prawo własności tych gruntów (Dz. U. z 2020 r. poz. 139) w art. 20 po ust. 1 dodaje się ust. 1a w brzmieniu:

„1a. Opłatę należną za rok 2020 wnosi się w terminie do dnia 30 czerwca 2020 r.”.

Art. 50. W ustawie z dnia 4 października 2018 r. o pracowniczych planach kapitałowych (Dz. U. z 2018 r. poz. 2215 oraz z 2019 r. poz. 1074 i 1572) w art. 134 ust. 2 otrzymuje brzmienie:

„2. Umowy o prowadzenie PPK podmiot zatrudniający zawiera w terminie do 10. dnia miesiąca następującego po upływie:

- 1) 3 miesięcy od dnia, o którym mowa odpowiednio w ust. 1 pkt 1, 3 i 4,
- 2) 9 miesięcy od dnia, o którym mowa w ust. 1 pkt 2

- w imieniu i na rzecz osoby będącej w tym dniu osobą zatrudnioną, chyba że osoba ta przed upływem tego terminu złoży deklarację, o której mowa w art. 23 ust. 2.”.

Art. 51. W ustawie z dnia 9 listopada 2018 r. o finansowym wspieraniu produkcji audiowizualnej (Dz. U. z 2019 r. poz. 50) wprowadza się następujące zmiany:

1) w art. 18:

a) ust. 2 otrzymuje brzmienie:

„2. Wniosek składa się nie wcześniej niż 12 miesięcy przed rozpoczęciem prac, które mają być objęte wsparciem finansowym, i nie później niż przed rozpoczęciem tych prac. Wnioskodawca jest zobowiązany rozpocząć prace objęte wsparciem finansowym w terminie nie później niż 12 miesięcy od dnia złożenia wniosku.”,

b) dodaje się ust. 7 w brzmieniu:

„7. W przypadku gdy wnioskodawca z uzasadnionych przyczyn nie może przedstawić umowy o świadczeniu usług na rzecz produkcji audiowizualnej, o której

mowa w ust. 4 pkt 1, lub dokumentów, o których mowa w ust. 4 pkt 9 i 10, Dyrektor Instytutu może podjąć decyzję o przedłożeniu Instytutowi innych dokumentów, na podstawie których będzie możliwe rozpatrzenie wniosku.”;

2) w art. 20:

a) ust. 3 otrzymuje brzmienie:

„3. W przypadku gdy ocena kosztorysu, o którym mowa w art. 18 ust. 4 pkt 8, wskazuje na nieadekwatność pozycji kosztowych względem założeń realizacyjnych oraz scenariusza, Instytut przedstawia wnioskodawcy uwagi do kosztorysu wraz z pisemnym uzasadnieniem oraz wzywa wnioskodawcę do przedstawienia zmodyfikowanego kosztorysu w terminie wskazanym w wezwaniu nie dłuższym jednak niż 60 dni.”,

b) po ust. 5 dodaje się ust. 5a brzmieniu:

„5a. W przypadkach, o których mowa w ust. 3, termin określony w ust. 1 biegnie od dnia złożenia przez wnioskodawcę prawidłowo sporządzonych dokumentów.”;

3) w art. 22 ust. 1 otrzymuje brzmienie:

„1. Instytut w terminie 28 dni kalendarzowych od dnia powiadomienia wnioskodawcy o przyznaniu wsparcia finansowego zawiera z wnioskodawcą umowę o wsparcie finansowe. Dyrektor Instytutu może, na wniosek wnioskodawcy, wydłużyć termin zawarcia umowy o wsparcie finansowe nie dłużej jednak niż na okres 3 miesięcy.

4) w art. 33 ust. 1 wprowadzenie do wyliczenia otrzymuje brzmienie:

„W latach 2018–2027 maksymalny limit wydatków budżetu państwa będących skutkiem finansowym ustawy wynosi w:”.

Art. 52. W ustawie z dnia 16 maja 2019 r. o zmianie ustawy o transporcie drogowym oraz niektórych innych ustaw (Dz. U. poz. 1180) w art. 6 wyrazy „3 miesięcy” zastępuje się wyrazami „9 miesięcy”.

Art. 53. W ustawie z dnia 13 czerwca 2019 r. o zmianie ustawy – Prawo ochrony środowiska oraz ustawy o zarządzaniu kryzysowym (Dz. U. poz. 1211) w art. 7:

1) w pkt 1 wyrazy „30 kwietnia 2020 r.” zastępuje się wyrazami „30 czerwca 2020 r.”;

2) w pkt 2 wyrazy „15 czerwca 2020 r.” zastępuje się wyrazami „30 września 2020 r.”;

3) w pkt 3 wyrazy „20 czerwca 2020 r.” zastępuje się wyrazami „15 października 2020 r.”.

Art. 54. W ustawie z dnia 4 lipca 2019 r. o zmianie ustawy o podatku od towarów i usług oraz niektórych innych ustaw (Dz. U. poz. 1520) wprowadza się następujące zmiany:

- 1) w art. 1:
 - a) uchyla się pkt 4,
 - b) uchyla się pkt 18 i 19;
 - c) w pkt 23 w lit. b, w zakresie dodawanego art. 109 w ust. 3h w części wspólnej wyraz „nakłada” zastępuje się wyrazami „może nałożyć”;
- 2) uchyla się art. 11;
- 3) art. 12 otrzymuje brzmienie:

„Art. 12. Przepisów art. 33a ustawy zmienianej w art. 1, w brzmieniu nadanym niniejszą ustawą, nie stosuje się do importu towarów dokonanego przed dniem 1 lipca 2020 r.”;
- 4) w art. 28 pkt 6 otrzymuje brzmienie:

„6) art. 1 pkt 7, pkt 12 lit. b, pkt 13, 17 i 23, art. 3 pkt 3, art. 5, art. 7 pkt 1 i art. 12, które wchodzi w życie z dniem 1 lipca 2020 r.”.

Art. 55. W ustawie z dnia 19 lipca 2019 r. o systemie rekompensat dla sektorów i podsektorów energochłonnych (Dz. U. poz. 1532) wprowadza się następujące zmiany:

- 1) art. 2 otrzymuje brzmienie:

„Art. 2. Do ubiegania się o rekompensaty są uprawnione podmioty wykonujące działalność w sektorze lub podsektorze energochłonnym, określonym w wykazie sektorów oraz podsektorów energochłonnych stanowiącym załącznik nr 1 do ustawy.”;
- 2) w art. 8 po ust. 2 dodaje się ust. 2a w brzmieniu:

„2a. Zdolność produkcyjną instalacji po znaczącym zwiększeniu zdolności produkcyjnej określa się na podstawie średniej z dwóch największych miesięcznych wielkości produkcji w ciągu pierwszych 6 miesięcy liczonych od rozpoczęcia działalności po dokonaniu zmiany fizycznej w instalacji, a w przypadku kilku zmian fizycznych w instalacji po ostatniej z tych zmian.”;
- 3) w art. 10 w ust. 3 w pkt 3 lit. b otrzymuje brzmienie:

„b) wyjściowej zdolności produkcyjnej określonej zgodnie z art. 8 ust. 2, 2a lub 3,”;
- 4) w art. 31 dodaje się ust. 3–6 w brzmieniu:

„3. W sprawie przyznania lub odmowy przyznania rekompensat za rok 2019 Prezes URE wydaje decyzję, o której mowa w art. 11 ust. 1, do dnia 31 lipca 2020 r.

4. Prezes URE, w terminie do dnia 7 sierpnia 2020 r., przekazuje ministrowi właściwemu do spraw gospodarki oraz Bankowi, w postaci elektronicznej umożliwiającej przetwarzanie zawartych w nim danych, wykaz podmiotów, o którym mowa w art. 11 ust. 4, którym przyznano rekompensaty za rok 2019.

5. Rekompensaty za rok 2019 są wypłacane jednorazowo przez Bank z Funduszu Rekompensat Pośrednich Kosztów Emisji, o którym mowa w art. 21 ust. 1, w terminie 7 dni od dnia otrzymania wykazu, o którym mowa w ust. 4.

6. Informacje zawarte we wniosku o przyznanie rekompensat za rok 2019 są przedmiotem weryfikacji przez Prezesa URE wyłącznie w zakresie ich poprawności, kompletności oraz zgodności z opinią weryfikatora, o której mowa w art. 10 ust. 7, i na ich podstawie określana jest wysokość przyznawanych rekompensat albo wydawana jest decyzja o odmowie przyznania rekompensat.”.

Art. 56. W ustawie z dnia 19 lipca 2019 r. o zmianie ustawy o systemie monitorowania drogowego i kolejowego przewozu towarów oraz niektórych innych ustaw (Dz. U. poz. 1556) w art. 16:

- 1) w ust. 1 wyrazy „Do dnia 31 marca 2020 r.” zastępuje się wyrazami „Do dnia 31 sierpnia 2020 r.”;
- 2) w ust. 3 wyrazy „przed dniem 1 kwietnia 2020 r.” zastępuje się wyrazami „przed dniem 1 września 2020 r.”;
- 3) w ust. 4:
 - a) w zdaniu pierwszym wyrazy „po dniu 31 marca 2020 r.” zastępuje się wyrazami „po dniu 31 sierpnia 2020 r.”,
 - b) w zdaniu drugim wyrazy „na dzień 1 kwietnia 2020 r.” zastępuje się wyrazami „na dzień 1 września 2020 r.”.

Art. 57. W ustawie z dnia 19 lipca 2019 r. o zmianie ustawy o utrzymaniu czystości i porządku w gminach oraz niektórych innych ustaw (Dz. U. poz. 1579) w art. 18 ust. 5 otrzymuje brzmienie:

„5. Minister właściwy do spraw klimatu wyda po raz pierwszy przepisy wykonawcze na podstawie art. 35b ust. 4 ustawy zmienianej w art. 6 w terminie do dnia 31 grudnia 2020 r., biorąc za rok bazowy do wyliczenia udziału 30%, o którym mowa w art. 35b ust. 1 ustawy zmienianej w art. 6.”.

Art. 58. W ustawie z dnia 31 lipca 2019 r. o zmianie niektórych ustaw w celu ograniczenia obciążeń regulacyjnych (Dz. U. poz. 1495) wprowadza się następujące zmiany:

1) art. 70 otrzymuje brzmienie:

„Art. 70. 1. Przepisów art. 385⁵, art. 556⁴, art. 556⁵ i art. 576⁵ ustawy zmienianej w art. 1 nie stosuje się do umów zawartych przed dniem 1 stycznia 2021 r.

2. Przepisu art. 38a ustawy zmienianej w art. 55 nie stosuje się do umów zawartych przed dniem 1 stycznia 2021 r.”;

2) w art. 86 pkt 5 otrzymuje brzmienie:

„5) art. 1 pkt 1–3, art. 55 oraz art. 70, które wchodzi w życie z dniem 1 stycznia 2021 r.”.

Art. 59. W ustawie z dnia 9 sierpnia 2019 r. o zmianie ustawy o podatku od towarów i usług oraz niektórych innych ustaw (Dz. U. poz. 1751 i 2200) wprowadza się następujące zmiany:

1) w art. 7:

a) w ust. 1 wyrazy „od dnia 1 kwietnia 2020 r.” zastępuje się wyrazami „od dnia 1 lipca 2020 r.”,

b) w ust. 2 wyrazy „do dnia 31 marca 2020 r.” zastępuje się wyrazami „do dnia 30 czerwca 2020 r.”,

c) w ust. 3 wyrazy „przed dniem 1 kwietnia 2020 r.” zastępuje się wyrazami „przed dniem 1 lipca 2020 r.”,

d) ust. 4 i 5 otrzymują brzmienie:

„4. WIS wydana przed dniem 1 lipca 2020 r. wiąże organy podatkowe wobec podatnika, dla którego została wydana w odniesieniu do towaru będącego przedmiotem dostawy, importu lub wewnątrzspółnotowego nabycia dokonanych po dniu 30 czerwca 2020 r. oraz usługi, która została wykonana po tym dniu, z zastrzeżeniem art. 8 ust. 3.

5. W przypadku gdy WIS została zamieszczona w Biuletynie Informacji Publicznej organu wydającego WIS przed dniem 1 lipca 2020 r., do podmiotu innego niż podatnik, o którym mowa w art. 42b ust. 1 ustawy zmienianej w art. 1, przepisy art. 14k–14m ustawy z dnia 29 sierpnia 1997 r. – Ordynacja podatkowa (Dz. U. z 2019 r. poz. 900, z późn. zm.¹⁷⁾) stosuje się odpowiednio w odniesieniu do czynności,

¹⁷⁾ Zmiany tekstu jednolitego wymienionej ustawy zostały ogłoszone w Dz. U. z 2019 r. poz. 924, 1018, 1495, 1520, 1553, 1556, 1649, 1655, 1667, 1751, 1818, 1978, 2020 i 2200.

o której mowa w art. 42a ustawy zmienianej w art. 1, dokonanej po dniu 30 czerwca 2020 r., z zastrzeżeniem art. 8 ust. 4.”;

- 2) w art. 8:
 - a) w ust. 1 we wprowadzeniu do wyliczenia wyrazy „do dnia 31 marca 2020 r.” zastępuje się wyrazami „do dnia 30 czerwca 2020 r.”,
 - b) w ust. 2 we wprowadzeniu do wyliczenia wyrazy „do dnia 31 marca 2020 r.” zastępuje się wyrazami „do dnia 30 czerwca 2020 r.”,
 - c) w ust. 3 wyrazy „przed dniem 1 kwietnia 2020 r.” zastępuje się wyrazami „przed dniem 1 lipca 2020 r.”,
 - d) w ust. 4 wyrazy „przed dniem 1 kwietnia 2020 r.” zastępuje się wyrazami „przed dniem 1 lipca 2020 r.”;
- 3) w art. 18 w pkt 2 wyrazy „z dniem 1 kwietnia 2020 r.” zastępuje się wyrazami „z dniem 1 lipca 2020 r.”.

Art. 60. 1. Tworzy się Fundusz Przeciwdziałania COVID-19, zwany dalej „Funduszem”, w celu wsparcia realizacji zadań związanych z przeciwdziałaniem COVID-19.

2. Fundusz jest państwowym funduszem celowym, którego dysponentem jest Prezes Rady Ministrów, zwany dalej „dysponentem Funduszu”.

3. Prezes Rady Ministrów może upoważnić do dysponowania Funduszem dysponenta części budżetowej lub ministra kierującego określonym działem administracji rządowej zgodnie z ustawą z dnia 4 września 1997 r. o działach administracji rządowej (Dz. U. z 2019 r. poz. 945, 1248, 1696 i 2170 oraz z 2020 r. poz. 284), określając jednocześnie zakres tego upoważnienia. W przypadku upoważnienia innego ministra, kierującego określonym działem administracji rządowej, do dysponowania Funduszem, zdarzenia dotyczące Funduszu ujmuje się w księgach rachunkowych i wykazuje w sprawozdaniu finansowym tego ministra.

4. Obsługę bankową Funduszu prowadzi Bank Gospodarstwa Krajowego, zwany dalej „Bankiem”, na zasadach określonych w umowie z dysponentem Funduszu. W umowie dysponent może zlecić Bankowi wykonywanie obsługi finansowo-księgowej Funduszu.

5. Przychodami Funduszu mogą być:

- 1) wpłaty środków pieniężnych jednostek sektora finansów publicznych, o których mowa w art. 9 pkt 5–8 i 14 ustawy z dnia 27 sierpnia 2009 r. o finansach publicznych, z wyłączeniem samorządowych osób prawnych, z wyjątkiem środków pochodzących z dotacji z budżetu i środków, o których mowa w art. 5 ust. 1 pkt 2 i 3 ustawy z dnia 27 sierpnia 2009 r. o finansach publicznych;

- 2) środki, o których mowa w art. 5 ust. 1 pkt 2 ustawy z dnia 27 sierpnia 2009 r. o finansach publicznych, które za zgodą Komisji Europejskiej mogą zostać przeznaczone na wsparcie realizacji zadań związanych z przeciwdziałaniem COVID-19;
- 3) wpłaty z budżetu państwa, w tym budżetu środków europejskich;
- 4) wpływy ze skarbowych papierów wartościowych, o których mowa w art. 61;
- 5) środki z wyemitowanych obligacji, o których mowa w art. 62 ust. 3;
- 6) inne przychody.

6. Środki Funduszu mogą być przeznaczane na:

- 1) finansowanie lub dofinansowanie realizacji zadań związanych z przeciwdziałaniem COVID-19;
- 2) wypłatę wynagrodzenia dla Banku, które za prowadzenie obsługi bankowej Funduszu nie może przekroczyć średniej wysokości wynagrodzenia pobieranego przez Bank za obsługę bankową innych państwowych funduszy celowych;
- 3) wykup i zapłatę odsetek od obligacji, o których mowa w art. 62 ust. 3 oraz pokrycie kosztów ich emisji;
- 4) zwrot Bankowi Gospodarstwa Krajowego środków, o których mowa w art. 62 ust. 2, wraz z wynagrodzeniem w wysokości ustalonej z dysponentem i ministrem właściwym do spraw finansów publicznych.

7. Wsparcie ze środków Funduszu jest udzielane na podstawie pisemnej dyspozycji dysponenta Funduszu lub ministra upoważnionego i nie stanowi dotacji w rozumieniu art. 126 ustawy z dnia 27 sierpnia 2009 r. o finansach publicznych.

8. Wsparcie może zostać udzielone za pośrednictwem poszczególnych dysponentów części budżetowych, a środki dla poszczególnych dysponentów są gromadzone na wyodrębnionych subkontach Funduszu lub rachunkach pomocniczych Funduszu. Dysponent Funduszu zawiera porozumienie z dysponentem części określające sposób i terminy przekazywania, rozliczania, zwrotu środków oraz ich sprawozdawczości.

9. Wsparcie ze środków Funduszu może być udzielone jednostkom sektora finansów publicznych oraz jednostkom spoza tego sektora.

10. Wsparcie ze środków, o których mowa w art. 5 ust. 1 pkt 2 ustawy z dnia 27 sierpnia 2009 r. o finansach publicznych, przekazanych przez Komisję Europejską na wsparcie realizacji zadań związanych z przeciwdziałaniem skutkom COVID-19 jest udzielane zgodnie z procedurami obowiązującymi przy ich wykorzystaniu.

11. Minister nadzorujący może zlecić podległym i nadzorowanym jednostkom sektora finansów publicznych, o których mowa w art. 9 ust. 5–8 oraz pkt 14 ustawy z dnia 27 sierpnia 2009 r. o finansach publicznych, z wyłączeniem samorządowych osób prawnych, realizację zadań związanych z przeciwdziałaniem COVID-19, zapewniając wsparcie ze środków Funduszu.

12. Państwowe jednostki budżetowe i jednostki samorządu terytorialnego gromadzą środki z Funduszu na wydzielonym rachunku dochodów i przeznaczają na wydatki związane z przeciwdziałaniem COVID-19 w ramach planu finansowego tego rachunku.

13. Wójt (burmistrz, prezydent miasta), zarząd powiatu lub zarząd województwa dysponuje środkami oraz opracowuje plan finansowy dla rachunku, o którym mowa w ust. 12.

14. Po zakończeniu roku budżetowego organy, o których mowa w ust. 13, przedkładają organowi stanowiącemu jednostki samorządu terytorialnego informację o wykonaniu planu finansowego rachunku.

15. Wsparcie ze środków Funduszu stanowi przychód jednostki sektora finansów publicznych, o której mowa w art. 9 pkt 5–8 i 14 ustawy z dnia 27 sierpnia 2009 r. o finansach publicznych. W planie finansowym jednostka wyodrębnia przychody z tytułu wsparcia i koszty związane z przeciwdziałaniem COVID-19, o którym mowa w art. 2 ust. 2 ustawy z dnia 2 marca 2020 r. o szczególnych rozwiązaniach związanych z zapobieganiem, przeciwdziałaniem i zwalczaniem COVID-19, innych chorób zakaźnych oraz wywołanych nimi sytuacji kryzysowych.

16. Dysponent Funduszu może zwrócić się z wiążącym poleceniem do dysponentów części budżetowych, którym podlegają, albo którzy nadzorują jednostki sektora finansów publicznych, o których mowa w art. 9 pkt 5–8 i 14 ustawy z dnia 27 sierpnia 2009 r. o finansach publicznych, z wyłączeniem samorządowych osób prawnych, o informacje dotyczące w szczególności:

- 1) wysokości środków pieniężnych jednostek na dzień przekazania informacji dysponentowi Funduszu, z wyodrębnieniem środków z dotacji z budżetu i środków, o których mowa w art. 5 ust. 1 pkt 2 i 3 ustawy z dnia 27 sierpnia 2009 r. o finansach publicznych,
- 2) znanych w dniu przekazania informacji zobowiązań jednostki dotyczących danego roku – w terminie wyznaczonym przez dysponenta Funduszu, informując równocześnie ministra właściwego do spraw finansów publicznych.

17. Dysponent Funduszu, na podstawie informacji, o których mowa w ust. 16, może wydać jednostkom sektora finansów publicznych, o których mowa w art. 9 pkt 5–8 i 14 ustawy

z dnia 27 sierpnia 2009 r. o finansach publicznych, z wyłączeniem samorządowych osób prawnych, wiążące polecenie dokonania wpłaty środków pieniężnych do Funduszu, określając ich wysokość oraz termin wpłaty.

18. Wpłaty środków pieniężnych, o których mowa w ust. 17, stanowią koszty tych jednostek, które je dokonały.

19. Dysponent Funduszu może zwrócić z Funduszu niewykorzystane w całości albo w części środki pieniężne tym jednostkom, które dokonały ich wpłaty, z wyłączeniem wpłat z budżetu państwa.

20. Zwrot środków dokonany w bieżącym roku budżetowym stanowi zmniejszenie:

- 1) przychodów Funduszu;
- 2) kosztów jednostki sektora finansów publicznych, która otrzymała zwrot środków pieniężnych.

21. Zwrot środków dokonany w kolejnym roku budżetowym stanowi:

- 1) koszty Funduszu;
- 2) przychody jednostki sektora finansów publicznych która otrzymała zwrot środków pieniężnych.

Art. 61. 1. Minister właściwy do spraw finansów publicznych, na wniosek dysponenta Funduszu, może przekazać Funduszowi skarbowe papiery wartościowe na dofinansowanie zadań, o których mowa w art. 60.

2. Minister właściwy do spraw finansów publicznych określi, przez wydanie listu emisyjnego, warunki emisji skarbowych papierów wartościowych oraz sposób realizacji świadczeń z nich wynikających.

3. List emisyjny zawiera w szczególności:

- 1) datę emisji;
- 2) powołanie podstawy prawnej emisji;
- 3) jednostkową wartość nominalną w PLN;
- 4) cenę zbycia lub sposób jej ustalenia;
- 5) stopę procentową lub sposób jej obliczania;
- 6) określenie sposobu i terminów wypłaty należności głównej oraz należności ubocznych;
- 7) datę, od której nalicza się oprocentowanie skarbowych papierów wartościowych tej emisji;
- 8) termin wykupu oraz zastrzeżenia w przedmiocie możliwości wcześniejszego wykupu.

4. Emisja skarbowych papierów wartościowych następuje z dniem zarejestrowania skarbowych papierów wartościowych w depozycie papierów wartościowych oraz w kwocie równej wartości nominalnej wyemitowanych papierów wartościowych.

5. Do emisji skarbowych papierów wartościowych nie stosuje się przepisów art. 98 i art. 102 ustawy z dnia 27 sierpnia 2009 r. o finansach publicznych oraz przepisów wydanych na podstawie art. 97 tej ustawy.

Art. 62. 1. Minister właściwy do spraw finansów publicznych przekazuje do Funduszu środki niezbędne do terminowej obsługi zobowiązań z tytułu wyemitowanych obligacji, o których mowa w ust. 3, w przypadku gdy poziom środków Funduszu jest niewystarczający do obsługi tych zobowiązań.

2. W przypadku niedoboru na rachunku Funduszu środków niezbędnych do terminowej obsługi działań, o których mowa w art. 60 ust. 6, finansowanie ich realizacji może odbywać się, po uzgodnieniu z dysponentem i ministrem właściwym do spraw finansów publicznych, ze środków Banku Gospodarstwa Krajowego.

3. Bank Gospodarstwa Krajowego może emitować obligacje w kraju i za granicą na rzecz Funduszu.

4. Zobowiązania Banku Gospodarstwa Krajowego z tytułu wyemitowanych obligacji, o których mowa w ust. 3, są objęte gwarancją Skarbu Państwa, reprezentowanego przez ministra właściwego do spraw finansów publicznych.

5. Do gwarancji, o której mowa w ust. 4, nie stosuje się przepisów ustawy z dnia 8 maja 1997 r. o poręczeniach i gwarancjach udzielanych przez Skarb Państwa oraz niektóre osoby prawne (Dz. U. z 2020 r. poz. 122) z wyjątkiem stosowanych odpowiednio art. 31, art. 43b, art. 44, art. 45 i art. 46 tej ustawy.

6. Gwarancja, o której mowa w ust. 4, jest udzielana do wysokości 100% pozostających do wypłaty świadczeń pieniężnych wynikających z wyemitowanych obligacji objętych gwarancją wraz ze 100% należnych odsetek od tej kwoty i innych kosztów bezpośrednio związanych obligacjami.

7. Gwarancja, o której mowa w ust. 4, jest wolna od opłaty prowizyjnej.

8. Jeżeli odzyskanie wierzytelności Skarbu Państwa, powstałych z tytułu udzielonego poręczenia lub gwarancji, nie jest możliwe, Rada Ministrów, na wniosek ministra właściwego do spraw finansów publicznych, może umorzyć wierzytelność w całości lub części.

9. Bank Gospodarstwa Krajowego jest zwolniony z obowiązku udzielania zabezpieczenia do gwarancji o których mowa w ust. 4.

10. Do emisji obligacji stosuje się odpowiednio art. 39p–39w ustawy z dnia 27 października 1994 r. o autostradach płatnych oraz o Krajowym Funduszu Drogowym (Dz. U. z 2020 r. poz. 72 i 278).

Art. 63. 1. Projekt planu finansowego Funduszu na rok 2020 dysponent Funduszu sporządza w terminie 30 dni od dnia wejścia w życie niniejszej ustawy.

2. Projekt planu, o którym mowa w ust. 1, podlega uzgodnieniu z ministrem właściwym do spraw finansów publicznych w terminie 10 dni roboczych od dnia jego przekazania przez dysponenta Funduszu.

Art. 64. 1. Ze środków budżetu państwa, w tym także budżetu środków europejskich, mogą być dokonywane wpłaty na Fundusz na zadania realizowane przez Fundusz.

2. Prezes Rady Ministrów może wydać wiążące polecenie dysponentowi części budżetu państwa lub ministrowi właściwemu do spraw finansów publicznych w zakresie rezerw celowych, wpłaty środków na Fundusz.

3. W przypadku, o którym mowa w ust. 1, środki budżetu środków europejskich mogą być wydatkowane z pominięciem zasad określonych w dziale III rozdziale 6 ustawy z dnia 27 sierpnia 2009 r. o finansach publicznych.

Art. 65. 1. Ze środków budżetu państwa, w tym także budżetu środków europejskich, mogą być dokonywane wpłaty na Fundusz Przeciwdziałania COVID-19 na zadania realizowane przez ten Fundusz.

2. Prezes Rady Ministrów może wydać wiążące polecenie dysponentowi części budżetu państwa lub ministrowi właściwemu do spraw finansów publicznych w zakresie rezerw celowych, wpłaty środków na Fundusz.

3. W przypadku, o którym mowa w ust. 1, środki budżetu środków europejskich mogą być wydatkowane z pominięciem zasad określonych w rozdziale 6 działy III ustawy z dnia 27 sierpnia 2009 r. o finansach publicznych.

Art. 66. 1. W Banku Gospodarstwa Krajowego tworzy się Fundusz Gwarancji Płynnościowych, zwany dalej „FGP”.

2. Środki FGP przeznacza się na:

- 1) pokrycie kosztów i wydatków związanych z udzielaniem poręczeń i gwarancji spłaty kredytów, o których mowa w art. 15zzze ust. 1 ustawy z dnia 2 marca 2020 r. o szczególnych rozwiązaniach związanych z zapobieganiem, przeciwdziałaniem i

zwalczaniem COVID-19, innych chorób zakaźnych oraz wywołanych nimi sytuacji kryzysowych, w tym wypłat z tytułu tych poręczeń i gwarancji;

- 2) spłatę zobowiązań z tytułu zaciągniętych kredytów i pożyczek oraz wyemitowanych obligacji, o których mowa w art. 67 ust. 1, w tym na pokrycie kosztów emisji obligacji.

3. Środki FGP pochodzą z:

- 1) opłat prowizyjnych za poręczenia i gwarancje finansowane ze środków FGP;
- 2) wpływów z tytułu odzyskanych kwot zapłaconych przez Bank Gospodarstwa Krajowego w wykonaniu umowy poręczenia lub gwarancji finansowanej ze środków FGP;
- 3) odsetek z tytułu oprocentowania środków FGP;
- 4) środków z budżetu państwa przekazywanych przez ministra właściwego do spraw finansów publicznych w wysokości umożliwiającej pokrycie kosztów i wydatków, o których mowa w ust. 2, i które nie znajdują pokrycia ze środków, o których mowa w pkt 1–3 oraz 5–7;
- 5) darowizn i zapisów;
- 6) środków z zaciągniętych kredytów i pożyczek oraz wyemitowanych obligacji na rzecz FGP przez Bank Gospodarstwa Krajowego;
- 7) wpływów z innych tytułów.

Art. 67. 1. Bank Gospodarstwa Krajowego może zaciągać na rzecz FGP kredyty, pożyczki lub emitować obligacje w kraju i za granicą.

2. Minister właściwy do spraw finansów publicznych przekazuje do FGP środki niezbędne do terminowej obsługi zobowiązań z tytułu zaciągniętych kredytów i pożyczek oraz wyemitowanych obligacji, o których mowa w ust. 1, w przypadku gdy poziom środków FGP jest niewystarczający do obsługi tych zobowiązań.

3. Za zobowiązania Banku Gospodarstwa Krajowego z tytułu zaciągniętych kredytów i pożyczek oraz wyemitowanych obligacji, o których mowa w ust. 1, mogą być udzielane przez Skarb Państwa gwarancje i poręczenia, zgodnie z przepisami ustawy dnia 8 maja 1997 r. o poręczeniach i gwarancjach udzielanych przez Skarb Państwa oraz niektóre osoby prawne, z zastrzeżeniem, że wymogu, o którym mowa w art. 7 ust. 2 pkt 2 tej ustawy, w zakresie, w jakim wymaga się, aby środki przeznaczone na spłatę kredytu pochodziły ze źródeł innych niż budżet państwa, oraz art. 8 tej ustawy nie stosuje się.

4. Gwarancje i poręczenia, o których mowa w ust. 3, mogą być udzielane do wysokości 100% pozostającej do spłaty kwoty kredytu lub pożyczki objętych poręczeniem lub gwarancją lub 100 % pozostających do wypłaty świadczeń pieniężnych wynikających z wyemitowanych

obligacji objętych poręczeniem lub gwarancją, wraz z 100% należnych odsetek od tych kwot i innych kosztów bezpośrednio związanych odpowiednio z tym kredytem, pożyczką lub obligacjami.

5. Gwarancje i poręczenia, o których mowa w ust. 3, są wolne od opłaty prowizyjnej.

6. Minister właściwy do spraw finansów publicznych wykonuje czynności zmierzające do odzyskania kwot zapłaconych z tytułu wykonania umowy poręczenia lub gwarancji na zasadach określonych przepisami ustawy dnia 8 maja 1997 r. o poręczeniach i gwarancjach udzielanych przez Skarb Państwa oraz niektóre osoby prawne, z wyłączeniem art. 43 tej ustawy.

7. Jeżeli odzyskanie wierzytelności Skarbu Państwa, powstałych z tytułu udzielonego poręczenia lub gwarancji, nie jest możliwe, Rada Ministrów, na wniosek ministra właściwego do spraw finansów publicznych, może umorzyć wierzytelność w całości lub części.

8. Do emisji obligacji, o której mowa w ust. 1, stosuje się odpowiednio art. 39p–39w ustawy z dnia 27 października 1994 r. o autostradach płatnych oraz o Krajowym Funduszu Drogowym.

Art. 68. 1. Bank Gospodarstwa Krajowego:

- 1) sporządza dla FGP odrębny bilans, rachunek zysków i strat oraz pozycji pozabilansowych;
- 2) wyodrębnia plan finansowy FGP w planie finansowym Banku Gospodarstwa Krajowego.

2. Plan finansowy FGP, o którym mowa w ust. 1 pkt 2, jest opracowywany przez Bank Gospodarstwa Krajowego w uzgodnieniu z ministrem właściwym do spraw finansów publicznych oraz ministrem właściwym do spraw gospodarki, w terminie do dnia 15. czerwca roku poprzedzającego rok, w którym plan finansowy FGP ma obowiązywać.

3. Plan finansowy FGP określa w szczególności:

- 1) łączną kwotę, do wysokości której Bank Gospodarstwa Krajowego może udzielać poręczeń i gwarancji;
- 2) przewidywane koszty i wydatki wynikające z udzielanych przez Bank Gospodarstwa Krajowego poręczeń i gwarancji;
- 3) przewidywaną kwotę wypłat z tytułu udzielonych poręczeń i gwarancji;
- 4) przewidywaną wysokość zasilenia FGP z poszczególnych źródeł.

4. Bank Gospodarstwa Krajowego przekazuje ministrom, o których mowa w ust. 2, półroczne informacje o realizacji planu finansowego FGP w terminie 90 dni po upływie półrocza.

Art. 69. Minister właściwy do spraw finansów publicznych zawiera z Bankiem Gospodarstwa Krajowego umowę określającą w szczególności:

- 1) szczegółowe warunki i tryb udzielania gwarancji i poręczeń;
- 2) wysokość, warunki i tryb pobierania opłat prowizyjnych z tytułu udzielonych gwarancji i poręczeń;
- 3) warunki i tryb przekazywania środków, o których mowa w 66 ust. 3 pkt 4 i art. 67 ust. 2;
- 4) okres, w jakim Bank Gospodarstwa Krajowego będzie udzielał gwarancji i poręczeń w ramach FGP.

Art. 70. W przypadku zapłaty przez Bank Gospodarstwa Krajowego kwoty z tytułu gwarancji lub poręczenia spłaty kredytu, udzielonych na podstawie art. 15zzze ustawy z dnia 2 marca 2020 r. o szczególnych rozwiązaniach związanych z zapobieganiem, przeciwdziałaniem i zwalczaniem COVID-19, innych chorób zakaźnych oraz wywołanych nimi sytuacji kryzysowych, Bank Gospodarstwa Krajowego wstępuje, z chwilą zapłaty, w prawa beneficjenta gwarancji lub poręczenia do wysokości dokonanej zapłaty.

Art. 71. Bank Gospodarstwa Krajowego opracuje plan finansowy FGP, o którym mowa w art. 68 ust. 1 pkt 2 na rok 2020 r., w uzgodnieniu z ministrem właściwym do spraw finansów publicznych oraz ministrem właściwym do spraw gospodarki, w terminie do dnia 31 maja 2020 r.

2. Od dnia wejścia w życie ustawy do dnia opracowania planu finansowego FGP na 2020 r., Fundusz Gwarancji Płynnościowych funkcjonuje w oparciu o projekt tego planu.

Art. 72. 1. W roku 2020 nie sporządza się Wieloletniego Planu Finansowego Państwa.

2. Minister Finansów przedstawia Radzie Ministrów założenia projektu budżetu państwa na rok 2021.

Art. 73. 1. Strona rządowa kieruje założenia projektu budżetu państwa na rok 2021 w terminie do dnia 31 lipca 2020 r. do Rady Dialogu Społecznego w celu zajęcia stanowiska przez strony pracowników i strony pracodawców.

2. Strony pracowników i strony pracodawców Rady Dialogu Społecznego zajmują, w terminie 10 dni od dnia otrzymania założeń projektu budżetu państwa na rok 2021, wspólne stanowisko w sprawie tych założeń.

3. W przypadku gdy w terminie, o którym mowa w ust. 2, strony nie uzgodnią wspólnego stanowiska, każda ze stron może, w terminie 3 dni roboczych, zająć stanowisko w sprawie założeń projektu budżetu państwa na rok następujący.

4. W przypadku gdy w terminie, o którym mowa w ust. 3, strony nie uzgodnią stanowiska w sprawie założeń projektu budżetu państwa na rok 2021, opinię w sprawie założeń projektu budżetu państwa na rok następny może przedstawić, w terminie 3 dni roboczych, każda z organizacji, której przedstawiciele reprezentują stronę pracowników i stronę pracodawców w Radzie Dialogu Społecznego.

Art. 74. 1. W 2020 r. Rada Ministrów w terminie do dnia 31 lipca 2020 r. przedkłada Radzie Dialogu Społecznego oraz ogólnokrajowym organizacjom związków zawodowych zrzeszających pracowników państwowej sfery budżetowej, w celu wyrażenia opinii, propozycję średniorocznych wskaźników wzrostu wynagrodzeń w państwowej sferze budżetowej na rok 2021.

2. Wraz z propozycją, o której mowa w ust. 1, Rada Ministrów przedkłada informację o:

- 1) prognozowanej dynamice produktu krajowego brutto;
- 2) prognozowanych zmianach cen towarów i usług konsumpcyjnych;
- 3) prognozowanym wzroście wynagrodzeń w gospodarce narodowej, w tym w sektorze przedsiębiorstw;
- 4) prognozowanym zatrudnieniu w gospodarce narodowej;
- 5) prognozowanych zmianach w stopie bezrobocia;
- 6) prognozowanym zatrudnieniu w państwowej sferze budżetowej;
- 7) wynagrodzeniach z roku poprzedniego pozostałych pracowników państwowej sfery budżetowej nieobjętych mnożnikowymi systemami wynagrodzeń.

2. Nieprzedstawienie przez ogólnokrajowe organizacje związków zawodowych zrzeszających pracowników państwowej sfery budżetowej opinii, o której mowa w ust. 1, w terminie 6 dni od dnia przedłożenia propozycji, o której mowa w ust. 1, uważa się za rezygnację z prawa jej wyrażenia.

3. Jeżeli Rada Dialogu Społecznego uzgodni, w drodze uchwały, wysokość średniorocznych wskaźników wzrostu wynagrodzeń w państwowej sferze budżetowej, Rada Ministrów uwzględni w projekcie ustawy budżetowej wynagrodzenia zapewniające osiągnięcie uzgodnionej wysokości wskaźników.

4. Jeżeli w terminie 10 dni od dnia otrzymania propozycji, o której mowa w ust. 1, nie nastąpi uzgodnienie stanowiska Rady Dialogu Społecznego, Rada Ministrów przyjmie w projekcie ustawy budżetowej na rok 2021 średnioroczne wskaźniki wzrostu wynagrodzeń w państwowej sferze budżetowej na rok 2021 nie niższe od wskaźników zawartych w propozycji, o której mowa w ust. 1.

Art. 75. 1. Rada Ministrów, w terminie do dnia 31 lipca 2020 roku, przedstawia Radzie Dialogu Społecznego do negocjacji propozycję wysokości minimalnego wynagrodzenia za pracę w roku 2021 oraz propozycję wysokości minimalnej stawki godzinowej w roku 2021, wraz z terminem zmiany tych wysokości.

2. Wraz z propozycją, o której mowa w ust. 1, Rada Ministrów przedstawia:

- 1) informację o wskaźniku cen w roku poprzednim;
- 2) informację o prognozowanych na rok następny: wskaźniku cen oraz wskaźniku przeciętnego wynagrodzenia;
- 3) wysokość przeciętnego wynagrodzenia w pierwszym kwartale roku, w którym odbywają się negocjacje;
- 4) informację o wydatkach gospodarstw domowych w roku poprzednim;
- 5) informację o wskaźniku udziału dochodów z pracy najemnej oraz przeciętnej liczbie osób na utrzymaniu osoby pracującej najemnie w roku poprzednim;
- 6) informację o wysokości przeciętnych miesięcznych wynagrodzeń w roku poprzednim według rodzajów działalności;
- 7) informację o poziomie życia różnych grup społecznych;
- 8) informację o warunkach gospodarczych państwa, z uwzględnieniem sytuacji budżetu państwa, wymogów rozwoju gospodarczego, poziomu wydajności pracy i konieczności utrzymania wysokiego poziomu zatrudnienia;
- 9) wskaźnik prognozowanego realnego przyrostu produktu krajowego brutto.

3. Rada Dialogu Społecznego, po otrzymaniu propozycji i informacji, o których mowa w ust. 1 i 2, uzgadnia wysokość minimalnego wynagrodzenia za pracę w roku 2021 oraz ustala wysokość minimalnej stawki godzinowej w roku 2021, w terminie 10 dni od dnia otrzymania propozycji i informacji.

4. Wysokość minimalnego wynagrodzenia za pracę, a także wysokość minimalnej stawki godzinowej, o których mowa w ust. 3, podlegają ogłoszeniu w Dzienniku Urzędowym Rzeczypospolitej Polskiej „Monitor Polski”, w drodze obwieszczenia Prezesa Rady Ministrów, w terminie do dnia 15 września 2020 roku.

5. Jeżeli Rada Dialogu Społecznego nie uzgodni w terminie, o którym mowa w ust. 3, wysokości minimalnego wynagrodzenia za pracę w roku 2021 oraz nie ustali wysokości minimalnej stawki godzinowej w roku 2021, Rada Ministrów ustala, w drodze rozporządzenia, w terminie do dnia 15 września 2020 roku, wysokość minimalnego wynagrodzenia za pracę w

roku 2021, a także wysokość minimalnej stawki godzinowej w roku 2021 wraz z terminem zmiany tych wysokości.

6. Wysokość minimalnego wynagrodzenia za pracę, a także wysokość minimalnej stawki godzinowej ustalone przez Radę Ministrów nie mogą być niższe od wysokości minimalnego wynagrodzenia w roku 2021 oraz wysokości minimalnej stawki godzinowej w roku 2021, o których mowa w ust. 1.

7. Rada Ministrów może, w drodze rozporządzenia, określić inny termin, niż wskazany w ust. 1, mając na względzie harmonogram prac budżetowych.

Art. 76. Do osób, które na dzień wejścia w życie niniejszej ustawy nie skorzystały w całości z dodatkowego zasiłku opiekuńczego, przepis art. 4 ustawy z dnia 2 marca 2020 r. o szczególnych rozwiązaniach związanych z zapobieganiem, przeciwdziałaniem i zwalczaniem COVID-19, innych chorób zakaźnych oraz wywołanych nimi sytuacji kryzysowych stosuje się w brzmieniu dotychczasowym.

Art. 77. Przepisy art. 26a ustawy z dnia 27 sierpnia 1997 r. o rehabilitacji zawodowej i społecznej oraz zatrudnianiu osób niepełnosprawnych w brzmieniu nadanym niniejszą ustawą stosuje się do wynagrodzenia pracownika niepełnosprawnego za okres począwszy od miesiąca kwietnia 2020 r.

Art. 78. Do okresu, o którym mowa w art. 4 ust. 1 ustawy z dnia 2 marca 2020 r. o szczególnych rozwiązaniach związanych z zapobieganiem, przeciwdziałaniem i zwalczaniem COVID-19, innych chorób zakaźnych oraz wywołanych nimi sytuacji kryzysowych, nie wlicza się dotychczas wykorzystanego okresu dodatkowego zasiłku opiekuńczego na podstawie art. 4 ust. 1 tej ustawy w brzmieniu dotychczasowym.

Art. 79. 1. Do wytwórców energii elektrycznej z odnawialnych źródeł energii w instalacjach odnawialnych źródeł energii, których oferty wygrały aukcje rozstrzygnięte przed dniem wejścia w życie niniejszej ustawy, stosuje się przepisy ustawy z dnia 20 lutego 2015 r. o odnawialnych źródłach energii, w brzmieniu nadanym niniejszą ustawą.

2. Do wytwórców energii elektrycznej z odnawialnych źródeł energii w instalacjach odnawialnych źródeł energii, którym wydano zaświadczenie o możliwości sprzedaży niewykorzystanej energii elektrycznej, o którym mowa w art. 70b ust. 8 ustawy z dnia 20 lutego 2015 r. o odnawialnych źródłach energii, przed dniem wejścia w życie niniejszej ustawy, stosuje się przepisy ustawy z dnia 20 lutego 2015 r. o odnawialnych źródłach energii, w brzmieniu nadanym niniejszą ustawą.

Art. 80. 1. Jeżeli termin na zgłaszanie uwag, o którym mowa w art. 62 ust. 3 ustawy z dnia 11 stycznia 2018 r. o elektromobilności i paliwach alternatywnych, do projektów planów budowy ogólnodostępnych stacji ładowania zakończył się do dnia 15 marca 2020 r. włącznie, stosuje się art. 62 ust. 3 tej ustawy w brzmieniu dotychczasowym.

2. Jeżeli termin na zgłaszanie uwag, o którym mowa w art. 62 ust. 3 ustawy z dnia 11 stycznia 2018 r. o elektromobilności i paliwach alternatywnych, do projektów planów budowy ogólnodostępnych stacji ładowania zakończył się po dniu 15 marca 2020 r., stosuje się art. 62 ust. 3 tej ustawy w brzmieniu nadanym niniejszą ustawą.

3. Jeżeli plany budowy ogólnodostępnych stacji ładowania zostały przekazane, zgodnie z art. 62 ust. 4 ustawy z dnia 11 stycznia 2018 r. o elektromobilności i paliwach alternatywnych, w celu uzgodnienia z operatorom systemów dystrybucyjnych elektroenergetycznych, na obszarze działania których planowane jest rozmieszczenie ogólnodostępnych stacji ładowania, przed dniem wejścia w życie niniejszej ustawy, stosuje art. 62 ust. 4 ustawy z dnia 11 stycznia 2018 r. o elektromobilności i paliwach alternatywnych, w brzmieniu nadanym niniejszą ustawą.

Art. 81. Do spraw prowadzonych na podstawie ustawy z dnia 7 lipca 1994 r. o gwarantowanych przez Skarb Państwa ubezpieczeniach eksportowych, wszczętych i niezakończonych przed dniem wejścia w życie niniejszej ustawy, stosuje się przepisy ustawy z dnia 7 lipca 1994 r. o gwarantowanych przez Skarb Państwa ubezpieczeniach eksportowych, w brzmieniu nadanym niniejszą ustawą.

Art. 82. Postępowania administracyjne i sądownoadministracyjne w sprawach dotyczących nieprzestrzegania maksymalnego czasu nieprzerwanego trwania zleceń badań ustawowych, o którym mowa w art. 134 ust. 1 ustawy z dnia 11 maja 2017 r. o biegłych rewidentach, firmach audytorskich oraz nadzorze publicznym w brzmieniu dotychczasowym, wszczęte i niezakończone przed dniem wejścia w życie niniejszej ustawy, umarza się.

Art. 83. Przepis art. 6 ust. 2 pkt 1a ustawy z dnia 25 czerwca 1999 r. o świadczeniach pieniężnych z ubezpieczenia społecznego w razie choroby i macierzyństwa stosuje się do osób, które zostały poddane obowiązkowi kwarantanny po dniu 14 marca 2020 r.

Art. 84. Jeżeli ustawowy termin zwołania walnego zgromadzenia spółdzielni albo zebrania właścicieli lokali przypada w okresie obowiązywania stanu zagrożenia epidemicznego albo stanu epidemii, trwającego w dniu wejścia w życie niniejszej ustawy lub ogłoszonego bezpośrednio po okresie trwającym w dniu wejścia w życie niniejszej ustawy, ulega on przedłużeniu o 6 tygodni od dnia odwołania tego stanu.

Art. 85. Przepisy ustawy z dnia 16 września 1982 r. – Prawo spółdzielcze i ustawy z dnia 24 czerwca 1994 r. o własności lokali w brzmieniu nadanym niniejszą ustawą stosuje się również do posiedzeń odpowiednich organów zwołanych przed dniem wejścia w życie niniejszej ustawy.

Art. 86. Do postępowań wszczętych i niezakończonych na podstawie ustawy z dnia 6 czerwca 1997 r. – Kodeks postępowania karnego stosuje się, aż do prawomocnego zakończenia postępowania, przepisy tej ustawy w brzmieniu dotychczasowym.

Art. 87. Do postępowań wszczętych i niezakończonych na podstawie ustawy z dnia 6 czerwca 1997 r. – Kodeks karny wykonawczy stosuje się, aż do prawomocnego zakończenia postępowania, przepisy tej ustawy w brzmieniu dotychczasowym.

Art. 88. 1. Przepis art. 2 pkt 4a ustawy z dnia 27 sierpnia 1997 r. o rehabilitacji zawodowej i społecznej oraz zatrudnianiu osób niepełnosprawnych w brzmieniu nadanym niniejszą ustawą stosuje się do składników kosztów płacy za okresy począwszy od stycznia 2019 r.

2. Kwota składki na Fundusz Solidarnościowy lub Solidarnościowy Fundusz Wsparcia Osób Niepełnosprawnych, która nie została przez pracodawców uwzględniona w kwocie kosztów płacy wykazanej w informacjach, o których mowa w art. 26c ust. 1 pkt 1 ustawy z dnia 27 sierpnia 1997 r. o rehabilitacji zawodowej i społecznej oraz zatrudnianiu osób niepełnosprawnych, złożonych przed dniem wejścia w życie niniejszej ustawy za okresy, o których mowa w ust. 1, lub została uwzględniona w kwocie kosztów płacy, ale nie została opłacona w całości lub została opłacona nieterminowo, nie stanowi podstawy do zwrotu kwoty przysługującego dofinansowania, ustalenia zerowego salda dofinansowania lub odmowy wypłaty dofinansowania, o którym mowa w art. 26a–26c tej ustawy.

3. Przepis ust. 2 stosuje się odpowiednio w odniesieniu do innych form pomocy publicznej lub pozapomocowego wsparcia udzielanego na podstawie ustawy z dnia 27 sierpnia 1997 r. o rehabilitacji zawodowej i społecznej oraz zatrudnianiu osób niepełnosprawnych.

Art. 89. Do zmian w planie wydatków wynikających z podziału rezerwy zaplanowanej w ustawie budżetowej z przeznaczeniem na przeciwdziałanie i usuwanie skutków klęsk żywiołowych, w tym 40 mln zł na dofinansowanie zakupu pojazdów ratowniczo-gaśniczych dla jednostek ochotniczych straży pożarnych na finansowanie zadań związanych z przeciwdziałaniem COVID-19 dokonanych do dnia wejścia w życie niniejszej ustawy stosuje się przepisy dotychczasowe.

Art. 90. Dysponent zakładowego funduszu rehabilitacji osób niepełnosprawnych, o którym mowa w art. 33 i art. 33a ustawy z dnia 27 sierpnia 1997 r. o rehabilitacji zawodowej i społecznej oraz zatrudnianiu osób niepełnosprawnych, który w odniesieniu do danego wydatku był zobowiązany do stosowania mechanizmu podzielonej płatności, o którym mowa w rozdziale 1a ustawy z dnia 11 marca 2004 r. o podatku od towarów i usług, oraz w związku z tym obowiązkiem przed dniem wejścia w życie niniejszej ustawy wydatkował środki tego funduszu niezgodnie z art. 33 ust. 3a ustawy z dnia 27 sierpnia 1997 r. o rehabilitacji zawodowej i społecznej oraz zatrudnianiu osób niepełnosprawnych, nie podlega z tego tytułu obowiązkom określonym w art. 33 ust. 4a tej ustawy.

Art. 91. W okresie od dnia wejścia w życie ustawy do dnia 31 grudnia 2020 r. do zadań Komitetu Polityki Ubezpieczeń Eksportowych, o którym mowa w art. 7 ust. 1 ustawy z dnia 7 lipca 1994 r. o gwarantowanych przez Skarb Państwa ubezpieczeniach eksportowych, należy:

- 1) określanie polityki udzielania ubezpieczeń eksportowych wobec poszczególnych krajów lub branż;
- 2) opiniowanie wniosków o ubezpieczenie eksportowe oraz zleceń udzielenia gwarancji ubezpieczeniowych w ramach limitu, o którym mowa w art. 5a tej ustawy;
- 3) ustalanie zakresu uprawnień Korporacji do podejmowania decyzji dotyczących zawierania umów ubezpieczenia eksportowego oraz udzielenia gwarancji ubezpieczeniowych;
- 4) klasyfikowanie krajów w zależności od stopnia ryzyka;
- 5) rozpatrywanie rocznych sprawozdań Korporacji z jej działalności, obejmujących:
 - a) stan zobowiązań z tytułu zawartych umów ubezpieczenia eksportowego, umów kredytowych, udzielonych gwarancji ubezpieczeniowych oraz stopień wykorzystania limitu określonego w ustawie budżetowej,
 - b) przychody ze składek, wynagrodzenia z tytułu udzielonych gwarancji ubezpieczeniowych, wypłacone odszkodowania i kwoty gwarancji ubezpieczeniowych oraz uzyskane kwoty regresów,
 - c) przewidywane zobowiązania z tytułu zawartych umów ubezpieczenia eksportowego i udzielonych gwarancji ubezpieczeniowych na poszczególne lata;
- 6) rozpatrywanie propozycji zmian w działalności Korporacji i przedstawianie ich ministrowi właściwemu do spraw gospodarki.

Art. 92. Ustawa wchodzi w życie z dniem następującym po dniu ogłoszenia:

- 1) z wyjątkiem:
 - a) art. 1 pkt 14 w zakresie dodawanego art. 15zzh, pkt 17 w zakresie dodawanego art. 31y, art. 56 i art. 59, które wchodzi w życie z dniem 31 marca 2020 r.,
 - b) art. 4, art. 6, art. 19, art. 21, art. 43, art. 44, art. 48 i art. 54, które wchodzi w życie z dniem 1 kwietnia 2020 r.,
 - c) art. 8 pkt 4 w zakresie dodawanego art. 6 ust. 4 oraz art. 20 pkt 1–3, które wchodzi w życie z dniem 1 stycznia 2021 r.;
 - d) art. 25 pkt 7 w zakresie zmienianego art. 406⁵ § 5–7, który wchodzi w życie z dniem 3 września 2020 r.;
- 2) z tym że:
 - a) art. 1 pkt 14 w zakresie dodawanego art. 15h ust. 1 pkt 1 – z mocą od dnia 9 grudnia 2019 r.,
 - b) art. 1 pkt 14 w zakresie dodawanych art. 15zb i art. 15zc – z mocą od dnia 7 lutego 2020 r.,
 - c) art. 1 pkt 17 w zakresie dodawanego art. 31x – z mocą od dnia 1 marca 2020 r.,
 - d) art. 1 pkt 11, pkt 14 w zakresie dodawanych art. 15a–15d, art. 15h ust. 1 pkt 2, art. 15l i art. 15zc oraz pkt 17 w zakresie dodawanych art. 31e, art. 31f, art. 31j, art. 31m, art. 31za i art. 31zm – z mocą od dnia 8 marca 2020 r.,
 - e) art. 1 pkt 14 w zakresie dodawanego art. 15f – z mocą od dnia 12 marca 2020 r.,
 - f) art. 1 pkt 14 w zakresie dodawanego art. 15k – z mocą od dnia 13 marca 2020 r.,
 - g) art. 83 – z mocą od dnia 15 marca 2020 r.,
 - h) art. 1 pkt 3 lit. a–c oraz art. 61 – z mocą od dnia 26 marca 2020 r.

UZASADNIENIE

1. Cel i potrzeba ustawy

8 marca 2020 r. weszła w życie ustawa o szczególnych rozwiązaniach związanych z zapobieganiem, przeciwdziałaniem i zwalczaniem COVID-19, innych chorób zakaźnych oraz wywołanych nimi sytuacji kryzysowych (dalej: specustawa). Koncentrowała się ona na regulacjach z zakresu zapobiegania oraz zwalczania zakażenia i rozprzestrzeniania się choroby zakaźnej u ludzi, wywołanej wirusem SARS-CoV-2.

Podejmowane przez władze publiczne działania prewencyjne, minimalizujące rozprzestrzenianie się COVID-19, obejmują m.in. kwarantannę osób mających kontakt z zakażonymi, zamykanie placówek, czy też odwoływanie wydarzeń i imprez masowych. To z kolei może prowadzić do wstrzymania produkcji i świadczenia usług, a w efekcie do trudności finansowych poszczególnych firm.

Ekonomiczne skutki rozprzestrzeniania się COVID-19 występują nie tylko u przedsiębiorców, których zakład pracy został zamknięty w związku z przypadkami zakażenia pracowników COVID-19 czy objęcia ich kwarantanną. Dotyczą one również firm eksportujących albo importujących towary do/z regionów świata, gdzie występują utrudnienia w handlu spowodowane rozprzestrzenianiem się COVID-19. Utrudnienia w międzynarodowych relacjach biznesowych mają wieloraki charakter, występują również w sektorze usług. Ponadto środki zapobiegawcze podejmowane w celu zahamowania rozprzestrzeniania się COVID-19 wpływają na zachowania konsumentów, w szczególności w branżach takich jak: hotelarstwo, turystyka, transport, usługi rozrywkowe i kulturalne. Z dnia na dzień liczba zleceń ulega drastycznemu zmniejszeniu, a te, które zostały już podjęte, są często przerywane w trakcie ich wykonywania.

Wobec powyższego zaistniała potrzeba wprowadzenia szczególnych rozwiązań mających na celu przeciwdziałanie negatywnym skutkom gospodarczym tej sytuacji. Konieczne stało się opracowanie pakietu osłonowego dla firm, zapobiegającego zwłaszcza utracie płynności w ramach prowadzonych przez nie działalności. Przedkładany projekt ustawy pozwoli na uruchomienie nadzwyczajnych instrumentów wspierających przedsiębiorców w tym okresie. Dokonuje on szeregu zmian w specustawie, nie tylko poszerzając i rozwijając niektóre występujące już w niej rozwiązania, ale także wprowadzając nowe mechanizmy.

2. Projektowane zmiany

2.1. Doprecyzowanie definicji „przeciwdziałania COVID-19”:

W związku z rozszerzeniem zakresu specustawy, koniecznym było doprecyzowanie pojęcia „przeciwdziałanie COVID-19” poprzez wskazanie, że czynności te dotyczą również zwalczania skutków społeczno-gospodarczych choroby.

2.2. Zmiany w zakresie pracy zdalnej funkcjonariuszy służb mundurowych:

Specustawa w art. 3 wprowadziła zasadę, że w celu przeciwdziałania COVID-19 pracodawca może polecić pracownikowi wykonywanie obowiązków wobec pracodawcy w określonym czasie w domu, czyli w ramach tzw. pracy zdalnej. W związku z tym, że funkcjonariusze Policji, Agencji Bezpieczeństwa Wewnętrznego, Agencji Wywiadu, Służby Kontrwywiadu Wojskowego, Służby Wywiadu Wojskowego, Centralnego Biura Antykorupcyjnego, Straży Granicznej, Służby Ochrony Państwa, Państwowej Straży Pożarnej, Służby Celno-Skarbowej i Służby Więziennej nie są zatrudnieni na umowę o pracę, regulacja ta ich nie obejmowała. W celu wypełnienia zaistniałej luki, proponuje się dodać przepis, zgodnie z którym możliwością wykonywania pracy zdalnej zostaną objęci ww. funkcjonariusze poszczególnych służb i organów.

2.3. Zmiany w zakresie dodatkowego zasiłku opiekuńczego:

Projekt zakłada przyznanie kolejnego dodatkowego zasiłku opiekuńczego dla ubezpieczonego zwolnionego od wykonywania pracy z powodu konieczności osobistego sprawowania opieki nad dzieckiem w wieku do ukończenia 8 lat, w wymiarze 14 dni. Do okresu kolejnych 14 dni nie wlicza się dotychczas wykorzystanego okresu dodatkowego zasiłku opiekuńczego.

Ponadto zakłada się poszerzenie kręgu osób uprawnionych do dodatkowego zasiłku opiekuńczego. Zgodnie z propozycją zasiłek ten będzie przysługiwał w przypadku zamknięcia placówki, do której uczęszcza dziecko również ubezpieczonemu zwolnionemu od wykonywania pracy z powodu konieczności osobistego sprawowania opieki nad osobą legitymującą się orzeczeniem o znacznym lub umiarkowanym stopniu niepełnosprawności do ukończenia 18 lat albo orzeczeniem o niepełnosprawności.

Ponadto, w związku z zawieszeniem działalności placówek dziennego pobytu: warsztatów terapii zajęciowej, ośrodków dziennego pobytu, środowiskowych domów samopomocy lub innych placówek (np. ośrodka rewalidacyjno-edukacyjno-wychowawczego), może pojawić się problem związany ze sprawowaniem opieki i niesieniem pomocy osobom niepełnosprawnym. Niektóre z nich są osobami całkowicie niesamodzielnymi. Bez dodatkowej pomocy i wsparcia ze strony opiekuna nie są w stanie samodzielnie funkcjonować i wykonywać czynności życia codziennego. W związku z tym niezbędne jest podjęcie działań legislacyjnych dotyczących umożliwienia sprawowania opieki przez osoby ubezpieczone (np. pracujące). W takim przypadku zakłada się odpowiednie stosowanie przepisów dotyczących zasiłku opiekuńczego przysługującego na opiekę nad chorym dorosłym członkiem rodziny. Maksymalny okres przysługiwania zasiłku wynosi 14 dni; okres ten nie może być łączony z okresem pobierania innych zasiłków związanych ze sprawowaniem opieki nad innym członkiem rodziny.

Dodatkowo zasiłek opiekuńczy przysługiwać będzie w przypadku niemożności sprawowania opieki przez nianię lub dziennego opiekuna. Osoby te zgodnie z ustawą o opiece nad dziećmi w wieku do lat 3 sprawują, obok żłobka i klubu dziecięcego, opiekę nad najmłodszymi dziećmi. Zasadne jest więc, aby w sytuacji braku możliwości sprawowania przez nie opieki rodzicom przysługiwał zasiłek opiekuńczy.

Ponadto proponuje się wprowadzić przepis, na mocy którego Rada Ministrów w formie rozporządzenia będzie mogła wydłużyć okres 14 dni pobierania dodatkowego zasiłku opiekuńczego. Przewidziany obecnie okres może okazać się niewystarczający, dlatego też proponuje się dokonać uelastyczenia mechanizmu wydłużenia okresu pobierania zasiłku opiekuńczego, który pozostawałby w gestii Rady Ministrów. Z zaproponowanego rozwiązania będzie można skorzystać, w przypadku gdy żłobki, kluby dziecięce, przedszkola, szkoły, placówki pobytu dziennego lub inne placówki będą zamknięte oraz w przypadku niemożności sprawowania opieki przez nianie lub dziennych opiekunów, w tym na okres dłuższy niż 14 dni, i skala tego zjawiska będzie znaczna.

2.4. Zmiany w zakresie zasiłku opiekuńczego rolników:

Proponowana regulacja stanowi pomoc budżetu państwa dla środowiska rolniczego w okolicznościach wprowadzenia w kraju stanu epidemii w związku z COVID-19. Ponieważ osobom objętym ubezpieczeniem społecznym rolników do tej pory nie przysługiwał zasiłek opiekuńczy, niemożliwym jest podanie danych innych niż szacunkowe w zakresie przewidywanej liczby osób objętych takim zasiłkiem. Brak jest także środków na ten zasiłek, w związku z tym konieczne jest finansowanie z budżetu państwa.

Proponowany przepis wiąże wysokość zasiłku opiekuńczego za każdy dzień z aktualną, zwaloryzowaną emeryturą podstawową w rozumieniu art. 6 pkt 7 ustawy o ubezpieczeniu społecznym rolników. Obecnie wysokość emerytury podstawowej po waloryzacji wynosi 972,40 zł. Stawka dzienna wyniesie zatem 32,41 zł ($972,40 \text{ zł} / 30 \text{ dni} = 32,41 \text{ zł}$).

2.5. Zmiany w zakresie wyłączenia Banku Gospodarstwa Krajowego z obowiązku stosowania prawa zamówień publicznych przy wdrażaniu instrumentów finansowych mających na celu niwelowanie skutków pandemii COVID-19 na działalność przedsiębiorstw:

Bank Gospodarstwa Krajowego (BGK) jest bankiem państwowym, o którym mowa w ustawie - Prawo bankowe, będącym w 100% własnością Skarbu Państwa.

Zgodnie z art. 4 ustawy o Banku Gospodarstwa Krajowego do podstawowych celów działalności BGK – w zakresie określonym ustawą oraz odrębnymi przepisami – należy wspieranie polityki gospodarczej Rady Ministrów, rządowych programów społeczno-gospodarczych oraz programów samorządności lokalnej i rozwoju regionalnego, obejmujących w szczególności projekty:

- realizowane z wykorzystaniem środków pochodzących z funduszy Unii Europejskiej oraz międzynarodowych instytucji finansowych w rozumieniu art. 4 ust. 1 pkt 3 ustawy – Prawo bankowe,
- infrastrukturalne,
- związane z rozwojem sektora małych i średnich przedsiębiorstw,

w tym realizowane z wykorzystaniem środków publicznych.

Działalność BGK prowadzona jest w ramach mandatu publicznego powierzonego mu na mocy prawa, w tym ustawy o Banku Gospodarstwa Krajowego, statutu, a także ustawy o zasadach realizacji programów w zakresie polityki spójności finansowanych w perspektywie finansowej 2014-2020. W projektowanym art. 28a ust. 2 tej ustawy wskazano na BGK jako podmiot, któremu powierza się funkcję wdrażania instrumentu finansowego lub funduszu funduszy.

Od czasu kiedy środki z funduszy strukturalnych UE wykorzystywane są również w ramach instrumentów finansowych, BGK jest głównym podmiotem odpowiedzialnym za ich wdrażanie zarówno na poziomie krajowym, jak i regionalnym. W perspektywie finansowej 2014-2020 w ramach krajowych i regionalnych programów operacyjnych Bankowi Gospodarstwa Krajowego powierzono wdrażanie instrumentów finansowych o wartości ponad 12 mld zł, z czego ponad połowa instrumentów dotyczy wsparcia MŚP (pozostałe obszary to m.in. innowacyjność, Internet szerokopasmowy, efektywność energetyczna, rynek pracy itp.). Również w okresie 2007-2013 BGK był głównym podmiotem odpowiedzialnym za wdrażanie instrumentów finansowych w programach regionalnych i krajowych. Należy ponadto wskazać, że wśród podmiotów zaangażowanych we wdrażanie instrumentów finansowanych z funduszy strukturalnych BGK ma zdecydowanie największe doświadczenie, ponieważ jako jedyny z krajowych podmiotów uczestniczy we wdrażaniu wszystkich typów instrumentów (pożyczkowych, gwarancyjnych, kapitałowych).

BGK posiada zatem nie tylko odpowiednie umocowanie ustawowe, ale również ogromne doświadczenie we wdrażaniu instrumentów finansowych, w szczególności o charakterze dłużnym (pożyczki, gwarancje, poręczenia). Większość z wdrażanych przez BGK instrumentów realizowana jest z wykorzystaniem struktury funduszu (którym zarządza BGK) i pośredników finansowych (np. funduszy pożyczkowych) wybieranych przez BGK – co do zasady – w drodze zamówień publicznych. Wybór pośredników w tej formie jest czasochłonny i skutkuje znaczną sztywnością zawieranych umów, dlatego w sytuacji, w której konieczne jest pilne uruchomienie nowych instrumentów, które będą mogły być elastycznie dostosowywane do zmian w sytuacji rynkowej (np. przedłużający się kryzys, zmiana jego skali, dotknięcie skutkami kryzysu szczególnych grup przedsiębiorców itd.) lub dostosowanie do takiej sytuacji już istniejących instrumentów poprzez wprowadzenie zmian w realizowanych już umowach, należy umożliwić stosowanie innych procedur niż tych wynikających z ustawy - Prawo zamówień publicznych. W przypadku wyboru nowych pośredników finansowych, których zadaniem będzie wspieranie MŚP dotkniętych skutkami pandemii, będą to otwarte, transparentne, przejrzyste, niedyskryminujące i nieprowadzące do powstania konfliktu interesów procedury konkursowe, w stosowaniu których BGK ma szerokie doświadczenie wynikające z ich stosowania przy wyborze pośredników finansowych w perspektywie 2007-2013.

W najbliższych miesiącach wielu przedsiębiorców znajdzie się w trudnej sytuacji i niezbędne jest pilne uruchomienie instrumentów, które zapewnią im finansowanie płynnościowe pozwalające przetrwać najtrudniejszy okres. Zaistniała sytuacja wymaga zatem stosowania procedur, które w najszybszy możliwy sposób zapewnią wsparcie przedsiębiorców, w szczególności MŚP.

2.6. Zmiany w zakresie maksymalnych cen, marż oraz maksymalnych kosztów pozaodsetkowych udzielania pożyczek:

W projekcie przewidziano możliwość ustalenia przez właściwego ministra do spraw zdrowia, w porozumieniu z ministrem właściwych do spraw gospodarki i rolnictwa i rozwoju wsi, maksymalnych cen lub maksymalnych marż hurtowych i detalicznych, stosowanych w sprzedaży towarów lub usług, mających istotne znaczenie dla ochrony zdrowia lub bezpieczeństwa ludzi lub kosztów utrzymania gospodarstw domowych.

Rozwiązanie to z założenia ma dotyczyć tylko produktów podstawowych, mających wyjątkowe znaczenie dla ochrony zdrowia lub funkcjonowanie gospodarstw domowych.

Kontrolę przestrzegania przez przedsiębiorców zakazu stosowania cen lub marż wyższych niż maksymalne ceny lub marże sprawować będą:

- Inspekcja Farmaceutyczna,
- Inspekcja Jakości Handlowej Artykułów Rolno-Spożywczych,
- Inspekcja Sanitarna oraz
- Inspekcja Handlowa.

Zakłada się, że w celu zapewnienia skuteczności i szybkiego przebiegu kontroli, będą one prowadzone z wyłączeniem niektórych przepisów rozdziału 5 ustawy - Prawo przedsiębiorców, dotyczących ograniczenia kontroli działalności gospodarczej (art. 47, art. 48, art. 49 ust.7 pkt 5, art. 50, art. 54, art. 55, art. 58 i 59 tej ustawy).

W przypadku ustalenia maksymalnych cen na produkty, bezpośrednimi uprawnieniami dysponowałyby też sami konsumenci, stosownie do treści art. 538 ustawy - Kodeks cywilny. Zgodnie z tym przepisem, jeżeli w miejscu i czasie zawarcia umowy sprzedaży obowiązuje przepis określający cenę maksymalną, kupujący nie jest obowiązany do zapłaty ceny wyższej, a sprzedawca, który otrzymał cenę wyższą, obowiązany jest zwrócić kupującemu pobraną różnicę.

W zakresie ochrony kredytobiorców proponuje się określenie maksymalnej wysokości kosztów pozaodsetkowych nowo udzielanych pożyczek. Pożyczki pozabankowe stanowią bardzo często, zarówno dla konsumentów, jak również dla MŚP i osób samozatrudnionych uzupełnienie kredytów bankowych, ze względu na fakt, że zapewniają szybką płynność w perspektywie krótkookresowej (kilkanaście dni - miesiąc). Rozwiązania w tym zakresie powinny dotyczyć nie tylko czasu pandemii,

ale przede wszystkim okresu po jej szczycie, gdyż wówczas pojawi się większe zapotrzebowanie na szybki i łatwy kredyt dla osób fizycznych (konsumentów) i mikroprzedsiębiorstw. W czasie epidemii i po jej ustąpieniu istotne będzie udzielanie szybkich pożyczek dla konsumentów i podmiotów, których dotknęły skutki finansowe epidemii (np. zachowanie płynności) – co miało wpływ na zaproponowanie rocznego okresu obowiązywania wskazanych przepisów. Jednocześnie ważne jest, żeby w tym czasie nie wzrosły opłaty za udzielanie takich pożyczek - dlatego istotne będzie zapewnienie mechanizmów, które sprawią, że pożyczki udzielane w trakcie/po okresie szczytu pandemii nie będą oferowane na mniej korzystnych warunkach niż przed nią.

Roczny okres obowiązywania rozwiązania podyktowany jest faktem, by przepisy te obowiązywały nie tylko w czasie stanu zagrożenia epidemicznego albo stanu epidemii, ale również jakiś czas po ich zniesieniu, gdyż właśnie wtedy gospodarka będzie wracała do funkcjonowania poza reżimem epidemii – co może potrwać nawet pół roku po upływie największej fali zachorowań.

W wyniku przeprowadzonych analiz nie ma innej możliwości osiągnięcia celów projektu, poza podjęciem interwencji legislacyjnej.

2.7. Zmiany w zakresie finansowania skutków COVID-19 z Funduszu Przeciwdziałania COVID-19:

Przepisy mają na celu umożliwienie finansowania skutków przeciwdziałania COVID-19 nie tylko ze środków budżetowych, ale także ze środków Funduszu Przeciwdziałania COVID-19. Zaproponowano zatem nowe brzmienie obowiązującego art. 9, zgodnie z którym świadczenia opieki zdrowotnej, w tym transportu sanitarnego, wykonywane w związku z przeciwdziałaniem COVID-19, udzielone przez podmioty wykonujące działalność leczniczą wpisane do wykazu, będą finansowane przez Fundusz Przeciwdziałania COVID-19 oraz ze środków z budżetu państwa z części, której dysponentem jest minister właściwy do spraw zdrowia, na podstawie sprawozdań i rachunków składanych do właściwego miejscowo dyrektora oddziału wojewódzkiego Narodowego Funduszu Zdrowia. Wprowadzenie zaproponowanego przepisu przejściowego umożliwi od strony formalno-prawnej sfinansowanie w ramach specustawy kosztów poniesionych przez 4 Wojskowy Szpital Kliniczny z Polikliniką SP ZOZ we Wrocławiu (WSzKzP) przed wejściem w życie tej ustawy.

2.8. Zmiany w zakresie spalania odpadów:

W specustawie wprowadzono przepis mający umożliwić unieszkodliwienie odpadów medycznych o właściwościach zakaźnych powstających w związku z zagrożeniem epidemicznym w instalacjach nieposiadających stosownych decyzji administracyjnych, na wypadek braku możliwości przetworzenia tych odpadów w uprawnionych instalacjach (spalarnie odpadów niebezpiecznych). Zmiany umożliwiają w szczególnych przypadkach gospodarowania odpadami, w tym transport, przez podmioty, dla których nie zostały wydane decyzje administracyjne lub nie uzyskały wpisu do rejestru w przedmiotowym zakresie. W razie potrzeby propozycja przepisów dopuszcza możliwość zastosowanie powyższego

rozwiązania również w odniesieniu do innych niż odpady medyczne o właściwościach zakaźnych a powstających w związku z przeciwdziałaniem COVID-19. W przypadku odpadów komunalnych dodatkowo wojewoda będzie mógł wydać polecenie składowania i spalania odpadów bez jakichkolwiek lub określonych wstępnych procesów przetwarzania, które są wymagane przed tymi procesami (jak wysegregowanie odpadów do odzysku, w tym recyklingu czy zmniejszenie masy odpadów przed składowaniem). Wojewoda będzie mógł także zmienić zasady selektywnego zbierania odpadów, tj. zmniejszyć liczbę frakcji w zależności od potrzeb (np. do 3 albo wszystkie jako niesegregowane (zmieszane) odpady komunalne).

W związku z zagrożeniem jakie mogą stanowić odpady wytwarzane w gospodarstwach domowych ważne jest również aby zastosowana została odpowiednia częstotliwość odbierania odpadów komunalnych. Najlepiej wiedzą o potrzebach w tym zakresie wójtowie, burmistrzowie i prezydenci miast dlatego będą mogli zawnioskować do wojewody o zmiany w tym zakresie. Wojewoda na wniosek ww. organów będzie mógł postanowić również o funkcjonowaniu Punktów Selektywnej Zbiórki Odpadów Komunalnych w tym czasie.

2.9. Zmiany w zakresie uprawnień Policji:

Proponuje się dodać art. 11d, który będzie dawał możliwość wykonywania ustawowych uprawnień Policji także w stosunku do osób, o których mowa w ust. 2 ustawy o zapobieganiu oraz zwalczaniu zakażeń i chorób zakaźnych u ludzi. Chodzi o osoby zdrowe, które pozostawały w styczności z osobami chorymi na choroby zakaźne, i które podlegają obowiązkowej kwarantannie lub nadzorowi epidemiologicznemu. Uprawnienia policjantów nie będą obejmowały czynności, o których mowa w art. 19-19b ustawy o Policji, tj. kontroli w sytuacjach szczególnych, czynności operacyjno-rozpoznawczych oraz niejawnego nadzoru.

Jednocześnie przewidziano obowiązek usunięcia lub zniszczenia wszystkich informacji, w tym danych osobowych, uzyskanych w trakcie realizacji tych czynności w terminie jednego miesiąca po upływie obowiązywania specustawy.

Komendant Główny Policji będzie mógł w okresie obowiązywania specustawy wprowadzić pełnienie służby w systemie skoszarowanym. Ma to zapewnić sprawną i prawidłową realizację zadań Policji w związku z zadaniami nałożonymi specustawą, które mają na celu zapobieganie oraz zwalczanie zakażenia i rozprzestrzeniania się COVID-19.

2.10. Zmiany w zakresie prowadzenia robót budowlanych:

Zmiany w ustawie mają na celu wyłączenie zastosowania aktów planistycznych wydanych na podstawie ustawy o planowaniu i zagospodarowaniu przestrzennym do projektowania, budowy, przebudowy, remontu, utrzymania i rozbiórki obiektów budowlanych, w tym zmiany sposobu użytkowania, w związku z przeciwdziałaniem COVID-19. Akty te mają charakter przepisów miejscowo obowiązujących i określają m.in. jaki rodzaj zabudowy jest dopuszczalny na danym terenie. Zmiana

wpisuje się zatem w cel dotychczasowej regulacji art. 12 specustawy, jakim jest ułatwienie realizacji zamierzeń budowlanych podejmowanych w związku z przeciwdziałaniem COVID-19.

Przepisy służą zapewnieniu odpowiedniego poziomu bezpieczeństwa przy realizacji zamierzeń budowlanych podejmowanych w związku z przeciwdziałaniem COVID-19. Zasadne jest nałożenie na inwestora obowiązku niezwłocznego poinformowania organu administracji architektoniczno-budowlanej o robotach budowlanych oraz o zmianie sposobu użytkowania obiektu budowlanego lub jego części, które następują w związku z przeciwdziałaniem COVID-19. Wymóg przekazania tej informacji nie jest przy tym warunkiem przystąpienia do wykonywania robót budowlanych albo dokonania zmiany sposobu użytkowania. Dzięki tej informacji organ administracji architektoniczno-budowlanej uzyska niezbędną wiedzę o inwestycjach realizowanych w związku z przeciwdziałaniem COVID-19 oraz będzie miał możliwość działania, w przypadku w którym roboty budowlane spowodują zagrożenie życia lub zdrowia ludzi. Wówczas organ w drodze decyzji podlegającej natychmiastowemu wykonaniu ustali wymagania dotyczące zabezpieczeń tych robót. By organ mógł podjąć sprawne działania w tej sferze, informacja od inwestora powinna określać podstawowe parametry realizowanego zamierzenia budowlanego. Zakres tych danych określa. W przypadku robót budowlanych należy określić rodzaj, zakres i sposób wykonywania robót budowlanych oraz termin ich rozpoczęcia. Z kolei dla zmiany sposobu użytkowania konieczne jest wskazanie dotychczasowego i zamierzonego sposobu użytkowania obiektu budowlanego lub jego części. Proponowany przepis nakłada na inwestora obowiązek zapewnienia objęcia kierownictwa oraz nadzoru przez osoby posiadające odpowiednie uprawnienia budowlane nad robotami budowlanymi prowadzonymi w związku z przeciwdziałaniem COVID-19, których rozpoczęcie, zgodnie z przepisami ustawy - Prawo budowlane, wymaga uzyskania decyzji o pozwoleniu na budowę. Pozwolenia na budowę wymagają roboty budowlane o większej skali trudności niż roboty budowlane realizowane w drodze zgłoszenia, co uzasadnia powiązanie przedmiotowego obowiązku inwestora z robotami budowlanymi objętymi pozwoleniem na budowę na gruncie ustawy - Prawo budowlane. Osoba posiadająca uprawnienia budowlane odpowiada nie tylko za przestrzeganie przepisów ale również za wykonanie prac zgodnie z wiedzą i sztuką budowlaną, a co za tym idzie bezpieczeństwem ich wykonania i późniejszego użytkowania. Stąd też propozycja kierowania i nadzorowania prac wymagających pozwolenia na budowę przez osoby pełniące odpowiednie samodzielne funkcje techniczne.

2.11. Zmiany w zakresie badań lekarskich:

Zmiana ma na celu zawieszenie obowiązku wykonywania badań profilaktycznych wynikających z przepisów art. 229 § 2 zdanie pierwsze i § 4-5 ustawy – Kodeks pracy, art. 39j i 39k ustawy o transporcie drogowym oraz art. 22b ust. 7 ustawy o transporcie kolejowym w zakresie wykonywania okresowych badań lekarskich i badań psychologicznych.

Zawieszenie stosowania przepisów nie obejmuje przeprowadzenia badań wstępnych i kontrolnych, ale uwzględnienia możliwość wykonywania ich w innym trybie.

Projekt nie obejmuje również badań wykonywanych na podstawie szczególnych regulacji, jak np. badania lekarskie czy psychologiczne przeprowadzane na podstawie ustawy o broni i amunicji, czy badania lekarskie i psychologiczne przeprowadzane na podstawie ustawy o Policji.

Konieczność podejmowania szeroko zakrojonych działań ma na celu zminimalizowanie ryzyka zakażenia COVID-19, istnieje bowiem ryzyko narażenia pracownika wykonującego badania profilaktyczne na kontakt z chorym pacjentem, a także możliwość podjęcia czy wykonywania pracy, z uwagi na zaistniałe okoliczności, bez wcześniejszego przeprowadzenia profilaktycznych badań lekarskich i ich wykonanie niezwłocznie po ustaniu przyczyny ich zawieszenia. Zatem czasowe ograniczenie obowiązku wykonywania badań profilaktycznych pracowników jest uzasadnionym działaniem w zaistniałej sytuacji epidemiologicznej.

Przyjęto także, że po odwołaniu stanu zagrożenia epidemicznego, w przypadku gdy nie zostanie ogłoszony stan epidemii albo po odwołaniu stanu epidemii, pracodawca i pracownik są obowiązani niezwłocznie podjąć wykonywanie zawieszonych obowiązków i wykonać je w okresie nie dłuższym niż 60 dni od dnia odwołania danego stanu.

W proponowanych zmianach przyjęto, że w przypadku braku dostępności do lekarza uprawnionego do przeprowadzenia badania wstępnego lub kontrolnego, badanie takie może przeprowadzić i wydać odpowiednie orzeczenie lekarskie inny lekarz. Orzeczenie lekarskie wydane przez innego lekarza traci moc po upływie 30 dni od dnia odwołania stanu zagrożenia epidemicznego, w przypadku gdy nie zostanie ogłoszony stan epidemii, albo od dnia odwołania stanu epidemii. Lekarz ten może przeprowadzić badanie i wydać orzeczenie lekarskie w trybie określonym w art. 2 ust. 4 ustawy o wykonywaniu zawodu lekarza i lekarza dentystry tj. za pośrednictwem systemów teleinformatycznych lub systemów łączności. Do orzeczenie lekarskiego stosuje się odpowiednio art. 2 pkt 6 ustawy o systemie informacji w ochronie zdrowia, tj. tak jak w elektronicznej dokumentacji medycznej opatrzonej kwalifikowanym podpisem elektronicznym, podpisem zaufanym czy podpisem osobistym. Orzeczenie lekarza załącza się do akt osobowych pracownika.

2.12. Zmiana techniczna dotycząca rozwiązywania umów o udział w imprezie turystycznej:

Poprawka techniczna, ma na celu dostosowanie tekstu normatywnego do stanu prawnego i organizacyjnego. Faktycznie przedsiębiorca turystyczny będzie zobligowany do złożenia deklaracji, nie zaś jej korekty, stąd zasadnym jest doprecyzowanie w procesie zwrotu składek. Do przypadków regulowanych specustawą nie ma zastosowania procedura składania korekt deklaracji. Przedsiębiorca turystyczny powinien złożyć korektę deklaracji tylko wówczas, jeśli deklaracja korygowana zawiera błędy, np. zostały wykazane umowy niezgodnie ze stanem faktycznym (jak choćby gdy przedsiębiorca

turystyczny wykazał zawarte umowy w niewłaściwym zakresie terytorialnym lub w liczbie niezgodnej z liczbą faktycznie zawartych umów). Natomiast w przypadku rozwiązania umowy lub odstąpienia przez podróżnych od zawartych wcześniej umów, należy je wykazać w deklaracji za miesiąc, w którym nastąpiło to rozwiązanie odpowiednio w sekcji II lub IV deklaracji. System informatyczny Ubezpieczeniowego Funduszu Gwarancyjnego do składania deklaracji przez przedsiębiorców turystycznych jest przystosowany do obsługi deklaracji, w których zostały wykazane rozwiązane umowy.

2.13. Zmiany dotyczące postępowań przed sądami:

Celem proponowanych zmian ustawy o szczególnych rozwiązaniach związanych z zapobieganiem, przeciwdziałaniem i zwalczaniem COVID-19, innych chorób zakaźnych oraz wywołanych nimi sytuacji kryzysowych jest zapewnienie możliwości sprawowania przez sądy powszechne, sądy wojskowe i wojewódzkie sądy administracyjne wymiaru sprawiedliwości w określonych kategoriach spraw pilnych, wymagających bezwzględnego rozpoznania, także w przypadkach, gdy sąd miejscowo właściwy całkowicie zaniecha jakichkolwiek czynności z powodu COVID-19 – choćby w przypadku konieczności poddania kwarantannie sędziów, asesorów sądowych lub pracowników sądu.

Proponuje się w tym zakresie następujące rozwiązania:

- powierzenie wykonywania niecierpiących zwłoki zadań z zakresu wymiaru sprawiedliwości innemu sądowi,
- uproszczony tryb delegowania sędziów do innego sądu, w celu umożliwienia wsparcia sądu, który rozpoznaje sprawy pilne, zarówno własne, jak i powierzone w trybie odrębnym, ale w niedostatecznej obsadzie.

2.14. Zmiany dotyczące więźniów odbywających karę pozbawienia wolności:

Projektowany przepis służy stworzeniu podstawy do zastosowania specjalnej, temporalnej instytucji przerwy w karze, orzekanej przez sądy penitencjarne właściwe dla miejsca odbywania kary wobec więźniów odbywających karę pozbawienia wolności za tzw. drobne czyny przestępne, orzeczoną w wymiarze nie przekraczającym 3 lat, w związku z zagrożeniem epidemicznym lub epidemią COVID-19. Stwarza się również podstawę do zarządzenia wykonywania kary w postaci umieszczenia skazanego w odpowiednim zakładzie leczniczym, jeżeli zapewnienie ograniczenia albo wyeliminowania ryzyka zakażenia dla skazanego lub ze strony skazanego nie jest możliwe w ramach działań podejmowanych w zakładzie karnym. Co więcej, w okresie stanu zagrożenia epidemicznego lub stanu epidemii ogłoszonego z powodu COVID-19 posiedzenie sądu penitencjarnego, w którym bierze udział skazany pozbawiony wolności, może się odbyć przy użyciu urządzeń technicznych umożliwiających przeprowadzenie tej czynności na odległość. Ustanie stanu zagrożenia epidemicznego lub stanu epidemii sprawia, że przerwa ta ustaje z mocy prawa i skazany będzie, co do zasady, zobowiązany do powrotu do zakładu karnego w terminie 3 dni.

2.15. Zmiany dotyczące depozytów pochodzących z przestępstwa:

Zawarto również szczególną regulację dotyczącą przedmiotów zajętych w trybie art. 217 Kodeksu postępowania karnego, uwarunkowaną szczególną sytuacją epidemiczną związaną z COVID-19. Niszczenie lub przechowywanie zajętych substancji, w tym zwłaszcza alkoholu, pochodzących z przestępstwa, o których mowa w projekcie, w sytuacji zagrożenia epidemicznego stanowiłoby trwonienie zasobów, mających znaczenie dla bezpieczeństwa publicznego i nosiłoby znamiona marnotrawstwa. Jednocześnie pozostawienie tychże środków w depozycie również nie znajduje uzasadnienia wobec charakteru zagrożenia epidemicznego. Postępowanie w tej kwestii wymaga stanowczych i szybkich działań w kierunku przejęcia i przekazania do wykorzystania zasobów, które mogą być zużyte w celu natychmiastowego podniesienia poziomu bezpieczeństwa publicznego.

Odpowiednie zastosowanie art. 192 ustawy – Kodeks karny wykonawczy pozwoli na skompensowanie strat poniesionych przez zainteresowane osoby, na skutek wykorzystania projektowanego mechanizmu, w wypadku jeżeli zajęte rzeczy nie podlegałyby w ostateczności przepadkowi.

2.16. Zmiany w zakresie wydłużenia czasu pełnienia służby przez Służbę Więzienną:

Proponowany przepis ma charakter regulacji szczególnej względem art. 125 ustawy o Służbie Więziennej i ma na celu zapewnienie lepszej organizacji służby poprzez efektywne wykorzystanie posiadanych etatów, przeznaczonych do realizacji zadań polegających na zapewnieniu porządku i bezpieczeństwa w urzędzie obsługującym Ministra Sprawiedliwości oraz w Prokuraturze Krajowej. Propozycja przedłużenia dobowego wymiaru czasu służby do 24 godzin, po których następuje co najmniej 48 godzin czasu wolnego, ma zapewnić lepsze wykorzystanie posiadanych etatów dla realizacji nałożonego na Służbę Więzienną zadania określonego w art. 2 ust. 2b ustawy o Służbie Więziennej. Jednocześnie funkcjonariusz po zakończeniu służby ma gwarantowane co najmniej 48 godzin wolnych od służby, co nie narusza prawa do wypoczynku.

2.17. Zmiany w zakresie podejmowania uchwał w samorządach prawniczych:

Projektowany przepis umożliwi organom kolegialnym samorządów zawodów prawniczych podejmowanie uchwał przy wykorzystaniu środków bezpośredniego porozumiewania się na odległość lub w trybie obiegowym, co zapewni tym organom możliwość funkcjonowania i podejmowania rozstrzygnięć również w trakcie obowiązywania ograniczeń wprowadzonych w stanie zagrożenia epidemicznego lub stanie epidemii ogłoszonym z powodu COVID-19.

2.18. Zmiany dotyczące zakładów aktywności zawodowej:

Zakładami aktywności zawodowej, zgodnie z art. 29 ustawy o rehabilitacji zawodowej i społecznej oraz zatrudnianiu osób niepełnosprawnych, są wyodrębnione organizacyjnie i finansowo jednostki tworzone przez powiaty oraz fundacje, stowarzyszenia lub inne organizacje społeczne, których statutowym zadaniem jest rehabilitacja zawodowa i społeczna osób niepełnosprawnych. Zakład aktywności

zawodowej stwarza osobom niepełnosprawnym zaliczonym do znacznego lub umiarkowanego stopnia niepełnosprawności, niezdolnym do pracy lub zdolnym do pracy jedynie w warunkach chronionych, możliwość realizacji samodzielnego, niezależnego i aktywnego życia na miarę ich indywidualnych potrzeb, poprzez ich zatrudnienie oraz rehabilitację zawodową i społeczną.

W przypadku zawieszenia działalności lub zmniejszenia przychodów z działalności wytwórczej lub usługowej z przyczyn związanych z przeciwdziałaniem COVID-19 zakłady aktywności zawodowej będą mogły ubiegać się o rekompensatę poniesionych kosztów płacy za zatrudnionych pracowników niepełnosprawnych. Zakłady aktywności zawodowej otrzymują dofinansowanie do wynagrodzeń pracowników niepełnosprawnych ze środków Państwowego Funduszu Rehabilitacji Osób Niepełnosprawnych, w przypadku uprzedniego sfinansowania tych wydatków ze swojej działalności np. usługowo-wytwórczej. W związku z powyższym możliwość wypłaty wynagrodzenia uzależniona jest od przychodu danego zakładu.

Zawieszenie lub zmniejszenie przychodów z działalności spowoduje brak możliwości sfinansowania wynagrodzeń, a w konsekwencji uniemożliwi ubieganie się o dofinansowanie z Państwowego Funduszu Rehabilitacji Osób Niepełnosprawnych. Podjęte działania mają na celu wsparcie zakładów aktywności zawodowej, które znajdują się w trudnej sytuacji finansowej w związku ograniczeniami w prowadzeniu przez nie działalności.

2.19. Zmiany dotyczące warsztatów terapii zajęciowej:

W związku z możliwością zawieszenia na skutek przeciwdziałania COVID-19 działalności warsztatów terapii zajęciowej, konieczne jest ustanowienie rozwiązania gwarantującego, że w takiej sytuacji, niezależnej od warsztatów terapii zajęciowej, dofinansowanie ze środków PFRON kosztów uczestnictwa w warsztacie terapii zajęciowej nie ulegnie obniżeniu. Rozwiązanie zapewni, że warsztat terapii zajęciowej nie zostanie obciążony konsekwencjami związanymi z zapobieganiem rozprzestrzeniania się COVID-19.

2.20. Zmiany dotyczące centrów i klubów integracji społecznej:

Centra integracji społecznej oraz kluby integracji społecznej są podmiotami prowadzącymi działania z zakresu reintegracji zawodowej i społecznej osób podlegających wykluczeniu społecznemu, w szczególności osób: niepełnosprawnych, długotrwale bezrobotnych, uzależnionych od alkoholu i chorych psychicznie. W przypadku zawieszenia działalności centrów oraz klubów integracji społecznej, w celu zapewnienia ciągłości ich funkcjonowania, konieczne jest wprowadzenie regulacji umożliwiających finansowanie ich działalności z dotacji przyznanych przez organ administracji publicznej, w szczególności dotacji, których wysokość uzależniona jest od liczby uczestników. W sytuacji zawieszenia zajęć prowadzonych w tych jednostkach ponoszą one koszty administracyjne (m.in. utrzymanie budynku, koszty eksploatacyjne, telekomunikacyjne) oraz związane z zatrudnieniem personelu.

Dodatkowo, uczestnik zajęć centrum integracji społecznej otrzymuje z Funduszu Pracy świadczenie integracyjne w wysokości zasiłku dla bezrobotnych. Nowe brzmienie przepisu umożliwi wypłatę tego świadczenia, które jest często jedynym źródłem utrzymania, również w okresie zawieszenia zajęć prowadzonych przez centrum integracji społecznej w związku z przeciwdziałaniem COVID-19.

Świadczenie integracyjne będzie wypłacane w dotychczasowej wysokości dla uprawnionych uczestników na czas zawieszenia zajęć w centrum integracji społecznej. Projektowane rozwiązanie nie generuje więc dodatkowych kosztów dla Funduszu Pracy w tym zakresie.

2.21. Zmiany dotyczące środowiskowych domów samopomocy:

W przypadku zawieszenia lub czasowego zamknięcia działalności ośrodków wsparcia dla osób z zaburzeniami psychicznymi, w celu zapewnienia ciągłości ich finansowania, konieczne jest wprowadzenie regulacji umożliwiających wojewodom przekazywanie miesięcznej dotacji.

W sytuacji zamknięcia lub zawieszenia działalności tych jednostek ponoszą one koszty administracyjne (m.in. utrzymanie budynku, koszty eksploatacyjne, telekomunikacyjne) oraz związane z zatrudnieniem personelu.

2.22. Zmiany w ramach programu „MALUCH+”:

Propozycja zabezpieczy podmioty, które otrzymały środki na funkcjonowanie żłobków, klubów dziecięcych i dziennych opiekunów w ramach programu „MALUCH+” przed koniecznością zwrotu tych środków w przypadku zamknięcia tych instytucji, z uwagi na zagrożenie koronawirusem.

2.23. Zmiany dotyczące zatrudniania młodocianych pracowników:

Przepis ten ma na celu zagwarantowanie młodocianym pracownikom zatrudnionym w celu przygotowania zawodowego (w formie nauki zawodu oraz przyuczenia do wykonywania określonej pracy) obowiązkowego zwolnienia z obowiązku świadczenia pracy przez pracodawcę – w związku z tym, że począwszy od dnia 12 marca 2020 r. zamknięte są szkoły, do których uczęszczają młodociani zatrudnieni w formie nauki zawodu. Działania te mają na celu ochronę młodzieży przed zagrożeniem spowodowanym zwiększeniem liczby zachorowań wywołanych koronawirusem.

Zaproponowany przepis zobowiązuje pracodawcę do zwolnienia młodocianego pracownika z obowiązku świadczenia pracy w okresie czasowego ograniczenia funkcjonowania jednostek systemu oświaty. Niemniej konieczne jest zwrócenie uwagi, że przepis ten nie zakazuje pracodawcy wypłaty wynagrodzenia w okresie nie świadczenia pracy – pracodawca zawsze może to zrobić, gdyż takie działanie (niezależnie od tego czy pracodawca wypłaci pracownikowi tylko kwotę podlegającą refundacji, czy wyższą, jeżeli taka kwota wynagrodzenia wynika z umowy o pracę) będzie rozpatrywane jako bardziej korzystne dla pracownika, a na takie działania zezwalają przepisy prawa pracy.

Natomiast w przypadku gdy pracodawca, któremu przyznana została refundacja wynagrodzenia młodocianego pracownika, zdecyduje się na wypłatę młodocianemu wynagrodzenia za okres nie

świadczenia pracy, wynagrodzenie to zostanie mu zrefundowane na podstawie obowiązującej umowy refundacyjnej w wysokości wynikającej z tej umowy.

W celu dostosowania regulacji zawartych w zaproponowanym przepisie do rozwiązań przyjętych w zakresie jednostek systemu oświaty, mając na względzie ochronę zdrowia młodzieży zatrudnionej w formie nauki zawodu, zmienianemu przepisowi nadana została wsteczna moc obowiązująca.

2.24. Zmiany w zakresie Funduszu Gwarantowanych Świadczeń Pracowniczych:

Celem tej regulacji jest przeciwdziałanie bezrobociu poprzez ochronę istniejących miejsc pracy. Proponuje się przepisy umożliwiające zastosowanie instrumentów pozwalających na wsparcie przedsiębiorcy będącego pracodawcą ze środków Funduszu Gwarantowanych Świadczeń Pracowniczych (FGŚP), w okresie wprowadzonego przez pracodawcę przestoju ekonomicznego lub obniżonego wymiaru czasu pracy, w przypadku wystąpienia spadku obrotów gospodarczych w następstwie wystąpienia COVID-19. Spadki te dotyczą sprzedaży towarów lub usług, w ujęciu ilościowym lub wartościowym, nie mniej niż o 15%, obliczone jako stosunek łącznych obrotów w ciągu 2 kolejnych miesięcy w okresie od stycznia 2020 r. do łącznych obrotów z analogicznych 2 miesięcy z roku ubiegłego, albo nie mniej niż o 25% obliczony jako stosunek obrotów z dowolnie wskazanego miesiąca kalendarzowego, przypadającego po dniu 1 stycznia 2020 r. do dnia poprzedzającego dzień złożenia wniosku o przyznanie świadczeń, w porównaniu do obrotów z miesiąca poprzedniego.

Okres dokumentowania obrotów w celu wykazania spadku ulega skróceniu do dwóch miesięcy albo miesiąca zamiast obecnie obowiązujących sześciu.

Poprzez świadczenia przewidziane w tej regulacji należy rozumieć częściowe zaspokojenie wynagrodzenia za czas przestoju ekonomicznego w wysokości 50% minimalnego wynagrodzenia lub częściowe zaspokojenie wynagrodzenia w okresie obniżonego wymiaru czasu pracy do wysokości 40 % przeciętnego wynagrodzenia. Ponadto pracodawca otrzyma środki na opłacanie składek na ubezpieczenie społeczne pracowników należnych od pracodawcy od przyznanych świadczeń.

2.25. Zmiany dotyczące zespołów ds. orzekania o niepełnosprawności:

Wprowadzona regulacja zakłada wydłużenie terminu ważności orzeczeń o niepełnosprawności albo orzeczeń o stopniu niepełnosprawności, których ważność upływa przed dniem wejścia w życie ustawy o szczególnych rozwiązaniach związanych z zapobieganiem, przeciwdziałaniem i zwalczaniem COVID-19, innych chorób zakaźnych oraz wywołanych nimi sytuacji kryzysowych i w związku z upływem terminu ich ważności osoba wystąpiła z wnioskiem o wydanie kolejnego orzeczenia ponownie ustalającego niepełnosprawność albo stopień niepełnosprawności. Wprowadzona regulacja obejmuje w tym przypadku sprawy wszczęte a niezakończone wydaniem orzeczenia potwierdzającego niepełnosprawność wyłącznie z powodu wprowadzonego stanu epidemicznego jak i stanu epidemii. Wydłużeniu ulega również ważność orzeczeń o niepełnosprawności i stopniu niepełnosprawności, których termin ważności upływa w terminie od dnia wejścia w życie ustawy o szczególnych

rozwiązaniach związanych z zapobieganiem, przeciwdziałaniem i zwalczaniem COVID-19, innych chorób zakaźnych. Wydłużenie ważności tej grupy orzeczeń nie jest warunkowane złożeniem wniosku o wydanie ponownych orzeczeń ustalających niepełnosprawność albo stopień niepełnosprawności z powodu wystąpienia sytuacji zagrożenia rozprzestrzeniania się zakażeń wirusem COVID-19. Maksymalny termin ważności wydłużonych orzeczeń upływa w terminie do 60 dnia od dnia odwołania stanu zagrożenia epidemicznego lub stanu epidemii, jednak nie dłużej niż do dnia wydania nowego orzeczenia o niepełnosprawności albo orzeczenia o stopniu niepełnosprawności.

Analogicznemu wydłużeniu podlega ważność kart parkingowych, wydanych zarówno dla osób niepełnosprawnych, jak i placówek zajmujących się opieką nad tymi osobami.

W przypadku w którym osoba wnioskująca o wydanie orzeczenia nie uzyska orzeczenia jako dokumentu potwierdzającego jej niepełnosprawność, traci prawo do wielu ulg, uprawnień i świadczeń pieniężnych, nie będzie mogła również korzystać z różnych form rehabilitacji. Przerwanie ciągłości procesu orzekania oraz znaczny okres oczekiwania na wydanie orzeczenia może wywołać wiele negatywnych skutków dla osób niepełnosprawnych jak i pracodawców.

Powiatowe zespoły do spraw orzekania o niepełnosprawności (jako pierwsza instancja) oraz wojewódzkie zespoły do spraw orzekania o niepełnosprawności (jako druga instancja) wydają orzeczenia o niepełnosprawności, stopniu niepełnosprawności oraz orzeczenia o wskazaniach do ulg i uprawnień. Wydanie przez zespół do spraw orzekania o niepełnosprawności orzeczenia ustalającego niepełnosprawność albo stopień niepełnosprawności oraz związanych z nim wskazań następuje po przeprowadzeniu przez skład orzekający postępowania obejmującego badanie lekarskie oraz wywiad sporządzony przez co najmniej jednego specjalistę (spośród: psychologa, pedagoga, pracownika socjalnego albo doradcy zawodowego) co do zasady po osobistym stawiennictwie osoby orzekanej w zespole. Szacuje się, że organy orzecznicze wydają miesięcznie łącznie ok. 60 tys. orzeczeń potwierdzających niepełnosprawność.

Orzeczenie o zaliczeniu osoby do osób niepełnosprawnych potwierdza samą niepełnosprawność, wskazuje również formy rehabilitacji zawodowej i społecznej z jakich osoba, która uzyskała status osoby niepełnosprawnej może korzystać oraz warunkuje prawo do korzystania z wielu ulg i uprawnień przyznanych na podstawie odrębnych przepisów.

Orzeczenie pozwala korzystać z szeregu form pomocy i uprawnień, do których należą:

- a) w zakresie rehabilitacji zawodowej i zatrudnienia m.in.:
 - możliwość uzyskania odpowiedniego zatrudnienia (w tym w zakładach aktywności zawodowej i zakładach pracy chronionej),
 - możliwość uczestnictwa w szkoleniach (w tym specjalistycznych),

- możliwość korzystania ze ściśle określonych przywilejów pracowniczych, tj. prawa do dodatkowego urlopu wypoczynkowego, dłuższej przerwy w pracy, krótszego wymiaru czasu pracy,
- b) w zakresie rehabilitacji społecznej m.in.:
 - możliwość uczestnictwa w terapii zajęciowej realizowanej w warsztatach terapii zajęciowej oraz możliwość uczestnictwa w turnusach rehabilitacyjnych,
 - dofinansowanie zaopatrzenia w przedmioty ortopedyczne, środki pomocnicze oraz pomoce techniczne, ułatwiające funkcjonowanie danej osoby,
- c) ulgi w podatkach, zniżki w komunikacji, zwolnienia z opłat radiowo-telewizyjnych (abonamentu),
- d) usługi socjalne, opiekuńcze, terapeutyczne i rehabilitacyjne świadczone przez instytucje pomocy społecznej, organizacje pozarządowe oraz inne placówki,
- e) uprawnienia do świadczeń rodzinnych: dodatków do zasiłku rodzinnego związanych z niepełnosprawnością, świadczeń opiekuńczych, w tym świadczenie pielęgnacyjne, zasiłku pielęgnacyjnego, specjalnego zasiłku opiekuńczego,
- f) uprawnienia do świadczeń z pomocy społecznej (m.in. zasiłek stały, zasiłek okresowy).

Konieczność sprawnego niezakłóconego orzekania o stopniu niepełnosprawności ma kluczowe znaczenie dla pracodawców zatrudniających osoby niepełnosprawne.

Konsekwencją braku ważnego orzeczenia potwierdzającego niepełnosprawność będzie też niemożność uzyskiwania przez pracodawcę wsparcia w postaci miesięcznego dofinansowania do wynagrodzenia pracowników niepełnosprawnych.

Ponadto, posiadanie przez pracowników ważnego orzeczenia o stopniu niepełnosprawności jest niezwykle istotne dla pracodawców posiadających statusy zakładów pracy chronionej lub zakładów aktywności zawodowej. Uzyskanie decyzji w sprawie statusu jest uzależnione m.in. od osiągnięcia określonych wskaźników zatrudnienia osób niepełnosprawnych. Pozbawienie pracodawców statusów zakładów pracy chronionej i zakładów aktywności zawodowej oznaczać będzie z kolei utratę uprawnień do ulg w podatkach i opłatach cywilno-prawnych.

Konieczność wykazywania określonych wskaźników zatrudnienia osób niepełnosprawnych jest istotna także dla pracodawców pobierających miesięczne dofinansowanie do wynagrodzenia. Jeżeli pracodawca zatrudnia powyżej 25 pracowników w przeliczeniu na pełne etaty i nie osiąga wskaźnika zatrudnienia osób niepełnosprawnych w wysokości 6%, jest wyłączony od możliwości pobierania tej pomocy.

W przypadku płatników wpłat na Państwowy Fundusz Rehabilitacji Osób Niepełnoprawnych brak ważnych orzeczeń potwierdzających niepełnosprawność pracowników oznaczać będzie albo powstanie obowiązku wpłat albo większą kwotę tych wpłat.

W przypadku osób, które są uczestnikami programów aktywizacji społecznej i zawodowej finansowanych ze środków Państwowego Funduszu Rehabilitacji Osób Niepełnoprawnych na podstawie art. 36 i art. 47 ustawy o rehabilitacji zawodowej i społecznej oraz zatrudnianiu osób niepełnosprawnych lub ze środków Europejskiego Funduszu Społecznego w ramach RPO oraz PO WER i jednocześnie wystąpiły o wydanie kolejnego orzeczenia, w trakcie swojego uczestnictwa w projekcie, konsekwencją znaczącego odroczenia w czasie możliwości uzyskania decyzji jest utrata statusu beneficjenta programu. Dla realizatorów projektów, którymi w znaczącej większości są organizacje pozarządowe, sytuacja taka oznacza konieczność zwrotów środków przeznaczonych na wsparcie osoby, która nie uzyskała kolejnego orzeczenia w okresie realizacji projektu, uznanych za wydatek niekwalifikowalny.

Jednym z powodów udzielenia wsparcia z zakresu pomocy społecznej jest niepełnosprawność (art. 7 pkt 5 ustawy o pomocy społecznej). Jednocześnie na gruncie ustawy o pomocy społecznej legitymowanie się znacznym lub umiarkowanym stopniem niepełnosprawności w rozumieniu przepisów o rehabilitacji zawodowej i społecznej oraz zatrudnianiu osób niepełnosprawnych uznawane jest za całkowitą niezdolność to pracy, która poza koniecznością spełniania określonego kryterium dochodowego, jest przesłanką do przyznania zasiłku stałego. Zgodnie z praktyką ośrodków pomocy społecznej, świadczenia z pomocy społecznej (w tym prawo do zasiłku stałego) jest uwarunkowane terminem ważności orzeczenia o znacznym, czy umiarkowanym stopniu niepełnosprawności. Jeśli w związku z działaniami mającymi na celu przeciwdziałanie COVID-19 zostały wprowadzone przepisy mające na celu przedłużenie czasowe ważności powyżej wskazanych orzeczeń, niezbędnym wydaje się także wprowadzenie regulacji wprost wskazujących sposób postępowania ze świadczeniami przyznanymi z pomocy społecznej w związku z tymi orzeczeniami o niepełnosprawności. Proponuje się, aby w takim przypadku była wydawana decyzja zmieniająca bez konieczności przeprowadzenia rodzinnego wywiadu środowiskowego lub jego aktualizacji. Przedłużenie czasu, na który została przyznana pomoc, nie oznacza jednak automatycznie braku możliwości zmiany decyzji z powodów, o których mowa w art. 106 ust. 5 ustawy o pomocy społecznej. Dotyczy to np. przypadku, gdy osoba lub rodzina na skutek zmiany sytuacji faktycznej (w tym zmiany sytuacji dochodowej) utraci prawo do powyżej wskazanych świadczeń.

2.26. Zmiany w zakresie handlu w niedzielę:

Celem zmiany jest zapewnienie placówkom handlowym możliwości sprawnego przyjmowania towarów dostarczanych do tych placówek, tj. rozładowywania, przyjmowania i ekspozycji towarów (na półkach sklepowych), aby były one powszechnie dostępne dla obywateli.

Czasowa rezygnacja z obowiązywania zakazu wykonywania czynności związanych z handlem polegających na rozładowywaniu, przyjmowaniu i ekspozycji towaru pierwszej potrzeby oraz powierzania pracownikowi lub zatrudnionemu wykonywania takich czynności, nie niesie za sobą żadnych kosztów zarówno dla sektora jednostek finansów publicznych jak i dla przedsiębiorców. Korzystanie z możliwości dostarczania towarów w (pozaświąteczne) niedziele nie będzie bowiem obligatoryjne dla przedsiębiorców. Ewentualny koszt po stronie przedsiębiorców może wynikać z konieczności dokonania dodatkowych czynności administracyjnych zw. z dostosowaniem grafików pracy, jednak w związku z tym, że projektowane rozwiązanie oznacza większą elastyczność w prowadzeniu wskazanych czynności, koszt ten należy ocenić jako marginalny.

2.27. Zmiany mające na celu przesunięcie terminu wnoszenia opłat z tytułu użytkowania wieczystego oraz opłat z tytułu przekształcenia prawa użytkowania wieczystego w prawo własności:

Projektowany przepis w 2020 r. umożliwi wnoszenie opłat z tytułu użytkowania wieczystego do dnia 30 czerwca 2020 r. Celem wprowadzanych zmian jest uniknięcie sytuacji, w której wobec zbliżającego się terminu wnoszenia opłat, doszłoby do wzmożonego napływu interesantów do urzędów przyjmujących opłaty, chcących dopełnić formalności w związku z ich wniesieniem.

2.28. Zmiany w zakresie umów o imprezę turystyczną:

W związku z ogłoszeniem światowej pandemii koronawirusa termin rozwiązania bądź odstąpienia od umowy o imprezę turystyczną, o którym mowa w art. 47 ust. 4 oraz art. 47 ust. 5 pkt 2, jest skuteczny z mocy prawa po upływie 180 dni. Dotyczy to umów rozwiązanych w bezpośrednim związku z wybuchem epidemii wirusa SARS-CoV-2. Takie rozwiązanie powstrzyma w najbliższych dniach i tygodniach lawinowe ogłaszanie niewypłacalności przez organizatorów turystyki, a tym samym pozwoli to uniknąć setek tysięcy poszkodowanych klientów. Wiele umów zostanie przeniesionych na przyszłe terminy, a w konsekwencji ma szansę ochronić większość organizatorów turystyki, przesunąć ewentualne niewypłacalności i rozłożyć je w czasie. Rozwiązanie to da możliwości na zorganizowanie odpowiednich kredytów pomostowych czy skorzystanie ze specjalnej pomocy państwa w celu zapewnienia płynności branży turystycznej. Alternatywnie klient może skorzystać z propozycji organizatora turystyki do otrzymania vouchera na realizację imprezy turystycznej w przyszłości, w ciągu roku od dnia, w którym miała się odbyć. Niezbędną przesłanką w tym zakresie będzie zgoda podróżnego w zakresie otrzymania odpowiedniego vouchera. Przyjęcie przez klienta vouchera nie powoduje rozwiązania umowy z organizatorem turystyki, dlatego środki wpłacone przez klientów będą podlegały ochronie przed niewypłacalnością. Voucher ma umożliwić istotną zmianę warunków umowy między stronami poprzez wskazanie np. nowego miejsca destynacji, czasu odbycia podróży itp. Dodatkowo, wpłacone środki nie będą traktowane jako nowe wpłaty klientów, stąd nie znajdzie zastosowania regulacja dotycząca przedpłat na poczet modyfikacji gwarancji ubezpieczeniowych,

bankowych czy ubezpieczeń na rzecz klientów przez organizatorów turystyki. Vouchery dla klientów będą więc w pełni chronione i umożliwią sprawne przekładanie imprez turystycznych na korzystniejszych warunkach.

2.29. Zmiany co do opłat audiowizualnych i abonamentowych:

Zmiany mają na celu odciążenie przedsiębiorców z opłat audiowizualnych i abonamentowych w związku z rozprzestrzenieniem się koronawirusa. Regulacja dotyczy usługodawców, wśród których obłożenie będzie zdecydowanie niższe niż dotychczas. W szczególności z tego rozwiązania skorzystają usługodawcy z branży gastronomicznej, hotelarskiej czy fryzjerskiej, gdzie przedmiotem jest korzystanie z utworów lub przedmiotów praw pokrewnych, a opłaty te nie są określane jako wprost zależne od faktycznego przychodu lub dochodu tego przedsiębiorcy za świadczenie przez niego usług w danym okresie. Dodatkowo zakłada się, że w tym specyficznym okresie przedsiębiorcy zostaną zwolnieni z opłat abonamentowych za każdy radiodbiornik czy telewizor w miejscu prowadzenia działalności gospodarczej.

2.30. Zmiany dotyczące dofinansowania działalności w zakresie kultury:

Celem projektowanego przepisu jest stworzenie możliwości przyznawania wsparcia finansowego podmiotom, które w okresie obowiązywania stanu zagrożenia epidemicznego lub stanu epidemii nie mogą kontynuować działalności bez naruszenia ograniczeń, zakazów i nakazów, o których mowa w art. 46 ust. 4 ustawy o zapobieganiu oraz zwalczaniu zakażeń i chorób zakaźnych ludzi, ale mogłyby ją kontynuować pod warunkiem zmiany formy upowszechniania tej działalności w taki sposób, by nie naruszała ona ww. ograniczeń, nakazów i zakazów. Przy czym wsparcie finansowe w takim przypadku obejmowałoby dofinansowanie wydatków związanych z koniecznością przystosowania się do zmienianych w stosunku do obecnie wykorzystywanych form upowszechniania tej działalności.

Projektowany przepis zakłada możliwość przeznaczania środków finansowych na szczególny cel jakim jest pomoc dla poszczególnych podmiotów w reakcji na ich trudną zawodową sytuację w okresie obowiązywania stanu zagrożenia epidemicznego. Przy czym, zakłada się, że przeznaczenie środków finansowych na ten cel będzie możliwe zarówno w trakcie trwania stanu zagrożenia epidemicznego lub stanu epidemii jak również w terminie 12 miesięcy od ogłoszenia ich odwołania.

Reguły postępowania umożliwiające sprawne i szybkie przekazywanie wsparcia finansowego dla uprawnionych zgłaszających taką potrzebę, zostaną określone w akcie wykonawczym.

Projektowany przepis określa katalog adresatów wsparcia finansowego, okres w jakim wsparcie finansowe będzie udzielane oraz źródło pochodzenia środków finansowych przeznaczanych na ten cel. Zakłada się, że w okresie obowiązywania stanu zagrożenia epidemicznego lub stanu epidemii oraz w terminie 12 miesięcy po ogłoszeniu jego odwołania, minister właściwy do spraw kultury i ochrony dziedzictwa narodowego może przeznaczać środki budżetu państwa z części, której jest dysponentem, oraz środki Funduszu Promocji Kultury, o którym mowa w art. 87 ust. 1 ustawy o grach hazardowych,

na wsparcie finansowe osób fizycznych, osób prawnych oraz jednostek organizacyjnych nie posiadających osobowości prawnej, w przypadku gdy działalność twórcza lub artystyczna może być kontynuowana w okresie obowiązywania stanu zagrożenia epidemicznego lub stanu epidemii, bez naruszania ograniczeń, zakazów i nakazów, o których mowa w art. 46 ust. 4 ustawy o zapobieganiu oraz zwalczaniu zakażeń i chorób zakaźnych ludzi, w przypadku zmiany formy upowszechniania tej działalności.

Wskazuje się ponadto, że wsparcie finansowe dla podmiotów, których działalność może być kontynuowana w okresie stanu zagrożenia epidemicznego lub stanu epidemii pod warunkiem zmiany formy upowszechniania tej działalności musi mieścić się w katalogu działań objętych mecenatem państwa, tj. dotyczyć:

- podtrzymywania i rozpowszechniania tradycji narodowej i państwowej,
- upowszechniania i promocji twórczości artystycznej,
- upowszechniania i promocji czytelnictwa,
- promocji kultury polskiej za granicą,
- zachowania i waloryzacji dziedzictwa kulturowego, w tym polskiego dziedzictwa kulturowego za granicą,
- ochrony i udostępniania dziedzictwa kulturowego, w tym polskiego dziedzictwa kulturowego za granicą, oraz opieki nad tym dziedzictwem,
- budowy i modernizacji infrastruktury kulturalnej,
- tworzenia warunków do zakupów, ekspozycji i upowszechniania sztuki współczesnej,
- zachowania i upowszechniania tradycji regionalnych i kultury ludowej,
- tworzenia i wdrażania systemów informatycznych w sferze kultury,
- digitalizacji zasobów kultury i dziedzictwa narodowego oraz gromadzenia, przechowywania, udostępniania i ponownego wykorzystywania cyfrowych zasobów kultury i dziedzictwa narodowego,
- edukacji kulturalnej społeczeństwa

lub produkcji audiowizualnej.

Wsparcie finansowe obejmowałoby dofinansowanie wydatków na zmianę formy upowszechniania działalności twórczej lub artystycznej.

W projektowanych przepisach wskazano podmioty, które mogą udzielać ww. wsparcia finansowego. Są nimi minister właściwy do spraw kultury i ochrony dziedzictwa narodowego lub wskazana przez niego

państwowa instytucja kultury. Rozwiązanie przewidujące możliwość włączenia w procedury zmierzające do udzielenia wsparcia finansowego także instytucji kultury ma na celu usprawnienie procesu przekazywania tego wsparcia konkretnym podmiotom. Udzielanie wsparcia będzie się odbywało w ramach specjalnych programów dedykowanych ww. podmiotom.

Projektowany przepis zawiera również upoważnienie dla ministra właściwego do spraw kultury i ochrony dziedzictwa narodowego do wydania rozporządzenia określającego szczegółowe warunki uzyskiwania wsparcia finansowego, w tym maksymalną wysokość tego wsparcia, dane objęte wnioskiem, tryb składania wniosków oraz przekazywania środków, przy uwzględnieniu okresu, przez który obowiązuje stan zagrożenia epidemicznego lub stan epidemii, zakresu ograniczeń, zakazów i nakazów, o których mowa w art. 46 ust. 4 ustawy o zapobieganiu oraz zwalczaniu zakażeń i chorób zakaźnych ludzi, priorytetów społecznych oraz konieczności zapewnienia ciągłości realizacji zadań, na które przeznaczane są środki budżetu państwa z części, której minister właściwy do spraw kultury i ochrony dziedzictwa narodowego jest dysponentem, oraz przedsięwzięć i działań, o których mowa w art. 87 ust. 4 ustawy o grach hazardowych.

2.31. Zmiany w zakresie uzyskania zezwolenia na wykonywanie przewozów regularnych i przewozów regularnych specjalnych:

Branża transportowa jest jedną z pierwszych, która odczuła skutki wywołane zagrożeniem rozprzestrzeniania się COVID-19. W ostatnim czasie przedsiębiorstwa transportowe, zwłaszcza zajmujące się transportem osób, notują drastyczny spadek zamówień na świadczone przez nich usługi transportowe. Odwołanie imprez masowych, malejący ruch turystyczny (odwołane wycieczki, wycieczki szkolne, pielgrzymki), a także zmniejszająca się liczba osób podróżujących zarówno w kraju, jak i za granicę, powodują znaczne straty finansowe wśród przewoźników drogowych wykonujących przewozy regularne, tj. publiczne przewozy osób i ich bagażu w określonych odstępach czasu i określonymi trasami oraz przewozy regularne specjalne, tj. niepubliczne przewozy regularne określonej grupy osób, z wyłączeniem innych osób. Duża część wykonywanych przewozów regularnych stała się nierentowna bądź też niemożliwe jest ich wykonywanie zgodnie z rozkładem jazdy i na warunkach określonych w uzyskanym zezwoleniu na wykonywanie tego rodzaju przewozu. Dlatego też powstała konieczność wprowadzenia szczególnych rozwiązań minimalizujących negatywne skutki ekonomiczne dla tego sektora gospodarki.

Mając na uwadze, że wykonywanie przewozu regularnego lub przewozu regularnego specjalnego z naruszeniem warunków określonych w zezwoleniu stanowi naruszenie obowiązków lub warunków przewozu drogowego i zagrożone jest karą pieniężną, zgodnie z art. 92a ust. 1 i załącznikiem nr 3 do ustawy o transporcie drogowym, zasadnym jest wprowadzenie przepisu konstytuującego instytucję odstępstwa od wykonywania przedmiotowych przewozów zgodnie z warunkami określonymi w zezwoleniu, na czas występowania zagrożenia rozprzestrzeniania się zakażeń COVID-19. Zgodnie

z projektowanym przepisem, warunki określone w zezwoleniu na wykonywanie przewozów regularnych i przewozów regularnych specjalnych nie znajdą zastosowania w przypadku:

- konieczności podjęcia czynności związanych z przeciwdziałaniem COVID-19;
- braku rentowności wykonywanych przewozów, będącego skutkiem niezależnych od przedsiębiorcy okoliczności, związanych z przeciwdziałaniem COVID-19.

W związku z czym przewoźnicy drogowi będą mogli zaprzestać wykonywania przewozów na określonych liniach bądź wykonywać je niezgodnie z rozkładem jazdy, jeżeli będzie to uzasadnione przedstawionymi powyżej przesłankami, bez obawy, że nałożona zostanie na nich z tego tytułu kara pieniężna. W takich przypadkach nieprzestrzeganie warunków określonych w zezwoleniu, nie będzie stanowiło także podstawy do odmowy udzielenia zezwolenia na wykonywanie przewozów regularnych lub przewozów regularnych specjalnych, ich zmiany bądź cofnięcia.

2.32. Zmiany w zakresie wywiadu środowiskowego:

Z przyczyn związanych z przeciwdziałaniem COVID-19 w celu ochrony pracowników socjalnych przed narażeniem na zakażenie chorobą zakaźną, a także w celu zapobieżenia rozprzestrzeniania się choroby zakaźnej za pośrednictwem pracownika socjalnego, proponuje się zniesienie obowiązku przeprowadzenia rodzinnego wywiadu środowiskowego przed wydaniem decyzji w sprawie przyznania pomocy społecznej osobom lub rodzinom jej wymagającym i pozostającym w odosobnieniu ze względu na podejrzenie o zakażenie lub o chorobę zakaźną. Proponuje się, aby ustalenie sytuacji osobistej rodzinnej, dochodowej i majątkowej mogło nastąpić na podstawie rozmowy telefonicznej przeprowadzonej z pracownikiem socjalnym oraz na podstawie dokumentów, o których mowa w art. 107 ust. 5b ustawy o pomocy społecznej, a także ich kopii (w tym elektronicznych kopii uzyskanych od osoby lub rodziny ubiegającej się o pomoc) lub informacji udostępnionych w trybie art. 105 ustawy o pomocy społecznej (tj. na wniosek kierownika ośrodka pomocy społecznej lub dyrektora centrum usług społecznych przez jednostki sektora finansów publicznych, w tym sądy, Policję, Zakład Ubezpieczeń Społecznych, Kasę Rolniczego Ubezpieczenia Społecznego i organy administracji publicznej, a także kuratorów sądowych, pracodawców, podmioty wykonujące działalność leczniczą, przedszkola, szkoły, placówki, szkoły wyższe, organizacje pozarządowe itp.).

Przepis dotyczący możliwości nie przeprowadzania rodzinnego wywiadu środowiskowego będzie miał również zastosowanie przy ustalaniu lub weryfikacji prawa do świadczeń opiekuńczych, o których mowa w ustawie o świadczeniach rodzinnych oraz zasiłku dla opiekuna o którym mowa w ustawie o ustaleniu i wypłacie zasiłku dla opiekuna.

2.33. Zmiany w zakresie podatku od nieruchomości:

Projektowane rozwiązania pozwolą gminom, w ramach ich autonomii podatkowej, wprowadzić rozwiązania w zakresie podatku od nieruchomości, które nakierowane będą na pomoc dla

przedsiębiorców, których płynność finansowa uległa pogorszeniu w związku z ponoszeniem negatywnych konsekwencji ekonomicznych z powodu COVID-19. Rozwiązania te będą miały pozytywny wpływ na ich sytuację ekonomiczną i przyczynią się do poprawy ich płynności finansowej.

Pierwsze z tych rozwiązań umożliwi gminom wprowadzenie za część roku 2020, zwolnienia z podatku od nieruchomości: gruntów, budynków i budowli związanych z prowadzeniem działalności gospodarczej, wskazanym grupom przedsiębiorców, których płynność finansowa uległa pogorszeniu w związku z ponoszeniem negatywnych konsekwencji ekonomicznych z powodu COVID-19.

Drugie z proponowanych rozwiązań umożliwi przedłużenie, w drodze uchwały rady gminy, terminów płatności rat podatku od nieruchomości, płatnych w kwietniu, maju i czerwcu 2020 r. - nie dłużej niż do 30 września tego roku. W przypadku osób fizycznych rozwiązanie to dotyczy będzie raty podatku płatnej do dnia 15 maja, natomiast w przypadku osób prawnych, rat podatku płatnych do: 15 kwietnia, 15 maja i 15 czerwca 2020 r.

2.34. Zmiany w zakresie umów w sprawie zamówień publicznych:

Sytuacja epidemiologiczna spowodowana COVID-19 może wywierać negatywny wpływ na prawidłowe wykonanie umów w sprawie zamówień publicznych. Występujące ograniczenia w dostępie do materiałów niezbędnych do realizacji zamówień, czy też brak wystarczającej liczby pracowników, stanowią jeden z wielu czynników związanych z występowaniem COVID-19 obniżających zdolność wykonawców do prawidłowego spełnienia świadczeń wynikających z umów w sprawie zamówień publicznych. Ewentualne naruszenia przez wykonawców obowiązków umownych, np. w zakresie terminu spełnienia świadczenia, mogą być kwalifikowane przez zamawiających jako niewykonanie lub nienależyte wykonanie umowy. Może to oznaczać przypisywanie wykonawcom odpowiedzialności odszkodowawczej, uprawniającej np. do egzekwowania przewidzianych kar umownych, w sytuacji gdy nieprawidłowe wykonanie umów spowodowane było przez okoliczności związane bezpośrednio z występowaniem COVID-19, a więc niezależnymi i zewnętrznymi wobec wykonawców.

W związku z powyższym projekt ustawy przewiduje:

- możliwość dostosowania treści łączącego strony stosunku prawnego do zmian warunków społeczno-gospodarczych wywołanych przez COVID-19,
- wyłączenie odpowiedzialności zamawiających, w tym zamawiających sektorowych, za odstąpienie od ustalenia i dochodzenia od wykonawców należności (np. kar umownych) lub dokonanie zmiany umowy, na zasadach określonych w projekcie.

Kontynuowanie wykonania umowy o udzielenie zamówienia publicznego w okresie występowania COVID-19 może być uzależnione od odpowiedniej modyfikacji treści łączącego je stosunku prawnego. Dokonanie takiej modyfikacji, po wystąpieniu okoliczności wywołanych COVID-19, ale również zanim dojdzie do naruszenia przez którąkolwiek ze stron umowy pierwotnych warunków wykonania umowy,

pozwole uniknąć potencjalnych sporów na tle odpowiedzialności odszkodowawczej za niewykonanie lub nienależyte wykonanie umowy.

Do podjęcia wspomnianych działań niezbędne jest jednak dysponowanie aktualną wiedzą w zakresie wpływu okoliczności związanych z COVID-19 na proces realizacji konkretnego przedmiotu zamówienia. Dlatego też, projekt ustawy nakłada na każdą ze stron umowy, tj. zarówno wykonawcę, jak i zamawiającego, obowiązek niezwłocznego informowania drugiej strony o wpływie ww. okoliczności na należyte wykonanie umowy, o ile oczywiście taki wpływ wystąpił lub może wystąpić w przyszłości. Sytuacja taka może wystąpić np. gdy strona stwierdzi brak możliwości odebrania przedmiotu zamówienia ze względu na przejściowy brak pracowników. Niezwłoczne poinformowanie drugiej strony stworzy szansę na odpowiednio szybkie podjęcie działań, a przez to zwiększenie ich efektywności. Należy również podkreślić, że powyższy obowiązek informacyjny będzie dotyczył wyłącznie okoliczności, które mają lub mogą mieć w przyszłości wpływ na realizację konkretnego zamówienia. Nie obejmuje on tym samym zdarzeń o charakterze generalnym, powszechnym, co prawda związanych z występowaniem COVID-19, lecz nie oddziałujących negatywnie na proces wykonania danego zamówienia.

Przekazując powyższe informacje, strona umowy nie będzie mogła ograniczyć się wyłącznie do wskazania okoliczności, które w jej ocenie mają lub będą mogły mieć wpływ na należyte wykonanie umowy. Dlatego też, zgodnie z projektem, strona umowy przekazująca stosowne informacje będzie zobowiązana potwierdzić istnienie takiego wpływu. Inaczej mówiąc, będzie zobligowana wykazać istnienie związku pomiędzy okolicznościami wywołanymi COVID-19 a niemożliwością należytego wykonania danej umowy. W tym celu strona umowy będzie mogła posłużyć się oświadczeniami (własnymi lub osób trzecich) lub dokumentami, w tym dokumentami w postaci elektronicznej (np. wiadomością e-mail). W przypadku nieprzedstawienia oświadczeń i dokumentów druga strona umowy nie będzie miała obowiązku wzywania do ich uzupełnienia. Natomiast jeżeli załączone oświadczenia i dokumenty będą niewystarczające do dokonania oceny wpływu okoliczności związanych z COVID-19 na możliwość należytego wykonania umowy, strona umowy zobowiązana do dokonania oceny będzie uprawniona do żądania przedstawienia dodatkowych oświadczeń lub dokumentów. Możliwe będzie również dokonanie samouzupełnienia oświadczeń i dokumentów.

Projekt ustawy przewiduje katalog okoliczności związanych z występowaniem COVID-19, których mogą dotyczyć oświadczenia i dokumenty składane przez stronę umowy. Przedmiotowy katalog nie stanowi wyczerpującego wyliczenia, ujęto w nim jedynie okoliczności, których oddziaływanie na prawidłowość realizacji umów w sprawie zamówień publicznych może mieć charakter powszechny. Strona umowy potwierdzając wpływ sytuacji epidemiologicznej związanej z COVID-19 na jej zdolność wykonania umowy w sprawie zamówienia publicznego będzie mogła zatem powołać się na każdą okoliczność, która w jej ocenie uniemożliwia jej zrealizowanie udzielonego zamówienia publicznego.

Strona umowy po otrzymaniu informacji będzie zobligowana do dokonania, w oparciu o znajdujące się w jej posiadaniu oświadczenia i dokumenty, oceny wpływu wskazanych okoliczności na należyte wykonanie danej umowy o udzielenie zamówienia publicznego. Niedopuszczalne będzie pozostawienie otrzymanych informacji bez rozpatrzenia i przekazania drugiej stronie stosownego stanowiska. Informując drugą stronę umowy o swoim stanowisku strona umowy będzie zobowiązana przedstawić odpowiednie uzasadnienie, w którym w sposób jasny i precyzyjny odniesie się do kwestii wpływu okoliczności związanych z COVID-19 na należyte wykonanie umowy. Wskazane w projekcie ustawy terminy na przekazanie stanowiska mają na celu przeciwdziałać przewlekłości działań podejmowanych przez strony.

Jeżeli zamawiający stwierdzi, że okoliczności związane z wirusem COVID-19 wskazane przez wykonawcę wpływają lub mogą wpłynąć na należyte wykonanie danej umowy, będzie miał możliwość rozpoczęcia dialogu z wykonawcą, w celu uzgodnienia odpowiednich zmian umowy. Decyzja odnośnie rozpoczęcia dialogu powinna być podjęta w oparciu o wszechstronną analizę stanu faktycznego i prawnego danej sprawy. Projektowana regulacja, stwarzając stronom możliwość zmiany warunków wykonania umowy, tak aby dostosować je do aktualnych okoliczności spowodowanych COVID-19, ma w swym założeniu umożliwić kontynuowanie realizacji zamówień publicznych.

W projekcie ustawy przewiduje się, że katalog dopuszczalnych zmian umowy w sprawie zamówienia publicznego będzie miał charakter otwarty. Oznacza to, że strony umowy będą mogły dokonać modyfikacji jej postanowień w zakresie wykraczającym poza granice wskazane w projekcie ustawy, jeżeli pozwoli to na dalszą realizację zamówienia publicznego.

Zgodnie z projektem ustawy zmiana umowy będzie mogła dotyczyć, w szczególności:

- zmiany terminu wykonania umowy lub jej części, lub czasowego zawieszenia wykonania umowy lub jej części. Tym samym w przypadku pojawienia się przejściowych problemów z wykonaniem umowy, które spowodowane będą okolicznościami związanymi z COVID-19 (np. zakłócenia w łańcuchu dostaw, brak wystarczającej liczby pracowników), strony będą uprawnione do ukształtowania na nowo kwestii związanych z momentem zakończenia realizacji przedmiotu zamówienia. Strony umowy będą mogły zawiesić realizację umowy lub jej części, tj. wstrzymać się z działaniami zmierzającymi do wykonania umowy do czasu ustania przyczyn zwieszenia, albo kontynuować realizację umowy lub jej części z uwzględnieniem ograniczeń wynikających z okoliczności spowodowanych COVID-19, z jednoczesnym wydłużeniem terminu wykonania umowy,
- zmiany sposobu wykonania dostawy, usługi lub robót budowlanych. Umożliwi to stronom umowy dostosowanie pierwotnych wymagań odnośnie sposobu realizacji zamówienia do ograniczeń wynikających z występowania COVID-19, np. w przypadku braku dostępu do określonej technologii, sprzętu lub materiałów dopuszczalna będzie realizacja przedmiotu zamówienia

z zastosowaniem innej technologii, sprzętu lub materiałów. Zmiana sposobu realizacji zamówienia będzie mogła mieć charakter terminowy lub bezterminowy,

- zmiany zakresu zamówienia, wraz z jednoczesną odpowiednią zmianą wynagrodzenia. Modyfikacja zakresu zamówienia będzie mogła mieć postać modyfikacji przejściowej, tj. na okres występowania okoliczności związanych z transmisją wirusa COVID-19 (np. w przypadku dostaw, usług ciągłych lub okresowych) lub modyfikacji definitywnej, polegającej na ostatecznym ustaleniu nowego zakresu zamówienia (np. zmniejszenie zakresu jednorazowej dostawy lub usługi). Wprowadzenie zmiany zakresu zamówienia będzie wymagało odpowiedniej zmiany wynagrodzenia.

Strony umowy będą uprawnione do dokonania zmian umowy w sprawie zamówienia publicznego, o ile wzrost wynagrodzenia spowodowany każdą kolejną zmianą nie przekroczy 50% wartości pierwotnej umowy. Ograniczenie to należy rozumieć w ten sposób, że każda poszczególna zmiana umowy nie może powodować wzrostu wynagrodzenia przekraczającego 50% wartości pierwotnej umowy. Strony będą zatem uprawnione do dokonania nawet kilku zmian umowy w sprawie zamówienia publicznego, w wyniku których łączny wzrost wynagrodzenia wykonawcy przekroczył próg 50% wartości pierwotnej umowy, o ile wzrost wynagrodzenia spowodowany poszczególną (tj. indywidualnie rozpatrywaną) zmianą nie przekroczy powyższego progu.

Należy podkreślić, że przygotowane rozwiązania dotyczące zmiany umowy w sprawie zamówienia publicznego są zgodne z dyrektywami unijnymi z zakresu prawa zamówień publicznych, a także ustawą – Prawo zamówień publicznych. Zarówno prawo unijne, jak i implementujące je prawo krajowe, dopuszczają dokonanie zmiany umowy w sprawie zamówienia publicznego, jeżeli zostaną spełnione łącznie przesłanki odnoszące się do nieprzewidywalności okoliczności wywołujących potrzebę dokonania zmiany umowy, jak i określonej wartości dokonywanej zmiany. Propozycje zawarte w projekcie wpisują się zatem, co do zasady, we wspomniane regulacje z zakresu zamówień publicznych, uwzględniają one jednak specyfikę sytuacji społeczno-gospodarczej wywołanej COVID-19, w tym przede wszystkim konieczność podjęcia szybkich i efektywnych działań.

Jeżeli postanowienia umowy w sprawie zamówienia publicznego będą umożliwiały korzystniejsze ukształtowanie sytuacji wykonawcy w stosunku do możliwości wynikających z projektowanych przepisów (np. możliwość szerszej modyfikacji umowy), strony będą uprawnione do ułożenia łączącego je stosunku prawnego w oparciu o wspomniane postanowienia umowy. Celem ustawy nie jest bowiem ograniczanie uprawnień stron wynikających z umowy w sprawie zamówienia publicznego.

W sytuacji gdy umowa w sprawie zamówienia publicznego przewiduje kary umowne lub odszkodowanie z tytułu odpowiedzialności wykonawcy za jej niewykonanie lub za nienależyte wykonanie z powodu określonych okoliczności, zamawiający w stanowisku powinien przedstawić wpływ okoliczności związanych z wystąpieniem COVID-19 oraz dokonanych zmian umowy na zasadność ustalenia i dochodzenia kar umownych lub odszkodowań, lub ich wysokość. Inaczej mówiąc,

zamawiający będzie miał obowiązek poinformowania wykonawcy, czy w jego ocenie okoliczności wskazane przez wykonawcę, a także wprowadzone zmiany umowy, stanowią lub będą mogły stanowić podstawę zwolnienia wykonawcy z odpowiedzialności za niewykonanie lub nienależyte wykonanie umowy. Zamawiający uznając, że istnieją podstawy do stwierdzenia braku odpowiedzialności wykonawcy powinien odstąpić od ustalenia i dochodzenia przewidzianych kar umownych lub odszkodowania. Natomiast w przypadku ustalenia podstaw do przypisania wykonawcy odpowiedzialności za niewykonanie lub nienależyte wykonanie umowy zamawiający powinien rozważyć możliwość obniżenia wysokości kar umownych lub odszkodowania, stosownie do stopnia wpływu okoliczności związanych z COVID-19 na prawidłowość realizacji umowy, a także uwzględniając treści dokonanych zmian umowy.

Zmiana warunków wykonania umowy zawartej między zamawiającym a wykonawcą z uwagi na okoliczności spowodowane wystąpieniem COVID-19, nie powinna pozostawać bez wpływu na podwykonawców i dalszych podwykonawców zamówienia, o ile dotyczy ona części zamówienia powierzonej do wykonania takiemu podwykonawcy lub dalszemu podwykonawcy. Podwykonawcy, którymi często są przedsiębiorcy z sektora MŚP, powinni mieć możliwość co najmniej takiej zmiany umowy łączącej ich z wykonawcą, która odpowiadałaby ustaleniom dokonany wcześniej przez zamawiającego i wykonawcę.

W związku z powyższym w projektowanych przepisach wprost wskazuje się, że w przypadku dokonania zmiany umowy, o której mowa w ust. 1, jeżeli zmiana ta obejmuje część zamówienia powierzoną do wykonania podwykonawcy, wykonawca i podwykonawca obowiązani są do uzgodnienia odpowiedniej zmiany łączącej ich umowy. Ustalona zmiana powinna zapewniać, że warunki wykonania przez podwykonawcę umowy łączącej go z wykonawcą nie będą mniej korzystne niż warunki wykonania umowy zmienionej przez zamawiającego i wykonawcę. Projektowane przepisy przewidują, że analogiczny mechanizm znajdzie zastosowanie również w przypadku umowy zawartej między podwykonawcą a dalszym podwykonawcą.

Jednocześnie, w projektowanych przepisach wprowadzono rozwiązanie zgodnie, z którym wykonawca i podwykonawca, jak i dalszy podwykonawca, po stwierdzeniu, że okoliczności związane z wystąpieniem COVID-19, mogą wpłynąć lub wpływają na należyte wykonanie łączącej ich umowy, będą mogli bez oczekiwania na uzgodnienie warunków zmiany umowy między zamawiającym a wykonawcą, porozumieć się co do odpowiedniej zmiany tej umowy. W przepisie wskazano jedynie przykładowy katalog zmian możliwych do wprowadzenia w umowie łączącej wykonawcę, podwykonawcę i dalszego podwykonawcę.

W projekcie ustawy proponuje się, aby zmiana umowy oraz odstąpienie od ustalenia i dochodzenia należności powstałych w związku z niewykonaniem lub nienależytym wykonaniem umowy w sprawie zamówienia publicznego na skutek wskazanych okoliczności nie stanowiły naruszenia dyscypliny

finansów publicznych. Oznacza to, że zamawiający, który działając w oparciu o przepisy projektowanej ustawy stwierdzi brak odpowiedzialności wykonawcy za niewykonanie lub nienależyte wykonanie, i w konsekwencji odstąpi od dochodzenia ustalonych kar umownych lub odszkodowania, nie będzie odpowiadał za naruszenie dyscypliny finansów publicznych. Podobnie będzie w przypadku dokonania zmiany umowy mającej na celu umożliwienie kontynuowania wykonania umowy. Uznanie, że działania zamawiających podejmowane w oparciu o przepisy projektowanej ustawy nie stanowią naruszenia dyscypliny finansów publicznych będzie stanowiło czynnik stabilizujący ich sytuację prawną. Zamawiający analizując możliwość skorzystania z rozwiązań zaproponowanych w projekcie ustawy będą bowiem posiadali pewność, że podjęte przez nich działania nie pociągną za sobą negatywnych konsekwencji. Powinno to znacząco zwiększyć skłonność zamawiających do korzystania z rozwiązań zawartych w projekcie ustawy.

Projekt ustawy przewiduje również rozwiązania dedykowane zamawiającym nienależącym do sektora finansów publicznych, które umożliwią im podejmowanie działań w oparciu o projektowane przepisy.

Po pierwsze, projekt ustawy przewiduje, że nie popełnia przestępstwa, o którym mowa w art. 296 § 1-4 ustawy – Kodeks karny, ten kto nie ustala lub nie dochodzi od wykonawców należności powstałych w związku z niewykonaniem lub nienależytym wykonaniem umowy w sprawie zamówienia publicznego na skutek okoliczności związanych z COVID-19, lub dokonana zmiany umowy na podstawie projektowanych przepisów. Przyjęcie przedmiotowej regulacji będzie oznaczało, że nie popełni przestępstwa niegospodarności (w związku z czym nie będzie podlegała odpowiedzialności karnej) osoba sprawująca funkcję zarządcą w odniesieniu do osoby fizycznej lub podmiotu kolektywnego, w tym spółek prawa handlowego, będących zamawiającym, która na podstawie informacji oraz dokumentów lub oświadczeń przekazanych przez wykonawcę podejmie decyzję o odstąpieniu od dochodzenia od wykonawcy kar umownych, czy też innego odszkodowania, ewentualnie dokonana ich miarkowania. Powyższe wyłączenie odpowiedzialności karnej będzie dotyczyło również sytuacji związanych ze zmianą umowy w sprawie zamówienia publicznego, o ile została ona dokonana w oparciu o projektowane przepisy.

Po drugie, za szkodę wyrządzoną działaniem lub zaniechaniem sprzecznym z prawem lub postanowieniami umowy spółki, o której mowa w art. 293 § 1 albo art. 483 § 1 ustawy – Kodeks spółek handlowych, nie odpowiada wobec spółki członek zarządu, rady nadzorczej, komisji rewizyjnej oraz likwidator, który nie ustala lub nie dochodzi od wykonawców należności powstałych w związku z niewykonaniem lub nienależytym wykonaniem umowy w sprawie zamówienia publicznego na skutek okoliczności związanych z COVID-19, lub który dokonuje zmiany umowy na podstawie projektowanych przepisów. Z powyższego wynika, że podjęcie przez wskazane osoby decyzji o odstąpieniu przez spółkę będącą zamawiającym od dochodzenia od wykonawcy kar umownych lub odszkodowania, ewentualnie dokonanie ich miarkowania, w związku z okolicznościami wywołanymi COVID-19, nie będzie skutkowało powstaniem po ich stronie ewentualnej odpowiedzialności

odszkodowawczej wobec spółki. Inaczej mówiąc, roszczenia odszkodowawcze spółki kierowane wobec tych osób będą nieuprawnione.

2.35. Zmiana w zakresie zasad pracy pracowników zatrudnionych w infrastrukturze krytycznej:

Proponowane przepisy umożliwiają określonej grupie pracodawców, odpowiadających za elementy infrastruktury krytycznej oraz stacje paliw, w przypadku ogłoszenia stanu zagrożenia epidemicznego lub stanu epidemii dokonywania określonych czynności z zakresu prawa pracy, umożliwiających nieprzerwane działanie przedsiębiorstw będących częścią wspomnianej infrastruktury. Jest to niezbędne ze względu na jej znaczenie dla ciągłości i stabilności struktur państwowych i zapewnienia bezpieczeństwa obywatelom polskiego państwa.

2.36. Zmiany w zakresie społecznego budownictwa czynszowego:

Proponowany przepis wyłącza stosowanie warunku ograniczającego okres spłaty kredytu udzielonego przez Bank Gospodarstwa Krajowego (BGK) w ramach programu wsparcia społecznego budownictwa czynszowego do maksymalnie 30 lat w przypadku okresowego zawieszenia spłaty kredytu przez BGK w związku z kryzysem COVID-19.

Chociaż działalność kredytowa w ramach programu wsparcia społecznego budownictwa czynszowego jest prowadzona w oparciu o własny kapitał BGK, część warunków związanych ze spłatą zobowiązania kredytowego wynika z przepisów ustawy, dając BGK mniejszy zakres rozwiązań wspierających okresowo kredytobiorców niż miałyby to miejsce w przypadku czysto komercyjnej działalności kredytowej BGK. Warunkiem takim jest przepis art. 15b ust. 3 ustawy o niektórych formach popierania budownictwa mieszkaniowego, zgodnie z którym preferencyjny kredyt w ramach programu społecznego budownictwa czynszowego udzielany jest przez BGK na okres nie dłuższy niż 30 lat, przy czym do tak określonego maksymalnego okresu kredytowania wlicza się okres karencji w spłacie kapitału.

Oznacza to, że w przypadku wystąpienia trudności w obsłudze kredytu, z uwagi na okresowe obniżenie lub utratę dochodów gospodarstwa domowego części najemców lokali mieszkalnych wybudowanych w ramach programu społecznego budownictwa czynszowego, w okresie kryzysu spowodowanego COVID-19, możliwość okresowego zawieszenia spłaty kredytu jako przejściowej formy wsparcia jest ograniczona. Aby rozwiązanie to było neutralne dla lokatorów mieszkań (w czynszu zawarte są środki na spłatę kredytu BGK), okresowe zawieszenie spłaty kredytu powinno skutkować odpowiednim przedłużeniem okresu spłaty zobowiązania kredytowego, tj. nie powodować wzrostu rat kapitałowo-odsetkowych z tytułu skrócenia okresu kredytowania. W przypadku kredytów udzielanych w programie społecznego budownictwa czynszowego co do zasady na 30 lat warunek ten nie będzie mógł jednak zostać zapewniony bez odpowiedniego wyłączenia zakresu stosowania ograniczenia wskazanego w art. 15b ust. 3 wspomnianej ustawy.

2.37. Zmiany w zakresie zezwoleń dla cudzoziemców:

Proponuje się wydłużenie terminu składania wniosków o udzielenie zezwoleń pobytowych, przedłużenie wizy oraz przedłużenie pobytu w ramach ruchu bezwizowego, jeżeli ten wypadałby w okresie stanu zagrożenia epidemicznego ogłoszonego w związku z zakażeniami wirusem SARS-CoV-2 lub w przypadku, gdyby doszło do ogłoszenia stanu epidemii, w okresie tego stanu. Zgodnie z przepisami ustawy o cudzoziemcach, cudzoziemiec ubiegający się o zezwolenia na pobyt czasowy, zezwolenie na pobyt stały, zezwolenie na pobyt rezydenta długoterminowego UE oraz przedłużenie wizy lub okresu pobytu w ramach ruchu bezwizowego jest obowiązany wystąpić ze stosownym wnioskiem osobiście, nie później niż w ostatnim dniu jego legalnego pobytu na terytorium Rzeczypospolitej Polskiej. Jeżeli wniosek o udzielenie zezwolenia pobytowego nie zostanie złożony przez cudzoziemca osobiście, wojewoda wzywa go do osobistego stawiennictwa w terminie nie krótszym niż 7 dni pod rygorem pozostawienia wniosku bez rozpoznania. Wymóg osobistego stawiennictwa cudzoziemca przy składaniu wniosku o udzielenie zezwolenia pobytowego wynika z konieczności pobrania od niego odcisków linii papilarnych. Dodatkowo jeżeli opisany wyżej termin zostanie zachowany pracownik urzędu wojewódzkiego umieszcza w dokumencie podróży cudzoziemca odcisk stempla potwierdzającego złożenie ww. wniosków, a pobyt cudzoziemca na terytorium Polski jest legalny od dnia złożenia wniosku do dnia zakończenia postępowania w sprawie legalizacji pobytu. W sytuacji zawieszenia przez urzędy wojewódzkie przyjęć interesantów w związku z wprowadzeniem stanu zagrożenia epidemicznego, cudzoziemcy będą mieli znaczące trudności w zachowaniu terminu na złożenie ww. wniosków (wobec wprowadzanych przez Poczta Polska S.A. ograniczeń w obsłudze klientów) i co się z tym wiąże nie będą mogli korzystać z przywileju legalnego pobytu w czasie postępowania w sprawie legalizacji pobytu. Analogiczna sytuacja dotyczy terminów na składanie wniosków o udzielenie zezwolenia na pobyt czasowy składanych przez tzw. jednostki przyjmujące, w szczególnych przypadkach, tj. w przypadku wniosku o udzielenie kolejnego zezwolenia na pobyt czasowy w celu wykonywania pracy w ramach przeniesienia wewnątrz przedsiębiorstwa (art. 139l ust. 1) oraz w przypadku wniosku o udzielenie zezwolenia na pobyt czasowy w celu mobilności długoterminowej pracownika kadry kierowniczej, specjalisty lub pracownika odbywającego staż, w ramach przeniesienia wewnątrz przedsiębiorstwa (art. 139t ust. 1). W ust. 2 art. 15d zaproponowano, aby pobyt cudzoziemców w czasie przedłużonego terminu do złożenia wniosku uznawany był za legalny pod warunkiem, że cudzoziemiec w terminie 30 dni od dnia następującego po dniu odwołania zagrożenia epidemicznego złoży odpowiedni wniosek. W ocenie projektodawcy jest to termin wystarczająco długi, aby wszyscy zainteresowani skorzystaniem z tego szczególnego rozwiązania, mieli w istocie taką możliwość. W sytuacji, gdyby hipotetycznie został wprowadzony stan epidemii, projektowane rozwiązanie jest analogiczne, albowiem w przypadku, jeżeli termin na złożenie wniosku będzie wypadał w okresie stanu epidemii ogłoszonego w związku z zakażeniami wirusem SARS-CoV-2, zostanie on z mocy prawa przedłużony do 30-tego dnia następującego po odwołaniu tego stanu, z tym

jednak zastrzeżeniem, że gdyby po okresie stanu epidemii obowiązywał jeszcze ponownie stan zagrożenia epidemicznego, to wówczas termin ulegnie przedłużeniu do 30-tego dnia od dnia odwołania tego właśnie stanu (jako zdarzenia późniejszego). Poprzez odesłanie do odpowiedniego stosowania ust. 1 i 2 projektodawca dąży do tego, żeby również termin na złożenie przez cudzoziemca wniosku o udzielenie zezwolenia na pobyt stały, zezwolenia na pobyt rezydenta długoterminowego Unii Europejskiej, o przedłużenie wizy oraz przedłużenie pobytu w ramach ruchu bezwizowego uległ stosownemu przedłużeniu, jak również, aby takiemu przedłużeniu uległy terminy na składanie wniosków o udzielenie zezwolenia na pobyt czasowy przez tzw. jednostkę przyjmującą.

2.38. Zmiana w zakresie opłaty prolongacyjnej w podatkach:

W związku z rozprzestrzenianiem się zakażeń wirusem SARS-CoV-2 istnieje konieczność wprowadzenia szczególnego rozwiązania, które ułatwi wywiązanie się przez podatników i płatników oraz inne podmioty (inkasentów, następców prawnych oraz osoby trzecie) z decyzji ratalnych i odroczeniowych dotyczących podatków stanowiących dochód budżetu państwa.

Aktualnie art. 57 § 1 ustawy – Ordynacja podatkowa obliguje organ podatkowy do ustalenia w decyzji ulgowej wydanej na podstawie art. 67a § 1 pkt 1 lub 2, dotyczącej podatków stanowiących dochód budżetu państwa, opłaty prolongacyjnej od kwoty podatku lub zaległości. Powołany przepis stosuje się również do odroczonej lub rozłożonej na raty należności płatników, inkasentów, następców prawnych oraz osób trzecich. Stawka opłaty prolongacyjnej jest równa obniżonej stawce odsetek za zwłokę, co stanowi 50% podstawowej stawki odsetek za zwłokę. Dla zobowiązań stanowiących dochód jednostki samorządu terytorialnego opłata prolongacyjna może zostać wprowadzona przez organ stanowiący właściwej jednostki samorządu w drodze uchwały (art. 57 § 7 Ordynacji podatkowej).

W projektowanym przepisie zaproponowano regulację, dzięki której z tytułu rozłożenia na raty lub odroczenia terminu płatności podatków i zaległości podatkowych stanowiących dochód budżetu państwa opłata prolongacyjna nie będzie naliczana. Rezygnacja z ustalenia opłaty prolongacyjnej zwiększy realne szanse na uregulowanie przez podatników, płatników oraz inne podmioty (inkasentów, następców prawnych oraz osoby trzecie) odroczonej i rozłożonej na raty należności podatkowych.

2.39. Zmiana w zakresie opłaty prolongacyjnej w składkach ZUS:

Projektowany przepis przewiduje, że przedsiębiorcy którzy mają trudności w opłaceniu należności z tytułu składek należnych za okres od stycznia 2020 r. do poboru których zobowiązany jest Zakład Ubezpieczeń Społecznych, w przypadku zawarcia umowy o odroczenie terminu płatności składek lub umowy o rozłożenie należności na raty, będą zwolnieni z konieczności uiszczania opłaty prolongacyjnej.

W przypadku zawarcia takiego typu umów nie nalicza się odsetek za zwłokę począwszy od następnego dnia po dniu wpływu wniosku o udzielenie tych ulg. Projektowany przepis wprowadza dodatkowo zwolnienie z opłacania opłaty prolongacyjnej, która była naliczana w miejsce odsetek za zwłokę.

2.40. Zmiany w zakresie orzecznictwa o niezdolności do pracy:

Proponowane regulacje zakładają wydłużenie terminu ważności orzeczeń o częściowej niezdolności do pracy, o całkowitej niezdolności do pracy, o całkowitej niezdolności do pracy i niezdolności do samodzielnej egzystencji, o niezdolności do samodzielnej egzystencji, o okolicznościach uzasadniających ustalenie uprawnień do świadczenia rehabilitacyjnego, wydanych przez lekarzy orzeczników i komisje lekarskie Zakładu Ubezpieczeń Społecznych na czas określony, stanowiących podstawę do przyznania świadczenia, których ważność upływa w terminie do 30 dni od dnia wejścia w życie specustawy. Nowe przepisy normują również w analogiczny sposób sytuację osób, których wnioski o świadczenie, uzależnione od wydania orzeczenia odpowiednio o niezdolności do pracy, o niezdolności do samodzielnej egzystencji, o okolicznościach uzasadniających ustalenie uprawnień do świadczenia rehabilitacyjnego zostały złożone do Zakładu Ubezpieczeń Społecznych i przed dniem wejścia w życie specustawy orzeczenie nie zostało wydane.

W konsekwencji tej regulacji o czasowym przedłużeniu ważności orzeczeń możliwe będzie przedłużenie uprawnień i wypłata świadczeń, do których prawo przyznawane jest na podstawie orzeczenia wydanego przez lekarza orzecznika (od którego nie wniesiono sprzeciwu lub co do którego nie zgłoszono zarzutu wadliwości) albo orzeczenia komisji lekarskiej Zakładu Ubezpieczeń Społecznych. Odpowiedniemu wydłużeniu ulegnie również termin ważności książki inwalidy wojennego (wojskowego), legitymacji osoby represjonowanej oraz legitymacji emeryta-rencisty, wydanej przed dniem wejścia w życie specustawy, jeżeli w dokumencie tym określono termin jego ważności.

2.41. Zmiany w zakresie przedłużenia wiz krajowych i kart pobytu:

Wprowadzenie regulacji prawnej wynika z konieczności zachowania ciągłości stosunków prawnych w zakresie legalizacji pobytu cudzoziemców na terytorium Rzeczypospolitej Polskiej. Zgodnie z art. 85 ust. 1 i art. 86 ustawy o cudzoziemcach, cudzoziemiec, który zamierza przedłużyć okres swojego pobytu na podstawie wizej krajowej, składa, nie później niż w dniu upływu okresu jego legalnego pobytu na terytorium Rzeczypospolitej Polskiej, wypełniony formularz wniosku o przedłużenie wizej. W przypadku, kiedy cudzoziemiec nie zachowa przewidzianego przepisami terminu, odmawia się wszczęcia postępowania w sprawie przedłużenia tej wizej. Zgodnie natomiast z art. 105 ust. 1 ustawy o cudzoziemcach cudzoziemcy są obowiązani złożyć wniosek o udzielenie mu zezwolenia na pobyt czasowy osobiście do właściwego ze względu na miejsce pobytu wojewody, nie później niż w ostatnim dniu jego legalnego pobytu na terytorium Rzeczypospolitej Polskiej. Jeżeli wniosek o udzielenie zezwolenia na pobyt czasowy nie został złożony przez cudzoziemca osobiście, wojewoda wzywa go do osobistego stawiennictwa w terminie nie krótszym niż 7 dni pod rygorem pozostawienia wniosku bez rozpoznania. W sytuacji zawieszenia przez urzędy wojewódzkie w dniu 16 marca 2020 r. przyjęć interesantów w związku z sytuacją epidemiologiczną (wprowadzeniem stanu zagrożenia

epidemicznego) cudzoziemcy, nie będą mogli dochować terminu na złożenie ww. wniosków i co się z tym wiąże nie będą mogli zalegalizować swojego pobytu na terytorium naszego kraju. Zamknięcie wszystkich urzędów wojewódzkich na terytorium Rzeczypospolitej Polskiej w celu ograniczenia ryzyka zakażeń COVID-19, doprowadzi do sytuacji, w której duża liczba cudzoziemców przebywająca dotychczas w Polsce zgodnie z prawem utraci prawo legalnego pobytu w Polsce. W celu przeciwdziałania delegalizacji ich pobytu na terytorium Rzeczypospolitej Polskiej projektodawca zaproponował, aby w sytuacji kiedy ostatni dzień legalnego pobytu cudzoziemca przebywającego w Polsce na podstawie wizy krajowej, okresu pobytu i okres ważności wizy cudzoziemca ulegał przedłużeniu z mocy prawa do upływu 30-tego dnia następującego po dniu odwołania stanu zagrożenia epidemicznego. Powyższe przedłużanie nie będzie wymagało wydania nowej naklejki wizowej, ponieważ wymagałoby to osobistego stawienia się cudzoziemca w urzędzie w celu ich odbioru. Przepis nie będzie dotyczył wiz Schengen, ponieważ sposób ich przedłużania uregulowany jest w prawie Unii Europejskiej (w ramach dorobku Schengen). Jednocześnie proponuje się, aby okres ważności zezwoleń pobytowych o charakterze terminowym, tj. zezwoleń na pobyt czasowy, ulegał przedłużeniu w sposób analogiczny, z analogiczną rezygnacją z wydawania nowych kart pobytu lub wymianą dotychczasowych. Regulacja prawna nie będzie dotyczyła też zezwoleń na pobyt stały i zezwoleń na pobyt rezydenta długoterminowego UE, ponieważ są to zezwolenia o charakterze bezterminowym. Projektowane rozwiązanie prawne zakłada również możliwość hipotetycznego wprowadzenia stanu epidemii w związku z zakażeniami wirusem SARS-CoV-2 i w tym zakresie jest analogiczne. Jeżeli zatem koniec okresu ważności zezwolenia na pobyt czasowy lub koniec okresu pobytu na podstawie wizy krajowej będzie wypadał w okresie stanu epidemii, to zostanie on z mocy prawa wydłużony (w przypadku wizy krajowej – dodatkowo okres ważności samej wizy) do 30-tego dnia następującego po dniu odwołania tego stanu, z tym jednak zastrzeżeniem, że gdyby po okresie stanu epidemii obowiązywał jeszcze ponownie stan zagrożenia epidemicznego, to wówczas termin ulegnie przedłużeniu do 30-tego dnia od dnia odwołania tego właśnie stanu (jako zdarzenia późniejszego).

W ocenie projektodawcy ta propozycja ma charakter komplementarny względem przepisu, na mocy którego wydłużeniu ulegną terminy na składanie wniosków o udzielenie zezwolenia na pobyt czasowy, zezwolenia na pobyt stały oraz zezwolenia na pobyt rezydenta długoterminowego Unii Europejskiej oraz wniosków o przedłużenie wiz i wniosków o przedłużenie pobytu w ramach ruchu bezwizowego. Ta druga regulacja opiera się bowiem na warunku, że cudzoziemiec po odwołaniu okresu zagrożenia epidemicznego złoży odpowiedni wniosek. Wydłużenie z mocy prawa okresów ważności zezwoleń na pobyt czasowy oraz wiz krajowych automatycznie usunie prawdopodobieństwo popadnięcia przez cudzoziemców posiadających te tytuły pobytowe wydane przez organy polskie w nielegalny pobyt, bez względu na ich dalszą aktywność po okresie stanu zagrożenia epidemicznego (czy zdecydują się wystąpić z wnioskiem o nowe zezwolenie pobytowe itd.)

2.42. Zmiany w zakresie najmu powierzchni w obiekcie handlowym:

W rozporządzeniach w sprawie ogłoszenia na obszarze Rzeczypospolitej Polskiej stanu zagrożenia epidemicznego oraz w sprawie ogłoszenia na obszarze Rzeczypospolitej Polskiej stanu epidemii wprowadzono szereg ograniczeń w prowadzeniu działalności. Czasowo zakazano w obiektach handlowych o powierzchni sprzedaży powyżej 2000m² handlu detalicznego najemcom powierzchni handlowej, których przeważająca działalność polega na handlu: wyrobami tekstylnymi, wyrobami odzieżowymi, obuwiem i wyrobami skórzanymi, meblami i sprzętem oświetleniowym, sprzętem radiowo-telewizyjnym lub sprzętem gospodarstwa domowego, artykułami piśmiennymi i księgarskimi, a także prowadzenia działalności gastronomicznej i rozrywkowej.

Ograniczanie działalności w miejscach, w których jednocześnie przebywa wiele osób, jest jednym z zalecanych przez Światową Organizację Zdrowia działań zapobiegających gwałtownemu rozprzestrzenianiu się COVID-19.

Wprowadzenie ww. zakazów i ograniczeń w prowadzeniu działalności ma na celu zapewnienia skutecznego zapobiegania zakażeniom.

W polskim prawie zobowiązań znane są rozwiązania, które pozwalają minimalizować koszty strony, której sytuacja ulega pogorszeniu ze względu na dotyczące ją, a niezależne od jej woli i możliwości, zmiany w dotychczasowym prowadzeniu swojej działalności.

Po pierwsze, ogólną zasadą prawa zobowiązań jest, że strona nie ponosi odpowiedzialności za niewykonanie albo nienależyte wykonanie umowy, jeśli brak wykonania umowy albo jej nieprawidłowe wykonanie jest wynikiem okoliczności, za które nie odpowiada (art. 471 k.c.). Zmiana przepisów prawa lub inny akt władzy, prowadzący np. do zakazania dłużnikowi czynności, mogą wpływać na możliwość realizacji przez niego świadczenia określonego w umowie. Jednakże nawet pomijając założenie, że przypadek ten *ex ante* wyłącza bezprawność zachowania dłużnika, jego odpowiedzialność wyłącza okoliczność siły wyższej.

Co do zasady stan zagrożenia epidemicznego, epidemia lub pandemia, jako zdarzenia związane z siłami przyrody są uznawane za siłę wyższą, w szczególności zaś, gdy zaprzestanie określonej działalności i „utrata” przychodów z tej działalności, są związane z zapobieganiem wzrostowi zakażeń i ochroną społeczeństwa przed narażaniem swojego i ich życia lub zdrowia.

Do drugie, zmiana treści zobowiązania może nastąpić na podstawie klauzuli *rebus sic stantibus*, wyrażonej w art. 357¹ k.c., stanowiącej nie tyle wyjątek, co uzupełnienie zasady *pacta sunt servanda*. Klauzula ta wyraża myśl, że dostosowanie treści zobowiązania do dynamicznie zmieniających się okoliczności może być niezbędna dla zapewnienia wykonania zobowiązania oraz zachowania celu i ekonomicznego sensu umowy.

W konsekwencji, brak możliwości prowadzenia działalności ze względu na wprowadzone zakazy lub nakazy w prowadzeniu działalności przez najemców powierzchni w obiektach handlowych o powierzchni sprzedaży powyżej 2000m² podporządkowanie się przepisom prawa w tym przypadku

może być przejawem siły wyższej wpływającej na możliwość realizacji zobowiązań zarówno przez wynajmującego, jak i najemcę. Oznacza to, że strony umowy nie ponoszą odpowiedzialności za niewykonanie umowy. Przy wyłączeniu odpowiedzialności ocenia się jednak wszystkie okoliczności sprawy wpływające na możliwość wykonania łączącej strony umowy. Okresy te mogą być także, w zależności od okoliczności danej sprawy, uznawane za nadzwyczajną zmianę stosunków między wynajmującym a najemcą, uzasadniającą co najmniej zmianę treści zobowiązania dłużnika albo obu stron.

Wspólnym mianownikiem wszystkich dotychczas znanych regulacji prawnych pozwalających na zmianę zakresu odpowiedzialności dłużnika wynikające z umowy, jest wystąpienie zdarzeń, które nie są objęte typowym ryzykiem kontraktowym, wyznaczonym przez określony rodzaj umowy. Przy czym przy nadzwyczajnej zmianie stosunków nie muszą to być „zdarzenia o charakterze katastroficznym”. Chodzi o zmianę treści stosunku obligacyjnego przy uwzględnieniu elementu słuszności (rozważenie interesów stron i zasad współżycia społecznego), ale także o zmianę czynników natury ekonomicznej, tj. zachowanie względnej, odpowiedniej równowagi pomiędzy świadczeniem niepieniężnym wynajmującego i poziomem należnego mu wynagrodzenia od najemcy (relacja zakresu świadczenia i kosztów wynajmującego i określonego w umowie czynszu).

Zmiana okoliczności wywołana wprowadzeniem zakazu działalności w dużych obiektach handlowych, jako nagła i całkowicie niezależna od stron, uzasadnia znaczące zmniejszenie czynszu w okresie stanu zagrożenia epidemicznego lub stanu epidemii.

Proponuje się określić poprzez przepisy prawa standardową wysokość obniżki wspomnianego czynszu na czas obowiązywania zakazu lub ograniczenia na poziom 90% czynszu ustalonego w umowie. Z jednej strony, obniżka ta uwzględnia fakt, że wynajmujący nie może przeznaczać powierzchni na aktywne wykonywanie określonych rodzajów działalności, lecz przykładowo może przechowywać czy zapewniać ochronę mienia najemcy. Z drugiej zaś strony najemca nie prowadząc działalności nie osiąga żadnych związanych z nią przychodów, co w przypadku przedłużającego się okresu zakazu może negatywnie wpływać na jego płynność finansową (niewypłacalność). Obniżka czynszu ma na celu zapewnienie sprawiedliwego rozłożenia ciężarów między stronami umowy najmu wynikającymi ze stanu zagrożenia epidemicznego lub stanu epidemii.

Zmiana dotyczy wszystkich objętych zakazem prowadzenia działalności wynajmujących powierzchnię w obiektach handlowych, w tym np. lokale czy tzw. wyspy.

Warunkiem obniżenia czynszu jest objęcie najemcy zakazem lub ograniczeniem prowadzenia działalności na podstawie przepisów prawa, a więc m.in. ze względu na przepisy rozporządzenia w sprawie ogłoszenia na obszarze Rzeczypospolitej Polskiej stanu zagrożenia epidemicznego i faktyczne podporządkowanie się temu nakazowi bądź ograniczeniu.

Jeśli wprowadzana reguła obniżki czynszu o 90% dla wynajmującego albo dla najemcy nie będzie adekwatna, będą oni mieli prawo żądać odpowiednio podniesienia albo dalszego obniżenia wysokości czynszu, z uwzględnieniem względów słuszności i zasad współżycia społecznego. Podobnie jak w art. 357¹ ustawy – Kodeks cywilny ustalenie należnej wysokości czynszu w indywidualnych przypadkach będzie należało do sądu.

Natomiast w przypadku, gdy umowa najmu przewiduje korzystniejsze postanowienia dla najemcy, np. zwalnia go całkowicie w tym okresie z obowiązku zapłaty czynszu, najemca ma prawo skorzystać z tych postanowień.

Zakaz lub ograniczenie działalności najemców wynikający z przepisów prawa jest niezależny od woli i należytej staranności najemców, dlatego nie powinien również prowadzić do możliwości pociągnięcia ich do odpowiedzialności odszkodowawczej, w tym przede wszystkim prowadzić do nałożenia na nich kar umownych za niewykonanie lub nienależyte wykonanie zobowiązań niepieniężnych powiązanych z najmem i ze zobowiązaniem płacenia czynszu.

2.43. Zmiany w zakresie elastycznego czasu pracy:

Zaproponowane zmiany polegają na wprowadzeniu dla pracodawców dotkniętych skutkami rozprzestrzeniania się wirusa COVID-19 możliwości:

- ograniczenia nieprzerwanego odpoczynku dobowego do nie mniej niż 8 godzin (w miejsce wymaganych w Kodeksie pracy co najmniej 11 godzin) i nieprzerwanego odpoczynku tygodniowego do nie mniej niż 32 godzin (w miejsce wymaganych w Kodeksie pracy co najmniej 35 godzin);
- zawarcia porozumienia o wprowadzeniu systemu równoważnego czasu pracy, w którym jest dopuszczalne przedłużenie dobowego wymiaru czasu pracy, nie więcej jednak niż do 12 godzin – bez konieczności spełnienia przesłanek do wprowadzenia tego systemu czasu pracy, o których mowa w art. 135 § 1 Kodeksu pracy, w dłuższym okresie rozliczeniowym niż wynikający z art. 135 § 1 Kodeksu pracy, tj. nieprzekraczającym 12 miesięcy (podczas gdy Kodeks pozwala na stosowanie 1-miesięcznego okresu, z możliwością przedłużenia do 12 miesięcy, ale w szczególnym trybie);
- zawarcia porozumienia o stosowaniu mniej korzystnych warunków zatrudnienia pracowników niż wynikające z umów o pracę zawartych z tymi pracownikami, w zakresie i przez czas ustalone w porozumieniu – takie rozwiązanie przewiduje art. 231a k.p., ale dotyczy ono może tylko pracodawcy nieobjętego układem zbiorowym pracy lub zatrudniającego mniej niż 20 pracowników.

Wprowadzane rozwiązania mają na celu umożliwić pracodawcom bardziej elastyczne zasady ustalania pracownikom czasu pracy, a także umożliwić – w porozumieniu ze związkami zawodowymi, działającymi u pracodawców lub z przedstawicielami pracowników, gdy organizacje związkowe u pracodawców nie działają – modyfikację warunków zatrudnienia kształtowanych umowami o pracę pracowników, a tym samym przyczynić się do zachowania miejsc pracy.

2.44. Zmiany w zakresie programu „Rodzina na swoim”:

Obowiązujące zapisy ustawy o finansowym wsparciu rodzin i innych osób w nabywaniu własnego mieszkania dopuszczają możliwość stosowania dopłat do kredytów preferencyjnych przez okres 8 lat od dnia pierwszej spłaty odsetek.

Proponowane zmiany zakładają wydłużenie terminu stosowania dopłat o okres, w którym zostanie zawieszona spłata kredytu preferencyjnego z uwagi na istniejący stan zagrożenia epidemicznego albo stan epidemii przy jednoczesnym utrzymaniu maksymalnego 8-letniego okresu stosowania dopłat.

Ponadto proponowane przepisy zakładają uwzględnienie odsetek skapitalizowanych w okresie zawieszenia kredytu preferencyjnego z uwagi na istniejący stan zagrożenia epidemicznego albo stan epidemii w saldzie naliczania dopłat.

2.45. Zmiany w zakresie zmiany planów finansowych jednostek sektora finansów:

W projektowanym przepisie przewidziano pewne wyłączenia co do wymogów wynikających z przepisów art. 21 ust. 4, 5 i 6, art. 24 ust. 5 i 6, art. 29 ust. 9, 10 i 12, art. 52 ust. 2 pkt 2 ustawy o finansach publicznych dotyczących kwestii zmiany planów finansowych jednostek sektora finansów publicznych: instytucji gospodarki budżetowej, agencji wykonawczych, państwowych funduszy celowych. Zdecydowano, że ze względu na potrzebę zapewnienia możliwie jak największej elastyczności w zakresie gospodarowania środkami publicznymi, mając na uwadze potrzebę sprawnego realizowania zadań związanych z przeciwdziałaniem COVID-19, nie będzie konieczne:

- występowanie do sejmowej komisji właściwej do spraw budżetu o opinię w sprawie zmiany planu finansowego przez jednostki wskazane w projektowanych regulacjach,
- uzyskiwanie zgody Ministra Finansów na dokonywanie zmiany planu finansowego,
- osiągnięcie porozumienia z Ministrem Finansów w zakresie dokonywania zmiany planu finansowego,
- ograniczenie co do możliwości wprowadzania zmian planu finansowego, skutkujących zwiększeniem zobowiązań bądź pogorszeniem planowanego wyniku finansowego,
- ograniczenie co do możliwości wprowadzania zmian planu finansowego, która musi dotyczyć jednocześnie zwiększenia prognozowanych przychodów i odpowiednio kosztów jednostki,
- ograniczenie co do możliwości wprowadzania zmian planu finansowego, których skutkiem mogłoby być zwiększenie dotacji z budżetu państwa.

Konieczne będzie jednak informowanie Ministra Finansów o zmianie planu finansowego, zgodnie z ust. 3.

W celu ograniczenia ciążących na jednostkach obowiązków, związanych z procesem dokonywania zmian w planach finansowych, projektowany przepis pozwala na pewne odstępstwa, zarówno od powinności, jak i ograniczeń wynikających z przepisów ustawy o finansach publicznych (jako ustawy systemowej), jak również z przepisów innych ustaw (szczególnych) np. ustaw tworzących daną jednostkę.

Mając na uwadze powyższe, zaproponowano również dodanie przepisu, zgodnie z którym w celu realizacji zadań związanych z przeciwdziałaniem COVID-19 ujęte w rocznych planach finansowych jednostek sektora finansów publicznych koszty, mimo niespełnienia wymogów określonych w art. 52 ust. 2 pkt 2 ustawy o finansach publicznych oraz innych przepisach regulujących zwiększenie kosztów tych jednostek, mogą ulec zwiększeniu.

2.46. Zmiany w zakresie przyznawania dotacji:

Zgodnie z art. 133 ustawy o finansach publicznych, łączna kwota dotacji przyznanych w kolejnych latach na dofinansowanie inwestycji realizowanej przez jednostkę niezaliczaną do sektora finansów publicznych, o której mowa w art. 132 ust. 2 pkt 4 ustawy o finansach publicznych, ze środków niepochodzących z budżetu Unii Europejskiej, nie może być wyższa niż 50% planowanej wartości kosztorysowej inwestycji, chyba że odrębne ustawy stanowią inaczej. Proponowana zmiana ma na celu modyfikację wysokości możliwego dofinansowania lub finansowania inwestycji do poziomu 100% zamiast 50% planowanej wartości kosztorysowej inwestycji. Co istotne, z przepisów odrębnych może wynikać niższy poziom dofinansowania planowanej wartości kosztorysowej inwestycji aniżeli zaproponowane 100%. Przykładowo, art. 11b ust. 2 ustawy o działalności pożytku i wolontariacie przewiduje możliwość dofinansowania zadania publicznego, o którym mowa w ust. 1 tej ustawy, które ma charakter inwestycyjny. Wówczas, łączna kwota środków przyznanych w kolejnych latach na dofinansowanie inwestycji, ze środków niepochodzących z budżetu Unii Europejskiej, nie może być wyższa niż 80% planowanej wartości kosztorysowej inwestycji. Wskazując na przepisy odrębne, intencją projektodawcy jest, aby w takim przypadku możliwe było udzielenie finansowania lub dofinansowania nawet do 100% - tym samym zastosowania projektowanego ust.1 – a nie zaś limitu dofinansowania wynikającego np. z art. 11b ust. 2 ustawy o działalności pożytku i wolontariacie.

Na podstawie art. 155 ust. 3 ustawy o finansach publicznych, rezerwa ogólna nie może być przeznaczona na zwiększenie wydatków, które zostały zmniejszone w trakcie realizacji budżetu w wyniku przeniesień, dokonanych na podstawie art. 171 ustawy o finansach publicznych. Proponuje się, aby ograniczenia wynikające z niniejszej regulacji nie miały zastosowania w związku z realizacją zadań związanych z przeciwdziałaniem COVID-19.

Zgodnie z art. 170 ust. 1 ustawy o finansach publicznych, zmiany kwot dotacji celowych na zadania zlecone jednostkom samorządu terytorialnego mogą następować w terminie do dnia 15 listopada roku

budżetowego, a zmiany kwot dotacji na dofinansowanie zadań własnych jednostek samorządu terytorialnego - do dnia 30 listopada roku budżetowego.

Projektowany przepis przewiduje możliwość, że terminy określone w art. 170 ust. 1 ustawy o finansach publicznych nie będą obowiązywały w przypadku finansowania lub dofinansowania zadań realizowanych przez jednostki samorządu terytorialnego, w celu realizacji zadań związanych z przeciwdziałaniem COVID-19.

Przepis art. 171 ust. 3 ustawy o finansach publicznych przewiduje, że przeniesienie polegające na zmniejszeniu lub zwiększeniu wydatków majątkowych jednorazowo o kwotę powyżej 100 tys. zł wymaga zgody Ministra Finansów, z zastrzeżeniem ust. 4. O przeniesieniach wydatków majątkowych dokonanych poniżej tej kwoty dysponenci części budżetowych informują niezwłocznie Ministra Finansów. Zgodnie zaś z art. 171 ust. 4 ustawy o finansach publicznych, w przypadku wydatków na inwestycje budowlane, każde przeniesienie polegające na zmniejszeniu lub zwiększeniu tych wydatków wymaga zgody Ministra Finansów. Intencją projektodawcy jest wyłączenie konieczności uzyskania zgody Ministra Finansów we wskazanych w tym przepisie przypadkach.

Zgodnie z art. 173 ust. 1 ustawy o finansach publicznych, środki z budżetu państwa przeznaczone na finansowanie programów wieloletnich nie mogą być, z zastrzeżeniem ust. 2, wykorzystane na inne cele. Stosownie zaś do ust. 2, niewykorzystane środki na finansowanie programów wieloletnich Rada Ministrów może przeznaczyć na finansowanie innych programów wieloletnich lub zobowiązań Skarbu Państwa. Zaproponowana zmiana polegająca na wyłączeniu zastosowania tego przepisu ma na celu możliwie jak najbardziej elastyczne wykorzystanie środków na działania związane z przeciwdziałaniem COVID-19. Ograniczenie sprowadzające się do finansowania z niewykorzystanych środków na finansowanie programów wieloletnich jedynie innych programów wieloletnich lub zobowiązań Skarbu Państwa ze środków, o których mowa w art. 173 ust. 1 ustawy o finansach publicznych nie znajdzie wówczas zastosowania.

Zgodnie z art. 177 ust. 6 ustawy o finansach publicznych Minister Finansów, po uzyskaniu pozytywnej opinii sejmowej komisji właściwej do spraw budżetu, może utworzyć nową rezerwę celową i przenieść do tej rezerwy kwoty wydatków zablokowane na podstawie ust. 1 pkt 2 i 3. Stosownie do ust. 7, rezerwę, o której mowa w ust. 6, przeznacza się na sfinansowanie zobowiązań Skarbu Państwa lub na cele osobno wskazane w ustawie budżetowej. Minister Finansów informuje niezwłocznie Radę Ministrów o przyczynach podjęcia decyzji, o których mowa w ust. 3 pkt 1. Rada Ministrów może uchylić decyzję Ministra Finansów w terminie 30 dni od dnia poinformowania o podjęciu decyzji ust. 8.

Projektowany przepis ma na celu zapewnienie możliwości utworzenia nowej rezerwy celowej i przeniesienia do tej rezerwy kwoty zablokowanych wydatków na podstawie art. 177 ust. 1 ustawy o finansach publicznych, przez Ministra Finansów, na polecenie Prezesa Rady Ministrów, bez konieczności uzyskania pozytywnej opinii sejmowej komisji właściwej do spraw budżetu. Ponadto,

uzasadnione jest, aby istniała możliwość przeznaczenia tej rezerwy na sfinansowanie nie tylko zobowiązań Skarbu Państwa lub na cele osobno wskazane w ustawie budżetowej, lecz również na zadania związane z przeciwdziałaniem COVID-19. Utworzenie takiej rezerwy pozwoli na zgromadzenie w jednym miejscu środków finansowych pochodzących z wydatków zablokowanych i przeznaczenie ich na realizację zadań związanych z przeciwdziałaniem COVID-19.

Z art. 177 ust. 8 ustawy o finansach publicznych wynika, że Minister Finansów informuje niezwłocznie Radę Ministrów o przyczynach podjęcia decyzji, o których mowa w ust. 3 pkt 1 ustawy o finansach publicznych. Rada Ministrów może uchylić decyzję Ministra Finansów w terminie 30 dni od dnia poinformowania o podjęciu decyzji. Proponowane wyłączenie ww. przepisów ma na celu wyeliminowania ograniczeń natury formalnej, tj. niezwłocznego informowania Rady Ministrów przez Ministra Finansów o przyczynach podjęcia decyzji, o których mowa w ust. 3 pkt 1 ustawy o finansach publicznych.

Art. 179 ust. 4 ustawy o finansach publicznych reguluje kwestię decyzji o blokowaniu wydatków przez Radę Ministrów w drodze rozporządzenia, po uzyskaniu pozytywnej opinii sejmowej komisji właściwej do spraw budżetu. Analogicznie do innych przewidzianych rozwiązań zdecydowano o rezygnacji z konieczności występowania przez Radę Ministrów do sejmowej komisji właściwej do spraw budżetu w takim przypadku.

W myśl art. 42 ust. 3 ustawy o dochodach jednostek samorządu terytorialnego dotacje z budżetu państwa na dofinansowanie zadań, o których mowa w ust. 2 pkt 2, mogą być udzielane do wysokości 50% planowanych wydatków jednostki samorządu terytorialnego na realizację danego zadania, o ile odrębne przepisy nie stanowią inaczej. Proponowana zmiana ma na celu zmianę w zakresie wysokości możliwego dofinansowania lub finansowania inwestycji do poziomu 100% zamiast obecnych 50% planowanych wydatków jednostki samorządu terytorialnego na realizację danego zadania. Ze względu na zmianę wysokości możliwego dofinansowania lub finansowania inwestycji do poziomu 100%, odpowiednie zastosowanie znajdzie art. 42 ust. 4 ustawy o dochodach jednostek samorządu terytorialnego tj. jednostka samorządu terytorialnego, która otrzymała dotację określoną w ust. 2 pkt 2, w zależności od poziomu zaangażowania środków własnych, nadal będzie obowiązana zwrócić kwotę właściwą dotacji, w wysokości ustalonej jako różnica między kwotą otrzymanej dotacji a wysokością wydatków poniesionych ze środków własnych. Analogicznie, gdy odrębne przepisy przewidują możliwość dofinansowania w wysokości niższej niż 100% planowanych wydatków jednostki samorządu terytorialnego na realizację danego zadania, stosuje się możliwość udzielenia finansowania lub dofinansowania do poziomu 100%.

Zgodnie z art. 9 ust. 1 ustawy z dnia 23 grudnia 1999 r. o kształtowaniu wynagrodzeń w państwowej sferze budżetowej oraz o zmianie niektórych innych ustaw, w ustawie budżetowej ustala się: kwoty bazowe, średnioroczne wskaźniki wzrostu wynagrodzeń w państwowej sferze budżetowej, kwoty

wynagrodzeń dla państwowych jednostek budżetowych, dla poszczególnych grup pracowników, o których mowa w art. 5 tej ustawy, w podziale na części i działy klasyfikacji dochodów i wydatków. Projektowany przepis przewiduje, że wynagrodzenia mogą być wypłacane ponad kwoty wynagrodzeń ustalone, zgodnie ze wskazanym art. 9 ust. 1.

W projektowanym przepisie określono, że przeniesienia wydatków, o których mowa w art. 171 ust. 1 ustawy z dnia 27 sierpnia 2009 r. o finansach publicznych mogą zwiększać planowane wydatki na wynagrodzenia. W takim przypadku konieczne będzie jednak uzyskanie zgody Ministra Finansów.

2.47. Zmiany w zakresie wydłużenia terminów z ustawy o finansach publicznych:

Mając na uwadze cel projektowanych rozwiązań oraz związaną z jego realizacją potrzebę wyeliminowania pewnych ograniczeń wynikających z obowiązujących przepisów prawa, zaproponowano wydłużenie terminów, o których mowa w art. 152 ust. 2 ustawy o finansach publicznych. Zatwierdzenie przez dysponenta części budżetowej lub dysponenta środków, o których mowa w art. 127 ust. 2, rozliczenia dotacji w zakresie rzeczowym i finansowym, przedstawionego przez obowiązującą do tego jednostkę, powinno nastąpić w terminie 60 dni zamiast 30 dni od dnia jego przedstawienia, a w przypadku dotacji na realizację zadania za granicą –120 dni zamiast 60 dni od dnia jego przedstawienia.

2.48. Zmiany w zakresie wydłużania terminów dot. rejestru podmiotów wykluczonych:

Wydłużenie terminów na dokonanie czynności związanych z prowadzeniem rejestru podmiotów wykluczonych jest niezbędne ze względu na utrudnienia w działalności beneficjentów, w tym przedsiębiorców, a także w funkcjonowaniu instytucji działających w systemie absorpcji środków europejskich, związanych z wprowadzeniem stanu epidemii lub stanu zagrożenia epidemicznego. Jednocześnie wymóg niezwłoczności dokonania czynności zabezpiecza interesy zarówno beneficjentów w otrzymaniu informacji z rejestru, jak i systemu absorpcji w zapewnianiu aktualności i kompletności danych rejestru, dając przy tym niezbędną elastyczność w przypadkach, gdy wykonywanie pewnych zadań może okazać się utrudnione lub wręcz niemożliwe i zwłoka będzie uzasadniona. W ust. 2 zawieszają się obowiązujące przepisy ustalające terminy – jednak tylko do czasu zakończenia stanu epidemii lub stanu zagrożenia epidemicznego.

2.49. Zmiany w zakresie informacji o rocznych kwotach części subwencji ogólnej:

Przedmiotowa regulacja, w przypadku wystąpienia wyjątkowych okoliczności tj. stanu epidemii lub stanu zagrożenia epidemicznego, umożliwi przekazanie przez ministra właściwego do spraw finansów publicznych informacji, o której mowa w art. 33 ust. 1 pkt 2 ustawy o dochodach jednostek samorządu terytorialnego (tj. informacji o rocznych kwotach części subwencji ogólnej, wynikających z ustawy budżetowej, oraz o rocznych wpłatach, wynikających z ustawy budżetowej – w terminie 14 dni od dnia ogłoszenia ustawy budżetowej) w terminie późniejszym, niezwłocznie, po ustaniu okoliczności uniemożliwiających realizację tego obowiązku.

2.50. Zmiany w zakresie przeznaczenia rezerwy celowej:

Zgodnie z projektowanym ust. 1, w celu finansowania zadań związanych z przeciwdziałaniem COVID-19, Prezes Rady Ministrów może wydać Ministrowi Finansów wiążące polecenia zmiany przeznaczenia rezerwy celowej wraz ze wskazaniem jej pozycji i kwoty. Zmiana przez Ministra Finansów przeznaczenia rezerwy celowej nie wymaga uzyskania opinii sejmowej komisji właściwej do spraw budżetu, co oznacza że obowiązku wynikającego z art. 154 ust. 9 ustawy o finansach publicznych, w zakresie uzyskania pozytywnej opinii sejmowej komisji właściwej do spraw budżetu nie stosuje się. Zmiana przeznaczenia rezerwy celowej, o której mowa w ust. 1 może zostać dokonana do końca roku budżetowego.

Proponowane rozwiązanie ma na celu zwiększenie elastyczności w zarządzaniu rezerwami celowymi budżetu państwa i przekazanie kompetencji w tym zakresie Prezesowi Rady Ministrów. Polecenie Prezesa Rady Ministrów powinno zawierać co najmniej wskazanie co do pozycji rezerwy, której przeznaczenie miałyby zostać zmienione i kwoty środków, co do której nastąpi zmiana przeznaczenia.

2.51. Zmiany w zakresie zadań jednostek samorządu terytorialnego:

W celu zapewnienia prawidłowej realizacji zadań związanych z przeciwdziałaniem COVID-19, wójt (burmistrz, prezydent miasta) zarząd powiatu lub zarząd województwa może dokonać szeregu czynności wymienionych w projektowanym przepisie, które usprawniają gospodarkę środkami publicznymi w ramach samorządu terytorialnego.

Rozwiązania te umożliwią organom wykonawczym jednostek samorządu terytorialnego:

- dokonywanie zmian w planie dochodów i wydatków budżetu jednostki samorządu terytorialnego, w tym przeniesień wydatków między działami klasyfikacji budżetowe;
- przekazanie uprawnień, o których mowa w art. 258 ust. 1 pkt 2-4 ustawy o finansach publicznych, tj. m.in. w zakresie przekazywania niektórych uprawnień do dokonywania przeniesień planowanych wydatków innym jednostkom organizacyjnym samorządu;
- dokonywanie zmian w wieloletnich prognozach finansowych oraz w planie wydatków budżetu jednostki samorządu terytorialnego związanych z wprowadzeniem nowych inwestycji lub zakupów inwestycyjnych przez jednostkę, z zastrzeżeniem, że zmiana ta nie może pogorszyć wyniku budżetu jednostki;
- dokonywanie zmian przeznaczenia rezerwy celowej bez konieczności uzyskania opinii komisji właściwej do spraw budżetu organu stanowiącego tej jednostki. Wyłączono zatem konieczność uzyskania opinii komisji właściwej do spraw budżetu organu stanowiącego tej jednostki. W tej sytuacji przepis art. 259 ust. 3 nie będzie miał zastosowania;

- tworzenie nowej rezerwy celowej bez uzyskania opinii komisji właściwej do spraw budżetu organu stanowiącego tej jednostki, przenosząc do niej zablokowane kwoty wydatków na podstawie art. 260 ust. 1 ustawy o finansach publicznych. Przewiduje się, że w tej sytuacji przepisu art. 259 ust. 3 i art. 260 ust. 4 ustawy również nie będzie miał zastosowania;
- dokonywać zmian limitu zobowiązań z tytułu zaciągniętych kredytów i pożyczek oraz emitowanych papierów wartościowych, w związku z możliwością podwyższenia limitu zobowiązań na pokrycie występującego w ciągu roku przejściowego deficytu budżetu jednostki samorządu terytorialnego.

Przewidziano termin obowiązywania ww. regulacji do dnia 31 grudnia 2020 r.

2.52. Zmiany w zakresie terminów realizacji zadań jednostek samorządu terytorialnego:

Należy mieć na uwadze fakt, że w okresie występowania stanu zagrożenia epidemicznego lub stanu epidemii występuje ryzyko istotnego naruszenia terminów i warunków realizacji zadań jednostek samorządu terytorialnego. W związku z powyższym przewidziano, że wójt (burmistrz, prezydent miasta) zarząd powiatu lub zarząd województwa może dokonać zmian i czynności, o których mowa w projektowanym przepisie. Ponadto, zaciągnięcie lub wyemitowanie przez jednostkę samorządu terytorialnego zobowiązań, o których mowa w art. 91 ust. 2 ustawy o finansach publicznych nie będzie wymagało uzyskania opinii regionalnej izby obrachunkowej o możliwości spłaty zobowiązań, o ile zobowiązania te były przewidziane w prognozie kwoty długu i jednostka uzyskała pozytywną opinię regionalnej izby obrachunkowej. Projektowany przepis umożliwia powyższe do czasu odwołania zagrożenia epidemicznego lub stanu epidemii. Co istotne, zdecydowano również o przedłużeniu w okresie wystąpienia stanu zagrożenia epidemicznego lub stanu epidemii terminów przewidzianych w rozdziale 5 w dziale V ustawy o finansach publicznych, odpowiednio o 30 dni. Termin liczy się od dnia odwołania wprowadzonego stanu zagrożenia epidemicznego lub stanu epidemii.

2.53. Zmiana w zakresie rozwiązania umowy o organizacji wydarzenia z powodu siły wyższej:

Przedłużeniu ulega termin na zwrot wpłat klienta w przypadku rozwiązania umowy z powodu siły wyższej - epidemii wirusa SARS-CoV-2, która to okoliczność powoduje obowiązek zwrotu środków ze względu na niemożność zorganizowania wydarzenia. Termin ustawowy na zwrot środków wynosi 180 dni, co daje duże możliwości w zachowaniu płynności finansowej w branżach wystawienniczych, kongresowych, branży rozrywkowej, sportowej i organizacji imprez i wystaw. Jednocześnie klient może wyrazić zgodę na pobranie vouchera w zamian za odstąpienie od rezygnacji z danej umowy. Voucher będzie podstawą do realizacji w ramach wydarzeń organizowanych przez danego organizatora w ciągu roku od dnia, w którym miało się odbyć pierwotne wydarzenie. Jednocześnie wartość vouchera nie może być niższa niż wysokość dotychczasowej wpłaty klienta. Zaproponowane regulacje powinny być stosowane odpowiednio w branży hotelarskiej, ale tylko wówczas gdy odstąpienie od umowy jest

rzeczywiście związane z wystąpieniem epidemii wirusa SARS-CoV-2. Wobec powyższego odstąpienie nie może opierać się o indywidualne przeświadczenie klienta, a powinno być poparte rzeczywistym związkiem przyczynowo-skutkowym.

2.54. Wprowadzenie prawa do świadczenia postojowego:

Przedsiębiorcy, których dotyczą opóźnienia lub brak realizacji dostaw, zatory płatnicze, absencja pracowników związana ze wzrostem zachorowalności lub czynnościami mającymi na celu zagwarantowanie bezpieczeństwa obywateli, mogą w ramach obowiązujących przepisów skorzystać z odroczenia terminu płatności składek, układu ratalnego, umorzenia należności składek. Obecne rozwiązania mogą się okazać niewystarczające, w obliczu pandemii, spowodowanej COVID-19, dla ochrony firmy przed problemami, których efektem może być powstanie zatorów płatniczych i upadłość, jak również brak środków finansowych na zaspokojenie podstawowych potrzeb życiowych.

Do najbardziej zagrożonych grup należą osoby prowadzące działalność gospodarczą, opłacające składki same za siebie oraz osoby wykonujące pracę na podstawie umowy agencyjnej, umowy zlecenia, innej umowy o świadczenie usług, do których zgodnie z Kodeksem cywilnym stosuje się przepisy dotyczące umowy zlecenia a także osoby wykonujące pracę na podstawie umowy o dzieło. Osoby te są narażone na niestabilność, a nawet całkowitą utratę przychodów z powodu pandemii COVID-19, ze względu na brak zleceń lub zamówień, czy rezygnację z realizowanych lub zawieranych umów.

Stąd też proponuje się jednorazową wypłatę dla osób prowadzących jednoosobową działalność gospodarczą oraz osób wykonujących pracę na podstawie umów cywilnoprawnych, tzw. świadczenie postojowe. Świadczenie to przysługiwać będzie w wysokości 80% minimalnego wynagrodzenia obowiązującego w 2020 r. (2080 zł). Świadczenie nie będzie podlegać oskładkowaniu i opodatkowaniu ze względu na jego socjalny charakter. Świadczenie będzie skierowane do ww. osób, jeśli nie posiadają one innego tytułu do ubezpieczeń społecznych.

Prawo do świadczenia będzie przysługiwać z tytułu przestoju ekonomicznego (w następstwie wystąpienia zagrożenia epidemicznego), które trwało co najmniej 30 dni przed miesiącem, w którym składany jest wniosek o świadczenie, pod warunkiem, że przychód w miesiącu poprzedzającym złożenie wniosku o przyznanie świadczenia był niższy od 300% prognozowanego przeciętnego miesięcznego wynagrodzenia brutto w gospodarce narodowej w 2020 r. ($5\,227\text{ zł.} \times 300\% = 15\,681\text{ zł.}$). Świadczenie będzie przysługiwać, jeśli osoby te rozpoczęły prowadzenie działalności przed 1 marca 2020 r. i nie zawiesiły działalności gospodarczej, a ich przychód z prowadzenia tej działalności w stosunku do poprzedniego miesiąca kalendarzowego uległ obniżeniu o co najmniej 15%. Prowadzący działalność gospodarczą, dla których mają zastosowanie przepisy dotyczące zryczałtowanego podatku dochodowego w formie karty podatkowej i którzy korzystali ze zwolnienia sprzedaży od podatku od towarów i usług na podstawie art. 113 ust. 1 i 9 ustawy o podatku od towarów i usług będą mieli prawo

do świadczenia postojowego w wysokości 50% najniższego wynagrodzenia obowiązującego w 2020 r., ze względu na brak możliwości weryfikacji osiąganego przychodu.

Świadczenie przysługiwać będzie także osobom, które zawiesiły prowadzenie działalności gospodarczej po 1 marca 2020 r.

Osoby wykonujące pracę na podstawie umów cywilnoprawnych, tj. umów zlecenia i umowy o dzieło będą miały prawo do świadczenia postojowego, jeśli umowa cywilnoprawna została zawarta przed 1 lutego 2020 r. Świadczenie będzie przysługiwać, jeżeli wynagrodzenie z tytułu wykonywania umowy cywilnoprawnej wynosi co najmniej 50% najniższego wynagrodzenia obowiązującego w 2020 r. albo jeżeli zleceniodawca nie uzyskał pomocy na wypłatę wynagrodzeń w ramach rozwiązań związanych z przeciwdziałaniem skutkom gospodarczym wywołanych COVID-19. Wysokość świadczenia nie będzie uzależniona od wysokości wynagrodzenia przewidzianego w umowie cywilnoprawnej jak również faktycznej wypłaty wynagrodzenia za ograniczone wykonanie umowy. W każdym przypadku wynosić będzie 80% minimalnego wynagrodzenia.

Świadczenie będzie wypłacane przez Zakład Ubezpieczeń Społecznych (ZUS) na podstawie wniosku zainteresowanego. W celu możliwości weryfikacji przychodu osiąganego przez osobę prowadzącą działalność gospodarczą proponuje się wprowadzić:

- obowiązek przekazania przez ZUS do Krajowej Administracji Skarbowej (KAS) informacji o zadeklarowanych - we wniosku o przyznanie świadczenia postojowego przez przedsiębiorców - wysokościach osiągniętych przychodów w danym okresie. Rozwiązanie to powinno zapewnić spójność danych w systemach podatkowych i ubezpieczeń społecznych, jak również uszczelnienie systemu podatkowego;
- uprawnienie dla KAS weryfikowania i powiadamiania ZUS o wszelkich rozbieżnościach w zadeklarowanych przychodach, które będą podstawą dla ZUS wszczęcia postępowania o potwierdzenie prawidłowości przyznania prawa do świadczenia.

ZUS będzie mógł skorzystać z posiadanego uprawnienia badania prawidłowości zawartych umów cywilnoprawnych, a w konsekwencji odmowy wypłaty świadczenia jeżeli umowa nie została zgłoszona do ubezpieczeń społecznych pomimo istnienia takiego obowiązku wynikającego z charakteru tej umowy.

2.55. Dofinansowanie wynagrodzeń pracowników i kosztów prowadzenia działalności przez samozatrudnionych:

Ogłoszony na terytorium Polski stan epidemiczny wpływa w sposób istotny na nasze życie, w tym na sytuację ekonomiczną firm. W celu złagodzenia negatywnych skutków jakie stan ten wywołuje w działalności przedsiębiorców, w szczególności mikro-, małych i średnich przedsiębiorstw, planowane jest ich wsparcie poprzez:

- dofinansowanie części kosztów wynagrodzeń pracowników danego przedsiębiorcy oraz należnych od tych wynagrodzeń składek na ubezpieczenia społeczne – w przypadku mikro-, małych i średnich przedsiębiorców zatrudniających pracowników,
- dofinansowanie części kosztów prowadzenia działalności – w przypadku przedsiębiorcy będącego osobą fizyczną niezatrudniającego pracowników.

Dofinansowanie to będzie mogło zostać przyznane w przypadku spadku obrotów rozumianych jako zmniejszenie sprzedaży towarów lub usług w ujęciu ilościowym lub wartościowym obliczone jako stosunek łącznych obrotów w ciągu dowolnie wskazanych 2 kolejnych miesięcy kalendarzowych, przypadających w okresie po dniu 1 stycznia 2020 r. do dnia poprzedzającego dzień złożenia wniosku o przyznanie dofinansowania, w porównaniu do łącznych obrotów z analogicznych 2 kolejnych miesięcy kalendarzowych roku poprzedniego; za miesiąc uważa się także 30 kolejno po sobie następujących dni kalendarzowych, w przypadku gdy dwumiesięczny okres porównawczy rozpoczyna się w trakcie miesiąca kalendarzowego, to jest w dniu innym niż pierwszy dzień danego miesiąca kalendarzowego.

W przypadku przedsiębiorców zatrudniających pracowników dofinansowanie:

- 1) będzie obejmowało część kosztów wynagrodzeń pracowników oraz należnych od tych wynagrodzeń składek na ubezpieczenia społeczne (należnych zarówno od pracowników, jak i przedsiębiorcy będącego pracodawcą) – przedsiębiorca będzie mógł wystąpić o dofinansowanie wynagrodzeń wszystkich pracowników, jak też tylko części z nich;
- 2) będzie mogło zostać przyznane, gdy spadek obrotów wyniesie:
 - a) co najmniej 30% – w wysokości nieprzekraczającej kwoty stanowiącej sumę 50% wynagrodzeń poszczególnych pracowników objętych wnioskiem o dofinansowanie wraz ze składkami na ubezpieczenia społeczne należnymi od tych wynagrodzeń, jednak nie więcej niż 50% kwoty minimalnego wynagrodzenia za pracę w odniesieniu do każdego pracownika,
 - b) co najmniej 50% – w wysokości nieprzekraczającej kwoty stanowiącej sumę 50% wynagrodzeń poszczególnych pracowników objętych wnioskiem o dofinansowanie wraz ze składkami na ubezpieczenia społeczne należnymi od tych wynagrodzeń, jednak nie więcej niż 70% kwoty minimalnego wynagrodzenia za pracę w odniesieniu do każdego pracownika,
 - c) co najmniej 80% – w wysokości nieprzekraczającej kwoty stanowiącej sumę 90% wynagrodzeń poszczególnych pracowników objętych wnioskiem o dofinansowanie wraz ze składkami na ubezpieczenia społeczne należnymi od tych wynagrodzeń, jednak nie więcej niż 50% kwoty minimalnego wynagrodzenia za pracę w odniesieniu do każdego pracownika;
- 3) może być przyznane na okres nie dłuższy niż 3 miesiące mikro-, małym i średnim przedsiębiorcom.

Dofinansowanie będzie wypłacane w okresach miesięcznych, po złożeniu przez przedsiębiorcę oświadczenia o zatrudnianiu w danym miesiącu pracowników objętych umową, według stanu na ostatni dzień miesiąca, za który dofinansowanie będzie wypłacane. Oświadczenie to będzie składane pod rygorem odpowiedzialności karnej za składanie fałszywych oświadczeń.

Przedsiębiorca będzie obowiązany do utrzymania w zatrudnieniu pracowników objętych umową przez okres dofinansowania oraz okres równy temu okresowi, po zakończeniu dofinansowania. W przypadku niedotrzymania tego warunku będzie zobowiązany do zwrotu dofinansowanie, proporcjonalnie do okresu nieutrzymania w zatrudnieniu pracownika, w terminie 30 dni od dnia doręczenia wezwania starosty. Nie jest przewidziane naliczanie odsetek od kwoty należnej do zwrotu.

Wnioski o dofinansowanie wraz z dokumentami, o których mowa w art. 37 ust. 1 ustawy o postępowaniu w sprawach dotyczących pomocy publicznej, przedsiębiorca będzie składał do powiatowego urzędu pracy właściwego ze względu na swoją siedzibę lub miejsce wykonywania pracy przez pracowników w terminie 14 dni od dnia ogłoszenia naboru przez dyrektora powiatowego urzędu pracy. We wniosku o przyznanie dofinansowania przedsiębiorca będzie musiał oświadczyć o spełnianiu określonych warunków, m.in. w zakresie wielkości spadku obrotów, zatrudnianiu pracowników objętych wnioskiem czy posiadaniu statusu mikroprzedsiębiorcy, małego albo średniego przedsiębiorcy, składane pod rygorem odpowiedzialności karnej za składanie fałszywych oświadczeń.

Jednocześnie konieczne jest wskazanie, że dofinansowanie będzie mogło zostać przyznane zarówno na pracowników, jak i odpowiednio na osoby zatrudnione na podstawie umowy o pracę nakładczą lub umowy zlecenia albo innej umowy o świadczenie usług, do której zgodnie z ustawą – Kodeks cywilny stosuje się przepisy dotyczące zlecenia, albo które wykonują pracę zarobkową na podstawie innej niż stosunek pracy na rzecz pracodawcy będącego rolniczą spółdzielnią produkcyjną lub inną spółdzielnią zajmującą się produkcją rolną, jeżeli z tego tytułu podlega obowiązkowi ubezpieczeń: emerytalnemu i rentowemu, z wyjątkiem pomocy domowej zatrudnionej przez osobę fizyczną.

W przypadku przedsiębiorcy będącego osobą fizyczną niezatrudniającego pracowników dofinansowanie będzie:

- 1) obejmowało część kosztów prowadzenia przez niego działalności;
- 2) mogło zostać przyznane, gdy spadek obrotów wyniesie:
 - a) co najmniej 30% – w wysokości 50% kwoty minimalnego wynagrodzenia za pracę miesięcznie,
 - b) co najmniej 50% – w wysokości 70% kwoty minimalnego wynagrodzenia za pracę miesięcznie,
 - c) co najmniej 80% – w wysokości 90% kwoty minimalnego wynagrodzenia za pracę miesięcznie
- 3) przyznawane na okres nie dłuższy niż 3 miesiące.

Dofinansowanie będzie wypłacane w okresach miesięcznych, po złożeniu przez przedsiębiorcę oświadczenia o prowadzeniu działalności w danym miesiącu, za który dofinansowanie będzie wypłacane. Oświadczenie to będzie składane pod rygorem odpowiedzialności karnej za składanie fałszywych oświadczeń.

Przedsiębiorca będzie obowiązany do prowadzenia działalności gospodarczej przez okres, na który przyznane zostało dofinansowanie, zaś w przypadku niewywiązania się z tego warunku będzie obowiązany do zwrotu otrzymanego dofinansowania w kwocie proporcjonalnej do okresu nieprowadzenia działalności gospodarczej w terminie 30 dni od dnia doręczenia wezwania starosty. Nie jest przewidziane naliczanie odsetek od kwoty należnej do zwrotu.

Wniosek o dofinansowanie wraz z dokumentami, o których mowa w art. 37 ust. 1 ustawy o postępowaniu w sprawach dotyczących pomocy publicznej, przedsiębiorca będzie składał do powiatowego urzędu pracy właściwego ze względu na miejsce prowadzenia działalności gospodarczej w terminie 14 dni od dnia ogłoszenia naboru przez dyrektora powiatowego urzędu pracy.

We wniosku o przyznanie dofinansowania przedsiębiorca będzie musiał oświadczyć o spełnianiu określonych warunków, m.in. w zakresie wielkości spadku obrotów, składane pod rygorem odpowiedzialności karnej za składanie fałszywych oświadczeń.

2.56. Pożyczki dla mikroprzedsiębiorców:

Ogłoszony na terytorium Polski stan epidemiczny wpływa w sposób istotny na nasze życie, w tym na sytuację ekonomiczną firm. W celu złagodzenia negatywnych skutków jakie stan ten wywołuje dla mikroprzedsiębiorców, planowane jest ich wsparcie poprzez umożliwienie ubiegania się o udzielanie niskooprocentowanej pożyczki. Pożyczka ta ma umożliwić mikroprzedsiębiorcom, którzy prowadzili działalność gospodarczą przed dniem 1 marca 2020 r., pokrycie bieżących kosztów prowadzenia tej działalności.

Pożyczka będzie udzielana ze środków Funduszu Pracy do wysokości 5 tys. zł na okres nie dłuższy niż 12 miesięcy, zaś jej oprocentowanie będzie stałe i będzie wynosiło w skali roku 0,05 stopy redyskonta weksli przyjmowanych przez Narodowy Bank Polski. Rozpoczęcie spłaty pożyczki będzie następowało po sześciomiesięcznym okresie karencji.

Pożyczka wraz z odsetkami będzie podlegała umorzeniu pod warunkiem, że mikroprzedsiębiorca przez okres 3 miesięcy od dnia jej udzielenia nie zmniejszy stanu zatrudnienia w przeliczeniu na pełny wymiar czasu pracy w stosunku do stanu zatrudnienia na dzień 29 lutego 2020 r.

2.57. Dofinansowania wynagrodzeń osób zatrudnionych przez organizacje pozarządowe oraz podmioty, o których mowa w art. 3 ust. 3 ustawy o działalności pożytku publicznego i o wolontariacie:

Analogicznie do wsparcia dla przedsiębiorców proponuje się wprowadzenie tożsamyh rozwiązań dotyczących dofinansowania wynagrodzeń osób zatrudnionych przez organizacje pozarządowe oraz podmioty wymienionych w art. 3 ust. 3 ustawy o działalności pożytku publicznego i o wolontariacie (UoDPPioW), które nie są przedsiębiorcami, a zatrudniają pracowników do realizacji działalności statutowej.

Dofinansowanie do wynagrodzeń pracowników będzie mogło być przyznane w przypadku spadku przychodów z działalności statutowej, zatrudniających pracowników organizacji pozarządowych i podmiotów, o których mowa w art. 3 ust. 3 UoDPPioW – w następstwie wystąpienia COVID-19.

Osiągane przez ww. podmioty przychody pochodzą najczęściej z dotacji na realizację zadań publicznych, środków z 1% podatku dochodowego od osób fizycznych, zbiórek publicznych, składek członkowskich. Podmioty te mogą obecnie szczególnie odczuć spadek przychodów z działalności odpłatnej pożytku publicznego.

Spadek przychodów z działalności statutowej oblicza się jako stosunek łącznych przychodów w ciągu dowolnie wskazanych 2 kolejnych miesięcy kalendarzowych, przypadających w okresie po dniu 1 stycznia 2020 r. do dnia poprzedzającego dzień złożenia wniosku o przyznanie dofinansowania, w porównaniu do łącznych przychodów z analogicznych 2 kolejnych miesięcy kalendarzowych roku poprzedniego; za miesiąc uważa się także 30 kolejno po sobie następujących dni kalendarzowych, w przypadku gdy dwumiesięczny okres porównawczy rozpoczyna się w trakcie miesiąca kalendarzowego, to jest w dniu innym niż pierwszy dzień danego miesiąca kalendarzowego. W zależności od wysokości obniżenia przychodów z działalności statutowej organizacje pozarządowe oraz podmioty, o których mowa w art. 3 ust. 3 UoDPPioW otrzymają wsparcie w wysokości odpowiednio 50%, 70% i 90% minimalnego wynagrodzenia za pracę.

Objęcie wsparciem ww. podmiotów ma kluczowe znaczenie dla podtrzymania ich funkcji realizowanych na rzecz społeczności lokalnych. Pozwoli także na utrzymanie kluczowych dla ich działalności pracowników, często dysponujących unikatowymi kompetencjami niezbędnymi do wznowienia działań. Wsparcie sektora pozarządowego jest również konieczne ze względu na fakt, że ewentualne masowe likwidacje tych podmiotów, czy też znaczny spadek zatrudnienia będą niezwykle trudne do odtworzenia w krótkiej perspektywie czasowej. To również negatywnie wpłynie na zdolność wspólnot do samodzielnego rozwiązywania problemów, obniży poziom zaufania i kapitału społecznego, spowoduje trudne do oceny straty społeczne.

W przypadku niebędących przedsiębiorcami organizacji pozarządowych oraz podmiotów, o których mowa w art. 3 ust. 3 UoDPPioW zatrudniających pracowników dofinansowanie:

- 1) będzie obejmowało część kosztów wynagrodzeń pracowników oraz należnych od nich składek na ubezpieczenia społeczne (należnych zarówno od pracowników, jak i podmiotu będącego

pracodawcą) – podmiot będzie mógł wystąpić o dofinansowanie wynagrodzeń wszystkich pracowników, jak też tylko części z nich;

- 2) będzie mogło zostać przyznane, gdy spadek przychodów z działalności statutowej wyniesie:
 - a) co najmniej 30% – w wysokości nieprzekraczającej kwoty ustalonej jako iloczyn liczby pracowników objętych wnioskiem o dofinansowanie i 50% kwoty minimalnego wynagrodzenia za pracę,
 - b) co najmniej 50% – w wysokości nieprzekraczającej kwoty ustalonej jako iloczyn liczby pracowników objętych wnioskiem o dofinansowanie i 70% kwoty minimalnego wynagrodzenia za pracę,
 - c) co najmniej 80% – w wysokości nieprzekraczającej kwoty ustalonej jako iloczyn liczby pracowników objętych wnioskiem o dofinansowanie i 90% kwoty minimalnego wynagrodzenia za pracę;
- 3) może być przyznane na okres nie dłuższy niż 3 miesiące.

Dofinansowanie będzie wypłacane w okresach miesięcznych, po złożeniu przez podmiot oświadczenia o zatrudnieniu w danym miesiącu pracowników objętych umową, według stanu na ostatni dzień miesiąca, za który dofinansowanie będzie wypłacane. Wysokość dofinansowania nie może przekroczyć faktycznie poniesionych kosztów na wynagrodzenia pracowników i składek na ubezpieczenia społeczne od tych wynagrodzeń. Wnioski o dofinansowanie podmiot uprawniony będzie składał do powiatowego urzędu pracy właściwego ze względu na swoją siedzibę lub miejsce wykonywania pracy przez pracowników w terminie 14 dni od dnia ogłoszenia naboru przez dyrektora powiatowego urzędu pracy. We wniosku o przyznanie dofinansowania podmiot uprawniony będzie musiał oświadczyć o spełnianiu określonych warunków, m.in. w zakresie wielkości spadku przychodów z działalności statutowej czy też liczbie pracowników, składane pod rygorem odpowiedzialności karnej za składanie fałszywych oświadczeń.

Jednocześnie wprowadzone zostało zastrzeżenie, że wnioskodawca nie może otrzymać dofinansowania w części, w której te same koszty zostały albo zostaną sfinansowane z innych środków publicznych.

Dofinansowanie wykorzystane przez, organizacje pozarządowe i podmioty, o których mowa w art. 3 ust. 3 UoDPPioW niezgodnie z przeznaczeniem będzie podlegało zwrotowi w terminie 30 dni od dnia doręczenia wezwania starosty. Nie jest przewidziane naliczanie odsetek od kwoty należnej do zwrotu. Pomoc udzielana w formie dofinansowania wynagrodzeń osób zatrudnionych przez organizacje pozarządowe oraz podmioty, o których mowa w art. 3 ust. 3 ustawy o działalności pożytku publicznego i o wolontariacie będzie finansowana ze środków Funduszu Pracy.

2.58. Zmiany w zakresie spełnienia świadczenia, załatwienia sprawy, wydania opinii, oraz wydania decyzji lub postanowienia kończącego postępowanie:

Obowiązujące przepisy nakładają na podmioty nadzorowane szeroki zakres obowiązków informacyjnych na rzecz nadzoru, przy czym przepisy te określają również terminy sporządzenia poszczególnych informacji bieżących i okresowych oraz ich przekazania organowi nadzoru. Jednocześnie w przypadku niedopełnieniach tych obowiązków ustawodawca przewidział znaczące sankcje administracyjne. Wypełnianie przedmiotowych obowiązków informacyjnych może być szczególnie utrudnione w okresie stanu zagrożenia epidemicznego lub stanu epidemii, tym bardziej, że nierzadko przedstawiane sprawozdania muszą być wcześniej zaopiniowane przez biegłych rewidentów. Problemy te są już zgłaszane Ministerstwu Finansów. Mając to na uwadze proponuje się umożliwienie Ministrowi Finansów określania, w drodze rozporządzenia, innych terminów m.in. przekazania danych, informacji, deklaracji, sprawozdań, raportów, zestawień, wniosków, składek, opłat oraz wpłat. Projektowane rozwiązanie ma przejściowo przyczynić się do wsparcia podmiotów w wypełnianiu obowiązków informacyjnych i sprawozdawczych wynikających z właściwych ustaw poprzez dostosowanie terminów do szczególnych okoliczności i warunków funkcjonowania związanych z ogłoszeniem stanu epidemicznego lub epidemii.

Obowiązujące przepisy nakładają na jednostki sektora prywatnego i publicznego określone obowiązki w zakresie szeroko rozumianej sprawozdawczości, a także w zakresie prowadzenia ewidencji wskazując jednocześnie terminy wykonania tych obowiązków. Wypełnianie przedmiotowych obowiązków ewidencyjnych i sprawozdawczych może być szczególnie utrudnione w okresie stanu zagrożenia epidemicznego lub stanu epidemii. Problemy te są już zgłaszane Ministerstwu Finansów. Mając to na uwadze proponuje się umożliwienie Ministrowi Finansów określania, w drodze rozporządzenia, innych terminów wypełniania obowiązków w zakresie ewidencji oraz w zakresie sporządzenia, zatwierdzenia, udostępnienia i przekazania do właściwego rejestru, jednostki lub organu określonych sprawozdań lub informacji. Projektowane rozwiązanie ma przejściowo przyczynić się do wsparcia jednostek w wypełnianiu obowiązków ewidencyjnych i sprawozdawczych wynikających z właściwych ustaw poprzez dostosowanie terminów do szczególnych okoliczności i warunków funkcjonowania związanych z ogłoszeniem stanu epidemicznego lub epidemii.

2.59. Zawieszenie postępowań podatkowych:

W związku z zagrożeniem epidemiologicznym wywołanym COVID-19 oraz ochroną obywateli może nastąpić brak możliwości kontynuowania postępowań, w szczególności podatkowych i kontroli oraz realizacji obowiązków bądź uprawnień stron postępowania i kontrolowanych. Z tego względu istnieje potrzeba zawieszenia toczących się postępowań i kontroli, w tym podatkowych, prowadzonych na podstawie Ordynacji podatkowej, kontroli celno-skarbowych oraz niektórych innych postępowań.

Postanowienie w sprawie zawieszenia postępowań i kontroli, o których mowa w ust. 1, będzie wywoływać skutki prawne już od chwili jego wydania. Organ wydający postanowienie o zawieszeniu procedury będzie miał obowiązek doręczenia tego postanowienia niezwłocznie. Jeśli nie będzie to

możliwe postanowienie o zawieszeniu zostanie doręczone najpóźniej w terminie doręczenia postanowienia o podjęciu zawieszzonego postępowania albo kontroli.

Z uwagi na rozwijającą się sytuację związaną z zagrożeniem epidemicznym zasadne jest wprowadzenie upoważnienia fakultatywnego do wydania przez ministra właściwego do spraw finansów publicznych rozporządzenia, które z mocy prawa zawiesi postępowania i kontrole, o którym mowa w ust. 1. W rozporządzeniu minister właściwy do spraw finansów publicznych określi zakres terytorialny zawieszenia, rodzaje postępowań i kontroli podlegających zawieszeniu oraz okres, na który następuje zawieszenie, mając na względzie okres obowiązywania stanu zagrożenia epidemicznego lub stanu epidemii oraz skutki nimi wywołane. Rozporządzenie może dotyczyć zawieszenia postępowań i kontroli prowadzonych zarówno przez organy Krajowej Administracji Skarbowej np. naczelników urzędów skarbowych, naczelników urzędów celno-skarbowych i dyrektorów izb administracji skarbowej, jak i samorządowych organów podatkowych np. burmistrzów i prezydentów miast.

Do terminów postępowań i kontroli zawieszonych na podstawie ust. 1 lub 3, nie będzie się wliczać okresów ich zawieszenia.

W sprawach zawieszenia postępowań i kontroli, o których mowa w art. 4 projektu ustawy będą mieć odpowiednie zastosowanie przepisy działu IV rozdziału 12 ustawy – Ordynacja podatkowa, z wyłączeniem art. 201 § 3 oraz art. 205 § 2. Wyłączenia to oznaczają, że na postanowienia w sprawie zawieszenia postępowania i kontroli oraz postanowienia o odmowie podjęcia zawieszzonego postępowania i kontroli nie będzie przysługiwać zażalenie. Postanowienia te będą jednak mogły być zaskarżone w odwołaniu od decyzji, co wynika z art. 237 Ordynacji podatkowej.

2.60. Wstrzymanie postępowań egzekucyjnych:

Celem wprowadzenia przepisu jest ochrona zobowiązanych, wobec których prowadzone jest postępowanie egzekucyjne, w okresie obowiązywania stanu zagrożenia epidemicznego lub epidemii. W tym okresie prowadzenie działalności gospodarczej czy zarobkowej jest niezwykle utrudnione, a w niektórych przypadkach - wręcz nie jest możliwe. W takiej sytuacji kontynuowanie postępowania egzekucyjnego mogłoby doprowadzić do pozbawienia zobowiązanych niezbędnych zasobów do zabezpieczenia funkcjonowania w okresie szczególnego zagrożenia bądź do podjęcia czy kontynuowania działalności po czasie, gdy zagrożenie minie. Z powyższego względu niezbędne jest umożliwienie Radzie Ministrów podejmowania niezbędnych środków dla zabezpieczenia kontynuowania lub odtworzenia działalności utrudnionej czy zupełnie niemożliwej w tym czasie.

Nie bez znaczenia pozostaje również, że w okresie stanu zagrożenia epidemicznego jest utrudnione podejmowanie działań mających na celu ochronę praw zobowiązanych jak np. wnoszenie środków zaskarżenia. Skierowanie wystąpienia do organu egzekucyjnego np. wniesienie skargi czy zarzutów wymaga wysłania pisma za pośrednictwem operatora pocztowego bądź osobistego stawiennictwa w siedzibie organu. W tym okresie podjęcie takich działań może wiązać się z dużym ryzykiem zarówno

dla zobowiązanych bądź też może okazać się zupełnie niemożliwe (utrudnienia w dostępie do poczty). Jedynie część zobowiązanych dysponuje profilem zaufanym bądź podpisem elektronicznym, które umożliwiają kierowanie wystąpień do organu egzekucyjnego w postaci elektronicznej.

Ponadto proponowany przepis uprawnia zobowiązanych, wobec których były wszczęte postępowania egzekucyjne przed ich wstrzymaniem na podstawie rozporządzenia, do rozporządzania środkami pieniężnymi zgromadzonymi na zajętym rachunku bankowym lub rachunku bankowym prowadzonym przez SKOK. W przypadku uprzedniego zajęcia rachunku przez organ egzekucyjny, zobowiązany utracił prawo rozporządzania środkami zgromadzonymi na tym rachunku. Jeżeli następuje wstrzymanie postępowania egzekucyjnego na podstawie ogólnych przepisów ustawy o postępowaniu egzekucyjnym w administracji, środki pieniężne zobowiązanego są blokowane przez bank lub SKOK. W celu zapobieżenia blokowaniu tych środków przyznano zobowiązany prawo do dysponowania tymi środkami, np. przeznaczenie ich na pilne wydatki związane z prowadzoną działalnością gospodarczą, która z wielu względów jest utrudniona w okresie stanu epidemicznego lub epidemii.

2.61. Zmiany w zakresie rozliczenia dotacji NGO:

Organizacje pozarządowe i podmioty wymienione w art. 3 ust. 3 ustawy o działalności pożytku publicznego i o wolontariacie prowadzą działalność pożytku publicznego na podstawie zlecenia realizacji zadań publicznych po przeprowadzeniu otwartego konkursu ofert. Organ administracji publicznej zlecając realizację zadania przekazuje dotację w rozumieniu art. 127 ust. 1 pkt 1 lit. e oraz art. 221 ustawy o finansach. Wykonując zadanie organizacje pozarządowe podlegają rygorom określonym w ustawach o działalności pożytku publicznego i o wolontariacie, o finansach publicznych i innych. W szczególności w terminach określonych w ustawie o finansach publicznej organizacje składają sprawozdania z realizacji zadania. W przypadkach określonych w ustawie o finansach publicznej organizacje zobowiązane są do zwrotu dotacji wykorzystanej niezgodnie z przeznaczeniem, pobranej nienależnie lub w nadmiernej wysokości. Wystąpienie „siły wyższej” spowodowanej zagrożeniem epidemicznym oznacza konieczność uznania przez zleceniodawcę zadania publicznego jako uzasadnionych wydatków poniesionych przez organizację pozarządową na sfinansowanie działań, które musiały zostać odwołane z powodu wystąpienia siły wyższej. Ponadto w przypadku, o którym mowa, niewykonanie planu działań bądź nieosiągnięcie rezultatów założonych w umowie, na podstawie której zlecono realizację zadania publicznego, nie może skutkować uznaniem dotacji w tej części za wykorzystaną niezgodnie z przeznaczeniem, pobraną nienależnie lub w nadmiernej wysokości i podlegającą zwrotowi.

2.62. Zmiany w zakresie możliwości zlecenia zadań dla NGO:

Nowelizacja ustawy o działalności pożytku publicznego i o wolontariacie w szczególnie uzasadnionych sytuacjach przewidziała możliwość odstępstwa od zasady zlecenia zadań w trybie otwartego konkursu ofert. W razie wystąpienia klęski żywiołowej, katastrofy naturalnej lub awarii technicznej została

stworzona możliwość zlecenia zadań z pominięciem trybu otwartego konkursu ofert. W związku z wystąpieniem zagrożenia epidemicznego i skutkami jakie niesie dla szczególnych grup obywateli wymagających szczególnej troski, w tym osób bezdomnych, osób starszych, niesamodzielnych, które powinny ograniczyć przemieszczanie się ze względu na swoje bezpieczeństwo oraz potrzebą zapewnienia niezbędnych warunków do przeżycia organy administracji publicznej, w tym jednostki samorządu terytorialnego, zobowiązane zostały do prowadzenia działań łagodzących skutki, o których mowa wyżej. W tym zakresie i zgodnie z uzasadnieniem wprowadzenia możliwości odstępstwa od zasady zlecenia zadań w trybie otwartego konkursu ofert w art. 11a ustawy o działalności pożytku publicznego i o wolontariacie niezbędne jest umożliwienie organom administracji publicznej zlecenia zadań publicznych organizacjom pozarządowym i podmiotom wymienionym w art. 3 ust. 3 ustawy o działalności pożytku publicznego i o wolontariacie w sytuacji obecnego zagrożenia epidemicznego.

2.63. Zmiany dotyczące działalności sportowej:

Pierwsza zmiana pozwala przedłużyć termin stypendiów sportowych dla sportowców, którzy podczas stanu zagrożenia nie mogli brać udziału w zawodach sportowych (np. z powodu przełożenia igrzysk olimpijskich lub innych imprez sportowych, które mogą być podstawą do uzyskania stypendium sportowego na kolejny okres). Ponadto, wyłącza konieczność pozbawienia stypendium sportowego w przypadku braku realizacji szkolenia sportowego wywołanego ograniczeniami wprowadzonymi w związku ze stanem epidemicznym, co jest uzasadnione w związku z przeszkodami, które wprowadza stan zagrożenia epidemicznego oraz stan epidemii (m.in. odwołanie imprez masowych, zakaz zgromadzeń).

Druga zmiana pozwala na wsparcie finansowe podmiotów wskazanych w ustawie w zakresie realizacji przez nie zadań z obszaru kultury fizycznej, w oparciu o wszystkie środki finansowe będące w dyspozycji Ministra Sportu, jak również wsparcie finansowe realizacji przez te podmioty zadań wynikających ze stanu zagrożenia. Wskazana w projekcie regulacja umożliwia wypłatę kosztów pośrednich zadania (np. kosztów wynagrodzenia osób obsługujących zadanie, mediów itp.) beneficjentom zadania w przypadku jego częściowego niezrealizowania z uwagi na wystąpienie w trakcie jego realizacji stanu zagrożenia epidemicznego albo stanu epidemii. Ponadto umożliwia się zaliczenie dodatkowych wydatków poniesionych w związku z obowiązywaniem stanu zagrożenia epidemicznego albo stanu epidemii do wydatków związanych z zadaniem publicznym. Dodano też przepis ograniczający ryzyko podwójnego finansowania ze środków publicznych tych samych wydatków (np. wynagrodzeń pracowników), w związku z istnieniem różnych publicznych form wsparcia w związku z wystąpieniem i zwalczaniem stanu zagrożenia epidemicznego i stanu epidemii.

2.64. Zmiany w zakresie wydłużenia ważności zezwoleń na pracę:

We wprowadzanych przepisach zaproponowano wydłużenie okresu ważności zezwoleń na pracę cudzoziemca (oraz decyzji o przedłużeniu zezwolenia na pracę) z mocy prawa, jak również wydłużenie

dopuszczalnego okresu pracy bez zezwolenia na pracę w związku z oświadczeniem o powierzeniu wykonywania pracy cudzoziemcowi, na czas stanu zagrożenia epidemicznego lub stanu epidemii ogłoszonego w związku z zakażeniami wirusem SARS-CoV-2 i następujących po nim 30 dni.

Celem proponowanych rozwiązań jest zmniejszenie perturbacji na rynku pracy, związanych ze stanem zagrożenia epidemicznego lub epidemii. W związku z absencją znacznej liczby pracowników część pracodawców może doświadczać niedoborów kadrowych. Ponadto w związku z prawdopodobną absencją wielu pracowników urzędów oraz przewidzianą w projekcie możliwością zawieszania przyjęć interesantów mogą wystąpić trudności w procedowaniu spraw dotyczących dopuszczania cudzoziemców do rynku pracy. Z tych względów przewiduje się, że w przypadkach, w których ostatni dzień ważności zezwolenia na pracę przypada w okresie stanu zagrożenia epidemicznego lub epidemii, ogłoszonego w związku z zakażeniami wirusem SARS-CoV-2, okres ważności zezwolenia na pracę ulegnie przedłużeniu z mocy prawa do upływu 30 dnia następującego po dniu odwołania tego ze stanów, który obowiązywał jako ostatni. Natomiast jeżeli w oświadczeniu o powierzeniu wykonywania pracy cudzoziemcowi, wpisanym do ewidencji oświadczeń, wskazano okres pracy, którego koniec przypada w okresie stanu zagrożenia epidemicznego lub epidemii, ogłoszonego w związku z zakażeniami wirusem SARS-CoV-2, cudzoziemiec będzie mógł, bez zezwolenia na pracę, wykonywać pracę określoną oświadczeniem na rzecz podmiotu, który złożył oświadczenie, w okresie lub okresach nieobjętych oświadczeniem do upływu 30 dnia następującego po dniu odwołania tego ze stanów, który obowiązywał jako ostatni.

Jednocześnie konieczne jest wprowadzenie szczególnego przepisu określającego termin złożenia wniosku o przedłużenie zezwolenia na pracę w drodze indywidualnej decyzji administracyjnej po przedłużeniu okresu ważności zezwolenia na pracę z mocy prawa. W przypadku przedłużenia okresu ważności zezwolenia na pracę z mocy prawa stosowanie terminu określonego w art. 88a ust. 1a powodowałoby bowiem brak możliwości późniejszego złożenia wniosku o przedłużenie zezwolenia na pracę. Z tego względu w projekcie przewidziano, że w takim przypadku termin złożenia wniosku upływa w ostatnim dniu okresu ważności zezwolenia na pracę przedłużonego z mocy prawa.

2.65. Zmiany w zakresie biegu terminów przewidzianych w przepisach prawa cywilnego i administracyjnego:

Zgodnie z dodawanym przepisem, w czasie trwania stanu zagrożenia epidemicznego lub epidemii wstrzymaniu i zawieszeniu ulegną terminy przewidziane przepisami prawa cywilnego i administracyjnego, od których zależy udzielenie ochrony prawnej przed sądem lub organem oraz terminy do dokonania przez stronę czynności kształtujących prawa i obowiązki jej lub drugiej strony, terminy do zasiedzenia, przedawnienia, przemilczenia, terminy zawite, z niezachowaniem których ustawa wiąże ujemne skutki dla strony, terminy do dokonania przez podmioty lub jednostki organizacyjne podlegające wpisowi do rejestru przedsiębiorców lub rejestru stowarzyszeń, innych

organizacji społecznych i zawodowych, fundacji oraz samodzielnych publicznych zakładów opieki zdrowotnej Krajowego Rejestru Sądowego albo innego rejestru prowadzonego przez organ administracji publicznej czynności, które powodują obowiązek zgłoszenia do właściwego rejestru, a także terminów na wykonanie przez te podmioty obowiązków wynikających z przepisów o ich ustroju. Ponadto wyłącza się wstrzymanie i zawieszenie biegu tych terminów w przypadku postępowań sądowych zaliczonych do spraw pilnych i w przypadku postępowań sadowoadministracyjnych, w których ustawa określa termin ich rozpatrzenia przez sąd oraz wniosków o wstrzymanie wykonania aktu lub czynności. Nie ulegną wstrzymaniu lub zawieszeniu także terminy dla dokonania czynności przewidzianych kodeksem wyborczym. Wprowadzenie stanu zagrożenia epidemicznego lub stanu epidemii w żaden sposób nie wpływa bowiem na zasady i tryb przeprowadzenia wyborów oraz nie pociąga za sobą wydłużenia kadencji konstytucyjnych organów państwa wynikających z art. 98 (Sejm i Senat) oraz art. 127 (Prezydent RP) Konstytucji RP, a także nie wpływa na kadencję oraz zasady i tryb przeprowadzenia wyborów do organów samorządu terytorialnego.

Dodawany przepis wprowadza w czasie trwania stanu zagrożenia epidemicznego lub stanu epidemii zawieszenie biegu terminów w postępowaniach sądowych, w tym sadowoadministracyjnych, postępowaniach egzekucyjnych, karnych, karno-skarbowych, w sprawach o wykroczenia, administracyjnych, egzekucyjnych w administracji, a także w innych postępowaniach prowadzonych na podstawie ustaw. Jednocześnie przewidziano wyłączenie, zgodnie z którym nie ulegnie wstrzymaniu i zawieszeniu bieg terminów w postępowaniach sądowych zaliczonych do spraw pilnych i w postępowaniach sadowoadministracyjnych, w których ustawa określa termin ich rozpatrzenia przez sąd oraz wniosków o wstrzymanie wykonania aktu lub czynności. Nie ulegnie wstrzymaniu i zawieszeniu także bieg terminów dla dokonania czynności przewidzianych kodeksem wyborczym. Wprowadzenie stanu zagrożenia epidemicznego lub epidemii w żaden sposób nie wpływa bowiem na zasady i tryb przeprowadzenia wyborów oraz nie pociąga za sobą wydłużenia kadencji konstytucyjnych organów państwa wynikających z art. 98 (Sejm i Senat) oraz art. 127 (Prezydent RP) Konstytucji, a także nie wpływa na kadencję oraz zasady i tryb przeprowadzenia wyborów do organów samorządu terytorialnego.

2.66. Zmiany w zakresie nakładania sankcji za nieterminową likwidację szkód:

Proponuje się również wprowadzenie przepisu znoszącego obligatoryjne nakładanie sankcji administracyjnych za nieterminową likwidację szkód wskutek wystąpienia stanu zagrożenia epidemicznego lub stanu epidemii w przypadkach określonych w art. 14 ustawy o ubezpieczeniach obowiązkowych, Ubezpieczeniowym Funduszu Gwarancyjnym i Polskim Biurze Ubezpieczycieli Komunikacyjnych.

2.67. Zmiany w zakresie określenia terminu podjęcia uchwały w sprawie polityki wynagrodzeń członków zarządu i rady nadzorczej:

W przypadku ogłoszenia stanu zagrożenia epidemicznego albo stanu epidemii, minister właściwy do spraw instytucji finansowych, w drodze rozporządzenia będzie mógł określić inny termin podjęcia przez walne zgromadzenie spółki uchwały w sprawie polityki wynagrodzeń członków zarządu i rady nadzorczej, o którym mowa w art. 36 ust. 1 ustawy o zmianie ustawy o ofercie publicznej i warunkach wprowadzania instrumentów finansowych do zorganizowanego systemu obrotu oraz o spółkach publicznych oraz niektórych innych ustaw, biorąc pod uwagę konieczność zapewnienia prawidłowej realizacji tego obowiązku.

2.68. Zmiany w zakresie obradowania organów jednostek samorządu terytorialnego:

Proponuje się wprowadzenie możliwości zdalnego obradowania i podejmowania rozstrzygnięć przez kolegialne organy w jednostkach samorządu terytorialnego (rady, sejmiki i zarządy) oraz w regionalnych izbach obrachunkowych oraz samorządowych kolegiach odwoławczych (kolegium). Zdalny tryb obradowania będzie mógł być prowadzony z wykorzystaniem środków porozumiewania się na odległość oraz korespondencyjnie. Będzie go można stosować także w komisjach rady/sejmiku lub zespołach orzekających w regionalnych izbach obrachunkowych oraz samorządowych kolegiach odwoławczych.

2.69. Zmiany w zakresie objęcia urzędu kwarantanną:

Proponowane rozwiązanie umożliwia zapewnienie ciągłości działania na obszarze województwa urzędów administracji publicznej oraz innych podmiotów wykonujących zadania publiczne w sytuacji, gdy będą one niezdolne do wykonywania zadań w całości albo w części. W takiej sytuacji wojewoda będzie mógł w drodze zarządzenia powierzyć innemu urzędowi lub podmiotowi wykonywanie tych zadań, w całości albo części w określonym terminie. Powierzenie będzie mogło następować wyłącznie w ramach danej grupy urzędów/podmiotów. Np. zadania urzędu miasta/gminy będą mogły być powierzone innemu urzędowi miasta/gminy – w ramach urzędów gmin niezależnie od ich charakteru; zadania zespolonej inspekcji innej inspekcji. Będą one wykonywane na koszt zastępowanego urzędu/podmiotu.

2.70. Zmiany w przypadku niezdolności do pracy wójta, burmistrza, prezydenta miasta:

Wprowadzenie mechanizmu umożliwiającego przejście zadań i kompetencji wójta, burmistrza, prezydenta miasta – przez jego zastępcę – w przypadku przemijającej przeszkody spowodowanej niezdolnością do pracy do 30 dni. Propozycja ta uzupełni obowiązujące obecnie na stałe rozwiązania art. 28h i art. 28g ustawy o samorządzie gminnym, które taką możliwość (przejęcia zadań i kompetencji) przewidują w przypadku niezdolności do pracy powyżej 30 dni.

2.71. Zmiany w zakresie przedłużenia pobytu cudzoziemców:

W art. 299 ust. 6 ustawy o cudzoziemcach ustanowione są dwa terminy (30-dniowy oraz 7-dniowy), które związane z obowiązkiem opuszczenia terytorium Rzeczypospolitej Polskiej dla cudzoziemców,

którym wydano określone decyzje administracyjne, wiążące się z tym, że ich pobyt w dalszej perspektywie nie będzie już legalny (termin 30-dniowy) (np. odmowa nadania statusu uchodźcy i udzielenia ochrony uzupełniającej, odmowa udzielenia zezwolenia na pobyt czasowy, pozbawienie statusu uchodźcy, cofnięcie zgody na pobyt ze względów humanitarnych) albo których uprzednio nie przekazano do państwa trzeciego ze względów zdrowotnych, i okoliczności te są już nie aktualne (termin 7-dniowy). W warunkach powszechnego ograniczania przez państwa sąsiadujące z Rzeczpospolitą Polską przepływu cudzoziemców przez ich terytoria oraz zawieszenia międzynarodowych połączeń lotniczych obejmujących polskie porty lotnicze w celu przeciwdziałania rozprzestrzeniania się wirusa SARS-CoV-2, realizacja takiego obowiązku przez cudzoziemców nie jest możliwa, bez narażenia się na popadnięcie w nielegalny pobyt i w konsekwencji zobowiązanie do powrotu (w dalszej perspektywie czasowej).

Zgodnie z ust. 1 w art. 315 ustawy o cudzoziemcach w decyzji o zobowiązaniu cudzoziemca do powrotu określa się termin dobrowolnego powrotu, który wynosi od 15 do 30 dni, liczony od dnia doręczenia decyzji, o ile nie istnieje prawdopodobieństwo ucieczki cudzoziemca lub natychmiastowego powrotu cudzoziemca nie wymagają względy obronności lub bezpieczeństwa państwa lub ochrony bezpieczeństwa i porządku publicznego. W warunkach powszechnego ograniczania przez państwa sąsiadujące z Rzeczpospolitą Polską przepływu cudzoziemców przez ich terytoria oraz zawieszenia międzynarodowych połączeń lotniczych obejmujących polskie porty lotnicze w celu przeciwdziałania rozprzestrzeniania się wirusa SARS-CoV-2, realizacja obowiązku wyjazdu z terytorium Polski przez cudzoziemców nie jest możliwa.

W konsekwencji projektodawca proponuje wydłużenie z mocy prawa tych terminów, których koniec wypadalby w okresie, w którym obowiązuje stan zagrożenia epidemicznego lub stan epidemii, ogłoszonym w związku z zakażeniami wirusem SARS-CoV-2, do upływu 30-tego dnia następującego po dniu odwołania tego ze stanów, który obowiązywał później. W ocenie projektodawcy takie wydłużenie spowoduje, że cudzoziemcy, którzy znajdą się w sytuacji nałożonego obowiązku opuszczenia terytorium Rzeczypospolitej Polskiej, będą mogli w przyszłości ten obowiązek zrealizować.

2.72. Zmiany w zakresie kadencyjności w polskim związku sportowym:

Proponowana zmiana ma zapobiec pozbawieniu działania władz polskich związków sportowych. Ustawa o sporcie wprowadza bowiem maksymalną długość kadencji władz polskiego związku sportowego na 4 lata. W dużej części polskich związków sportowych kadencje kończą się w 3 kwartale tego roku (rok olimpijski) i istnieje zagrożenie dla przeprowadzania procesów wyborczych w razie przedłużającego się stanu epidemicznego. Dzięki wprowadzanej zmianie, walne zgromadzenia członków albo delegatów polskiego związku sportowego będą mogły odbywać się za pomocą środków

komunikacji elektronicznej. Ponadto, w przypadku wygaśnięcia mandaty w czasie kadencji, będzie możliwość uzupełnienia składu do stanu minimum określonego w statucie związku.

2.73. Zmiany w zakresie poręczeń i gwarancji BGK

Proponuje się przepisy umożliwiające Bankowi Gospodarstwa Krajowego (BGK) udzielanie, związku ze skutkami choroby zakaźnej wywołanej wirusem SARS-CoV-2, poręczeń i gwarancji spłaty kredytów zaciągniętych przez średnich i dużych przedsiębiorców z przeznaczeniem na zapewnienie płynności finansowej oraz utworzenie specjalnego Funduszu Gwarancji Płynnościowych.

BGK będzie udzielał takich poręczeń i gwarancji we własnym imieniu i na własny rachunek.

Proponowane przepisy określają podstawowe warunki udzielania ww. poręczeń i gwarancji, a mianowicie:

- poręczenie lub gwarancja mogą stanowić pomoc publiczną,
- do poręczenia i gwarancji stosuje się odpowiednio art. 2b ust. 1 ustawy o poręczeniach i gwarancjach, określający iż poręczenia i gwarancje są terminowe i udzielane do kwoty z góry oznaczonej,
- poręczenie lub gwarancja obejmują nie więcej niż 80% pozostającej do spłaty kwoty kredytu objętego poręczeniem lub gwarancją,
- poręczenie lub gwarancja są udzielane na wniosek średniego lub dużego przedsiębiorcy.

2.74. Zmiany w zakresie należności pieniężnych, o których mowa w art. 12a ust. 1 ustawy z dnia 21 sierpnia 1997 r. o gospodarce nieruchomościami

Proponowane przepisy uelastyczniają zasady udzielania ulg w spłacie należności pieniężnych mających charakter cywilnoprawny przypadających organom publicznym. Modyfikują zasady udzielania ulg i umorzeń określone ustawą o finansach publicznych oraz ustawą o gospodarce nieruchomościami. Zaproponowane rozwiązania mają stanowić skuteczne narzędzie do usprawnienia i przyspieszenia procesu udzielania pomocy podmiotom dotkniętym negatywnymi skutkami COVID-19.

Zmiana przepisów w zakresie uproszczenia procedur udzielania ulg odraczania i umarzania jest oczekiwana przez organy działające w imieniu Skarbu Państwa (starostów). Do organów tych w ostatnim czasie, wpływają liczne wnioski od przedsiębiorców zmuszonych do zaprzestania działalności, którzy w tej sytuacji nie są w stanie opłacać czynszu najmu lub dzierżawy za nieruchomość wykorzystywaną na tą działalność. Odstąpienie od uzyskiwania indywidualnej zgody wojewody znacząco przyspieszy podejmowanie decyzji przez starostów i jest w pełni uzasadnione potrzebą wsparcia przedsiębiorców.

Proponowane przepisy wychodzą też naprzeciw postulatam wyrażanym przez samorządy dotyczącym konieczności wprowadzenia ułatwień ustawowych w procedurze podejmowania decyzji o odroczeniu

płatności lub umorzeniu czynszów najmu i dzierżawy przez okres, w którym z uwagi na epidemię przedsiębiorcy nie mogą wykonywać działalności gospodarczej.

Co do zasady umorzenie, odroczenie lub rozłożenie na raty spłaty należności, cywilnoprawnych przysługujących Skarbowi Państwa lub jednostkom samorządu, podmiotom, których płynność finansowa uległa pogorszeniu w związku z ponoszeniem negatywnych konsekwencji ekonomicznych z powodu COVID-19, uznaje się za uzasadnione ważnym interesem dłużnika oraz uzasadnione względami społecznymi i gospodarczymi.

Proponuje się wprowadzenie przepisu dotyczącego należności z tytułu oddania nieruchomości Skarbu Państwa w najem, dzierżawę lub użytkowanie za okres zagrożenia epidemicznego lub stanu epidemii. Udzielenie ulg w spłacie zobowiązań przez starostę (prezydenta miasta na prawach powiatu) wykonującego zadania z zakresu administracji rządowej nie będzie wymagało zgody wojewody. Starosta (prezydent miasta na prawach powiatu) będzie też mógł odstąpić od dochodzenia należności, na wniosek podmiotu, którego płynność finansowa uległa pogorszeniu w związku z ponoszeniem negatywnych konsekwencji ekonomicznych z powodu COVID-19. Także minister właściwy do spraw budownictwa, planowania i zagospodarowania przestrzennego oraz mieszkalnictwa, w odniesieniu do nieruchomości znajdujących się w jego zasobie, będzie mógł odstąpić lub wyrazić zgodę na odstąpienie, od dochodzenia należności przypadających za okres zagrożenia epidemicznego lub stanu epidemii.

Ponadto zaproponowano przepis dotyczący zasad umarzania, odraczania terminów lub rozkładania na raty spłat należności pieniężnych mających charakter cywilnoprawny, przypadających jednostkom samorządu terytorialnego.

Co do zasady ulgi w spłacie zobowiązań, tak aby zachować autonomię finansową jednostek samorządu terytorialnego, będą udzielane na podstawie przepisów ustawy o finansach publicznych. Zasady udzielania ulg określone będą w akcie prawa miejscowego – stosownej uchwale organu stanowiącego (rady gminy, rady powiatu, sejmiku województwa). Jednak do czasu określenia przez organ stanowiący jednostki samorządu terytorialnego zasad udzielania ulg dotyczących należności pieniężnych z tytułu oddania nieruchomości w najem, dzierżawę lub użytkowanie przypadających za okres zagrożenia epidemiologicznego lub epidemii jednostce samorządu terytorialnego lub jej jednostkom organizacyjnym, wyłączną kompetencję do udzielania ulg będzie miał wójt, burmistrz, prezydenta miasta, zarząd powiatu albo zarząd województwa.

Podobnie jak w przypadku należności Skarbu Państwa, również w zakresie należności przypadających jednostkom samorządu terytorialnego, na wniosek podmiotu, którego płynność finansowa uległa pogorszeniu w związku z ponoszeniem negatywnych konsekwencji ekonomicznych z powodu COVID-19, jednostka samorządu terytorialnego będzie mogła odstąpić od dochodzenia tych należności.

Projekt ustawy przesądza, że udzielenie wsparcia podmiotom prowadzącym działalność gospodarczą, stanowi pomoc publiczną, mającą na celu zaradzenie poważnym zaburzeniom w gospodarce, o której

mowa w Sekcji 3.1 Tymczasowych ram środków pomocy państwa w celu wsparcia gospodarki w kontekście trwającej epidemii COVID-19.

2.75. Zmiany w sposobie odbywania posiedzeń kolegialnych organów administracji publicznej:

Proponuje się wprowadzenie zapisu pozwalającego organom kolegialnym wykonywania zadań zdalnie.

2.76. Zmiany dotyczące administracyjnych kar pieniężnych:

Proponuje się wprowadzenie administracyjnych kar pieniężnych w dwóch obszarach:

- W przypadku stwierdzenia nieprawidłowości dot. zakazu stosowania cen lub marż wyższych niż maksymalne, Inspekcja Farmaceutyczna, Inspekcja Jakości Handlowej Artykułów Rolno-Spożywczych, Inspekcja Sanitarna oraz Inspekcja Handlowa będą mogły wymierzać kary pieniężne w wysokości od 5 000 do 5 000 000 zł. Dodatkowo, projektowane przepisy przewidują szczególne uprawnienia dla Prezesa Urzędu Ochrony Konkurencji i Konsumentów (UOKiK), który będzie mógł ukarać przedsiębiorcę dopuszczającego się, wielokrotnego naruszenia przepisów zakazujących stosowania w obrocie na terenie RP cen i marż wyższych niż maksymalne, ustalonych w drodze rozporządzenia właściwego ministra na mocy projektowanych przepisów, w odniesieniu do wielu towarów lub usług lub na dużą skalę. Kara nakładana przez Prezesa UOKiK może wynieść do 10% obrotu osiągniętego przez przedsiębiorcę w roku obrotowym poprzedzającym rok nałożenia kary.
- Ustanowienie kary administracyjnej z tytułu stwierdzenia naruszenia obowiązku kwarantanny lub izolacji wynika z potrzeby zabezpieczenia ludności przed gwałtownym rozprzestrzenianiem się COVID-19. Doświadczenie Włoch pokazuje, że nieprzestrzeganie zasad kwarantanny jest jedną z głównych przyczyn bardzo szybkiego rozprzestrzeniania się wirusa. Dlatego też, odpowiadając na oczekiwania społeczne celowym jest ustanowienie podstawy prawnej do szybkiej reakcji organów inspekcji sanitarnej na przypadki naruszania ustanowionych bądź decyzją administracyjną bądź wynikających z mocy prawa obowiązków w zakresie kwarantanny bądź izolacji.
- Z kolei kara administracyjna związana z czasowym ograniczeniem lub zakazem obrotu przedmiotów związana jest z koniecznością odpowiedniego zabezpieczenia potrzeb osób chorych na COVID-19 jak i zapewnienia pełnego wyposażenia w zakresie bezpieczeństwa osób mających styczność z osobami chorymi na tą chorobę, w tym pracowników służby zdrowia, sanepidu i innych służb państwowych. Ze względu na szybkie rozprzestrzenianie się choroby istnieje niezwykle pilna konieczność wykorzystania rezerw i potencjału producentów i dostawców – działającym na terytorium Rzeczypospolitej Polskiej – przedmiotów, określonych w rozporządzeniu wydanym na podstawie art. 46 ust. 4 pkt 2 ustawy o zapobieganiu oraz zwalczaniu zakażeń i chorób zakaźnych u ludzi.

- Wysokość kar administracyjnych jest zdeterminowana zagrożeniem jakie niesie ze sobą choroba COVID-19 dla ludności. W nieuregulowanym zakresie stosuje się przepisy Działu IV A Kodeksu postępowania administracyjnego.

2.77. Zmiany w zakresie planowania wydatków budżetowych i finansowania działań:

Proponuje się zmianę brzmienia art. 31 ust. 1 polegającą na wskazaniu, że to Prezes Rady Ministrów, a nie Rada Ministrów może, w drodze rozporządzenia, dokonywać przeniesienia planowanych wydatków budżetowych między częściami i działami budżetu państwa. Prezes Rady Ministrów może dokonać przeniesień wydatków, o których mowa w tym przepisie uwzględniając wysokość oraz rodzaj koniecznego wsparcia i bieżące wykonanie wydatków w poszczególnych częściach i działach budżetu państwa.

Ponadto zaproponowano rozwiązanie, zgodnie z którym w celu przeciwdziałania COVID-19 Prezes Rady Ministrów będzie mógł podjąć decyzję o zablokowaniu planowanych wydatków w zakresie całego budżetu państwa, określając część budżetu państwa oraz łączną kwotę wydatków, która podlega blokowaniu. Prezes Rady Ministrów powierzy Ministrowi Finansów wykonanie ww. decyzji, a szczegółową klasyfikację wydatków, które podlegają blokowaniu, ustalać będzie dysponent części budżetowej. Ze zablokowanych środków Minister Finansów będzie mógł utworzyć nową rezerwę celową z przeznaczeniem na przeciwdziałanie COVID-19. Podziału tej rezerwy celowej dokonywał będzie Minister Finansów na wniosek dysponenta realizującego zadanie związane z przeciwdziałaniem COVID-19, po akceptacji wniosku przez Prezesa Rady Ministrów.

2.78. Przepisy przejściowe o Funduszu Gwarantowanych Świadczeń Pracowniczych:

Proponuje się wprowadzenie przepisu umożliwiającego zapewnienie środków w planie finansowym FGŚP na wypłatę świadczeń. Ponadto proponuje się wprowadzenie przepisu umożliwiającego zapewnienie środków dla FGŚP na wsparcie pracodawców, w przypadku gdy kwota środków FGŚP będzie niewystarczająca na realizację tego zadania. Zasilenie FGŚP na ten cel pochodzić będzie ze środków Funduszu Pracy stanowiących nadwyżkę finansową Funduszu Pracy. W celu udzielenia pożyczki dysponent Funduszu Pracy będzie uprawniony do dokonania zmiany w planie finansowym Funduszu Pracy polegającej na odpowiednim zmniejszeniu stanu Funduszu Pracy na koniec roku. O dokonanych zmianach w planie finansowym Funduszu Pracy minister właściwy do spraw pracy zawiadomi ministra właściwego do spraw finansów publicznych w terminie 7 dni roboczych od dnia dokonania zmian.

W zakresie zmiany planu finansowego Funduszu Pracy i planu finansowego Funduszu Gwarantowanych Świadczeń Pracowniczych nie będą stosowane przepisy wskazane w art. 31c ustawy, w tym dotyczące zgody Ministra Finansów i opinii sejmowej komisji do spraw budżetu.

2.79. Przepis dotyczący obowiązku informowania organu administracji architektoniczno-budowlanej:

Projektowany przepis wskazuje na obowiązki inwestora, który przed dniem wejścia w życie ustawy zmieniającej rozpoczął prowadzenie robót budowlanych lub zmienił sposób użytkowania obiektu budowlanego lub jego części na podstawie przepisów ustawy o szczególnych rozwiązaniach związanych z zapobieganiem, przeciwdziałaniem i zwalczaniem COVID-19, innych chorób zakaźnych oraz wywołanych nimi sytuacji kryzysowych.

2.80. Przepis dotyczący przypadków, w których zawieszenie zajęć w centrum integracji społecznej lub klubie integracji społecznej nastąpiło przed 8 marca 2020 r.:

Przepis ten nakazuje odpowiednie stosowanie rozwiązań dotyczących centrów integracji społecznej i klubów integracji społecznej przewidzianych w ustawie o szczególnych rozwiązaniach związanych z zapobieganiem, przeciwdziałaniem i zwalczaniem COVID-19, innych chorób zakaźnych oraz wywołanych nimi sytuacji kryzysowych także w sytuacjach, kiedy zajęcia w nich zostały zawieszane przed 8 marca 2020 r.

2.81. Przepis dotyczący udzielania kredytów MŚP:

Celem proponowanego przepisu jest umożliwienie bankom uwzględnienia szczególnej sytuacji, w jakiej mogą znaleźć się niektórzy kredytobiorcy z segmentu MŚP wskutek rozprzestrzeniania się COVID-19. Dla takich przedsiębiorców kluczowe będzie utrzymanie zdolności do kontynuowania działalności w okresie, w którym ich zdolność generowania przychodów podlegać może – ze względu na zagrożenie epidemiologiczne – istotnemu, lecz tymczasowemu ograniczeniu lub wręcz „zamrożeniu”. Utrata możliwości finansowania bieżących potrzeb przedsiębiorcy, w szczególności regulowania bieżących zobowiązań wobec np. pracowników lub kontrahentów, mogłaby pociągać za sobą negatywne i potencjalnie nieodwracalne konsekwencje nie tylko dla samego przedsiębiorcy, lecz również dla podmiotów pozostających z nim w stosunkach gospodarczych (dostawców, poddostawców itp.). Mogłoby to prowadzić do sytuacji, gdy nawet tymczasowe – lecz istotne – ograniczenie możliwości generowania przychodów stałoby się istotnym zagrożeniem dla przedsiębiorców, zarówno kredytobiorców, jak i podmiotów z nimi współpracujących. Aby ograniczyć negatywne skutki takich tymczasowych i nadzwyczajnych (a przy tym zewnętrznych wobec kredytobiorców i przez nich niezawinionych), okoliczności, proponuje się, aby banki uzyskały – niezależnie od regulacji wynikających z przepisów prawa bankowego – możliwość przedłużenia (odnowienia) lub innych modyfikacji warunków finansowań uprzednio udzielonych takim przedsiębiorcom. W każdym przypadku modyfikacja warunków finansowania będzie przedmiotem uzgodnienia między bankiem a kredytobiorcą, przy czym założeniem jest, iż nie będzie ona prowadziła do pogorszenia sytuacji kredytobiorcy. Bankom zostanie z kolei zapewniona elastyczność działania w tym zakresie, niezależnie od wymagań regulacyjnych prawa bankowego.

Czynnikiem mitygującym ryzyko związane z takim szczególnym rozwiązaniem jest ograniczenie zakresu jego zastosowania do kredytobiorców, z którymi bank posiadał zawarte umowy w dniu wejścia w życie ustawy o szczególnych rozwiązaniach związanych z zapobieganiem, przeciwdziałaniem i zwalczaniem COVID-19, innych chorób zakaźnych oraz wywołanych nimi sytuacji kryzysowych. Ogranicza to bowiem zakres zastosowania proponowanego szczególnego mechanizmu do klientów znanych bankowi, i tylko takich, których sytuacja finansowa i gospodarcza była przedmiotem oceny przez bank nie dawniej niż 30 września 2019 r. Zasadniczo chodzi o stworzenie możliwości przedłużenia (utrzymania) kredytów obrotowych uprzednio udzielonych przez banki klientom, którzy po dniu 30 września 2019 r. byli poddani procesom oceny kredytowej. Celem jest umożliwienie przedsiębiorcom zachowania finansowania bieżącego (przede wszystkim chodzi o kredyty obrotowe) mimo znacznego lub wręcz całkowitego, lecz tymczasowego, wygaszenia działalności z powodu zagrożenia epidemiologicznego.

2.82. Zmiana w zakresie wydawania interpretacji indywidualnych:

Proponuje się dodanie przepisu przewidującego przedłużenie terminu na wydanie interpretacji indywidualnych przepisów prawa podatkowego o okres jednego miesiąca w celu zminimalizowania negatywnych skutków związanych z wystąpieniem COVID-19. Działania podjęte na mocy zmienianej ustawy oraz wprowadzone szczególne rozwiązania mające na celu przeciwdziałanie COVID-19 skutkować będą utrudnieniami w dochowaniu przez organy podatkowe 3-miesięcznego terminu na wydanie interpretacji indywidualnej. Brak stanowiska w tym terminie oznacza stwierdzenie prawidłowości stanowiska wnioskodawcy w pełnym zakresie (art. 14o Ordynacji podatkowej). W celu umożliwienia realizacji zadań przez organy podatkowe konieczne jest przedłużenie terminu o 3 miesiące.

Proponuje się ponadto wyposażenie Ministra Finansów w kompetencję do ewentualnego przedłużenia okresu z art. 14a ust. 1 (czyli przedłużenia terminu wydania interpretacji indywidualnej z 3 do 4 miesięcy) o okres do 3 miesięcy. Minister Finansów może więcej niż jeden raz wydać rozporządzenie o przedłużeniu ustawowego przedłużenia. Ostatecznie jednak w drodze rozporządzenia będzie możliwe przedłużenie terminu o nie więcej niż 3 miesiące.

2.83. Przepis przejściowy dotyczący odstąpienia od umów:

Proponuje się odpowiednie stosowanie rozwiązań w przypadkach, gdy doszło już do odstąpienia od umowy o udział w imprezie turystycznej lub też do jej rozwiązania, a nie upłynął jeszcze termin na dokonanie zwrotu opłat lub wpłat, przewidzianych w ustawie o imprezach turystycznych i powiązanych usługach turystycznych. Biorąc pod uwagę, że przepis art. 47 wspomnianej ustawy przewiduje, że zwrot ten powinien nastąpić w terminie 14 dni od dnia rozwiązania umowy, wprowadzany przepis znajdzie zastosowanie jedynie do stanów faktycznych zaistniałych w okresie 14 dni przed wejściem w życie ustawy nowelizującej.

2.84. Przepis dotyczące pracy organów rejestrujących pojazdy:

W związku z nadzwyczajną sytuacją dotyczącą konieczności podjęcia wszelkich działań mających na celu przeciwdziałanie COVID-19 należy wziąć pod uwagę sytuację zwiększonego obciążenia pracą organów rejestrujących pojazdy, wynikającą ze zwiększonej liczby osób załatwiających sprawy w urzędach tych organów. Wobec tego w specjalnych rozwiązaniach prawnych z tym związanych proponuje się również dodanie przepisów epizodycznych związanych z przepisami ustawy - Prawo o ruchu drogowym dla rozwiązania przedstawionego poniżej problemu.

Z dniem 1 stycznia 2020 r. wszedł w życie art. 4 ustawy o zmianie ustawy o utrzymaniu czystości i porządku w gminach oraz niektórych ustaw, który zmienił ustawę - Prawo o ruchu drogowym. Zmiana ta była prowadzona przez Ministra Środowiska i związana z zarzutami Komisji Europejskiej dotyczących uchybienia zobowiązaniom transpozycji dyrektywy Parlamentu Europejskiego i Rady 2000/53/WE z dnia 18 września 2000 r. w sprawie pojazdów wycofanych z eksploatacji, dotyczących m.in. braku sankcji za niezarejestrowanie importowanego pojazdu. W związku z powyższym w ustawie - Prawo o ruchu drogowym 1 stycznia 2020 r. weszła w życie zmiana brzmienia art. 71 ust. 7 i art. 140n oraz zaczął obowiązywać dodany art. 140mb.

Art. 140mb ustawy – Prawo o ruchu drogowym wprowadza kary pieniężne za niezarejestrowanie w terminie 30 dni pojazdu niebędącego pojazdem nowym, sprowadzonym z terytorium państwa członkowskiego Unii Europejskiej, albo niezawiadomienie w terminie 30 dni starosty o nabyciu lub zbyciu pojazdu. Powyższe kary nakłada starosta w drodze decyzji administracyjnej, a wpływy z tych kar stanowią dochód powiatu.

Należy zaznaczyć, że co do zasady organ rejestrujący prowadzi odrębne postępowania wobec każdego z właścicieli oraz współwłaścicieli pojazdu, co do którego został naruszony ww. obowiązek rejestracji pojazdu lub zawiadomienia o nabyciu lub zbyciu pojazdu.

Powyższe spowodowało, że znacznie zwiększyła się liczba osób wnioskujących o rejestrację pojazdu oraz zawiadamiających o nabyciu lub zbyciu pojazdu w celu uniknięcia kar, o których mowa w art. 140mb ustawy - Prawo o ruchu drogowym. W szczególności są to osoby, które sprowadzają pojazdy z państw takich jak m.in. Niemcy, Włochy, Francja czy Holandia.

Z danych z centralnej ewidencji pojazdów wynika, że np. w okresie styczeń 2020 r. w porównaniu z okresem styczeń 2019 r. wzrosła liczba zawiadomień o zbyciu pojazdu z 109954 do 167987. Część tych zawiadomień wpływa z wykorzystaniem platformy ePUAP i nie generuje wizyty obywatela w urzędzie, ale niezależnie od tego jest to znaczny wzrost liczby interesantów bezpośrednio obsługiwanych w urzędach. Dane z centralnej ewidencji pojazdów wskazują także na wzrost liczby pojazdów rejestrowanych z państw członkowskich UE w porównywanych analogicznych miesiącach (jak wyżej) z 78520 do 86573. Należy podkreślić, że urzędy w sprawach rejestracji pojazdów nawet

przed wejściem w życie omawianych przepisów o karach pieniężnych obsługiwały znaczną liczbę obywateli w tych sprawach.

W związku z sytuacją zobowiązującą do prewencji przed COVID-19 starostowie oraz wojewodowie sygnalizują, że osoby oczekujące w kolejkach, jak i pracownicy starostw narażeni są na ryzyko zarażenia tym wirusem. Należy wziąć pod uwagę te sygnały i w związku z tym proponuje się dodanie przepisów epizodycznych, które obowiązywałyby od dnia wejścia w życie proponowanej ustawy nowelizującej specustawę do 31 grudnia 2020 r. Dla rozwiązania tego problemu proponuje się wydłużenie do 180 dni terminów określonych w art. 71 ust. 7 i art. 78 ust. 2 pkt 1 ustawy – Prawo o ruchu drogowym, tj. terminów na zarejestrowanie pojazdu niebędącego pojazdem nowym sprowadzonym z terytorium państwa członkowskiego Unii Europejskiej albo zawiadomienie starosty o nabyciu lub zbyciu pojazdu. Obecnie, aby spełnić te wymagania, właściciele pojazdów obowiązują termin 30 dni. W wyniku tego wydłużenia inaczej będzie rozkładać się w czasie realizacja postępowań w sprawach kar pieniężnych, o których mowa w art. 140mb ustawy – Prawo o ruchu drogowym.

Ocenia się, że spowoduje to zmniejszenie liczby interesantów w urzędach i możliwość takiego zorganizowania pracy w urzędach organów rejestrujących pojazdy – w okresie prewencji przed COVID-19 – że obsługa tych spraw stanie się bezpieczniejsza, z większym wykorzystaniem możliwości składania wniosków o rejestrację pojazdów i zawiadomień o nabyciu lub zbyciu pojazdu środkami komunikacji elektronicznej. A także umożliwi to taką organizację obsługi obywateli przez samorząd, że dany interesant będzie mógł przyjść na określoną godzinę, w wyniku zgłoszenia wizyty w urzędzie np. przez Internet. Uzależnione to jednak będzie od podjęcia rozwiązań organizacyjnych w samym urzędzie przez starostę lub prezydenta miasta na prawach powiatu.

W zaproponowanych przepisach określono również, że zaprojektowane przepisy wydłużające do 180 dni terminy określone w art. 71 ust. 7 i art. 78 ust. 2 pkt 1 ustawy – Prawo o ruchu drogowym będą miały zastosowanie:

- do pojazdu, niebędącego nowym pojazdem, sprowadzonego z terytorium państwa członkowskiego Unii Europejskiej nie później niż 30 dni przed dniem wejścia w życie ustawy nowelizującej specustawę,
- do pojazdu zarejestrowanego nabytego lub zbytego nie później niż 30 dni przed dniem wejścia w życie ustawy nowelizującej specustawę.

Powyższe pozwoli na takie traktowanie ww. przypadków, że jeszcze przed dniem wejścia w życie ustawy nowelizującej specustawę, właściciele pojazdów, którzy w okresie 30 dni nie wykonali omawianego obowiązku rejestracji pojazdu albo zawiadomienia o nabyciu lub zbyciu pojazdu będą korzystać z wydłużonego do 180 dni terminu określonego w art. 71 ust. 7 i art. 78 ust. 2 pkt 1 ustawy – Prawo o ruchu drogowym.

2.85. Zmiany w zakresie wniesienia sprzeciwu wobec zgłoszenia znaku towarowego:

Projektowany przepis zakłada, że w okresie od dnia 8 marca do 30 czerwca 2020 r. bieg terminu na wniesienie sprzeciwu wobec zgłoszenia znaku towarowego, o którym mowa w art. 152¹⁷ ustawy – Prawo własności przemysłowej, oraz terminu na złożenie w Urzędzie Patentowym tłumaczenia patentu europejskiego na język polski, jak również terminu na złożenie tłumaczenia na język polski ograniczonego lub zmienionego patentu europejskiego, o których mowa w art. 6 ustawy o dokonywaniu europejskich zgłoszeń patentowych oraz skutkach patentu europejskiego w Rzeczypospolitej Polskiej, nie rozpoczyna się, a rozpoczęty przerywa się. Terminy będą biec na nowo od dnia 1 lipca 2020 r.

Zauważyć należy, że przedmiotowe terminy mają charakter materialnoprawny, co oznacza, że ich upływ jest równoznaczny z utratą przez zainteresowane podmioty możliwości skorzystania z ww. uprawnień. Terminy te nie podlegają przywróceniu, ani przedłużeniu. Oznacza to, że bezskuteczny upływ terminu na wniesienie sprzeciwu wobec zgłoszenia znaku towarowego wyłącza możliwość obrony wcześniejszych praw w tym trybie. Inaczej mówiąc, uprawniony z wcześniejszego znaku towarowego, wcześniejszego prawa osobistego lub majątkowego, a także uprawniony do wykonywania praw wynikających z chronionej nazwy pochodzenia lub chronionego oznaczenia geograficznego, nie będzie miał możliwości sprzeciwienia się udzieleniu ochrony na zgłoszony znak towarowy. Natomiast niezłożenie w terminie tłumaczenia na język polski patentu europejskiego, lub też w przypadku późniejszej modyfikacji zakresu ochrony, patentu europejskiego zmienionego lub ograniczonego zamyka drogę do walidacji patentu europejskiego na terytorium Rzeczypospolitej Polskiej. To z kolei jest równoznaczne z brakiem ochrony patentowej na terytorium Rzeczypospolitej Polskiej. Bezsprzecznie przedmiotowe uprawnienia mają istotne znaczenie dla przedsiębiorców, w tym w szczególności dla budowania ich strategii biznesowej, jak również pewności obrotu gospodarczego, co ma szczególne znaczenie w aktualnej wyjątkowej sytuacji społeczno-gospodarczej. Tym samym konieczne jest wprowadzenie regulacji, które w jednoznaczny i niebudzący wątpliwości sposób przesądza, że ich bieg w okresie 8 marca do 30 czerwca 2020 r. nie rozpocznie się albo ulegnie przerwaniu. Jednocześnie projektowany zapis dopuszcza możliwość podejmowania przez zainteresowane podmioty działań we wskazanym wyżej okresie. Tym samym projektowany przepis uwzględnia potrzeby działających na rynku podmiotów, gdyż usuwa ryzyko wystąpienia negatywnych skutków upływu terminów, nie wyłączając uprawnienia do podejmowania działań w tym zakresie.

2.86. Zmiany w zakresie orzeczeń lekarskich służb mundurowych:

Proponuje się dodać przepis, zgodnie z którym orzeczenia lekarskie stwierdzające brak przeciwwskazań zdrowotnych do służby na określonym stanowisku służbowym wydawane policjantom, funkcjonariuszom Straży Granicznej oraz Służby Ochrony Państwa po przeprowadzeniu badań okresowych i kontrolnych zgodnie z art. 71b ust. 10 pkt 1 ustawy o Policji, art. 75c ust. 8 pkt 1 ustawy o Straży Granicznej, art. 42 ust. 1a ustawy o Państwowej Straży Pożarnej oraz art. 135 ust. 10 pkt 1

ustawy o Służbie Ochrony Państwa zachowają ważność w okresie 60 dni od dnia odwołania stanu zagrożenia epidemicznego lub stanu epidemii.

2.87. Wzdłużenie terminu na przystąpienie do części ustnej egzaminu na doradców podatkowych:

Zgodnie z art. 24 ust. 1 i 2-4 ustawy o doradztwie podatkowym, egzamin składa się z części pisemnej i ustnej. Warunkiem przystąpienia do części ustnej jest zdanie z wynikiem pozytywnym części pisemnej. Kandydat może przystępować do części ustnej w okresie roku od dnia przystąpienia do części pisemnej egzaminu.

W marcu 2020 r. do części ustnej przeprowadzanej w dniach od 9 do 20 marca 2020 r. zostali zakwalifikowani i mieli podejść kandydaci, którym kończy się rok przeznaczony na zdanie egzaminu. Na mocy § 1 rozporządzenia Ministra Zdrowia w sprawie ogłoszenia na obszarze Rzeczypospolitej Polskiej stanu zagrożenia epidemicznego został wprowadzony w naszym kraju stan epidemiczny, od dnia 14 marca 2020 r. – do odwołania.

W związku z powyższym, została podjęta decyzja o zawieszeniu egzaminów ustnych na doradcę podatkowego, które miały zostać przeprowadzone od dnia 16 marca do 20 marca 2020 r. Oznacza to de facto, że kandydaci, którzy zostali zakwalifikowani do części ustnej egzaminu, a którym upływa rok na zdanie egzaminu, zostaliby pozbawieni możliwości podejścia do egzaminu, co oznaczałoby przekreślenie procedury egzaminacyjnej, w której uczestniczą.

Zmiana będzie dotyczyła wszystkich osób, którym upływa w marcu rok i które nie przystąpiły do części ustnej egzaminu w marcu 2020 r., niezależnie od momentu odwołania tych egzaminów, zatem pozwoli na skorzystanie z jednokrotnego prawa podejścia do części ustnej egzaminu osobom, które nie stawily się na egzaminie w tygodniu, w którym egzaminy zostały zawieszone, jak również w tygodniu, w którym został ogłoszony stan zagrożenia epidemicznego. Zmiana dotyczy maksymalnie 160 osób i nie spowoduje negatywnych skutków dla budżetu państwa. Kandydaci uiszczają opłatę za egzamin, przed rozpoczęciem rocznej procedury egzaminacyjnej (900 zł) lub w przypadku gdy jest to egzamin „poprawkowy” (w wysokości 600 zł). Kandydatom zostanie wyznaczony dodatkowy termin tej części egzaminu w terminie 4 miesięcy od dnia wejścia w życie ustawy.

Z uwagi na dynamicznie rozwijający się stan zagrożenia epidemicznego, który został ogłoszony od dnia 14 marca br. oraz stan epidemii ogłoszony 20 marca br. proponuje się dodatkową zmianę – dla osób/ kandydatów, którym od listopada 2019 r. biegnie roczny termin na zdanie egzaminu na doradcę podatkowego i termin ten kończy się w listopadzie 2020. Osoby te podeszły do części pisemnej egzaminu w listopadzie 2019 r. i obecnie mają prawo podchodzić do egzaminów ustnych, które organizowane są niemal w każdym miesiącu, zwłaszcza w przypadku gdy na egzamin w danym miesiącu zgłosi się minimum 12 osób. Rok na zdanie części ustnej egzaminu a tym samym na zdanie z wynikiem pozytywnym egzaminu na doradcę podatkowego upływa tym osobom w listopadzie

(w poszczególnych dniach). Kandydaci przyjeżdżają do Warszawy z całej Polski a liczba osób zapraszanych na jeden dzień egzaminu łącznie z Komisją wynosi ok. 20 osób. Miesięcznie wyznaczamy od 5 do 10 dni egzaminów. Wobec stanu epidemii wprowadzonego na terytorium RP nie będzie możliwe organizowanie egzaminów ustnych przez pewien określony czas. Stąd też zasadne jest zawieszenie biegu rocznego terminu, na czas trwania epidemii lub stanu zagrożenia epidemicznego oraz tym samym „wydłużenie” tym osobom rocznego terminu na zdanie egzaminu o czas „zawieszony” – tj. czas trwania epidemii lub stanu epidemii. Zmiana dotyczyłaby także osób, które mają prawo zdawania tylko części ustnej egzaminu, ze względu na zwolnienie z części pisemnej i im rok może kończyć się w innych miesiącach gdyż mają odrębny tryb zdawania.

Dodatkowo wprowadza się ust. 2 dotyczący Komisji Egzaminacyjnej. Należy zważyć, że komisja składa się z 60 osób pochodzących z różnych grup zawodowych – sędziów, naukowców, pracowników resortu finansów i doradców podatkowych. W celu zapewnienia sprawnego funkcjonowania Komisji Egzaminacyjnej musi mieć ona możliwość elastycznego podejścia do wyznaczania terminów kandydatom, którym rok kończy się w listopadzie. Należy także wziąć pod uwagę, że na maj jest zaplanowany egzamin pisemny (ok. 1200 zaproszonych), jeśli do niego dojdzie i zostanie przeprowadzony – to Komisji dochodzi kolejna duża grupa, której rozpocznie się rok, trwający do maja 2021.

2.88. Zmiana w zakresie badań lekarskich:

Dodaje się przepis przejściowy, który zachowuje w mocy orzeczenia lekarskie wydane na podstawie zawieszanych przepisów, stanowiąc, że orzeczenia lekarskie wydane w ramach badań lekarskich, przeprowadzonych na podstawie przepisów art. 229 § 2 zdanie pierwsze i § 4 - 5 ustawy - Kodeks pracy oraz art. 39j i 39k ustawy o transporcie drogowym, których ważność skończyła po dniu 7 marca w 2020 r, w przypadku ogłoszenia stanu zagrożenia epidemicznego lub stanu epidemii, zachowują ważność nie dłużej jednak niż do upływu 60 dni od dnia zniesienia danego stanu.

2.89. Zmiana terminu podziału rezerw celowych w 2020 r.:

Zgodnie z art. 154 ust. 1 ustawy z dnia 27 sierpnia 2009 r. o finansach publicznych, podziału rezerw celowych dokonuje, z zastrzeżeniem ust. 3–6, Minister Finansów w porozumieniu z właściwymi ministrami lub innymi dysponentami części budżetowych, nie później niż do dnia 15 października, z wyjątkiem rezerw, o których mowa w art. 140 ust. 2 pkt 2 i 3, oraz rezerw przeznaczonych na finansowanie zobowiązań Skarbu Państwa i rezerw przeznaczonych na przeciwdziałanie klęskom żywiołowym i usuwanie ich skutków. Projektowana regulacja ma na celu modyfikację terminu, w którym może nastąpić podział rezerw celowych – tj. w roku 2020 podział rezerw celowych może być dokonywany w terminie do dnia 31 grudnia 2020 r., a nie zaś do dnia 15 października.

2.90. Przekazywanie rezerw celowych na zadania związane z COVID-19:

Projektowane przepisy ma na celu umożliwienie przekazywania środków ujętych w rezerwach celowych budżetu państwa w roku 2020 na realizację zadań związanych z przeciwdziałaniem COVID-19, niezależnie od przeznaczenia rezerw. Dokonanie podziału rezerwy celowej na realizację tych zadań, wówczas nie będzie wiązało się z koniecznością zmiany przeznaczenia rezerwy. W omawianym przypadku, podziału rezerwy celowej na wniosek właściwego dysponenta realizującego zadanie związane z przeciwdziałaniem COVID-19 dokonywał będzie Minister Finansów za zgodą Prezesa Rady Ministrów.

Zaproponowano również, że w przypadku realizacji przez samorządowy zakład budżetowy zadań związanych z przeciwdziałaniem COVID-19, zawiesi w 2020 r. ograniczenie dotyczące dotacji przekazywanych z budżetu jednostek samorządu terytorialnego do zakładu budżetowego. Dotacje będą mogły być wyższe niż 50% kosztów jego działalności.

2.91. Zmiany w zakresie samorządowego zakładu budżetowego:

Zaproponowano, że w przypadku realizacji przez samorządowy zakład budżetowy zadań związanych z przeciwdziałaniem COVID-19, zawiesi w 2020 r. ograniczenie dotyczące dotacji przekazywanych z budżetu jednostek samorządu terytorialnego do zakładu budżetowego. Dotacje będą mogły być wyższe niż 50% kosztów jego działalności.

2.92. Finansowanie pomocy udzielanej przez urzędy pracy (dofinansowanie wynagrodzeń i kosztów działalności oraz udzielanych pożyczek):

Proponuje się zabezpieczenie na finansowanie pomocy przez powiatowe urzędy pracy środków Funduszu Pracy w ramach ustalonych kwot środków Funduszu Pracy (limitów) na finansowanie programów na rzecz promocji zatrudnienia, łagodzenia skutków bezrobocia i aktywizacji zawodowej, w tym realizowanych w ramach projektów współfinansowanych z Europejskiego Funduszu Społecznego (PO WER oraz RPO) na rok 2020.

Dodatkowe środki uruchomione na finansowanie pomocy w ramach projektów EFS uruchamiane będą w ramach dostępnej alokacji w ramach PO WER lub RPO lub uzyskanej od Ministra Finansów nadkontraktacji. Finansowanie projektowanych instrumentów w ramach projektów EFS odbywa się w ramach umów, o których mowa w art. 109 ust. 7 ustawy o promocji zatrudnienia i instytucjach rynku pracy bez zmiany ich treści.

Natomiast na finansowanie pomocy pożyczki dla mikroprzedsiębiorców proponuje się zabezpieczenie przez powiatowe urzędy pracy środków Funduszu Pracy w ramach ustalonych kwot środków Funduszu Pracy (limitów) na finansowanie programów na rzecz promocji zatrudnienia, łagodzenia skutków bezrobocia i aktywizacji zawodowej, z wyłączeniem środków przeznaczonych na realizację projektów współfinansowanych z Europejskiego Funduszu Społecznego (PO WER oraz RPO) na rok 2020.

Na powyższe cele mogą być uruchomione dodatkowe środki Funduszu Pracy z rezerwy będącej w dyspozycji ministra właściwego do spraw pracy.

W przypadku zgłoszeń marszałków województw o wyczerpaniu środków Funduszu Pracy w województwach na realizację projektowanych instrumentów minister właściwy do spraw pracy może dokonać zmian w planie finansowym Funduszu Pracy polegających na zwiększeniu zaplanowanych na rok bieżący na ten cel kosztów oraz zmniejszeniu salda Funduszu Pracy na podstawie przepisów ustawy.

2.93. Zmiany w zakresie odroczenia obowiązku uzyskania licencji:

Przedłużenie obowiązku uzyskania licencji pośrednictwa w przewozie osób na maksymalny okres do 30 września 2020 r., z jednoczesnym *lex specialis* - zwolnieniem taksówkarzy z obowiązku odbierania zleceń wyłącznie od pośredników posiadających licencję. Zgodnie z informacjami umieszczonymi w BIP Głównego Inspektoratu Transportu Drogowego, na dzień 9 marca 2020 r. udzielono 29 licencji na wykonywanie transportu drogowego w zakresie pośrednictwa przy przewozie osób. Aby zachować zasadę sprawiedliwości społecznej należy także w przypadku podmiotów które już uzyskały licencję wprowadzić okres przejściowy umożliwiający tym podmiotom zlecenie przewozów osobom, które nie posiadają licencji taksówkom. W ten sposób zostanie zachowana równość prowadzenia działalności gospodarczej, a także zostaną spełnione cele regulacji jaką jest ograniczenie transportu zbiorowego osób, w szczególności w dużych miastach, co jest szczególnie istotne w najbliższy tygodniach działań przeciwdziałania rozprzestrzeniania się wirusa COVID-19. W celu zachowania równych obowiązków prowadzenia działalności na terytorium kraju dla wszystkich podmiotów na danym rynku należy także wprowadzić na okres przejściowy przepis zwalniający podmioty prowadzące pośrednictwo przy przewozie osób od prowadzenia ewidencji, o której mowa w art. 27b. Ma to znaczenie związane z zachowaniem równych obowiązków prowadzenia działalności na terytorium kraju dla wszystkich podmiotów na danym rynku.

2.94. Zmiany w zakresie ochrony najemców:

Projekt przewiduje przedłużenie na warunkach dotychczasowych czasu obowiązywania umowy najmu (zarówno lokali mieszkalnych, jak i lokali o innym przeznaczeniu) do dnia 30 czerwca 2020 r. na podstawie oświadczenia woli najemcy. Jednocześnie zastrzeżono, że powyższe rozwiązanie nie będzie miało zastosowania w enumeratywnie wymienionych w ustawie przypadkach, m. in. jeżeli najemca pozostaje w zwłoce z zapłatą opłat za używanie lokalu, czy opłat niezależnych od wynajmującego, a pobieranych przez tego wynajmującego, za co najmniej jeden okres rozliczeniowy, jeżeli łączna wartość tych zaległych należności przekroczyła kwotę czynszu należnego za jeden miesiąc; lub gdy używa tego lokalu w sposób sprzeczny z umową lub niezgodnie z jego przeznaczeniem.

Oświadczenie woli o przedłużeniu umowy najmu lokalu do dnia 30 czerwca 2020 r., na warunkach dotychczasowych, najemca zobowiązany będzie złożyć wynajmującemu lokal najpóźniej w dniu upływu czasu obowiązywania tej umowy.

Ponadto projekt zakłada, że do dnia 30 czerwca 2020 r. niedopuszczalne będzie wypowiedzenie najemcy umowy najmu lokalu (zarówno lokalu mieszkalnego, jak i lokalu o innym przeznaczeniu) oraz wysokości czynszu w takim lokalu. Przy czym wskazano, że możliwym będzie wypowiedzenie umowy najmu najemcy lokalu mieszkalnego na podstawie art. 11 ust. 2 pkt 1, pkt 3 lub pkt 4 ustawy z o ochronie praw lokatorów, mieszkaniowym zasobie gminy i o zmianie Kodeksu cywilnego lub najemcy, któremu przysługuje tytuł prawny do innego lokalu mieszkalnego położonego w tej samej lub pobliskiej miejscowości, jeżeli lokal ten spełnia warunki przewidziane dla lokalu zamiennego, chyba że najemca nie może z przyczyn od niego niezależnych używać tego lokalu. Projekt zastrzega również, że możliwym będzie wypowiedzenie umowy najmu lokalu o innym przeznaczeniu niż mieszkalnym w przypadku naruszenia przez najemcę postanowień umowy najmu lub przepisów prawa dotyczących sposobu używania lokalu lub w przypadku konieczności rozbiórki lub remontu budynku, w którym znajduje się ten lokal.

W projekcie przewidziano także możliwość przedłużenia do dnia 30 czerwca 2020 r. na podstawie oświadczenia woli najemcy terminu wypowiedzenia umowy najmu lokalu mieszkalnego lub wysokości czynszu w takim lokalu, dokonanego przez wynajmującego. Powyższe rozwiązanie dotyczyć będzie sytuacji, w której wypowiedzenie umowy najmu lokalu mieszkalnego lub wypowiedzenie wysokości czynszu w takim lokalu nastąpiło przed dniem wejścia w życie niniejszej ustawy, a termin tego wypowiedzenia upływa po tym dniu, lecz przed dniem 30 czerwca 2020 r. Oświadczenie woli o przedłużeniu terminu wypowiedzenia umowy najmu lokalu mieszkalnego lub wysokości czynszu do dnia 30 czerwca 2020 r., najemca zobowiązany będzie złożyć wynajmującemu lokal najpóźniej w dniu upływu tego terminu.

Jednocześnie proponuje się wyłączenie stosowania powyższego rozwiązania w przypadku wypowiedzenia umowy najmu najemcy lokalu mieszkalnego na podstawie art. 11 ust. 2 ustawy z dnia o ochronie praw lokatorów, mieszkaniowym zasobie gminy i o zmianie Kodeksu cywilnego; lub w przypadku wypowiedzenia umowy najmu lokalu mieszkalnego najemcy, któremu przysługuje tytuł prawny do innego lokalu mieszkalnego położonego w tej samej lub pobliskiej miejscowości, jeżeli lokal ten spełnia warunki przewidziane dla lokalu zamiennego, chyba że najemca nie może z przyczyn od niego niezależnych używać tego lokalu.

2.95. Zmiany w zakresie terminów na składanie sprawozdań o których mowa w ustawie o biokomponentach i biopaliwach ciekłych:

Z zebranych informacji wynika, że istnieje potencjalne ryzyko nie dopełnienia terminów sprawozdawczych, o których mowa w ustawie o biokomponentach i biopaliwach ciekłych w związku pojawieniem się zagrożenia epidemiologicznego. W takim przypadku wydaje się zasadne aby wydłużyć w czasie terminy sprawozdań, oświadczeń oraz raportów wykonywanych na podstawie przepisów przedmiotowej ustawy. Rozwiązanie musi być kompleksowe z uwagi na fakt, iż np. raporty Prezesa

Urzędu Regulacji Energetyki powstają w oparciu o sprawozdania przedsiębiorców – przesuając jeden termin, należy konsekwentnie przesunąć pozostałe.

2.96. Zmiany w zakresie świadectw kwalifikacyjnych na podstawie ustawy Prawo energetyczne:

Nowelizacja przewiduje możliwość zawieszenia wszczętych i niezakończonych postępowań w sprawie wydania:

- decyzji o środowiskowych uwarunkowaniach,
 - pozwolenia na budowę,
 - pozwolenia zintegrowanego,
 - zezwolenia na przetwarzanie odpadów
- dla instalacji przeznaczonej do termicznego przekształcania odpadów komunalnych oraz odpadów pochodzących z odpadów komunalnych, nieoddanej do eksploatacji w dniu wejścia w życie niniejszej ustawy, zawieszają się do czasu wydania przepisów wykonawczych na podstawie art. 35b ust. 4 ustawy o odpadach.

Proponuje się również wydłużenie terminów ważności świadectw kwalifikacyjnych uprawniających do eksploatacji urządzeń, instalacji i sieci energetycznych, o których mowa w ustawie - Prawo energetyczne.

2.97. Przepisy zawieszające terminy dotyczące informacji o schematach podatkowych:

W celu zapewnienia pomocy podmiotom zobowiązanym tj. promotorom, korzystającym oraz wspomagającym, w prawidłowym oraz terminowym wypełnieniu ustawowych obowiązków dotyczących raportowania do Szefa KAS informacji o schematach podatkowych, proponuje się, aby terminy wskazane w dziale III rozdziale 11a ustawy – Ordynacja podatkowa, nie rozpoczynały się a rozpoczęte podlegały zawieszeniu w okresie od dnia wejścia w życie niniejszej ustawy do dnia 30 czerwca 2020 r. Proponowane regulacje dotyczą schematów podatkowych, w rozumieniu art. 86a § 1 pkt 10 oraz pkt 11 ustawy – Ordynacja podatkowa, innych niż schemat podatkowy transgraniczny w rozumieniu art. 86a § 1 pkt 12 tej ustawy.

2.98. Przepisy zawieszające terminy dotyczące informacji o cenach transferowych:

Proponuje się wydłużyć termin na złożenie informacji o cenach transferowych do 30 września 2020 r. Zgodnie z przedstawioną propozycją wydłużeniem terminu objęte zostaną podmioty powiązane, których rok obrotowy (dotyczy ustawy o CIT) lub podatkowy (dotyczy ustawy o PIT) rozpoczął się po 31 grudnia 2018 r. i dla których pierwotnie określony 9-miesięczny termin na złożenie informacji o cenach transferowych upływa najpóźniej w dniu 29 września 2020 r.

Pierwotny termin na złożenie informacji o cenach transferowych wynoszący 9 miesięcy po zakończeniu roku podatkowego/obrotowego został określony w art. 23zf ust. 1 ustawy o podatku dochodowym od osób fizycznych i art. 11t ust. 1 ustawy o podatku dochodowym od osób prawnych, w brzmieniu nadanym ustawą o zmianie ustawy o podatku dochodowym od osób fizycznych, ustawy o podatku dochodowym od osób prawnych, ustawy – Ordynacja podatkowa oraz niektórych innych ustaw. Natomiast ze względu na:

- aktualną sytuację epidemiczną, która może wpłynąć na możliwości podatników w zakresie przygotowania informacji o cenach transferowych, chociażby z uwagi na potencjalne ograniczenie dostępności zasobów kadrowych podatników w takiej sytuacji,
- a także na fakt, iż w Ministerstwie Finansów trwają obecnie prace nad opublikowaniem formularza interaktywnego ułatwiającego podmiotom powiązanim wypełnienie obowiązków w zakresie złożenia ww. informacji,

dotrzymanie pierwotnego 9-miesięcznego terminu przez podmioty powiązane mające skrócony rok podatkowych (tj. rok podatkowy, których rozpoczął się po 31 grudnia 2018 r., ale nie trwał pełne 12 miesięcy), może być utrudnione. Pierwotny 9-miesięczny termin upłynie bowiem w przypadku takich podmiotów w najbliższych miesiącach. Uzasadnione jest więc wydłużenie tego terminu.

Dla pozostałych podmiotów powiązanych, tj. dla podmiotów powiązanych, których rok obrotowy (dotyczy ustawy o CIT) lub podatkowy (dotyczy ustawy o PIT) rozpoczął się po 31 grudnia 2018 r. i dla których pierwotny 9-miesięczny termin na złożenie informacji o cenach transferowych upływa w dniu 30 września 2010 r. lub później, termin 9-miesięczny zostaje utrzymany.

2.99. Przepisy zawieszające terminy czynności KNF:

Projektowany przepis służy wstrzymaniu rozpoczęcia lub zawieszeniu biegu terminów do podjęcia przez Komisję Nadzoru Finansowego (KNF) czynności, w tym czynności nadzorczych, terminów załatwiania spraw oraz terminów przewidzianych do wydania decyzji lub postanowienia kończącego postępowanie w sprawie albo wniesienia sprzeciwu w okresie ograniczonych możliwości działania Urzędu Komisji Nadzoru Finansowego związanych z zagrożeniem epidemicznym wynikającym z rozprzestrzeniania się COVID-19 i innych chorób zakaźnych oraz wywołanych nimi sytuacji kryzysowych. W kontekście powyższego uzasadnionym jest zawieszenie biegu terminów do podjęcia przedmiotowych czynności tak, by organ nadzoru, po ustaniu sytuacji kryzysowej związanej z ograniczonymi możliwościami podejmowania czynności w zwykłym trybie, w tym w postępowaniach administracyjnych, mógł zrealizować swoje zadania bez uszczerbku dla przepisów prawa, jak również zapewnić podmiotom nadzorowanym, stronom postępowań administracyjnych lub innym podmiotom realny czynny udział w tych czynnościach, o ile taki udział jest prawem przewidziany. W konsekwencji należy podkreślić, że wprowadzenie powyższego tymczasowego rozwiązania legislacyjnego leży w interesie uczestników rynku finansowego.

Należy również wskazać, iż konieczność wprowadzenia przepisu zwieszającego bieg terminów na prowadzenie postępowań administracyjnych przez KNF wynika ze specyfiki przepisów szczególnych zawartych w ustawach sektorowych, które przewidują niekiedy krótkie terminy na przeprowadzenie postępowań administracyjnych. Przykładowo art. 96 ust. 7 ustawy o ofercie publicznej i warunkach wprowadzania instrumentów finansowych do zorganizowanego systemu obrotu oraz o spółkach publicznych przewiduje dwunastomiesięczny okres na wydanie decyzji administracyjnej na członka organu spółki publicznej, liczony od wydania decyzji sankcyjnej na spółkę publiczną. Ustawa o obrocie instrumentami finansowymi przewiduje zaś dwuletni termin na przeprowadzenie postępowania sankcyjnego (w dwóch instancjach) w stosunku do m.in. domu maklerskiego, ale także w stosunku do osób odpowiedzialnych za zaistniałe naruszenie, które może być prowadzone również po zakończeniu prowadzenia postępowań w stosunku do samego domu maklerskiego. Podobnie przepis art. 116 ust. 1 ustawy o usługach płatniczych przewiduje krótki termin na wszczęcie postępowania w sprawie nałożenia kary administracyjnej, tj. 6 miesięcy od dnia powzięcia przez KNF informacji o okolicznościach mogących stanowić podstawę nałożenia kary.

Zawieszenie biegu terminów przedawnienia co do nałożenia administracyjnej kary pieniężnej, jak również przedawnienia egzekucji nałożonej administracyjnej kary pieniężnej (art. 189g par. 1 oraz 3 ustawy – Kodeks postępowania administracyjnego) jest szczególnie istotne w sprawach, w których upływ tego terminu jest bliski. W takich sytuacjach istnieje realne zagrożenie upływu terminu przedawnienia, przed wszczęciem postępowania albo przez wydaniem decyzji w przedmiocie nałożenia kary. Nie można również zapominać, iż zbieranie materiału dowodowego w postępowaniach z zakresu rynku finansowego wymaga współpracy z podmiotami rynku finansowego, tj. m.in. bankami, domami maklerskim. W sytuacji zagrożenia epidemiologicznego podmioty te jako jednostki o szczególnym znaczeniu powinny przede wszystkim reagować na pojawiające się uwarunkowania z tym związane, a nie być angażowane przez KNF do gromadzenia materiału dowodowego. Powyższe ogranicza lub wręcz wyklucza prowadzenie przez KNF czynności dowodowych w prowadzonych postępowaniach w przedmiocie nałożenia kar pieniężnych na podmioty rynku finansowego.

Niedopuszczenie do takiej sytuacji poprzez przyjęcie proponowanego rozwiązania legislacyjnego leży w interesie uczestników rynku finansowego. Pozwoli ono Komisji Nadzoru Finansowego na podjęcie lub kontynuowanie podjętych już działań nadzorczych w sprawach o istotnym znaczeniu dla zapewnienie prawidłowego funkcjonowania rynku finansowego, zwłaszcza w przypadku poważnych naruszeń z punktu widzenia bezpieczeństwa uczestników rynku i zaufania do niego.

2.100. Przepis przejściowy dotyczący przepisów o pozaodsetkowych kosztach kredytu:

Roczny okres obowiązywania rozwiązania podyktowany jest faktem, by przepisy te obowiązywały nie tylko w czasie stanu zagrożenia epidemicznego albo stanu epidemii, ale również jakiś czas po ich

zniesieniu, gdyż właśnie wtedy gospodarka będzie wracała do funkcjonowania poza reżimem epidemii – co może potrwać nawet pół roku po upływie największej fali zachorowań.

2.101. Przepisy przejściowe do wypłaty świadczeń przez Zakład Ubezpieczeń Społecznych:

Szczegółowe uzasadnienie w przepisach merytorycznych w tym zakresie.

2.102. Zmiany w sporządzaniu i przekazywaniu sprawozdań budżetowych i sprawozdań finansowych:

Mając na uwadze przypadki zamknięcia – w związku z potencjalnym zagrożeniem zarażeniem wirusem SARS-CoV-2 – jednostek podległych Ministrowi Sprawiedliwości oraz przez niego nadzorowanych, konieczne jest wprowadzenie uregulowań prawnych mających na celu wydłużenie terminów na sporządzenie i przekazanie sprawozdań budżetowych i sprawozdań finansowych określonych w rozporządzeniach wydanych na podstawie art. 40 ust. 4 pkt 1 lit. a oraz art. 41 ust. 2, 4 i 5 ustawy o finansach publicznych, art. 179 § 5 ustawy – Prawo o ustroju sądów powszechnych oraz rozdziale 5 ustawy o rachunkowości. W projektowanym przepisie proponuje się, aby powyższe terminy zostały wydłużone o 30 dni od odwołania stanu zagrożenia epidemicznego lub stanu epidemii. W przepisie znosi się natomiast obowiązek sporządzenia przez prezesów sądów apelacyjnych informacji rocznej o działalności sądów oraz sporządzenia przez dyrektorów sądów apelacyjnych rocznego sprawozdania z działalności sądów działających na obszarze apelacji za 2019 r., których terminy sporządzenia również przypadają w okresie stanu zagrożenia epidemicznego. Sporządzenie tych informacji i sprawozdań po zakończeniu stanu zagrożenia epidemicznego lub stanu zagrożenia byłoby spóźnione i zbędne. Przy uwzględnieniu zatem, że dane zawarte w informacjach i sprawozdaniach i tak są dostępne dla Ministerstwa Sprawiedliwości w ramach bieżącego nadzoru administracyjnego, wyjątkowe uchylenie obowiązku ich sporządzenia jest zasadne.

2.103. Zmiany dotyczące aplikacji sędziowskiej:

Projektowany przepis ma charakter regulacji szczególnej względem art. 41a ust. 3 ustawy o Krajowej Szkole Sądownictwa i Prokuratury, który przewiduje pobieranie przez aplikantów stypendium do dnia poprzedzającego dzień nawiązania stosunku służbowego na stanowisku asesora sądowego albo asesora prokuratury, jednakże przez okres nie dłuższy niż 4 miesiące od dnia ukończenia aplikacji. Aplikanci aplikacji sędziowskiej egzaminowani w 2019 r., którzy oczekują na nawiązanie stosunku służbowego na stanowisku asesora sądowego, od końca stycznia 2020 r. pozostają bez środków do życia oraz bez ubezpieczenia zdrowotnego, a z powodu COVID-19 okres ten jeszcze może ulec wydłużeniu. Niezbędne jest zatem wyjątkowe wydłużenie okresu pobierania stypendium przez aplikantów tego rocznika o 3 miesiące (z 4 do 7 miesięcy po zakończeniu aplikacji).

Projektowany przepis stwarza podstawę prawną do wyznaczenia nowego terminu przeprowadzenia konkursu służącego dokonaniu naboru na aplikację uzupełniającą sędziowską, jeśli nie będzie możliwe

jego przeprowadzenie w pierwotnie wyznaczonym terminie 2 kwietnia 2020 r. Ponieważ art. 37b ust. 1 pkt 1-3 ustawy z dnia 23 stycznia 2009 r. o Krajowej Szkole Sądownictwa i Prokuratury uzależnia możliwość zostania aplikantem od warunków dotyczących wieku oraz statusu i doświadczenia zawodowego, których spełnienie ocenia się według stanu na dzień przeprowadzenia konkursu, niezbędne jest ustanowienie normy, zgodnie z którą na potrzeby dokonania tej oceny za dzień przeprowadzenia konkursu należy przyjąć dzień 2 kwietnia 2020 r. Jednocześnie przewiduje się, że jeżeli przeprowadzenie konkursu okaże się niemożliwe do dnia 15 lipca 2020 r., to będzie to równoznaczne z odwołaniem naboru na aplikację uzupełniającą sędziowską, który w 2020 r. nie zostanie w ogóle przeprowadzony, a kandydatom zostaną zwrócone opłaty uiszczone za udział w konkursie.

2.104. Zmiany w zakresie dodatkowego urlopu bezpłatnego na przygotowanie się do egzaminu adwokackiego lub radcowskiego:

Proponowany przepis ma na celu przyznanie dodatkowych uprawnień urlopowych pracownikom celem umożliwienia przygotowania się do egzaminów adwokackiego i radcowskiego. Stosownie do treści art. 78c ust. 1 ustawy – Prawo o adwokaturze oraz art. 34 ust. 3 ustawy o radcach prawnych, pracownikowi przysługuje prawo do urlopu płatnego w wysokości 80%, w wymiarze 30 dni kalendarzowych, na przygotowanie się do egzaminu. Z uprawnień tego można skorzystać tylko raz.

W 2020 r. termin egzaminów adwokackiego i radcowskiego, wyznaczony na dni 24-27 marca, został odwołany przez Ministra Sprawiedliwości zarządzeniami z dnia 12 marca 2020 r. z uwagi na stan zagrożenia epidemicznego związanego z rozprzestrzenianiem się wirusa SARS-CoV-2. Wnioski o dopuszczenie do egzaminów przeprowadzanych w tym terminie złożyło: do egzaminu adwokackiego – 1650 zdających, a do egzaminu radcowskiego – 2005 zdających. W dniu ogłoszenia komunikatu o przesunięciu terminu egzaminów oraz opublikowania zarządzeń Ministra Sprawiedliwości znacząca część tych osób przebywała na urloпах celem przygotowania się do egzaminów. W tak nagłej, zaskakującej i niezależnej od zdających sytuacji związanej z przesunięciem terminu egzaminów, uzasadnione jest wprowadzenie przepisu, który pozwoli im na przygotowanie się do egzaminów bezpośrednio przed terminem ich przeprowadzenia. W 2020 r. wprowadza się zatem możliwość skorzystania przez pracowników, którzy złożyli w terminie wniosek o dopuszczenie do egzaminu adwokackiego albo radcowskiego, wyznaczonych na dni 24-27 marca, oraz spełnili przesłanki udziału w danym egzaminie, z dodatkowego urlopu bezpłatnego, w wymiarze 7 dni kalendarzowych, na przygotowanie się do egzaminów wyznaczonych w terminie dodatkowym przez Ministra Sprawiedliwości.

2.105. Zmiany w zakresie obecności kontrolującego w postępowaniach celno-skarbowych:

W obecnym stanie prawnym na podstawie przepisów wydanych na podstawie art. 90 ustawy o Krajowej Administracji Skarbowej w przypadku podmiotów dokonujących czynności dotyczących produkcji,

przemieszczania i zużycia wyrobów akcyzowych, w szczególności ich wytwarzania, uszlachetniania, przerabiania, skażania, rozlewu, przyjmowania, magazynowania, wydawania, przewozu i niszczenia, oraz w zakresie stosowania i oznaczania tych wyrobów znakami akcyzy, kontrola celno-skarbowa może być wykonywana jako kontrola doraźna lub kontrola stała i polegać m.in. na bezpośrednim uczestniczeniu kontrolującego w czynnościach związanych z działalnością objętą kontrolą. Przepisy te przewidują obowiązek dokonywania niektórych czynności w obecności funkcjonariusza Służby Celno-Skarbowej albo dokonania niektórych czynności przez funkcjonariusza Służby Celno-Skarbowej. Zasadnym jest wprowadzenie w okresie obowiązywania stanu zagrożenia epidemicznego COVID-19 możliwości odstąpienia w niektórych przypadkach od obecności funkcjonariusza Służby Celno-Skarbowej. W każdym przypadku naczelnik urzędu celno-skarbowego będzie powiadamiał podmiot podlegający kontroli celno-skarbowej o takim odstąpieniu, które zostanie uprzednio poprzedzone analizą ryzyka. Regulacja ma na celu ułatwić wykonywanie działalności gospodarczej nieobarczonej ryzykiem w okresie obowiązywania stanu zagrożenia epidemicznego COVID-19 oraz zminimalizować ryzyko rozprzestrzeniania się koronawirusa.

2.106. Zmiany w zakresie wyłączenie wydatków na COVID z reguły zrównoważenia strony bieżącej budżetu samorządowego:

Zmiana w zakresie art. 242 ustawy o finansach publicznych ma na celu przejściowe złagodzenie ograniczeń dotyczących jednostek samorządu terytorialnego dotyczących zrównoważenia budżetu. W 2020 r. wydatki bieżące będą mogły być wyższe od dochodów bieżących o wydatki ponoszone w celu realizacji zadań związanych z przeciwdziałaniem COVID-19 w części, w jakiej zostały sfinansowane środkami własnymi.

2.107. Zmiany w zakresie przyspieszenia wyłączenia odsetek od długu z limitu spłaty zadłużenia jednostek samorządu terytorialnego, zwiększenie ich możliwości w zakresie długu:

Zmiana w zakresie art. 243 ustawy o finansach publicznych, polega na zwiększeniu możliwości zaciągania oraz spłaty zobowiązań przez samorządy. Przy ustaleniu na lata 2020-2025 relacji ograniczającej wysokość spłaty długu jednostki samorządu terytorialnego, wydatki bieżące budżetu jednostki będą podlegały pomniejszeniu o wydatki bieżące na obsługę długu, co zwiększa.

2.108. Przepis przejściowy dotyczący finansowania transportu sanitarnego:

Wprowadzenie zaproponowanego przepisu przejściowego umożliwi od strony formalno-prawnej sfinansowanie w ramach tej ustawy o szczególnych rozwiązaniach związanych z zapobieganiem, przeciwdziałaniem i zwalczaniem COVID-19, innych chorób zakaźnych oraz wywołanych nimi sytuacji kryzysowych kosztów przed wejściem w życie tej ustawy.

2.109. Zmiany w zakresie sporządzania sprawozdań finansowych:

Proponowany przepis wypełnia lukę, jaka powstanie po ewentualnym wprowadzeniu przesunięcia terminów na sporządzenie i zatwierdzenie sprawozdań finansowych. Przepis ten został przygotowany jako przepis ogólny odnoszący się do wszystkich okoliczności i różnych podmiotów. Istotny jest aspekt umożliwiający rozliczenie rynku kapitałowego, gdzie na 31 sierpnia 2020 r. niezbędne są dane ze zbadanych sprawozdań finansowych. Poniższa propozycja będzie dawać możliwość rozliczenia na danych za rok wstecz.

2.110. Zmiany w zakresie zwolnienia ze składek:

W celu utrzymania funkcjonowania firm jednoosobowych oraz małych, a przede wszystkim utrzymania miejsc pracy w firmach zatrudniających do 9 osób ubezpieczonych, proponuje się zwolnić przedsiębiorców z płacenia składek zarówno na ubezpieczenia społeczne, jak na Fundusz Pracy, Fundusz Gwarantowanych Świadczeń Pracowniczych oraz na ubezpieczenia zdrowotne, przez okres 3 miesięcy. Warunkiem umożliwiającym zwolnienie z ww. składek jest prowadzenie działalności gospodarczej przed dniem 1 lutego 2020 r. W przypadku osób prowadzących działalność gospodarczą i opłacających składki wyłącznie za siebie, zwolnienie z tytułu składek będzie przysługiwać, jeśli przychód z prowadzonej działalności nie był wyższy od 300% prognozowanego przeciętnego miesięcznego wynagrodzenia w gospodarce narodowej w 2020 r. Zwolnienie ze składek będzie obejmować 3 miesiące (marzec, kwiecień, maj), co oznacza, że składki nie będą płacone od kwietnia do czerwca 2020 r. Zwolnienie ze składek będzie odbywać się w trybie umorzenia.

Okres tych 3 miesięcy będzie uwzględniony w prawie do renty z tytułu niezdolności do pracy, renty rodzinnej oraz w wysokości przyszłej emerytury, gdyż składki zostaną zewidencjonowane na kontach ubezpieczonych.

W przypadku osób prowadzących działalność gospodarczą, które podlegają dobrowolnemu ubezpieczeniu chorobowemu i w marcu 2020 r. opłaciły składkę na ubezpieczenie chorobowe, przyjęto zasadę ciągłości tego ubezpieczenia, ze względu na zwolnienie z opłacania składek na ubezpieczenia społeczne. Oznacza to, że osoby te zachowają prawo do świadczeń z ubezpieczenia chorobowego w przypadku zaistnienia określonego ryzyka (choroba, opieka nad dzieckiem).

Analogicznie jak przy ubezpieczeniu chorobowym, zasadę ciągłości proponuje się również zastosować w przypadku zwolnienia ze składek na ubezpieczenia zdrowotne.

Powyższe rozwiązania mają kluczowe znaczenie dla mikroprzedsiębiorców i funkcjonowania ich firm w dobie epidemii COVID-19.

W celu przeciwdziałania COVID-19, mając na względzie okres obowiązywania stanu zagrożenia epidemicznego lub stanu epidemii oraz skutki nimi wywołane, Rada Ministrów może w drodze rozporządzenia, określać inne okresy zwalniania z tytułu składek.

2.111. Zmiany w zakresie składek na KRUS:

Proponowana regulacja stanowi pomoc budżetu państwa dla środowiska rolniczego w okolicznościach wprowadzenia w kraju stanu epidemii w związku z COVID-19.

2.112. Zmiana w zakresie oświadczeń majątkowych:

Proponowana zmiana pozwoli na dopełnienie obowiązku ustawowego osobom, które np. z uwagi na kwarantannę, nie były w stanie terminowo złożyć oświadczenia majątkowego. Wydaje się natomiast, że możliwość ta powinna zostać ograniczona do przypadków „uzasadnionych”, a zatem to po stronie składającego oświadczenie powstanie konieczność uprawdopodobnienia zaistnienia okoliczności uniemożliwiających dochowanie terminu.

2.113. Zmiany w zakresie finansowania Funduszu Solidarnościowego:

Przepisy ustawy o dodatkowym rocznym świadczeniu pieniężnym dla emerytów i rencistów określają warunki nabywania prawa do wskazanego świadczenia oraz jego wypłaty. Dodatkowe świadczenie, wypłacane przez Zakład Ubezpieczeń Społecznych, Kasę Rolniczego Ubezpieczenia Społecznego oraz Agencje Modernizacji i Restrukturyzacji oraz koszty jego obsługi finansowane są ze środków Funduszu Solidarnościowego, o którym mowa w ustawie o Funduszu Solidarnościowym.

Fundusz Solidarnościowy jest uprawniony, po uzyskaniu zgody ministra właściwego do spraw finansów publicznych, do zaciągania nieoprocentowanych pożyczek, w tym z budżetu państwa, na finansowanie m. in. powyżej wskazanego dodatkowego świadczenia (art. 2 ust. 1a pkt 2 ustawy o Funduszu Solidarnościowym) oraz nieoprocentowanej pożyczki z Funduszu rezerwy Demograficznej, o której mowa w art. 59 ust. 1 pkt 4 ustawy o systemie ubezpieczeń społecznych.

W związku z powyższym proponuje się, by zapewnić Funduszowi Solidarnościowemu środki na wypłatę dodatkowego rocznego świadczenia pieniężnym dla emerytów i rencistów oraz kosztów jego obsługi w 2020 r. wyłącznie poprzez nieoprocentowaną pożyczkę z Funduszu Rezerwy Demograficznej.

2.114. Uchylenie art. 34 specustawy:

W związku z wprowadzanymi przepisami, które w szerszy sposób odnoszą się do kwestii finansowania zadań na przeciwdziałanie COVID-19 ze środków ujętych w rezerwach celowych, zasadne było uchylenie obowiązującego art. 34.

2.115. Zmiany w zakresie art. 36 specustawy:

Zmieniany art. 36 specustawy wskazuje na zakres obowiązywania poszczególnych rozwiązań.

2.116. Zmiany w ustawie – Kodeks wykroczeń:

Proponuje się dokonanie zmiany w ustawie - Kodeks wykroczeń w zakresie penalizacji braku zastosowania się do poleceń wydawanych przez funkcjonariuszy Policji i Straży Granicznej. Rozwiązanie to jest kluczowe z punktu widzenia zapewnienia skuteczności działań tych formacji zarówno podczas zagrożenia epidemicznego, jak również przy realizacji typowych zadań ustawowych.

Projekt obejmuje propozycję określenia nowego czynu zabronionego stanowiącego wykroczenie, które polegałoby na uniemożliwianiu lub istotnym utrudnianiu wykonywania czynności służbowych przez funkcjonariusza Policji lub Straży Granicznej poprzez niestosowanie się do wydawanych przez funkcjonariusza poleceń (nowy art. 65a). Propozycja ta służy przede wszystkim zapewnieniu właściwego przebiegu interwencji podejmowanych przez funkcjonariuszy wymienionych formacji. Zmierza ona do urzeczywistnienia przysługującego funkcjonariuszom Policji i Straży Granicznej prawa do wydawania poleceń, które to prawo zostało sformułowane wprost w przepisach art. 15 ust. 1 pkt 10 ustawy o Policji oraz art. 11 ust. 1 pkt 14 ustawy o Straży Granicznej, dodanych na mocy ustawy o zmianie ustawy o Policji oraz niektórych innych ustaw.

2.117. Zmiany w ustawie – Prawo spółdzielcze:

Zaproponowane zmiany mają na celu umożliwienie działania organom spółdzielni, w tym mieszkaniowych, oraz wspólnot mieszkaniowych, których członkowie mogą być poddani kwarantannie. Wprowadzają one możliwość, wzorem spółek handlowych, głosowania na piśmie lub za pośrednictwem środków komunikowania się na odległość. Wzorzec postępowania został zapożyczony z rozwiązań wprowadzonych do Kodeksu spółek handlowych w związku z ustanowieniem nowego typu osoby prawnej – prostej spółki akcyjnej.

2.118. Zmiany w ustawie o podatku dochodowym od osób fizycznych:

Przepis art. 52k dotyczy szczególnych rozwiązań w zakresie rozliczania strat podatkowych przez podatników, którzy w związku z rozprzestrzenianiem się choroby zakaźnej wywołanej wirusem SARS-CoV-2, o którym mowa w specustawie, ponieśli stratę z pozarolniczej działalności gospodarczej w 2020 r.

W takim przypadku będą oni mogli o wysokość tej straty, nie więcej jednak niż do kwoty 5 mln zł, obniżyć dochód uzyskany z pozarolniczej działalności gospodarczej w 2019 roku, składając w tym celu korektę zeznania za ten rok. Z tego sposobu rozliczenia straty będą mogli skorzystać podatnicy, którzy w roku 2020 osiągną przychody z działalności gospodarczej niższe o co najmniej 50% od przychodów uzyskanych z tej działalności w 2019 r.

Nieodliczoną kwotę straty podatnicy będą rozliczać na dotychczas obowiązujących zasadach.

W projektowanym przepisie art. 52l podwyższa się limity zwolnień przedmiotowych:

- z 1000 zł do 3 000 zł w odniesieniu do uzyskanych w 2020 r. zapomóg, o których mowa w art. 21 ust. 1 pkt 9a, tj. zapomóg innych niż wymienionych w art. 21 ust. 1 pkt 26, wypłacanych z funduszy zakładowej lub międzyzakładowej organizacji związkowej pracownikom należącym do tej organizacji,
- z 6 000 zł do 10 000 zł w odniesieniu do uzyskanych w 2020 r. zapomóg, o których mowa w art. 21 ust. 1 pkt 26 lit. b, tj. zapomóg otrzymanych w przypadku indywidualnych zdarzeń losowych,

- kłęsk żywiołowych, długotrwałej choroby lub śmierci, sfinansowanych z innych źródeł niż fundusz socjalny, Zakładowego Funduszu Świadczeń Socjalnych (ZFŚS), fundusze związków zawodowych lub zgodnie z odrębnymi przepisami wydanymi przez właściwego ministra,
- z 1 000 zł do 2 000 zł w odniesieniu do uzyskanych w 2020 r. oraz 2021 r. świadczeń, o których mowa w art. 21 ust. 1 pkt 67, tj. świadczeń rzeczowych (niebędących bonami, talonami lub innymi znakami uprawniającymi do ich wymiany na towary lub usługi) oraz świadczeń pieniężnych, otrzymanych przez pracownika w związku z finansowaniem działalności socjalnej, o której mowa w przepisach o zakładowym funduszu świadczeń socjalnych, sfinansowanych w całości ze środków ZFŚS;
 - z 2 000 zł do 3 000 zł w odniesieniu do uzyskanych w 2020 r. oraz 2021 r. dopłat do zorganizowanego wypoczynku dzieci i młodzieży do lat 18, sfinansowanych ze źródeł innych niż fundusz socjalny, ZFŚS, lub zgodnie z odrębnymi przepisami wydanymi przez właściwego ministra.

Podwyższenie limitów pozwoli na nieopodatkowywanie ww. świadczeń w stopniu większym niż ma to miejsce obecnie. Wyższe limity będą co do zasady obowiązywać w 2020 r. W przypadku zwolnień wymienionych w art. 21 ust. 1 pkt 67 i 78 będą również miały zastosowanie do dochodów uzyskanych w 2021 r. co powinno przyczynić się do pośredniego wsparcia branży turystycznej, która obecnie, z powodu COVID-19, boryka się z trudnościami finansowymi.

W proponowanych zmianach przewiduje się zwolnienie od podatku dochodowego otrzymanych w 2020 r. przez podatników prowadzących pozarolniczą działalność gospodarczą przychodów z tytułu:

- świadczenia postojowego otrzymanego na podstawie ustawy o COVID-19;
- świadczenia polegającego na zakwaterowaniu i wyżywieniu, o których mowa w art. 15w ust. 3 pkt 1 ustawy o COVID-19.

Dodawany przepis art. 52n umożliwi odliczenie darowizn przez podatników podatku PIT, w tym podatników prowadzących działalność gospodarczą (na ogólnych zasadach przy zastosowaniu skali podatkowej lub liniowej 19% stawki podatku), przekazanych w 2020 r. na przeciwdziałanie COVID-19. Odliczeniu będą podlegały darowizny (pieniężne lub rzeczowe) przekazane podmiotom wykonującym działalność leczniczą polegającą na świadczeniu opieki zdrowotnej, w tym transportu sanitarnego, a także przekazane Agencji Rezerw Materiałowych oraz Centralnej Bazie Rezerw Sanitarно-Przeciwpidemicznych.

Darowizna będzie odliczana w pełnej wysokości. Darowizny pieniężne dokumentowane będą dowodem wpłaty na rachunek płatniczy lub rachunek bankowy obdarowanego, z kolei darowizny rzeczowe – oświadczeniem obdarowanego o ich przyjęciu oraz dowodem, z którego wynikać będzie wartość oraz dane identyfikujące darczyńcę.

Co do zasady, odliczenie będzie dokonywane w zeznaniu podatkowym. Wyjątek stanowią będą podatnicy uzyskujący przychody z działalności gospodarczej, najmu lub dzierżawy, którzy będą mogli stosować ulgę w trakcie roku przy obliczaniu zaliczek na podatek.

Odliczeniu nie będą podlegały darowizny zaliczone do kosztów uzyskania przychodów, zwrócone w jakiegokolwiek formie lub odliczone na podstawie innych przepisów o podatku dochodowym, np. przepisów ustawy o ryczałcie.

W zeznaniu podatkowym darczyńca będzie wskazywał kwotę dokonanej darowizny, kwotę, dane obdarowanego.

W przypadku zwrotu dokonanej darowizny, obdarowany będzie obowiązany przekazać urzędowi skarbowemu informację o zwróconej podatnikowi darowiźnie, a podatnik doliczyć do dochodu kwoty uprzednio odliczone w zeznaniu składanym za rok, w którym otrzymał zwrot.

Na podstawie art. 38 ust. 1 ustawy PIT płatnicy, o których mowa między innymi w art. 31 (zakłady pracy), kwoty pobranych zaliczek na podatek przekazują w terminie do 20 dnia miesiąca następującego po miesiącu, w którym pobrano zaliczki, na rachunek urzędu skarbowego, przy pomocy którego naczelnik urzędu skarbowego właściwy według miejsca zamieszkania płatnika wykonuje swoje zadania, a jeżeli płatnik nie jest osobą fizyczną, według siedziby bądź miejsca prowadzenia działalności, gdy płatnik nie posiada siedziby.

Takie same terminy – na podstawie art. 42 ust. 1 ustawy PIT – obowiązują osoby fizyczne prowadzące działalność gospodarczą, osoby prawne i ich jednostki organizacyjne oraz jednostki organizacyjne niemające osobowości prawnej, które dokonują świadczeń z tytułu działalności, o której mowa w art. 13 pkt 8 ustawy PIT (przychody z tytułu wykonywania usług na podstawie umowy zlecenia i o dzieło zawartych z firmą).

Wprowadza się ponadto prolongatę terminu przekazania zaliczek na podatek od przychodów z szeroko rozumianej pracy pobranych w marcu i kwietniu. Zatem zapłata zaliczki, zamiast odpowiednio do 20 kwietnia i 20 maja, może być dokonana do dnia 1 czerwca 2020 r. Celem regulacji jest pomoc w zapewnieniu płynności finansowej firm zatrudniających pracowników, aby zapewnić ochronę miejsc pracy.

Proponuje się również przesunięcie terminu do zapłaty podatku od przychodów z budynków za miesiące marzec-maj 2020 r. do 20 lipca 2020 roku. Rozwiązanie to będzie fakultatywne, tzn. że podatnik będzie mógł, ale nie musiał, z niego skorzystać.

Z rozwiązania tego będą mogli korzystać podatnicy, jeżeli w danym miesiącu osiągnięte przez nich przychody w stosunku do analogicznego okresu poprzedniego roku podatkowego będą niższe o co najmniej 50%. Podatnicy, którzy rozpoczęli w trakcie 2019 r. prowadzenie działalności, będą mogli skorzystać z przesunięcia terminu zapłaty podatku od przychodów z budynków, jeżeli w danym

miesiącu osiągnięte przychody będą niższe o co najmniej 50% w stosunku do średnich przychodów w 2019 roku przypadających na miesiące. Z proponowanego rozwiązania będą mogli skorzystać również podatnicy, którzy rozpoczęli prowadzenie działalności w ostatnim kwartale 2019 r. i nie osiągnęli w tym okresie przychodów albo rozpoczęli działalność w trakcie 2020 r. albo w 2019 r. stosowali opodatkowanie w formie, w której nie ustala się przychodów, np. w formie karty podatkowej. Do ustalenia wskaźnika będą uwzględniane przychody określone w art. 14 ustawy PIT.

Wprowadza się także zwolnienie z obowiązku stosowania przepisów dotyczących tzw. złych długów podatników podatku dochodowego od osób fizycznych, którzy obowiązani są do zwiększania dochodu będącego podstawą obliczenia należnych w 2020 roku zaliczek miesięcznych (kwartalnych) z pozarolniczej działalności gospodarczej o niezapłacone w terminie zobowiązania. Ze zwolnienia z tego obowiązku będą mogli skorzystać podatnicy, których przychody osiągnięte w okresach rozliczeniowych (miesięcznych albo kwartalnych) w stosunku do analogicznych okresów w 2019 roku zmniejszyły się o co najmniej 50%. Zobowiązania, które nie zostaną uregulowane w trakcie roku i przed złożeniem zeznania rocznego za 2020 rok, podatnicy ci uwzględnią w zeznaniu na podstawie art. 26i ustawy o PIT.

Podatnicy, którzy rozpoczęli działalność w trakcie 2019 roku, w celu ustalenia poziomu spadku przychodów w 2020 roku, obliczą średnie przychody przypadające na miesiące albo kwartały 2019 roku.

Natomiast podatnicy, którzy rozpoczęli działalność w ostatnim kwartale 2019 roku i nie osiągnęli przychodów albo rozpoczęli działalność w 2020 roku, albo w 2019 r. stosowali opodatkowanie w formie, w której nie ustala się przychodów, np. w formie karty podatkowej, nie będą zobowiązani do stosowania przepisów dotyczących tzw. złych długów przy obliczaniu należnych w 2020 roku zaliczek na podatek dochodowy, jeżeli do powstania zaległości w spłacie zobowiązań przyczynił się COVID-19.

Ponadto proponuje się umożliwienie podatnikom PIT, opłacającym w 2020 roku zaliczki miesięczne w formie uproszczonej na podstawie art. 44 ust. 6b–6i ustawy PIT, rezygnację z tej formy w odniesieniu do zaliczek należnych za okres marzec–maj 2020 roku. Zaliczki za te miesiące, podatnicy będą mogli obliczyć na ogólnych zasadach, uwzględniając zaliczki należne za poprzednie miesiące, które obliczone były w formie uproszczonej. Za kolejne miesiące, czyli czerwiec–grudzień 2020 roku, podatnicy opłacać będą zaliczki w formie uproszczonej. Rozwiązanie to dotyczyć będzie wyłącznie „małych podatników”, zdefiniowanych w art. 5a pkt 20 ustawy PIT. Podatnicy, którzy zdecydują się na to rozwiązanie, poinformują o tym w zeznaniu rocznym.

2.119. Zmiany w ustawie o gospodarowaniu nieruchomościami rolnymi Skarbu Państwa:

Wprowadzenie zmiany ma na celu umożliwienie dokonywania zmian planu finansowego Zasobu Własności Rolnej Skarbu Państwa w sposób pozwalający na szybkie reagowanie na sytuacje wymagające podjęcia działań mających na celu przeciwdziałanie skutkom COVID-19 w zakresie zadań

określonych w ustawie o gospodarowaniu nieruchomościami rolnymi Skarbu Państwa, a także zadań określonych przepisami o kształtowaniu ustroju rolnego oraz przepisami o realizacji prawa do rekompensaty z tytułu pozostawienia nieruchomości poza obecnymi granicami Rzeczypospolitej Polskiej.

2.120. Zmiany w ustawie o podatku dochodowym od osób prawnych:

Proponowane przepisy zawierają analogiczne rozwiązania jak w przypadku rozwiązań proponowanych dla podatników podatku PIT w zakresie:

- rozliczania strat podatkowych za 2020 r. przez podatników podatku CIT,
- odliczania darowizn dla podatników podatku CIT,
- odroczenia w płatności podatku od przychodów z budynków,
- tzw. złych długów, z uwzględnieniem specyfiki tego podatku w zakresie roku podatkowego,
- zaliczek uproszczonych, z uwzględnieniem specyfiki tego podatku w zakresie roku podatkowego.

2.121. Zmiany w ustawie o własności lokali:

Zaproponowane zmiany mają na celu umożliwienie działania organom spółdzielni, w tym mieszkaniowych, oraz wspólnot mieszkaniowych, których członkowie mogą być poddani kwarantannie. Wprowadzają one możliwość, wzorem spółek handlowych, głosowania na piśmie lub za pośrednictwem środków komunikowania się na odległość. Wzorzec postępowania został zapożyczony z rozwiązań wprowadzonych do Kodeksu spółek handlowych w związku z ustanowieniem nowego typu osoby prawnej – prostej spółki akcyjnej.

2.122. Zmiany w ustawie o gwarantowanych przez Skarb Państwa ubezpieczeniach eksportowych:

Zmieniony punkt rozszerza i otwiera katalog instrumentów i przypadków, które mogą zostać ubezpieczone przez Korporację Ubezpieczeń Kredytów Eksportowych (KUKE). Od 1994 r. znaczenie zwiększył się zakres instrumentów finansowych wykorzystywanych przez polskie przedsiębiorstwa, a jednocześnie wiele transakcji eksportowych o charakterze długoterminowym wymagają wykorzystywania bardziej skomplikowanych struktur. Zwiększenie tego zakresu pozwoli na szersze zastosowanie ubezpieczenia gwarantowanego przez Skarb Państwa, a jego otwarcie pozwoli reagować na bieżąco, na wszystkie zmiany rynkowe, bez konieczności modyfikacji ustawy o gwarantowanych przez Skarb Państwa ubezpieczeniach eksportowych.

Należy zaznaczyć, że projekt przewiduje objęcie ubezpieczeniem eksportowym:

- kredytów udzielanych przedsiębiorcom zależnym w sytuacjach, gdy ubezpieczenie takie będzie dotyczyć bezpośrednio sprzedaży towarów lub świadczenia usług przez przedsiębiorcę zależnego.

- kredytów obrotowych i inwestycyjnych, jak również innych instrumentów o charakterze finansowym wskazanych w projekcie, udzielanych na cele dokonania lub rozszerzenia inwestycji zagranicznych przedsiębiorców krajowych za granicą.

Dotychczas udzielenie ubezpieczenia eksportowego dla tego rodzaju kredytów i innych instrumentów o charakterze finansowym nie było możliwe.

Tym samym, dzięki wprowadzonej zmianie KUKKE będzie mogło lepiej odpowiadać na potrzeby różnych branż, np. branży transportowej dzięki rozszerzeniu katalogu ubezpieczanych instrumentów finansowych m.in. o leasing.

Projekt umożliwia wprowadzenie do obrotu nowego produktu. W związku z tym, na obecnym etapie nie narusza obowiązków wynikających z prawa Unii Europejskiej, dotyczących notyfikowania Komisji Europejskiej określonych produktów w celu weryfikacji zgodności z zasadami pomocy publicznej. Zakłada się, że jeżeli oferowanie nowego produktu w ocenie KUKKE wymagać będzie uprzedniego notyfikowania go do Komisji Europejskiej i uzyskania jej zgody, udostępnienie go potencjalnym klientom zostanie poprzedzone taką notyfikacją i będzie uzależnione od uzyskania pozytywnej decyzji Komisji Europejskiej.

Wiele z transakcji o charakterze międzynarodowym realizowanych jest przez polskich przedsiębiorców w konsorcjach bądź jako poddostawca dla innego zagranicznego podmiotu realizującego główny kontrakt. W takich sytuacjach istotnym wzmocnieniem pozycji polskiego przedsiębiorstwa w kontrakcie jest umożliwienie finansowania części związanej z jego usługą/produktem. Obecnie jest to niemożliwe bez ubezpieczenia KUKKE. Przy tych największych kontraktach, często konieczna jest współpraca z innymi agencjami kredytów eksportowych. Wprowadzony punkt umożliwia i ułatwia taką współpracę.

W związku z COVID-19, np. ubezpieczeniem będą mogły zostać objęte portfele kredytowe instytucji finansowych dla branż oraz przedsiębiorstw, których głównym obszarem działalności jest eksport dóbr i usług, dla nowych linii finansowych. Dzięki czemu będzie mogło być dostarczane nowe finansowanie, które jest niezbędne dla utrzymania działalności wielu firm.

Art. 2 ust. 1 w jasny sposób definiuje jaki jest główny cel ubezpieczeń eksportowych gwarantowanych przez Skarb Państwa.

Celem jest rozszerzenie zakresu wsparcia ubezpieczeniem. Zgodnie z założeniem Strategii na rzecz Odpowiedzialnego Rozwoju, celem jest rozwój nie tylko eksportu, ale również ekspansji zagranicznej polskich przedsiębiorców. Projekt zapisów do ustawy, zarówno w art. 2, jak i art. 6 znacznie uelastycznia wsparcie ubezpieczeniem wzmacniając właśnie to założenie.

Art. 6 zawiera postanowienie o wymogu spełnienia przez ubezpieczającego krajowości wywożonych za granicę towarów lub usług (dalej „wymóg krajowości”) wraz z odstępstwami od tego wymogu w przypadku gdy:

- kontrakt eksportowy został zawarty na okres ryzyka krótszy niż dwa lata;
- jest ono związane ze interesem Rzeczypospolitej Polskiej.

Przewidując rozwój polskiego eksportu w kolejnych latach, z czym powinna się wiązać zdolność gospodarki polskiej do wytwarzania dóbr o coraz bardziej złożonym charakterze, przewidziano odstępstwa od wymogu krajowości, wprowadzając możliwość udzielenia ubezpieczenia eksportowego również w sytuacji, gdy ubezpieczana transakcja mimo niespełnienia tego wymogu zasługuje na wsparcie ze względu na szczególny interes RP. Katalog sytuacji, w których tego rodzaju interes może występować, jest otwarty. Projekt ustawy wskazuje w tym kontekście na zapewnienie zrównoważonego rozwoju społeczno-gospodarczego, wzrostu lub utrzymania zatrudnienia, zwiększenia konkurencyjności lub innowacyjności gospodarki polskiej.

Uzupełnienie definicji krajowości (art.6) na rzecz wartości firmy dla gospodarki polskiej (zgodnie z podejściem prezentowanym przez Duńczyków, Włochów, Norwegów) umożliwi szersze wsparcie dla Polskich firm dostarczających wartość dodaną dla Polski również wówczas, gdy eksportowana usługa/towar nie spełnia obecnego warunku krajowości. Zmiana wpłynie i umożliwi pomoc polskim firmom poprzez:

- możliwość ubezpieczania sprzedaży szerszej gamy produktów i usług, co w szczególności pomoże takim branżom jak branża odzieżowa i obuwnicza, elektroniczna i wszystkie inne zajmujące się reeksportem,
- możliwość ubezpieczania finansowania projektów krajowych w tym ubezpieczenie chociażby leasingu dla branży transportowej, czy kredytów inwestycyjnych dla branży hotelarskiej,
- możliwość ubezpieczania łańcucha dostaw oraz „working capital” – możliwość dostarczania płynności poddostawcom polskich firm realizujących projekty o charakterze inwestycyjnym; możliwość ubezpieczania finansowania projektów, których składowe lub usługi pochodzą z Polski,
- dostarczenie dodatkowej płynności poprzez spółki faktoringowe w oparciu o ubezpieczenie należności eksportowych KUKE.

W związku z COVID-19 umożliwia się finansowanie również wtedy, gdy nie jest spełniony warunek krajowości, a także gdy przedsiębiorstwo lub transakcja ma znaczenie dla interesu narodowego, co zapewni szersze wsparcie potrzeb polskich przedsiębiorców, w szczególności gdy nie mogą obecnie otrzymać takiego wsparcia na rynku komercyjnym.

Art. 6f adresuje postulat zgłaszany przez instytucje finansujące, zainteresowane uczestnictwem w ubezpieczeniach eksportowych. Przepisy tego ustępu mają na celu nieobciążanie instytucji finansowych ryzykiem braku dochowania wymogu krajowości, złamania zakazu przekupstwa, czy też braku dopełnienia innych obowiązków dotyczących eksportera lub przedsiębiorcy zależnego, wynikających z Konsensusu OECD, w sytuacji, gdy instytucje finansowe nie mają wpływu na ich

spełnienie. Spełnienie tych wymogów zależy bowiem od działalności eksportera (względnie przedsiębiorcy zależnego). W praktyce instytucje finansowe zawierają z eksporterem umowy bezpośrednio, na podstawie których eksporter zobowiązuje się do dochowania wymogu krajowości, co jednak nie adresuje w pełni ryzyka, ponieważ takie zobowiązanie może zostać naruszone przez eksportera. Na podstawie nowej ustawy umowę bezpośrednią, o której mowa powyżej, będzie mogła zawrzeć z eksporterem (a także z zagranicznym przedsiębiorcą zależnym) Korporacja, przejmując w ten sposób ryzyko, o którym mowa powyżej.

Zmiany te obniżają ryzyko banków związane z finansowaniem transakcji eksportowych, a tym samym zakłada się, że jej wprowadzenie zachęci instytucje finansowe do szerszego finansowania typu export finance. Obecnie bardzo niewiele banków się na to decyduje, a te które takie transakcje realizują robią to na relatywnie nie dużą skalę. Wszystkie zaprojektowane zapisy mają na celu rozpowszechnienie tematu export finance wśród instytucji finansowych co w obliczu COVID-19 ma szczególne znaczenie.

Zmiana w art. 7 podyktowana jest przede wszystkim koniecznością zapewnienia efektywnego wspierania polskich przedsiębiorców i szybkiego reagowania na zmieniające warunki i idące za tym zapotrzebowania na rozwiązania produktowe. Spółka na co dzień spotyka się z eksporterami oraz instytucjami finansowymi, w tym innymi agencjami wsparcia eksportu, i dzięki temu zna oczekiwania rynku i warunki na nim panujące, i potrafi dostosować ofertę w odpowiedzi na zmieniające się potrzeby polskich przedsiębiorców.

Komitet Polityki Ubezpieczeń Eksportowych (KPUE) wyznacza kierunki działalności KUKU, w rozumieniu globalnym. Przyjmowanie szczegółowych rozwiązań w celu realizacji polityki określonej przez KPUE powinno być pozostawione organom na co dzień zarządzającym Spółką. KPUE oraz minister właściwy do spraw gospodarki mają w każdej chwili możliwość kontroli w ramach sprawowanego na mocy nadzoru nad KUKU. Podobny model funkcjonowania został już kilka lat temu zaimplementowany w innych agencjach wsparcia eksportu takich jak duńska, czy brytyjska dzięki czemu agencje te są w stanie reagować na bieżąco i w sposób efektywny nie tylko w momentach względnego spokoju na rynkach, ale przede wszystkim w momentach kryzysu czy różnych zawirowań rynkowych.

Zmieniony przepis art. 10 umożliwia pobieranie dodatkowych opłat administracyjnych, które standardowo pobierane są przez instytucje finansowe na rachunek Skarbu Państwa. Wprowadzenie zapisu doprecyzowuje zasady pobierania opłat. Podstawowymi opłatami są składki ubezpieczeniowe i wynagrodzenia z tytułu gwarancji. Opłaty administracyjne związane np. z rozpatrzeniem wniosku, wniosku o restrukturyzację są powszechne na całym rynku finansowym, w szczególności w bankowości oraz często stosowane przez agencje wsparcia eksportu będące odpowiednikiem KUKU. Nie są to opłaty pobierane za ryzyko, ale za techniczny nakład pracy związany ze zmianą parametrów transakcji. W większości pobierane są one od inwestora, który nie jest podmiotem polskim, a na rzecz którego

udzielane jest finansowanie. Skarb Państwa jest tylko i wyłącznie beneficjentem niniejszych opłat. Zasilająby one w całości rachunek interes narodowy, na którym gromadzone są wszystkie środki w celu zabezpieczenia ewentualnych wypłat szkód.

Wszystkie pozostałe zmiany mają przede wszystkim charakter porządkowy i uzupełniający w stosunku do zaprezentowanego uzasadnienia.

Podkreślić należy, że choć wprowadzone w projekcie zmiany pozwolą lepiej, szybciej i bardziej kompleksowo reagować na potrzeby polskich przedsiębiorców w związku z COVID-19, utrzymanie ich również po ustaniu epidemii pozwoli lepiej reagować na ich potrzeby również po jej zakończeniu oraz pozwoli lepiej się przygotować do kolejnych kryzysów gospodarczych, które są naturalnym następstwem cyklu koniunkturalnego.

2.123. Zmiana ustawy o rachunkowości:

W związku z uchynieniem w ustawie o biegłych rewidentach, firmach audytorskich oraz nadzorze publicznym art. 134 ust. 1 ustawy zasadne jest nadanie nowego brzmienia art. 66 ust. 6 pkt 1 i 2 ustawy o rachunkowości tak aby nadal z mocy prawa przewidziany był skutek nieważności badania sprawozdania finansowego w przypadku naruszenia przepisów unijnych o rotacji firmy audytorskiej. Z uwagi na wydłużenie maksymalnego okresu rotacji z 5 do 10 lat, postępowania administracyjne czy też sędowo-administracyjne będące w toku należy umorzyć.

2.124. Zmiana w ustawie o Radzie Ministrów:

W proponowanej zmianie, w szczególnie uzasadnionych przypadkach Prezes Rady Ministrów będzie mógł zdecydować o odbyciu posiedzenia Rady Ministrów przy użyciu środków komunikacji elektronicznej. Biorąc pod uwagę obecne doświadczenia wydaje się, że taka możliwość powinna zostać wprowadzona „na stałe” do przepisów ustawy o Radzie Ministrów.

2.125. Zmiany w ustawie o poręczeniach i gwarancjach udzielanych przez Skarb Państwa oraz niektóre osoby prawne:

W związku z umożliwieniem BGK zaciągania na rzecz Krajowego Funduszu Gwarancyjnego, zwanego dalej „KFG”, kredytów, pożyczek lub emitowania obligacji w kraju i za granicą (w dodawanym art. 34ga ust. 1 ustawy) oraz wprowadzeniem zasady, iż w przypadku gdy poziom środków KFG jest niewystarczający do obsługi tych zobowiązań, minister właściwy do spraw finansów publicznych przekazuje do KFG środki niezbędne do terminowej ich obsługi (art. 34ga ust. 2 ustawy), konieczne jest uzupełnienie elementów umowy o której mowa w art. 34c o warunki i terminy przekazywania również tych ww. środków z budżetu państwa (art. 34c pkt 3 ustawy).

W związku ze wspomnianą powyżej możliwością zaciągania przez BGK na rzecz KFG kredytów, pożyczek lub emitowania obligacji uzupełniono przeznaczenie środków zgromadzonych na KFG o spłatę tych zobowiązań (art. 34g ust. 2).

Ponadto uzupełniono katalog środków zasilających KFG o środki pochodzące z zaciągniętych przez BGK kredytów, pożyczek lub wyemitowanych obligacji (art. 34g ust. 3 pkt 7a).

W dodawanym art. 34ga ustawy w ust. 1 wprowadzono możliwość zaciągania przez BGK na rzecz KFG kredytów, pożyczek lub emitowania obligacji w kraju lub za granicą. Przepis ten, jak i pozostałe w tym artykule, wzorowane są na analogicznych przepisach funkcjonujących z powodzeniem od dawna w odniesieniu do Krajowego Funduszu Drogowego, działającego w oparciu o przepisy ustawy z dnia 27 października 1994 r. o autostradach płatnych oraz o Krajowym Funduszu Drogowym (Dz. U. z 2020 r. poz. 72 z późn. zm.).

Zgodnie z ust. 2 w art. 34ga minister właściwy do spraw finansów publicznych przekazuje do KFG środki niezbędne do terminowej obsługi zobowiązań z tytułu ww. zaciągniętych kredytów i pożyczek oraz wyemitowanych obligacji, w przypadku gdy poziom środków KFG jest niewystarczający do obsługi tych zobowiązań.

Za zobowiązania Banku Gospodarstwa Krajowego z tytułu ww. zobowiązań mogą być udzielane przez Skarb Państwa gwarancje i poręczenia. Będą one udzielane zgodnie z przepisami ustawy o poręczeniach i gwarancjach, z zastrzeżeniem, że wymogu, o którym mowa w art. 7 ust. 2 pkt 2 tej ustawy, w zakresie, w jakim wymaga się, aby środki przeznaczone na spłatę kredytu pochodziły ze źródeł innych niż budżet państwa, nie stosuje się. Art. 7 ust. 2 pkt 2 stanowi, iż poręczenia lub gwarancje mogą być udzielane pod warunkiem przeznaczenia objętego nimi kredyty na zasilenie funduszy utworzonych, na mocy odrębnych ustaw, w BGK, pod warunkiem, iż środki przeznaczone na spłatę kredytu pochodzą ze źródeł innych niż budżet państwa. Taki zapis uniemożliwiłby obejmowanie gwarancjami kredytów zaciąganych i obligacji emitowanych przez BGK na zasilenie KFG, dlatego też konieczne było wyłączenie jego stosowania w wyżej wskazanym zakresie. Wyłączono również stosowanie art. 8 ustawy o poręczeniach i gwarancjach, co oznacza, iż w związku z ww. poręczeniami i gwarancjami nie będzie konieczności ustanawiania przez BGK zabezpieczenia.

Analogicznie jak w przypadku innych funduszy w BGK ww. gwarancje i poręczenia Skarbu Państwa są zwolnione z obowiązku wniesienia opłaty prowizyjnej (art. 34ga ust. 5 ustawy).

Wprowadzono także, funkcjonujące w odniesieniu do innych analogicznych funduszy w BGK, zapisy odnoszące się do odzyskiwania kwot zapłaconych z tytułu wykonania przez Skarb Państwa umowy poręczenia lub gwarancji z BGK, a mianowicie:

- minister właściwy do spraw finansów publicznych wykonuje czynności zmierzające do odzyskania kwot zapłaconych z tytułu wykonania umowy poręczenia lub gwarancji na zasadach określonych przepisami ustawy o poręczeniach i gwarancjach, z wyłączeniem art. 43 tej ustawy (art. 34ga ust. 6) oraz
- w przypadku, gdy odzyskanie wierzytelności Skarbu Państwa, powstałych z tytułu udzielonego poręczenia lub gwarancji, nie jest możliwe, Rada Ministrów, na wniosek ministra właściwego do spraw finansów publicznych, może umorzyć wierzytelność w całości lub części (art. 34ga ust. 7).

2.126. Zmiany w ustawie – Kodeks karny wykonawczy:

Projekt przewiduje zmiany w Kodeksie karnym wykonawczym, istotnie rozszerzające dotychczasowe zastosowanie Systemu Dozoru Elektronicznego (SDE). Proponuje się podwyższenie górnej granicy orzeczonych kar lub sumy kar pozbawienia wolności, warunkującej możliwość odbycia kary pozbawienia wolności w systemie dozoru elektronicznego, do 18 miesięcy. Głównym celem tej nowelizacji jest znaczne ograniczenie aktualnie występującego zagrożenia zachorowaniami na COVID-19, wywołanymi przez koronawirusa SARS-CoV-2, poprzez rozszerzenie zakresu stosowania Systemu Dozoru Elektronicznego do skazanych, wobec których prawomocnie orzeczona kara lub suma kar pozbawienia wolności nie przekracza jednego roku i 6 miesięcy (obecnie SDE stosowany jest do kar w wymiarze do jednego roku pozbawienia wolności).

Projektowana nowelizacja umożliwi objęciem wykonywania kary pozbawienia wolności poza zakładem karnym w Systemie Dozoru Elektronicznego dodatkowo bardzo dużą grupę - 16 601 skazanych, którzy aktualnie mają prawomocnie orzeczoną karę pozbawienia wolności w wymiarze do jednego roku i 6 miesięcy i jeszcze nie rozpoczęli jej odbywania w jednostce penitencjarnej.

W sytuacji aktualnie trwającej pandemii koronawirusa SARS-CoV-2 jednym z najbardziej skutecznych działań prewencyjnych, istotnie redukujących zagrożenie szybkiego wzrostu zachorowań i rozpowszechniania się tej epidemii w bardzo podatnym dla tych procesów środowisku, jakim są zawsze duże skupiska bardzo wielu osób przebywających przez większość doby w tych samych pomieszczeniach, co szczególnie występuje w zakładach karnych i aresztach śledczych, jest niezwłoczne umożliwienie ww. populacji skazanych odbywania kary pozbawienia wolności w Systemie Dozoru Elektronicznego, który jest bardziej skuteczny, efektywny i bardziej opłacalny ekonomicznie niż wykonanie bezwzględnej kary w izolacji więziennej.

Potencjalne osadzenie populacji 16 601 skazanych w zakładach karnych i aresztach śledczych w aktualnym stanie zagrożenia epidemiologicznego mogłoby we wszystkich miejscach odosobnienia w Polsce spowodować masowe zakażenia koronawirusem.

SARS-CoV-2 oraz wywołane nim bardzo liczne zachorowania, co mogłoby wywołać trudne do przewidzenia i oszacowania systemowe zagrożenia dla życia i zdrowia całej populacji więziennej.

Należy również podkreślić, że w zakładach karnych i aresztach śledczych karę pozbawienia wolności do jednego roku i 6 miesięcy aktualnie odbywa 3 340 skazanych, którzy po wejście w życie wzmiankowanej nowelizacji dodatkowo uzyskaliby prawo do odbywania kary pozbawienia wolności w Systemie Dozoru Elektronicznego i w obecnej sytuacji zagrożenia epidemiologicznego koronawirusem SARS-CoV-2 mogliby kontynuować dalsze odbywanie kary poza zakładem karnym, istotnie ograniczając zagrożenia rozprzestrzeniania się epidemii koronawirusa SARS-CoV-2 w jednostkach penitencjarnych.

Projektowana nowelizacja Kodeksu karnego wykonawczego, rozszerzająca stosowanie dozoru elektronicznego, ma zatem głównie na celu redukcję zagrożenia epidemiologicznego w polskich jednostkach penitencjarnych, racjonalną regulację populacji więziennej oraz stworzenie lepszych warunków do prowadzenia kontrolowanego procesu resocjalizacji, readaptacji społecznej i zawodowej dla około 20 000 skazanych, dzięki poddaniu ich dozorowi elektronicznemu, monitorującemu zachowanie skazanych na wolności, a w szczególności realizację nałożonych przez sąd obowiązków, które inicjują bardzo istotny proces poprawy i uczy samokontroli, podczas odbywania kary w Systemie Dozoru Elektronicznego.

Wprowadzenie tego rozwiązania na stałe do porządku prawnego zapewni w przyszłości możliwość objęcia dozorem elektronicznym o ponad 50% większej populacji skazanych, niż miało to miejsce dotychczas. Tym samym w Systemie Dozoru Elektronicznego odbędzie karę pozbawienia wolności większa grupa osób, która z kryminologicznego punktu widzenia może warunkowo odbyć orzeczoną z wyłączeniem rygoru izolacji, zwalniając tym samym miejsca dla sprawców przestępstw, których funkcjonowanie w warunkach wolnościowych nie wiąże się z pozytywnymi rokowaniami, z uwagi na charakter popełnionego czynu lub ryzyko ponownego popełnienia przestępstwa.

Należy szczególnie podkreślić, że wejście w życie wzmiankowanej nowelizacji w stosunku do wszystkich skazanych odbywających karę w Systemie Dozoru Elektronicznego i osób objętych tym systemem w znaczący sposób obniży społeczne i finansowe koszty utrzymania skazanych w warunkach izolacji więziennej, gdyż szacunkowo koszt jednego miesiąca odbywania kary w SDE przez jednego skazanego wynosi tylko około 20% kosztów jednego miesiąca odbywania kary przez jednego skazanego w jednostce penitencjarnej. Dodatkowo, wszyscy skazani w trakcie odbywania kary w dozorze elektronicznym muszą zapewnić sobie utrzymanie, mają możliwość kontynuowania bądź podjęcia pracy zarobkowej i spłaty swoich należności, sprawowania opieki nad osobami zależnymi, kontynuowania bądź podjęcia nauki, odbudowy i zachowania więzi rodzinnych, poddania się procesowi terapii uzależnień oraz kontynuowania swoich ról społecznych i zawodowych.

2.127. Zmiana ustawy Prawo o ruchu drogowym:

Należy wskazać, że obecnie art. 80c ustawy – Prawo o ruchu drogowym zawiera katalog podmiotów, którym minister właściwy do spraw informatyzacji może udostępnić dane zgromadzone w centralnej ewidencji pojazdów w trybie teletransmisji danych. Proponowana zmiana, z katalogu podmiotów, którym dane można udostępnić we wskazanym trybie wyłącza komorników sądowych, którzy dostęp do danych zgromadzonych w centralnej ewidencji pojazdów będą mogli uzyskać wyłącznie w trybie teletransmisji danych.

W obecnym stanie prawnym takie rozwiązanie przewidują już przepisy Kodeksu postępowania cywilnego. Zgodnie bowiem z treścią art. 761 Kodeksu postępowania cywilnego zmienionego mocą ustawy o komornikach sądowych. doprecyzowano reguły pozyskiwania przez organ egzekucyjny

informacji od osób trzecich I tak, w § 2(2) przywołanego artykułu, wprowadzono obowiązek komunikowania się komornika sądowego z podmiotami, od których żąda on informacji, za pośrednictwem systemów teleinformatycznych funkcjonujących na podstawie przepisów. Ilekroć zatem istnieje system informatyczny obsługiwany przez podmiot udzielający informacji, komornik powinien komunikować się z tym podmiotem wyłącznie za pośrednictwem owego systemu i na zasadach określonych w przepisach stanowiących podstawę prawną funkcjonowania tego systemu. Oznacza to konieczność bezpośredniego wykorzystania przez komornika tych systemów teleinformatycznych, do których ma on dostęp na mocy przepisów szczególnych (takich jak system CEPiK).

Zmieniony przepis w pełni zatem koresponduje z nałożonym na komorników przepisem Kodeksu postępowania cywilnego sposobem pozyskiwania danych z rejestrów prowadzonych w systemach teleinformatycznych.

2.128. Zmiany w ustawie o rehabilitacji zawodowej i społecznej oraz zatrudnianiu osób niepełnosprawnych:

Zmiana ma na celu dookreślenie w art. 2 pkt 4a ustawy o rehabilitacji zawodowej i społecznej oraz zatrudnianiu osób niepełnosprawnych pojęcia „kosztów płacy”, poszerzając katalog składników kosztów płacy o obowiązkowe składki na Fundusz Solidarnościowy (oraz Solidarnościowy Fundusz Wsparcia Osób Niepełnosprawnych - przed zmianą nazwy na Fundusz Solidarnościowy). Obowiązek ich opłacania przez pracodawców nałożyła ustawa o Funduszu Solidarnościowym. Na podstawie dotychczasowych przepisów ustawy o rehabilitacji zawodowej i społecznej oraz zatrudniania osób niepełnosprawnych do kosztów płacy zaliczamy wynagrodzenie brutto oraz finansowane przez pracodawcę obowiązkowe składki na ubezpieczenia emerytalne, rentowe i wypadkowe naliczone od tego wynagrodzenia i obowiązkowe składki na Fundusz Pracy i Fundusz Gwarantowanych Świadczeń Pracowniczych. Do kosztów płacy zaliczane powinny być także składki na Fundusz Solidarnościowy.

Definicja kosztów płacy, o których mowa w art. 2 pkt 4a ustawy o rehabilitacji zawodowej i społecznej oraz zatrudnianiu osób niepełnosprawnych, ma szczególne znaczenie dla stosowania instrumentów wsparcia udzielanego w formułach przewidzianych w rozporządzeniu Komisji (UE) nr 651/2014 z dnia 17 czerwca 2014 r. uznającego niektóre rodzaje pomocy za zgodne z rynkiem wewnętrznym w zastosowaniu art. 107 i 108 Traktatu (Dz. Urz. UE L 187 z 26.06.2014, str. 1), zwłaszcza miesięcznego dofinansowania do wynagrodzeń pracowników niepełnosprawnych (art. 26a ustawy o rehabilitacji zawodowej i społecznej oraz zatrudnianiu osób niepełnosprawnych).

Obecna definicja kosztów płacy z art. 2 pkt 4a ustawy o rehabilitacji wdraża art. 2 pkt 31 rozporządzenia KE odnoszący się do kosztów wynagrodzenia. W związku z wejściem w życie ustawy o Funduszu Solidarnościowym uzasadnione jest poszerzenie krajowego katalogu składników kosztów płacy o niektóre składniki dotychczas niewymienione w definicji, a niewykraczające poza prawnoporównawczą definicję wspólnotową. W związku z rozszerzeniem obowiązków adresatów prawa krajowego do

uiszczania składki na Fundusz Solidarnościowy projekt ustawy powinien umożliwić im uzyskanie wyższej rekompensaty w formie subsydiów płacowych.

Określono termin zastosowania przepisu art. 2 pkt 4a ustawy o rehabilitacji zawodowej i społecznej oraz zatrudnianiu osób niepełnosprawnych. Celem przepisu jest uznanie składnika kosztów płacy, jakim są składki na Fundusz Solidarnościowy oraz odpowiednio na Solidarnościowy Fundusz Wsparcia Osób Niepełnosprawnych (przed zmianą nazwy), od dnia 1 stycznia 2019 r., czyli od momentu wprowadzenia tej daniny, ustawą o Funduszu Solidarnościowym. Przepis ten rozstrzyga wątpliwości interpretacyjne co do charakteru tych składek i ich włączania do kosztów płacy.

W związku z nieuregulowaniem w ustawie o rehabilitacji zawodowej i społecznej oraz zatrudnianiu osób niepełnosprawnych definicji kosztów płacy uwzględniającej składkę na Fundusz Solidarnościowy, w projekcie ustawy uznano, że nie stanowi podstawy do odmowy wypłaty lub obowiązku zwrotu miesięcznego dofinansowania do wynagrodzenia pracownika niepełnosprawnego ani do ustalenia zerowego salda dofinansowania:

- nieuwzględnienie kwoty składki na Fundusz Solidarnościowy lub na Solidarnościowy Fundusz Wsparcia Osób Niepełnosprawnych w kwocie kosztów płacy wykazanych w informacji, o których mowa w art. 26c ust. 1 pkt 1 ustawy o rehabilitacji, złożonych przed dniem wejścia w życie niniejszej ustawy za okresy od dnia 1 stycznia 2019 r.,
- nieopłacenie tej składki w całości ani
- nieterminowe opłacenie tej składki.

Natomiast zasady te stosuje się także do innych form pomocy publicznej polegających na subsydiowaniu wynagrodzeń, które nie są miesięcznym dofinansowaniem do wynagrodzeń pracowników niepełnosprawnych np. art. 26d ustawy o rehabilitacji zawodowej i społecznej oraz zatrudnianiu osób niepełnosprawnych gdzie pomoc przysługuje na pokrycie części wynagrodzenia pracowników niepełnosprawnych. Wskazana pomoc nie stanowi subsydium płacowego w rozumieniu art. 33 rozporządzenia Komisji (UE) Nr 651/2014 z dnia 17 czerwca 2014 r. uznającego niektóre rodzaje pomocy za zgodne z rynkiem wewnętrznym w zastosowaniu art. 107 i 108 Traktatu (Dz. Urz. UE L 187 z 26.6.2014 r., str. 1), lecz refundację podwyższonych kosztów związanych z zatrudnianiem osób niepełnosprawnych (art. 34 Komisji (UE) Nr 651/2014).

Zmiana w zakresie art. 26a ustawy dotyczy zwiększenia kwoty bazowej dofinansowania do wynagrodzeń osób niepełnosprawnych. Zwiększenie tej kwoty złagodzi częściowo pracodawcom skutki podwyższenia kwoty minimalnego wynagrodzenia w przypadku osób o znacznym i umiarkowanym stopniu niepełnosprawności, ze szczególnym uwzględnieniem osób o szczególnych schorzeniach, a tym samym pozwoli wspomóc pracodawców zatrudniających tych pracowników, w związku z pogorszeniem się sytuacji ekonomicznej spowodowanej COVID-19. Proponuje się podwyższenie podstawy kwoty bazowej na osoby o znacznym stopniu niepełnosprawności z 1800 zł do 1950 zł i przy

stopniu umiarkowanym z 1125 zł do 1200zł. Ponadto proponuje się, by dodatek do kwoty bazowej na osoby o szczególnych schorzeniach wzrósł z 600 zł do 1200 zł w przypadku osób o znacznym stopniu niepełnosprawności i z 600 zł do 900 zł w przypadku osób o umiarkowanym stopniu niepełnosprawności.

Wprowadza się również nowy art. 48b ustawy, umożliwiając Prezesowi Zarządu Państwowego Funduszu Rehabilitacji Osób Niepełnosprawnych dokonanie przesunięć w planie finansowym Funduszu kwot na finansowanie poszczególnych zadań oraz finansowanie nowych nieprzewidzianych w planie finansowym zadań w przypadku wprowadzenia ich ustawą, po uzyskaniu zgody ministra właściwego do spraw finansów publicznych. Zgodnie z ustawą o działach administracji rządowej sprawy dot. finansów publicznych znajdują się we właściwości ministra właściwego ds. finansów publicznych. Przesunięcia w planie finansowym Funduszu mogą być niezbędne w celu podjęcia działań związanych z przeciwdziałaniem COVID-19.

Z kolei w zakresie projektowanego art. 68gd ustawy proponuje się okresowe wprowadzenie rozwiązania dotyczącego możliwości dysponowania środkami zakładowego funduszu rehabilitacji osób niepełnosprawnych, zakładowego funduszu aktywności i zwrotami na te fundusze, tak by bez względu na podstawę prawną zatrudnienia, a także inne wydatki niezbędne do zapewnienia ciągłości zatrudnienia i rehabilitacji osób niepełnosprawnych (w tym do zapewnienia ciągłości działalności dysponenta). Warunkiem dysponowania przedmiotowymi środkami będzie uzyskanie zgody dysponenta Państwowego Funduszu Rehabilitacji Osób Niepełnosprawnych. Analogiczne rozwiązanie funkcjonuje w ustawie o szczególnych rozwiązaniach związanych z usuwaniem skutków powodzi.

W dodanym art. 68ge ustawy proponuje się, pomoc, o której mowa w ustawie o rehabilitacji zawodowej i społecznej oraz zatrudnianiu osób niepełnosprawnych by nie wyłączać możliwości udzielania pomocy publicznej dotychczas udzielanych zgodnie z rozporządzeniem Komisji (UE) nr 651/2014 z dnia 17 czerwca 2014 r. uznającego niektóre rodzaje pomocy za zgodne z rynkiem wewnętrznym w zastosowaniu art. 107 i 108 Traktatu (Dz. Urz. UE L 187 z 26.06.2014, str. 1) podmiotom w trudnej sytuacji.

Z kolei w nowym art. 68gf ustawy proponuje się, okresowe wprowadzenie rozwiązania dotyczącego możliwości wyłączenia stosowania przepisów art. 49 ust. 5d, art. 49f ust. 3f oraz 3g oraz art. 56a ustawy o rehabilitacji zawodowej i społecznej oraz zatrudnianiu osób niepełnosprawnych, tak by realizować cele związane z ratowaniem miejsc pracy przedsiębiorców i nie obarczać ich kosztami zastosowania ulg w spłacie zobowiązań na rzecz Państwowego Funduszu Rehabilitacji Osób Niepełnosprawnych.

Przepis art. 49 ust. 5d ustawy o rehabilitacji określa, iż od decyzji, o których mowa w ust. 5c (decyzje o odroczeniu terminu płatności należności lub decyzji o rozłożeniu należności na raty) naliczana jest opłata prolongacyjna na postawie zasadach określonych w Ordynacji podatkowej – w tym zakresie proponowany przepis spowoduje odstąpienie od naliczania opłaty prolongacyjnej przy rozpatrywaniu

wniosków o odroczenie lub rozłożenie na raty należności w okresie, o którym mowa w proponowanym przepisie.

Przepis art. 49f ust. 3f ustawy o rehabilitacji określa, iż od wniosków o rozłożenia na raty lub odroczenia terminu płatności strona umowy zobowiązana jest ponieść dodatkową opłatę równą sumie 200% podstawowej stopy oprocentowania kredytu lombardowego, ustalonej zgodnie z przepisami o Narodowym Banku Polskim – w tym zakresie proponowany przepis spowoduje odstąpienie od naliczania opłaty dodatkowej przy rozpatrywaniu wniosków o rozłożenia na raty lub odroczenia terminu płatności w okresie, o którym mowa w proponowanym przepisie.

Przepis art. 49f ust. 3g ustawy o rehabilitacji określa, iż w przypadku uchybienia któremukolwiek z terminów zapłaty należności określonych w umowie odraczającej płatność lub rozkładającej na raty ulega ona rozwiązaniu, a należność staje się natychmiast wymagalna wraz z odsetkami naliczonymi w wysokości określonej jak dla zaległości podatkowych – w tym zakresie proponowany przepis spowoduje wyłączenie stosowania art. 49f ust. 3g w okresie, o którym mowa w proponowanym przepisie.

Przepis art. 56a ustawy o rehabilitacji określa, iż w przypadku nieterminowego złożenia deklaracji, o których mowa w art. 49 ust. 2 oraz informacji, o których mowa w art. 21 ust. 2f – osoba, która nie wywiązała się z powyższych obowiązków podlega karze grzywny – w tym zakresie proponowany przepis spowoduje wyłączenie stosowania art. 56a w okresie, o którym mowa w proponowanym przepisie.

2.129. Zmiany w ustawie o zatrudnieniu osób pozbawionych wolności:

W projekcie wskazano że Środki Funduszu Aktywizacji Zawodowej Skazanych oraz Rozwoju Przywzięziennych Zakładów Pracy przeznacza się na finansowanie działań w zakresie resocjalizacji oraz wykonywania kary pozbawienia wolności. Zmiana ww. ustawy o zatrudnianiu osób pobawionych wolności poprzez uzupełnienie przykładowego katalogu działań mieszczących się w tym zakresie o punkt 6 umożliwi zakup materiałów i sprzętu niezbędnych dla realizacji zadań Służby Więziennej w zakresie profilaktyki i przeciwdziałania zagrożeniu epidemicznemu przez jednostki organizacyjne Służby Więziennej. Proponowana zmiana pozwoli na wydatkowanie środków Funduszu Aktywizacji Zawodowej Skazanych oraz Rozwoju Przywzięziennych Zakładów Pracy na rzecz ochrony zdrowia funkcjonariuszy i pracowników Służby Więziennej oraz osób pozbawionych wolności. Proponowana zmiana stworzy możliwości dla skutecznego przeciwdziałania zagrożeniu epidemicznemu w jednostkach organizacyjnych Służby Więziennej.

2.130. Zmiana ustawy o usługach hotelarskich oraz usługach pilotów wycieczek i przewodników turystycznych:

Zmiana dotyczy domniemania prawnego istniejącego w specustawie brzmienia art. 17, z odpowiednią korektą gramatyczną. Przepis ten wprowadzał domniemanie, że w obiektach, w których są świadczone

usługi hotelarskie bez uprzedniego zgłoszenia do właściwej ewidencji, o której mowa w art. 38 ustawy o usługach hotelarskich oraz usługach pilotów wycieczek i przewodników turystycznych, nie są spełnione wymagania sanitarne. Należy zatem wskazać, że zgodnie z intencjami projektodawcy, zaproponowany przepis miał wprowadzać domniemanie prawne polegające na założeniu, że obiekt, w którym są świadczone usługi hotelarskie, a który to obiekt nie został zgłoszony do odpowiedniej ewidencji, nie spełnia wymogów sanitarnych. Wprowadzenie takiego domniemanie ma na celu umożliwienie natychmiastowej reakcji służb sanitarnych w przypadku podejrzenia, że w obiekcie może przebywać osoba, zarażona wirusem, tym samym usprawnić podjęcie natychmiastowych działań zaradczych. Należy wskazać, że podobne przepisy, które w sposób literalny wyrażają domniemanie prawne, nie są obce polskiemu systemowi prawnemu. Można przy tym wskazać, na art. 7 kodeksu cywilnego („Jeżeli ustawa uzależnia skutki prawne od dobrej lub złej wiary, domniemywa się istnienie dobrej wiary.”) lub art. 341 tegoż kodeksu („Domniemywa się, że posiadanie jest zgodne ze stanem prawnym. Domniemanie to dotyczy również posiadania przez poprzedniego posiadacza.”). Domniemanie prawne nie są także obce prawu autorskiemu (przykładowo art. 8 ust. 1, art. 11, art. 13, art. 15). W doktrynie prawoznawstwa podkreśla się, że celem domniemań jest ułatwienie w ustalaniu stanu faktycznego, w odniesieniu do proponowanego przepisu przyjęciu zatem a priori, że w obiekcie niezarejestrowanym nie są spełnione warunki sanitarne do świadczenia usług hotelarskich. Przyjęcie takiego założenia umożliwi szybkie reagowanie odpowiednich służb.

2.131. Zmiany ustawy o systemie ubezpieczeń społecznych:

Celem zmiany zaproponowanej w pkt 1- 3 jest umożliwienie ZUS weryfikowania istnienia obowiązku ubezpieczeń społecznych osób wykonujących umowy nazwane umowami o dzieło.

Zmiana zaproponowana w pkt 4 będzie umożliwiała udostępnianie informacji o umowach o dzieło ministrowi właściwemu do spraw finansów publicznych.

2.132. Zmiany ustawy o zryczałtowanym podatku dochodowym od niektórych przychodów osiąganych przez osoby fizyczne:

Przepisy art. 57b-57d wprowadzają nowe regulacje analogiczne jak w przypadku ustawy PIT i CIT w zakresie:

- odliczenia z tytułu darowizn przekazanych w 2020 r. na przeciwdziałanie COVID-19;
- regulacje dotyczące zwolnienia z obowiązku zwiększenia przychodów ze względu na tzw. złe długi.

2.133. Zmiany w ustawie o emeryturach i rentach z FUS:

W przypadku gdy zostanie stwierdzone, że świadczenie postojowe zostało pobrane nienależnie, proponowana zmiana umożliwi potrącanie kwot tego świadczenia z emerytury lub renty wypłacanej osobie, która je pobrała. Jest to konsekwencja przepisu przewidującego zwrot nienależnie pobranego świadczenia postojowego.

2.134. Zmiany w ustawie o świadczeniach pieniężnych z ubezpieczenia społecznego w razie choroby i macierzyństwa:

Zgodnie z art. 6 ust. 2 pkt 1 ustawy o świadczeniach pieniężnych z ubezpieczenia społecznego w razie choroby i macierzyństwa, na równi z niezdolnością do pracy z powodu choroby traktuje się niemożność wykonywania pracy w wyniku decyzji wydanej przez właściwy organ lub uprawniony podmiot na podstawie przepisów o zapobieganiu oraz zwalczaniu zakażeń i chorób zakaźnych u ludzi.

Zgodnie z § 2 rozporządzenia Ministra Zdrowia w sprawie ogłoszenia na obszarze Rzeczypospolitej Polskiej stanu zagrożenia epidemicznego, a od 20 marca 2020 r. zgodnie z § 2 ust. 2 pkt 2 i § 3 ust. 1 rozporządzenia Ministra Zdrowia w sprawie ogłoszenia na obszarze Rzeczypospolitej Polskiej stanu epidemii, osoba przekraczająca od dnia 15 marca 2020 r. granicę państwową, jest obowiązana odbyć obowiązkową kwarantannę, której obowiązek jest równoważny z obowiązkiem wynikającym z art. 34 ust. 2 ustawy o zapobieganiu oraz zwalczaniu zakażeń i chorób zakaźnych u ludzi. W takim przypadku, decyzji organu inspekcji sanitarnej nie wydaje się.

W związku z tym niezbędne jest dodanie w przepisach ustawy o świadczeniach pieniężnych z ubezpieczenia społecznego w razie choroby i macierzyństwa, że niemożność wykonywania pracy z powodu obowiązkowej kwarantanny, bez decyzji organu inspekcji sanitarnej, jest traktowana na równi z niezdolnością do pracy z powodu choroby.

2.135. Zmiany ustawy - Kodeks spółek handlowych:

Projektowane zmiany dotyczą sposobu odbywania posiedzeń oraz podejmowania uchwał przez organy zarządzające oraz nadzorcze sp. z o.o. i S.A. Mają one na celu zapewnienie możliwości działania zarządów oraz rad nadzorczych tych spółek, w szczególności w sytuacji nadzwyczajnych wydarzeń, które mogą wpływać na ich wewnętrzną organizację. Przedmiotowe zmiany nie obejmują natomiast prostej spółki akcyjnej, gdyż de lege lata posiedzenia jej organów zarządczych i nadzorczych mogą odbywać się przy wykorzystaniu nowych technologii. Również uchwały mogą być podejmowane przez te organy przy wykorzystaniu środków bezpośredniego porozumiewania się na odległość bez konieczności zawarcia w umowie spółki odpowiedniego upoważnienia.

Rozprzestrzenianie się COVID-19 oraz stosowane środki ochrony mające na celu ograniczenie związanego z tym zagrożenia powodują istotne ryzyko paraliżu decyzyjnego dla blisko 500.000 spółek kapitałowych tworzących polską gospodarkę, w tym spółek publicznych. Zarządzane kwarantanny czy ograniczanie swobody podróży pomiędzy kontynentami lub państwami prowadzą do izolacji dużej liczby osób, wśród których znajdują się również członkowie organów, w tym przedstawiciele inwestorów zagranicznych. Wśród organów zarządzających i nadzorczych spółek z indeksu WIG-20 oraz WIG-40 znajduje się wielu cudzoziemców. Sytuacja taka stwarza istotne ryzyko paraliżu działalności organów spółek, co spowodowane jest brakiem wyraźnego uregulowania w Kodeksie spółek handlowych możliwości odbywania posiedzeń zarządów z wykorzystaniem nowych technologii

oraz ograniczonym dopuszczeniem ich stosowania w wypadku rad nadzorczych. Projektowane zmiany stanowią przy tym również odpowiedź na zgłaszane od wielu lat potrzeby rynku. Przyczynią się one zatem do usprawnienia działalności spółek także w standardowych warunkach ich funkcjonowania.

Zasadnicza zmiana polega na wprowadzeniu możliwości odbywania posiedzeń zarządów i rad nadzorczych sp. z o.o. i S.A. z wykorzystaniem nowych technologii, tj. w szczególności w trybie telekonferencji albo wideokonferencji. Aktualnie można spotkać się ze stanowiskiem, że posiedzenia wspomnianych organów spółek wymagają fizycznej obecności członków w jednym miejscu (jest to wyrażone wprost w przepisach w odniesieniu do organów nadzorczych sp. z o.o. i S.A.: art. 222 § 1 KSH oraz art. 388 § 1 KSH). Kodeks spółek handlowych przewiduje wykorzystanie nowych technologii w ramach organów nadzorczych sp. z o.o. i S.A. wyłącznie w ramach procesu podejmowania uchwał. Sytuacja taka może skutkować niemożliwością odbycia posiedzenia, kiedy nie mogą być obecne osoby stanowiące co najmniej połowę członków organu. Dodatkowo taki stan prawny w sposób nieuzasadniony różnicuje liczbę osób biorących udział w posiedzeniu organu (osoby będące w miejscu posiedzenia) od liczby osób biorących udział w głosowaniu (osoby uczestniczące w głosowaniach z wykorzystaniem nowych technologii). Proponowana regulacja ułatwi funkcjonowanie rad nadzorczych z udziałem osób zamieszkałych poza siedzibą spółki lub zagranicą. Proponowane zmiany zostały wprowadzone również w odniesieniu do zarządów sp. z o.o. i S.A., tak aby usunąć powstające dotychczas wątpliwości co do możliwości odbywania posiedzeń tych organów np. w trybie wideo- czy telekonferencji.

Zaproponowane zmiany dotyczą również sposobu podejmowania uchwał przez rady nadzorcze oraz zarządy sp. z o.o. i S.A. Postuluje się możliwość podejmowania przez każdy z tych organów uchwał w trybie pisemnym lub za pomocą środków bezpośredniego porozumiewania się na odległość, bez konieczności zawarcia w umowie spółki lub jej statucie odpowiedniego upoważnienia. Mając na względzie zróżnicowanie spółek, przyjęto przy tym możliwość wprowadzenia odmiennej regulacji w umowach lub statutach spółek.

Aktualnie możliwość podejmowania uchwał w trybie pisemnym lub za pomocą środków bezpośredniego porozumiewania się na odległość uzależniona jest od wprowadzenia odpowiedniej regulacji w umowie sp. z o.o. lub statucie S.A. (w odniesieniu do rad nadzorczych: art. 222 § 4 KSH, art. 388 § 3 KSH), co nie zawsze jest możliwe. Po zmianach możliwość taka wynikać będzie wprost z przepisów prawa, zaś to jej wyłączenie będzie wymagać interwencji umownej lub statutowej. Przy tej okazji usunięto dotychczas istniejące ograniczenia dotyczące zakazu podejmowania uchwał w trybie pisemnym lub za pomocą środków bezpośredniego porozumiewania się na odległość, w przypadku gdy dotyczyły one wyborów przewodniczącego i wiceprzewodniczącego rady nadzorczej, powołania zarządu oraz odwołania i zawieszania w czynnościach tych osób (art. 222 § 5 KSH, art. 388 § 4 KSH). Praktyka pokazuje, że niejednokrotnie również podejmowanie decyzji w powyższych sprawach wymaga elastyczności i sprawności działania organu nadzoru, niezależnie od miejsca fizycznej

obecności jego członków. W spółkach, w których wspólnicy postanowią o ograniczeniu czy wyłączeniu, będzie to w dalszym ciągu możliwe.

Odesłanie do art. 406 § 3 KSH ma wyeliminować ewentualne wątpliwości i potwierdzić, że odbywanie posiedzeń przy użyciu środków bezpośredniego porozumiewania się na odległość nie narusza obowiązków określonych w przepisach o ofercie publicznej i warunkach wprowadzania instrumentów finansowych do zorganizowanego systemu obrotu oraz o spółkach publicznych.

2.136. Zmiany w ustawie o dozorze technicznym:

Przepis zmieniający ustawę o dozorze technicznym i wprowadzający do niej przepisy epizodyczne ma na celu umożliwienie organom jednostek dozoru technicznego wykonania przypadających w kolejnych tygodniach badań urządzeń technicznych, a w konsekwencji zezwolenia na ich eksploatację, w odroczonej terminie. Proponowane rozwiązanie jest odpowiedzią na oczekiwania przedsiębiorców i innych eksploatujących urządzenia techniczne, którzy ze względu na obecną sytuację związaną z epidemią COVID-19 chcieliby - tam gdzie to możliwe i gdzie nie powoduje to zagrożenia dla życia i zdrowia - przełożyć termin wykonania badań urządzeń technicznych (m.in. okresowych badań technicznych), z zachowaniem możliwości eksploatacji tych urządzeń przez maksymalny okres kolejnych 6 miesięcy. Odroczenie terminu badań może nastąpić na wniosek eksploatującego po uprzednim złożeniu stosownego oświadczenia. Zarówno wniosek jak i oświadczenie mogą być złożone bez konieczności wizyty w urzędzie, co jest istotne w perspektywie przeciwdziałania COVID-19. Przepis posługuje się zwrotem „środków komunikacji elektronicznej” w rozumieniu art. 2 pkt 5 ustawy o świadczeniu usług drogą elektroniczną, który oznacza rozwiązania techniczne, w tym urządzenia teleinformatyczne i współpracujące z nimi narzędzia programowe, umożliwiające indywidualne porozumiewanie się na odległość przy wykorzystaniu transmisji danych między systemami teleinformatycznymi, a w szczególności pocztę elektroniczną. Jednocześnie dopuszcza się złożenie wniosku i oświadczenia na piśmie. Rozwiązanie umożliwiające w uzasadnionych przypadkach odroczenie terminu wykonania badań stosowane jest już w rozporządzeniu Ministra Gospodarki, Pracy i Polityki Społecznej w sprawie warunków technicznych dozoru technicznego w zakresie eksploatacji niektórych urządzeń ciśnieniowych w stosunku do wybranych typów urządzeń ciśnieniowych (§28). Przyjęcie takiego rozwiązania zapewni z jednej strony ciągłość operacyjną dla eksploatujących urządzenia techniczne, a z drugiej przyczyni się do zmniejszenia wizyt inspektorów dozoru technicznego w przedsiębiorstwach w całej Polsce i będzie odpowiedzią na oczekiwania branży co do elastyczności urzędów wobec obecnej sytuacji epidemicznej.

2.137. Zmiany w ustawie – Prawo o miarach:

Przepis zmieniający ustawę - Prawo o miarach ma na celu umożliwienie organom administracji miar w 2020 r. odraczanie terminu dokonania legalizacji ponownej i zezwalanie na dalsze użytkowanie przyrządów pomiarowych, ale przez okres nie dłuższy niż 6 miesięcy.

Proponowane rozwiązanie wynika z sytuacji stanu zagrożenia epidemicznego obowiązującego na terenie kraju. Jest odpowiedzią na oczekiwania przedsiębiorców oraz innych użytkowników przyrządów pomiarowych, którzy ze względu na obecną sytuację związaną z epidemią COVID-19 chcieliby - tam gdzie to możliwe i gdzie nie powoduje to zagrożenia dla życia i zdrowia - przenieść termin dokonania legalizacji ponownej przyrządów pomiarowych, z zachowaniem możliwości dalszego użytkowania tych przyrządów pomiarowych przez maksymalnie okres kolejnych 6 miesięcy. Odroczenie terminu dokonania legalizacji może nastąpić na wniosek podmiotu uprawnionego do złożenia wniosku o dokonanie legalizacji ponownej wraz ze złożeniem stosownego oświadczenia. Zarówno wniosek jak i oświadczenie mogą być złożone bez konieczności wizyty w urzędzie, co jest istotne w perspektywie przeciwdziałania COVID-19. Projektowany przepis posługuje się zwrotem „środków komunikacji elektronicznej” w rozumieniu art. 2 pkt 5 ustawy o świadczeniu usług drogą elektroniczną, który oznacza rozwiązania techniczne, w tym urządzenia teleinformatyczne i współpracujące z nimi narzędzia programowe, umożliwiające indywidualne porozumiewanie się na odległość przy wykorzystaniu transmisji danych między systemami teleinformatycznymi, a w szczególności pocztę elektroniczną. Jednocześnie dopuszcza się złożenie wniosku i oświadczenia na piśmie. Przyjęcie takiego rozwiązania zapewni z jednej strony ciągłość operacyjną dla użytkujących przyrządy pomiarowe i będzie odpowiedzią na oczekiwania przedsiębiorców co do elastyczności urzędów wobec obecnej sytuacji epidemicznej, a z drugiej strony przyczyni się do ochrony życia i zdrowia ponad 1.600 pracowników administracji miar, którzy wyjeżdżając do klientów, wykonują swoją pracę często w miejscach publicznych, przez co narażeni są na ryzyko infekcji koronawirusem.

2.138. Zmiana ustawy o organizowaniu zadań na rzecz obronności państwa realizowanych przez przedsiębiorców:

Proponowana poprawka ma na celu rozszerzenie katalogu przedmiotów działalności, w zakresie których będą mogły być uruchomione zadania podczas selektywnego uruchomienia programu mobilizacji gospodarki. W aktualnym brzmieniu przepisu Minister Obrony Narodowej mógłby wskazać jedynie przedmiot działalności, o której mowa w art. 3 ustawy o organizowaniu zadań na rzecz obronności państwa realizowanych przez przedsiębiorców. W przepisie tym nie zostały jednak wymienione wszystkie rodzaje działalności, w zakresie których mogą być uruchamiane zadania obronne (brak np. działalności budowlanej). Wynika to z tego, że art. 3 ww. ustawy definiując przedsiębiorcę o szczególnym znaczeniu gospodarczo-obronnym posługuje się nie tylko kryterium przedmiotu wykonywanej działalności, ale także obszaru działania. Zatem przedsiębiorcą o szczególnym znaczeniu gospodarczo-obronnym może być również przedsiębiorca nie wykonujący żadnego z przedmiotów działalności wymienionych w art. 3 ustawy. Tym samym zadania obronne mogą być uruchamiane również w innych niż określone w art. 3 rodzajach działalności gospodarczej.

Zadania jakie mogą być realizowane w ramach programu mobilizacji gospodarki określa art. 2 pkt 1 ustawy o organizowaniu zadań na rzecz obronności państwa realizowanych przez przedsiębiorców,

a uszczegóławia je art. 4a ustawy, zawężając je do zadań dotyczących dostaw lub remontów uzbrojenia i sprzętu wojskowego oraz nowego zadania: dotyczącego wytwarzania i dystrybucji produktów leczniczych, środków spożywczych specjalnego przeznaczenia żywnościowego, środków ochronnych i wyrobów medycznych oraz udzielania świadczeń medycznych. Zadanie te mogą realizować tylko przedsiębiorcy o szczególnym znaczeniu gospodarczo-obronnym.

Zgodnie z przepisami art. 4b ust. 1 ustawy Prezes Rady Ministrów uruchomi program mobilizacji gospodarki w drodze rozporządzenia, a Minister Obrony Narodowej, w drodze rozporządzenia, wskaże zadania, które mają być uruchomione podczas jego selektywnego uruchomienia. Biorąc pod uwagę, że program mobilizacji gospodarki jest dokumentem niejawnym zakłada się, że w ww. rozporządzeniu określone zostaną numery zadań z programu mobilizacji gospodarki, które będą podlegały uruchomieniu w ramach selektywnego uruchamiania programu.

Ponadto w aktualnym brzmieniu ust. 7 Minister Obrony Narodowej nie posiada wiedzy o rodzaju i charakterze wniosków składanych przez organy, o których mowa w art. 5, do Prezesa Rady Ministrów o selektywne uruchomienie programu mobilizacji gospodarki. W konsekwencji nie będzie mógł wydać rozporządzenia określającego zadania, jakie mają być uruchomione w ramach selektywnego uruchomienia programu mobilizacji gospodarki.

Wprowadzony przepis obliguje organy wnioskujące do Prezesa Rady Ministrów o selektywne uruchomienie programu mobilizacji gospodarki do informowania o tym fakcie Ministra Obrony Narodowej, co umożliwi mu właściwą realizację przepisów ust. 5.

2.139. Zmiana ustawy o informatyzacji działalności podmiotów realizujących zadania publiczne:

W okresie stanu zagrożenia epidemicznego, w którym kluczowym zaleceniem jest, aby obywatele pozostali w swoich domach, szczególnego znaczenia nabierają wszelkie rozwiązania pozwalające na załatwienie spraw w administracji publicznej na odległość. Korzystanie z usług e-administracji wymaga od obywateli posiadania i posługiwania się określonymi środkami identyfikacji elektronicznej oraz podpisami elektronicznymi. Część obywateli posiada już „profile zaufane” oraz „profile osobiste” (stanowiące funkcjonalność dowodu osobistego z warstwą elektroniczną), które pozwalają na składanie „podpisu zaufanego”, oraz dowód osobisty z warstwą elektroniczną pozwalający na składanie „podpisu osobistego”. Z myślą o tych osobach, które z różnych powodów nadal nie posiadają możliwości korzystania z powyższych środków identyfikacji elektronicznej oraz podpisów elektronicznych, proponuje się wprowadzenie przepisów, które pozwolą na wydanie takim osobom tymczasowego środka identyfikacji elektronicznej, jakim będzie „tymczasowy profil zaufany”. Przedmiotowy środek identyfikacji elektronicznej będzie mógł być wydany w usłudze online, która będzie mogła być zrealizowana bez konieczności osobistego stawiennictwa w urzędzie, a więc bez konieczności opuszczania miejsca zamieszkania.

2.140. Zmiany ustawy o kinematografii:

Ze względu na ogłoszenie stanu zagrożenia epidemicznego lub stanu epidemii nie jest możliwe wyświetlanie filmów w kinach. W związku z powyższym zaproponowano zmianę - nowe brzmienie przepisu art. 4 ust. 1, pozwalające uznać za film również utwór, który z uzasadnionych przyczyn nie miał premiery kinowej. Ma to istotne znaczenie związane z możliwością rozliczenia dotacji.

Dodatkowo zmodyfikowano obowiązek przekazywania przez kina Polskiemu Instytutowi Sztuki Filmowej danych o liczbie widzów, liczbie sprzedanych biletów i zaakceptowanych znakach legitymacyjnych oraz przychodach z tytułu sprzedaży biletów w odniesieniu do każdego filmu wyświetlanego w danym kinie, a także danych o przychodach z tytułu wyświetlania filmów i reklam w kinie. Przepis ten zmniejsza obowiązki informacyjne na przykład w sytuacji konieczności oddelegowania pracowników do pracy zdalnej z powodu wprowadzenia stanu zagrożenia epidemicznego lub stanu epidemii.

Zmiany przewidziane w projektowanym art. 19 ust. 3a zawieszają obowiązek raportowania danych dotyczących:

- dziennych danych o liczbie widzów, liczbie sprzedanych biletów i zaakceptowanych znakach legitymacyjnych oraz przychodach z tytułu sprzedaży biletów w odniesieniu do każdego filmu wyświetlanego w danym dniu,
- miesięcznych danych o przychodach z tytułu wyświetlania filmów i reklam w kinie.

Przepis określa również zasady przywrócenia obowiązku raportowania.

2.141. Zmiany w ustawie o nadzorze nad rynkiem finansowym:

W związku z dotychczasowymi doświadczeniami i ograniczeniami spowodowanymi COVID-19, proponuje się wprowadzenie możliwości zdalnego udziału w posiedzeniach Komisji Nadzoru Finansowego.

2.142. Zmiana ustawy o niektórych formach wspierania działalności innowacyjnej:

Zmiany zaproponowane do ustawy o niektórych formach wspierania działalności innowacyjnej mają na celu wprowadzenie wielu znaczących ułatwień dla przedsiębiorców inwestujących w nowe technologie, w tym takich rozszerzających zakres ww. inwestycji. Ma to szczególne znaczenie w momencie spowolnienia gospodarczego, trudnej i zmieniającej się sytuacji na rynku polskim i światowym związanej m.in. z rozprzestrzenieniem się wirusa SARS-CoV-2. W ocenie projektodawców, wspomniane ułatwienia pozytywnie wpłyną na sytuację i możliwości polskich przedsiębiorców, a w konsekwencji będą w swoisty sposób „przeciwdziałać” negatywnym gospodarczym konsekwencjom pandemii.

Dynamiczne przemiany technologiczne, w tym transformacja w kierunku przemysłu 4.0, gospodarki o obiegu zamkniętym, czy też gospodarki niskoemisyjnej powodują konieczność elastycznego reagowania przez polskie przedsiębiorstwa na pojawiające się wyzwania, w tym digitalizację oraz robotyzację działalności. Żeby utrzymać wysoki poziom konkurencyjności na rynku, firmy muszą rozszerzać swoją działalność, wchodząc w nowe obszary oraz poszukując nowych przewag, w tym w oparciu o działalność innowacyjną. Początkowo są to działania na mniejszą skalę, które w efekcie mogą doprowadzić do osiągnięcia odpowiedniej masy krytycznej do opracowywania innowacji o wpływie na daną branżę, czy też całą gospodarkę. W związku z powyższym, proponowane zmiany polegają na uelastycznieniu finansowania projektów związanych z wdrażaniem nowych technologii w formie nowych produktów i usług, za pomocą kredytu technologicznego, poprzez zniesienie wymogu uznania produktów i usług za innowacyjne na terytorium RP. Tym samym wpłynie to na zwiększenie podaży projektów rozwijających asortyment firm na bazie nowych technologii, które na podstawie tych doświadczeń mogłyby kontynuować opracowywanie oraz wdrażanie nowych rozwiązań na większą skalę, w tym skalę kraju (zmiany art. 2 ust.1 pkt 4). Dotychczasowa definicja inwestycji technologicznej mogła powodować wątpliwości interpretacyjne co do zakresu wydatków kwalifikowanych, ograniczając je jedynie do wydatków związanych z momentem samego uruchomienia produkcji. Tymczasem wiele wydatków związanych z faktycznym uruchomieniem i prowadzeniem produkcji ponoszonych przez przedsiębiorców mogło pozostać niekwalifikowane. Należą do nich na przykład wydatki związane z: zakupem systemów optymalizujących procesy produkcyjne w firmie, które są niezbędne m.in. do prowadzenia produkcji seryjnej w sposób efektywny; zakupem środków trwałych wykorzystywanych w prowadzeniu nowej produkcji, a wpływających m.in. na ograniczanie zanieczyszczenia środowiska (w tym panele fotowoltaiczne do zasilania linii produkcyjnych); budową powierzchni magazynowych związanych bezpośrednio z nową produkcją itp. W konsekwencji powyższych zmian ustawa zmienia również analogicznie definicję nowej technologii (art. 2 ust. 1 pkt 9).

Dotychczasowe ustalenie maksymalnej kwoty dofinansowania w sposób sztuczny ograniczało możliwości realizacji najbardziej innowacyjnych projektów, wymagających często znaczących nakładów finansowych. Powodowało to też konieczność sztucznego niekwalifikowania przez wnioskodawców części wydatków kwalifikowanych (z uwagi na brak możliwości uzyskania na nie dofinansowania przekraczającego próg 6 mln zł). Zmiana obejmuje zniesienie limitu premii technologicznej w celu ograniczenia stopniowego spadku atrakcyjności kwoty dofinansowania spowodowanej rocznym wzrostem kosztów realizacji projektów, w tym wzrostem cen materiałów, urządzeń, usług oraz kosztów działalności przedsiębiorstw (uchylenie art. 10 ust. 1 pkt 1).

Uchylenie ust. 2 i 3 w art. 11 jest zasadne z uwagi na fakt, że zapisy te były niezbędne, gdy funkcjonował fundusz celowy - Fundusz Kredytu Technologicznego (FKT), dla którego corocznie obowiązywał plan finansowy z określonymi limitami środków na wypłaty premii technologicznych. Dysponentem FKT

był minister ds. gospodarki. Od 1 stycznia 2018 r. FKT został zniesiony, wobec tego ust. 2 i 3 stały się martwymi przepisami (poddziałanie 3.2.2 jest wdrażane bez pośrednictwa funduszu celowego). Limit wypłacanych premii technologicznych nie jest już roczny, ale długookresowy określony alokacją przewidzianą dla poddziałania w ramach PO IR. Jednocześnie wypłaty premii na rzecz beneficjentów odbywają się ze środków budżetu europejskiego na podstawie upoważnienia do realizacji zleceń płatności, udzielanego BGK przez dysponenta części budżetowej na podstawie art. 188 ust. 2 ustawy o finansach publicznych. Identyfikacyjny system płatności, określony w ustawie o finansach publicznych, obowiązuje w każdej innej instytucji pośredniczącej lub wdrażającej (np. PARP, NCBR); jedynie ustawa o niektórych formach wspierania działalności innowacyjnej przewiduje w tym zakresie osobne rozwiązania. Jednocześnie, na podstawie art. 11 ust. 2, minister właściwy do spraw gospodarki zapewnia jedynie obsługę finansową poddziałania 3.2.2 PO IR, nie mając dostatecznego wpływu na jego realizację, tj. prowadzi jedynie sprawy związane z zapewnieniem BGK niezbędnych środków budżetowych na realizację poddziałania 3.2.2 POIR.

W celu poprawy sposobu określania wkładu własnego zaproponowano zmianę art. 2 ust. 1 pkt 14 ustawy. Art. 14 ust. 14 rozporządzenia w sprawie wyłączeń blokowych (GBER) stanowi, iż „Beneficjent pomocy musi wnieść wkład finansowy w wysokości co najmniej 25 % kosztów kwalifikowalnych, pochodzący ze środków własnych lub zewnętrznych źródeł finansowania, w postaci wolnej od wszelkiego publicznego wsparcia finansowego”. Dofinansowanie w ramach poddziałania 3.2.2 POIR przeznaczone jest na częściową spłatę tzw. kredytu technologicznego udzielanego przez bank komercyjny. Zgodnie z art. 3 ust. 6 i 7, kredyt ten udzielany jest na warunkach rynkowych. Ponadto jako konsekwencja powiązania art. 2 ust. 1 pkt 2 z art. 10 ust. 5 i 6, z kredytu technologicznego mogą być finansowane jedynie wydatki kwalifikowane. Kredyt technologiczny udzielany przez komercyjny bank kredytujący nie stanowi zatem środków publicznych. Jest on również częściowo spłacany ze środków własnych Beneficjenta. Kwota spłaty ze środków własnych beneficjenta stanowi dopełnienie do wypłacanego dofinansowania, którego poziom w ramach 3.2.2 POIR wynika z: Mapy pomocy regionalnej – jako konsekwencja art. 14 GBER (w przypadku wydatków wynikających z art. 10 ust. 5 ustawy ONF) oraz art. 18 GBER (w przypadku wydatków wynikających z art. 10 ust. 5 ustawy ONF). W każdym z tych przypadków dofinansowanie nie może przekroczyć 70% wydatków kwalifikowanych, a więc spłata kredytu ze środków własnych przedsiębiorcy stanowi nie mniej niż 30% wydatków kwalifikowanych. W efekcie, przedsiębiorca realizujący projekt w ramach poddziałania 3.2.2 POIR wnosi wkład finansowy w wysokości nie mniejszej niż 30% wydatków kwalifikowanych już w wyniku samej spłaty kredytu technologicznego z własnych środków, ponad kwotę spłaty wynikającą z wypłacanego dofinansowania (tj. premii technologicznej). Aktualne brzmienie art. 2 ust. 1 pkt 14 ustawy ONF w sposób sztuczny nie uznaje tych środków własnych beneficjenta przeznaczonych na częściową spłatę kredytu technologicznego za jego środki własne. Przepis ten narzuca bowiem, iż beneficjent poza

wniesieniem środków własnych na spłatę co najmniej 30% kredytu komercyjnego przeznaczonego na wydatki kwalifikowane, musi dodatkowo wnieść 25% środków własnych, niezależnie od tego kredytu.

Projekt rozszerza (art. 3 ust. 2 oraz art. 10 ust. 4a, 5, 6, 6a) katalog wydatków kwalifikowanych o elementy wynikające z uwag wnioskodawców oraz doświadczenia z paneli ekspertów – w tym o koszty transportu oraz o koszty realizacji inwestycji technologicznej a nie samego wdrożenia oraz o koszty związane z uzyskiwaniem, walidacją i obroną patentów i innych wartości niematerialnych i prawnych, związanych z inwestycją technologiczną.

Zmiana art.8 ust.1 ma charakter techniczny - pozwoli przedsiębiorcy, który dostał dofinansowanie na zaciągnięcie kredytu technologicznego nie tylko w banku kredytującym, który wydał wcześniej taką promesę, ale również w innym banku kredytującym współpracującym z BGK przy wdrażaniu poddziałania „Kredyt na innowacje technologiczne”.

2.143. Zmiana ustawy o zapobieganiu oraz zwalczaniu zakażeń i chorób zakaźnych u ludzi:

Zaproponowana zmiana służy uzupełnieniu zawartej w ustawie o zapobieganiu oraz zwalczaniu zakażeń i chorób zakaźnych u ludzi definicji pojęcia „miejsce kwarantanny” o wskazanie, że może nim być także wyodrębniona część budynku. W obowiązującym brzmieniu przepis wymaga, aby kwarantanna była prowadzona w odrębnym budynku. Wydaje się, że pod względem sanitarno-epidemiologicznym wystarczające będzie organizowanie kwarantanny nie tylko w odrębnych budynkach, ale również w wyodrębnionych ich częściach, np. w wyznaczonych skrzydłach budynków albo na wyznaczonych odizolowanych piętrach, czy pomieszczeniach. Zmiana wydaje się o tyle istotna, że na dzień 15 marca 2020 r. przewiduje się, że objęcia kwarantanną będzie wymagało 100 000 osób.

2.144. Zmiany w zakresie ustawy o finansach publicznych:

Proponowany przepis umożliwi finansowanie zadań wynikających z uruchomienia przez Prezesa Rady Ministrów programu mobilizacji gospodarki, w tym tych związanych z zapobieganiem, przeciwdziałaniem i zwalczaniem chorób zakaźnych, zarówno w trybie selektywnym bądź pełnym, bez względu na obowiązujący stan gotowości obronnej państwa, albowiem art. 180 ustawy o finansach publicznych zezwala na przeniesienia planowanych wydatków budżetowych między częściami i działami budżetu państwa tylko w przypadku stanów nadzwyczajnych, tj. według art. 228-232 Konstytucji RP: stanu wojennego, stanu wyjątkowego lub stanu klęski żywiołowej.

2.145. Zmiany w ustawie o Służbie Więziennej:

Proponowana zmiana brzmienia art. 19 ust. 1 ustawy o Służbie Więziennej służy uzupełnieniu katalogu środków przymusu bezpośredniego, których w określonych ustawą przypadkach mogą użyć lub które mogą wykorzystać funkcjonariusze Służby Więziennej, o przedmioty przeznaczone do obezwładniania osób za pomocą energii elektrycznej. Przyznanie funkcjonariuszom Służby Więziennej uprawnienia do

korzystania z dodatkowego środka przymusu bezpośredniego, poszerzające gamę dostępnych środków i umożliwiające zastosowanie środka najbardziej adekwatnego do sytuacji uzasadniającej użycie przymusu, wprowadzane jest jako rozwiązanie o charakterze stałym, może mieć jednak szczególne znaczenie w kontekście zagrożenia epidemicznego związanego z COVID-19, np. w przypadku konieczności wykonania zadań służbowych w zmniejszonej obsadzie kadrowej.

2.146. Zmiany w ustawie o opiece nad dziećmi w wieku do lat 3:

Proponuje się, celem ujednolicenia przepisów, wprowadzenie upoważnienia dla ministra właściwego do spraw rodziny do zamykania w określonych przypadkach żłobków i klubów dziecięcych.

2.147. Zmiany w ustawie o odpadach:

Regulacja ma na celu odroczenie obowiązków administracyjnych, które w czasach rozprzestrzeniania się COVID-19 mogłyby stanowić dla przedsiębiorców nadmierne obciążenie.

2.148. Zmiana w ustawie o systemie powiadamiania ratunkowego:

W okresie stanu zagrożenia epidemicznego, stanu epidemii, albo w razie niebezpieczeństwa szerzenia się zakażenia lub choroby zakaźnej, który może stanowić zagrożenie dla zdrowia publicznego, w szczególności wystąpienia choroby szczególnie niebezpiecznej lub wysoce zakaźnej, o których mowa w przepisach o zapobieganiu oraz zwalczaniu zakażeń i chorób zakaźnych u ludzi, zadanie szkolenia i egzaminowania operatorów numerów alarmowych, o którym mowa w art. 18, jest realizowane przez organ prowadzący centrum powiadamiania ratunkowego, w którym są oni zatrudnieni, z wykorzystaniem zasobów kadrowych i sprzętowych tego centrum. Przepisy dotyczące programu szkolenia operatorów numerów alarmowych i rozporządzenia wydanego na podstawie art. 18 ust. 3 ustawy stosuje się odpowiednio. Certyfikat uzyskany na podstawie niniejszego przepisu traci ważność po upływie 90 dni od zakończenia stanu zagrożenia epidemicznego lub stanu epidemii.

W związku z koniecznością zapewnienia ciągłości działania systemu powiadamiania ratunkowego, należy zmaksymalizować liczbę operatorów numerów alarmowych mogących obsługiwać zgłoszenia. Warunkiem koniecznym do pracy na stanowisku operatora numerów alarmowych jest uzyskanie certyfikatu operatora numerów alarmowych poprzez przejście szkolenia (podstawowego lub w ramach doskonalenia zawodowego) i zdanie egzaminu. Wprowadzenie stanu zagrożenia epidemicznego uniemożliwiło prowadzenie, w dotychczasowy sposób, tj. w jednym ośrodku w Polsce, szkoleń kandydatów na operatorów numerów alarmowych i ich egzaminowanie, w związku z czym niemożliwe stało się pozyskanie lub przedłużenie ważności certyfikatów. Mając na uwadze możliwość wyłączenia z pracy nieokreślonej grupy operatorów numerów alarmowych, w związku z ewentualnym ich zakażeniem lub poddaniem kwarantannie, w celu zapewnienia możliwości obsługi zgłoszeń alarmowych, koniecznym wydaje się ułatwienie procesu pozyskania uprawnień operatorów numerów alarmowych poprzez wydłużenie trzyletniego terminu ważności certyfikatów i wprowadzenie możliwości szkolenia i egzaminowania kandydatów na operatorów w ich macierzystych ośrodkach na

czas obowiązywania stanu zagrożenia epidemicznego lub stanu epidemii. Projektuje się, że szkolenie i egzaminowanie operatorów numerów alarmowych w ich ośrodkach, w których są szkoleni będzie odbywało się na zasadach przewidzianych w obowiązujących przepisach, ale – w związku z nadzwyczajnymi okolicznościami – zasobami kadrowymi i sprzętowymi tego centrum. W związku z tym np. dopuszcza się możliwość egzaminowania operatora numerów alarmowych przez kierownika lub zastępcę kierownika centrum, w którym operator jest zatrudniony. Dodatkowo, w celu zachowania jednolitych standardów, wojewoda lub podmiot realizujący szkolenia w czasie „zwykłym” będzie zobligowany do przekazania centrom powiadamiania ratunkowego szczegółowego programu szkolenia oraz materiałów szkoleniowych.

2.149. Zmiana w ustawie o zasadach realizacji programów w zakresie polityki spójności finansowanych w perspektywie finansowej 2014–2020:

Działalność BGK prowadzona jest w ramach mandatu publicznego powierzonego mu na mocy prawa, w tym ustawy o BGK, Statutu, a także ustawy z dnia 11 lipca 2014 r. o zasadach realizacji programów w zakresie polityki spójności finansowanych w perspektywie finansowej 2014–2020. W projektowanym art. 28 a ust. 2 tej ustawy wskazano literalnie na BGK jako podmiot, któremu powierza funkcję wdrażania instrumentu finansowego lub funduszu funduszy.

Zgodnie z art. 38 ust. 4 lit. b pkt ii) rozporządzenia Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) nr 1303/2013 z dnia 17 grudnia 2013 r. ustanawiające wspólne przepisy dotyczące Europejskiego Funduszu Rozwoju Regionalnego, Europejskiego Funduszu Społecznego, Funduszu Spójności, Europejskiego Funduszu Rolnego na rzecz Rozwoju Obszarów Wiejskich oraz Europejskiego Funduszu Morskiego i Rybackiego oraz ustanawiające przepisy ogólne dotyczące Europejskiego Funduszu Rozwoju Regionalnego, Europejskiego Funduszu Społecznego, Funduszu Spójności i Europejskiego Funduszu Morskiego i Rybackiego oraz uchylające rozporządzenie Rady (WE) nr 1083/2006 „Przy wspieraniu instrumentów finansowych, o których mowa w ust. 1 lit. b), instytucja zarządzająca może powierzyć zadania wdrożeniowe międzynarodowym instytucjom finansowym, w których państwo członkowskie posiada akcje lub udziały, lub instytucjom finansowym z siedzibą w państwie członkowskim, dążącym do osiągnięcia celów interesu publicznego i pozostającym pod nadzorem instytucji publicznej.”

Bank Gospodarstwa Krajowego jest instytucją finansową, która dąży do osiągnięcia celów interesu publicznego i pozostaje pod nadzorem instytucji publicznej, a proponowany art. 28 a koresponduje z treścią art. 38 ust. 4 lit. b pkt ii) rozporządzenia Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) nr 1303/2013.

Należy również podkreślić, że od czasu, kiedy środki z funduszy strukturalnych UE wykorzystywane również w ramach instrumentów finansowych, Bank Gospodarstwa Krajowego jest głównym podmiotem odpowiedzialnym za ich wdrażanie zarówno na poziomie krajowym, jak i regionalnym. W perspektywie finansowej 2014-2020 w ramach krajowych i regionalnych programów operacyjnych Bankowi Gospodarstwa Krajowego powierzono wdrażanie instrumentów finansowych o wartości ponad

12 mld zł, z czego ponad połowa instrumentów dotyczy wsparcia MSP (pozostałe obszary to m.in. innowacyjność, Internet szerokopasmowy, efektywność energetyczna, rynek pracy itp.). Również w okresie 2007-2013 BGK był głównym podmiotem odpowiedzialnym za wdrażanie instrumentów finansowych w programach regionalnych i krajowych. Należy również wskazać, że wśród podmiotów zaangażowanych we wdrażanie instrumentów finansowanych z funduszy strukturalnych, BGK ma zdecydowanie największe doświadczenie, ponieważ jako jedyny z krajowych podmiotów uczestniczy we wdrażaniu wszystkich typów instrumentów (pożyczkowe, gwarancyjne, kapitałowe).

Bank Gospodarstwa Krajowego posiada zatem nie tylko odpowiednie umocowanie ustawowe, ale również ogromne doświadczenie we wdrażaniu instrumentów finansowych, w szczególności o charakterze dłużnym (pożyczki, gwarancje, poręczenia).

2.150. Zmiany w ustawie o odnawialnych źródłach energii:

Proponowane zmiany wprowadzają możliwość wydłużenia terminu realizacji zobowiązania uczestnika aukcji do sprzedaży po raz pierwszy energii elektrycznej w ramach systemu aukcyjnego oraz maksymalnego wieku urządzeń wchodzących w skład danej instalacji, na skutek zaistnienia okoliczności niezależnych od Wytwórcy, z uwzględnieniem sytuacji zagrożenia epidemicznego, stanu epidemii albo stanu niebezpieczeństwa szerzenia się zakażenia lub choroby zakaźnej, które może stanowić zagrożenie dla zdrowia publicznego, w szczególności wystąpienia choroby szczególnie niebezpiecznej lub wysoce zakaźnej, o których mowa w przepisach o zapobieganiu oraz zwalczaniu zakażeń i chorób zakaźnych u ludzi, w tym spowodowanego zakażeniami wirusem SARS-CoV-2. Analogiczna regulacja została zaproponowana dla Wytwórców korzystających z systemów feed-in tariff (FiT) oraz feed-in premium (FiP), adresowanych do określonych mocowo instalacji OZE, wykorzystujących hydroenergię, biogaz i biogaz rolniczy. Mechanizmy te zapewniają gwarantowaną cenę energii elektrycznej (system FiT) dla mikroinstalacji oraz małych instalacji biogazowych i wodnych (o mocy mniejszej niż 500 kW) lub prawo do uzyskania pokrycia ujemnego salda (system FiP) dla średniej wielkości instalacji biogazowych i wodnych (o mocy nie mniejszej niż 500 kW, ale nie większej niż 1 MW).

Proponowana zmiana jest odpowiedzią na możliwe wystąpienie niedobory towarów lub opóźnienia dostaw komponentów niezbędnych dla realizacji procesów modernizacji lub inwestycyjnych w sektorze energetyki odnawialnej, a będących niezależnymi od Wytwórców. Tym samym wprowadza się możliwości przedłużenia ustawowych terminów realizacji inwestycji przez Prezesa Urzędu Regulacji Energetyki na wniosek Wytwórcy, w przypadku wystąpienia okoliczności obiektywnych niezależnych od wytwórcy, tzw. wystąpienia siły wyższej.

Przepis przejściowy zapewnia możliwość skorzystania z wydłużenia terminu realizacji zobowiązania uczestnika aukcji do sprzedaży po raz pierwszy energii elektrycznej w ramach systemu aukcyjnego, przez wytwórców, których oferty wygrały aukcję w latach ubiegłych. Analogicznie przepis przejściowy

obejmuje małych i średnich Wytwórców korzystających z systemów FiT i FiP. W tym przypadku Wytwórca uzyska przedłużenie terminu nawet jeśli złoży wniosek w terminie krótszym niż 30 dni przed dniem spełnienia zobowiązania, o którym mowa w art. 70b ust. 4 pkt 1 lit. d lub art. 79 ust. 3 pkt 8 ustawy o odnawialnych źródłach energii.

2.151. Zmiany w ustawie o podatku od sprzedaży detalicznej:

Ustawa o podatku od sprzedaży detalicznej z dniem 1 września 2016 r. wprowadziła do polskiego systemu podatkowego nową daninę – podatek od sprzedaży detalicznej.

Podatek od sprzedaży detalicznej nie był dotychczas pobierany ze względu na jego zablokowanie przez Komisję Europejską (KE), która wydała dwie decyzje zawierające zarzuty niezgodności z regułami pomocy państwa. Polska zaskarżyła obie decyzje KE do Trybunału Sprawiedliwości Unii Europejskiej (TSUE). Skarga na pierwszą decyzję KE została złożona 30.11.2016 r. (sygn. T-836/16), a na drugą 13.09.2017 r. (sygn. T-624/17).

Aby zapobiec potencjalnym negatywnym konsekwencjom, tj. konieczności zwrotu pomocy przez Skarb Państwa (w tym przypadku - zwrotu pobranego podatku od sprzedaży detalicznej) wraz z odsetkami lub nakazania zapłaty podatku przedsiębiorcom, którzy uzyskali pomoc ze względu na wyłączenie z podatku, konieczne było podjęcie działań uniemożliwiających pobór podatku. Zrealizowano je poprzez wydanie rozporządzenia Ministra Rozwoju i Finansów w sprawie zaniechania poboru podatku od sprzedaży detalicznej, skutkującego zaniechaniem poboru podatku od przychodów osiągniętych od 1 września 2016 r. do 31 grudnia 2016 r. Następnie w ustawie o podatku od sprzedaży detalicznej kolejnymi nowelizacjami zawieszono stosowanie podatku do końca czerwca 2020 r.

Postępowanie przed Sądem Unii Europejskiej (SUE) w połączonych sprawach sygn. T-836/16 i T-624/17 zostało zakończone wyrokiem z dnia 16 maja 2019 r., w którym Sąd całkowicie podzielił stanowisko Polski i orzekł, że podatek od sprzedaży detalicznej nie stanowi pomocy państwa. Sąd stwierdził nieważność zarówno wstępnej, jak i ostatecznej decyzji KE w sprawie podatku od sprzedaży detalicznej.

Obecnie niezbędne jest dalsze przedłużenie zawieszenia stosowania podatku od sprzedaży detalicznej do końca 2020 r., w celu zminimalizowania negatywnych skutków gospodarczych związanych z rozprzestrzenianiem się wirusa COVID-19. Dodatkowym argumentem przemawiającym za przedłużeniem zawieszenia stosowania ustawy jest fakt, że Trybunał Sprawiedliwości UE (TSUE) nie rozpatrzył dotychczas odwołania KE od wyroku z dnia 16 maja 2019 r.

2.152. Zmiany w ustawie o Krajowej Administracji Skarbowej:

Zmiana do ustawy o Krajowej Administracji Skarbowej w zakresie art. 2 ust. 4 odnosi się do przypadków wprowadzenia stanu klęski żywiołowej lub ogłoszenia stanu zagrożenia epidemicznego i pozwala na zapewnienie właściwego wykonywania zadań przez KAS w sytuacji gdy rozmiar stanu

kłęski żywiołowej lub stanu zagrożenia epidemicznego przekroczy możliwość wykonywania zadań przez funkcjonariuszy. Proponowany przepis przyznaje ministrowi właściwemu do spraw finansów publicznych uprawnienie do określenia, w drodze rozporządzenia, zadań KAS, które nie będą wymagać wykonywania wyłącznie przez funkcjonariuszy. Wprowadzone rozwiązanie będzie obowiązywało w określonym w rozporządzeniu czasie.

Zmiana w zakresie art. 153 dotyczy skrócenia czasu trwania postępowania kwalifikacyjnego do służby w Służbie Celno-Skarbowej i umożliwienia szybszego zasilenia kadr w Służbie Celno-Skarbowej. Obecnie postępowanie sprawdzające w ramach ww. postępowania kwalifikacyjnego, przeprowadzane przez ABW, jest procesem kilkumiesięcznym, co w sytuacjach nadzwyczajnych, np. stanu kłęski żywiołowej lub stanu zagrożenia epidemicznego, rodzi uzasadnione zagrożenie w zapewnieniu ciągłości działania Służby Celno-Skarbowej.

Zmiany w zakresie art. 2 ust. 2 pkt 4 oraz art. 162 ust. 5a maja na celu efektywne wykorzystanie zasobów kadrowych Służby Celno-Skarbowej w sytuacjach nadzwyczajnych, np. stanu kłęski żywiołowej lub stanu zagrożenia epidemicznego.

2.153. Zmiana w ustawie o biegłych rewidentach, firmach audytorskich oraz nadzorze publicznym:

Uchylenie przepisów art. 134 ust. 1 ustawy o biegłych rewidentach, firmach audytorskich oraz nadzorze publicznym istotnie złagodzi stosowanie przepisów krajowych na rzecz bezpośredniego stosowania przepisów unijnych w zakresie obowiązkowego okresu rotacji firm audytorskich, co znacząco ułatwi firmom audytorskim funkcjonowanie na rynku usług audytorskich, a jednostkom zainteresowania publicznego (JZP) wybór firm audytorskich. Uchylenie wskazanych przepisów pozwoli na wykonanie usług badania sprawozdań finansowego przy zmniejszeniu nakładów pracy wynikającej z konieczności zmiany firmy audytorskiej badającej jednostki zainteresowania publicznego. Wobec pojawiających się z rynku (w tym zgłaszanych przez ZBP oraz PIU), a także sygnalizowanych przez KNF, problemów JZP z dokonaniem wyboru firmy audytorskiej, a także z uwagi na zaistniałą sytuację na rynku, należy uspoźnić okres rotacji obowiązujący w Polsce z okresem rotacji wynikającym z rozporządzenia Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) nr 537/2014 z dnia 16 kwietnia 2014 r. w sprawie szczegółowych wymogów dotyczących ustawowych badań sprawozdań finansowych jednostek interesu publicznego, uchylającym decyzję Komisji 2005/909/WE (Dz. Urz. UE L 158 z 27.05.2014, str. 77 oraz Dz. Urz. UE L 170 z 11.06.2014, str. 66).

Uchylenie art. 134 ust. 1 spowoduje, że do firm audytorskich oraz JZP będą stosowane wprost przepisy UE o rotacji firm audytorskich – maksymalny 10-letni okres zlecenia badania sprawozdań finansowych, o którym mowa w art. 17 ust. 1 akapit drugi rozporządzenia UE. Znacząco ułatwi to funkcjonowanie zarówno firmom audytorskim, jak i JZP, których sprawozdania finansowe są badane przez firmy audytorskie.

2.154. Zmiany w ustawie o imprezach turystycznych i powiązanych usługach turystycznych:

W warunkach rozprzestrzeniania się na świecie wirusa SARS-CoV-2 zapewnienie sprawnego funkcjonowania podmiotów gospodarczych na rynku usług turystycznych wymaga przewidzenia mechanizmu równoważącego zakładane straty finansowe. W obecnym stanie prawnym możliwe jest udzielenie Turystycznemu Funduszowi Gwarancyjnemu przez Ubezpieczeniowemu Funduszu Gwarancyjnemu zwrotnego finansowania w przypadku niedoboru środków w Funduszu niezbędnych do jego właściwego funkcjonowania (art. 34 ust. 3 ustawy). Wysokość tego finansowania nie może przekroczyć wysokości 5% wartości lokat funduszu statutowego Ubezpieczeniowego Funduszu Gwarancyjnego w okresie finansowania do jednego roku. W związku z zaistnieniem na rynku usług turystycznych kryzysu wywołanego wybuchem epidemii koronawirusa oraz możliwością zwiększenia się potrzeb Funduszu w zakresie równoważenia skutków niewypłacalności organizatorów turystyki konieczne jest wprowadzenie ekstraordynaryjnego środka umożliwiającego zasilenie Funduszu. Zakres czasowego obowiązywania regulacji ograniczono do czasu obowiązywania ustawy o szczególnych rozwiązaniach związanych z zapobieganiem, przeciwdziałaniem i zwalczaniem COVID-19, innych chorób zakaźnych oraz wywołanych nimi sytuacji kryzysowych.

2.155. Zmiany w ustawie o elektromobilności i paliwach alternatywnych:

W ustawie o elektromobilności i paliwach alternatywnych przewiduje się zmianę art. 62 ustawy o elektromobilności i paliwach alternatywnych wskazujące obowiązek przygotowania przez władzę aglomeracji i największych miast (ok. 32 miasta) planów budowy ogólnodostępnych stacji ładowania. Jako data opracowania projektu planu przez wskazane miasta został wskazany dzień 15 marca 2020 r. Projekt planu podlega konsultacjom publicznym, a termin ich przeprowadzenia to 21 dni. Na dzień 17 marca 2020 r. 22 zobowiązane gminy przekazały projekty planów budowy do konsultacji z mieszkańcami gminy. Następnym etapem jest uzgodnienie projektu planu z operatorami systemów dystrybucyjnych elektroenergetycznych, na obszarze działania których planowane jest rozmieszczenie ogólnodostępnych stacji ładowania – termin uzgodnień 30 dni. Z uwagi na obecną sytuację proponuje się zmianę terminów konsultacji publicznych projektów planów oraz uzgodnień z operatorem systemu dystrybucyjnego elektroenergetycznymi jak również wprowadzenie stosownych przepisów przejściowych pozwalających na właściwe przeprowadzenie tych procedur.

2.156. Zmiany w zakresie ustawy o przeciwdziałaniu praniu pieniędzy oraz finansowaniu terroryzmu:

Przepis art. 195 ustawy o przeciwdziałaniu praniu pieniędzy oraz finansowania terroryzmu ustanawia sześciomiesięczny okres przejściowy dla spółek, obowiązanych do zgłoszenia informacji do Centralnego Rejestru Beneficjenta Rzeczywistego (CRBR) na dopełnienie tego obowiązku. Według obecnie obowiązującej redakcji art. 195 bieg terminu okresu przejściowego zakończy się dnia 13

kwietnia 2020 r. Pomimo faktu, że zgłoszenie informacji do CRBR dokonywane jest przy wykorzystaniu systemu teleinformatycznego, nie można wykluczyć sytuacji, w których ustalenie informacji koniecznych do zgłoszenia wymagać będzie od osób odpowiedzialnych za zgłoszenie przemieszczania się np. w celu uzyskania stosowanych dokumentów lub załatwienia formalności związanych z uzyskaniem podpisu elektronicznego, co w kontekście obecnie panującej sytuacji zagrożenia epidemiologicznego może być niemożliwe lub utrudnione. W związku z powyższym proponuje się przedłużenie ww. okresu przejściowego, o kolejne 3 miesiące, które w ocenie projektodawcy nie będzie miało negatywnego wpływu na funkcjonowanie krajowego systemu przeciwdziałania praniu pieniędzy oraz finansowania terroryzmu.

2.157. Zmiany w zakresie ustawy o przekształceniu prawa użytkowania wieczystego gruntów zabudowanych na cele mieszkaniowe w prawo własności tych gruntów:

Dodanie ust. 1a w art. 20 ustawy o przekształceniu prawa użytkowania wieczystego gruntów zabudowanych na cele mieszkaniowe w prawo własności tych gruntów, mają na celu przesunięcie terminu wnoszenia opłat z tytułu użytkowania wieczystego oraz opłat z tytułu przekształcenia prawa użytkowania wieczystego w prawo własności. Zgodnie z ustawą o gospodarce nieruchomościami, w terminie do dnia 31 marca każdego roku wnosi się opłaty roczne z tytułu użytkowania wieczystego (art. 71 ust. 4 tej ustawy). Zgodnie z ustawą o przekształceniu prawa użytkowania wieczystego gruntów zabudowanych na cele mieszkaniowe w prawo własności tych gruntów, w terminie do 31 marca każdego roku wnosi się opłatę z tytułu przekształcenia.

Projektowana ustawa zakłada w 2020 r. odstępstwo od przywołanych zasad i umożliwia wnoszenie opłat z tytułu przekształcenia użytkowania wieczystego do dnia 30 czerwca 2020 r. Celem wprowadzanych zmian jest uniknięcie sytuacji, w której wobec zbliżającego się terminu wnoszenia opłat, doszłoby do wzmożonego napływu interesantów do urzędów przyjmujących opłaty, chcących dopełnić formalności w związku z ich wniesieniem.

2.158. Zmiany w ustawie o pracowniczych planach kapitałowych:

Propozycja zmiany w ustawie o pracowniczych planach kapitałowych (PPK) zakłada przesunięcie o pół roku terminu na zawarcie umów o zarządzenie PPK i o prowadzenie PPK przez podmioty zatrudniające powyżej 50 osób zatrudnionych. Nowymi terminami na zawarcie tych umów będą odpowiednio 27 października 2020 r. oraz 10 listopada 2020 r. Terminy te zostaną jednocześnie uspołnione z terminami przewidzianymi w ustawie o PPK dla pracodawców zobowiązanych do wdrażania programu PPK w kolejnej fazie, tj. podmiotów zatrudniających co najmniej 20 osób zatrudnionych.

2.159. Zmiany w ustawie o finansowym wspieraniu produkcji audiowizualnej:

Zaproponowane zmiany mają na celu uelastycznienie terminów składania wniosków o przyznanie wsparcia oraz dokumentów w toku procedury przyznawania wsparcia wynikających z ustawy o finansowym wspieraniu produkcji audiowizualnej.

Zmiany projektowane w art. 18, 20 oraz 22 posłużą zgłaszanym obecnie problemom środowiskowym spowodowanych pandemią COVID-19, takich jak problemy w pozyskaniu i otrzymaniu stosownych dokumentów ze względu na wprowadzone na całym świecie ograniczenia w przemieszczaniu się ludzi, w tym konieczność pracy poza miejscem siedziby firmy. Zmiany mają na celu maksymalne ułatwienie uzyskania wsparcia finansowego.

1) Zmieniający art. 18 ust. 2 wskazuje, że wniosek o przyznanie wsparcia składa się nie wcześniej niż 12 miesięcy przed rozpoczęciem prac, które mają być objęte wsparciem finansowym i nie później niż przed rozpoczęciem prac. Wnioskodawca zobowiązany jest rozpocząć prace objęte wsparciem finansowym w terminie nie później niż 12 miesięcy liczonych od dnia złożenia wniosku. W obecnym stanie prawnym wnioski te składa się nie wcześniej niż 6 miesięcy i nie później niż 2 miesiące przed rozpoczęciem prac, które mają być objęte wsparciem finansowym. Dodawany w art. 18 ust. 7 wskazuje, że Dyrektor Polskiego Instytutu Sztuki Filmowej (PISF), w przypadku braku możliwości dołączenia do wniosku dokumentów, o których mowa w ust. 4 pkt 1, 9 i 10, może podjąć decyzję o przedłożeniu PISF innych dokumentów, które jego zdaniem wystarczają do dokonania oceny wniosku.

Zmieniony przepis pozwala posiłkować się innymi środkami dowodowymi w przypadku przedkładania m.in. poświadczenia nabycia praw do filmu czy też treści scenariusza.

2) Zmiany przewidziane w art. 20 ust. 3 wskazują, że w przypadku gdy ocena kosztorysu, o którym mowa w art. 18 ust. 4 pkt 8, którego treść wskazuje na nieadekwatność pozycji kosztowych względem założeń realizacyjnych oraz scenariusza, PISF przedstawia wnioskodawcy uwagi do kosztorysu wraz z pisemnym uzasadnieniem oraz wzywa wnioskodawcę do przedstawienia zmodyfikowanego kosztorysu w terminie wskazanym w piśmie nie dłuższym niż 60 dni. W obecnym stanie prawnym nie ma możliwości wydłużenia terminu i obejmuje on 14 dni na przekazanie zmodyfikowanego scenariusza po zgłoszeniu przez PISF zastrzeżeń. Zmiana projektowana w ust. 5a ma charakter wynikowy i precyzuje termin rozpoczęcia biegu terminów.

3) Analogicznie projektowany art. 22 ust. 1 umożliwi wydłużenie terminu zawarcia umowy o wsparcie finansowe z 28 dni na okres nie dłuższy niż 3 miesiące.

Określenie maksymalnych terminów w ustawie wynika z zasad przyznawania wsparcia w niej określonych. Istotne znaczenie ma kolejność wpływu wniosków, bowiem system zachęt ma charakter automatyczny, a czynności związane z weryfikacją wniosków czysto techniczny.

2.160. Zmiany w ustawie o zmianie ustawy o transporcie drogowym oraz niektórych innych ustaw:

Przewóz osób samochodami osobowymi, w tym także taksówkami, stanowi alternatywę dla komunikacji publicznej. Niewątpliwie w odniesieniu do takich środków transportu ryzyko rozprzestrzenienia się COVID-19 jest dużo niższe aniżeli w środkach transportu publicznego. Zaproponowana zmiana umożliwi przedsiębiorcom prowadzącym działalność w obszarze przewozu

osób świadczyć swoje usługi w pełnym wymiarze w oparciu o dotychczasowe zasady. Ponadto należy wskazać, że organem uprawnionym do udzielenia tych licencji jest wójt, burmistrz lub prezydent miasta, w okresie od dnia 10 marca 2020 r. istotnemu ograniczeniu uległo funkcjonowanie organów administracji publicznej w związku z wystąpieniem na terytorium Rzeczypospolitej Polskiej wirusa COVID-19. Tym samym nie jest zasadne oczekiwanie aby jednostki samorządu terytorialnego w sposób tak sprawny jak obecnie wydawały licencje taksówkowe. W szczególności dotyczy to dużych miast. Zainteresowanie nowymi licencjami na przewóz osób taksówką jest duże. Urząd Miasta rejestruje codziennie ok. 100-150 wniosków przedsiębiorców o wydanie ww. licencji.

Jest więc zasadne przedłużenie obowiązku uzyskania licencji pośrednictwa w przewozie osób na maksymalny okres do 30 września 2020 r., z jednoczesnym *lex specialis* - zwolnieniem taksówkarzy z obowiązku odbierania zleceń wyłącznie od pośredników posiadających licencję. Zgodnie z informacjami umieszczonymi w BIP Głównego Inspektoratu Transportu Drogowego, na dzień 9 marca 2020 r. udzielono 29 licencji na wykonywanie transportu drogowego w zakresie pośrednictwa przy przewozie osób. Aby zachować zasadę sprawiedliwości społecznej należy także w przypadku podmiotów które już uzyskały licencję wprowadzić okres przejściowy umożliwiający tym podmiotom zlecanie przewozów osobom, które nie posiadają licencji taksówkom. W ten sposób zostanie zachowana równość prowadzenia działalności gospodarczej, a także zostaną spełnione cele regulacji jaką jest ograniczenie transportu zbiorowego osób, w szczególności w dużych miastach, co jest szczególnie istotne w najbliższy tygodniach działań przeciwdziałania rozprzestrzeniania się wirusa COVID-19. W celu zachowania równych obowiązków prowadzenia działalności na terytorium kraju dla wszystkich podmiotów na danym rynku należy także wprowadzić na okres przejściowy przepis zwalniający podmioty prowadzące pośrednictwo przy przewozie osób od prowadzenia ewidencji, o której mowa w art. 27b. Ma to znaczenie związane z zachowaniem równych obowiązków prowadzenia działalności na terytorium kraju dla wszystkich podmiotów na danym rynku.

2.161. Zmiany w ustawie Prawo ochrony środowiska:

Zaproponowane zmiany w ustawie o zmianie ustawy - Prawo ochrony środowiska oraz ustawy o zarządzaniu mają na celu wydłużenie terminów związanych z opracowywaniem programów ochrony powietrza. Uzasadnieniem przewidzianych ustawą zmian w terminach poszczególnych etapów przygotowania i przyjęcia w drodze uchwały sejmiku województwa programu ochrony powietrza dla strefy, w której stwierdzone zostały przekroczenia poziomów dopuszczalnych, docelowych substancji w powietrzu oraz pułapu stężenia ekspozycji na pył zawieszony PM_{2,5} w wyniku oceny jakości powietrza za 2018 r., jest brak możliwości przeprowadzenia przez zarządy województw konsultacji społecznych, w tym w ramach spotkań z mieszkańcami gmin objętych programem ochrony powietrza, w związku z ogłoszeniem stanu zagrożenia epidemicznego. Zauważyć należy, że przeprowadzenie konsultacji jest to kluczowy etap przygotowania programów ochrony powietrza, ze względu na fakt, że to gmina, powiat oraz mieszkańcy gmin i powiatów są wskazani jako odpowiedzialni za realizację

działań naprawczych wskazanych do realizacji, w projektach cytowanych wyżej programów. Z tego powodu też niemożliwe jest zwołanie posiedzeń Sejmików Województw, na posiedzeniu których przyjmowane są projekty uchwał w sprawie programów ochrony powietrza. Ponadto wskazać należy, że w przypadku przyjęcia przez Sejmik Województwa uchwały w sprawie programu ochrony powietrza, który nie zostanie uzgodniony z wybranymi gminami i powiatami, może skutkować skierowaniem przez gminę i powiat skargi do Sądu Administracyjnego zaskarżającej uchwałę w tym zakresie. Dodatkową przesłanką do przesunięcia terminów przygotowania i uchwalenia programów ochrony powietrza jest ryzyko nałożenia, w trybie art. 315a ust. 1 pkt 2 ustawy Prawo ochrony środowiska, kar za niedotrzymanie ustawowego terminu uchwalenia programów ochrony powietrza.

2.162. Zmiany w ustawie z dnia 4 lipca 2019 r. o zmianie ustawy o podatku od towarów i usług oraz niektórych innych ustaw:

Z uwagi na to, że podatnicy ponoszą duże obciążenia związane z zagrożeniem koronawirusem, przewiduje się odroczenie obowiązku składania nowego pliku JPK_VAT (deklaracja wraz z ewidencją) z 1 kwietnia 2020 r. na dzień 1 lipca 2020 r. dla wszystkich podatników. Dodatkowo projekt przewiduje uchylenie wiążących się z obowiązkiem składania JPK_VAT przepisów znoszących informacje podsumowujące w obrocie krajowym, ponieważ już wcześniej zostały one zniesione z dniem 1 listopada 2019 r. ustawą o zmianie ustawy o podatku od towarów i usług oraz niektórych innych ustaw.

2.163. Zmiany w ustawie o systemie rekompensat dla sektorów i podsektorów energochłonnych:

Na etapie wdrażania systemu rekompensat dla przedsiębiorstw energochłonnych pojawiła się rozbieżność w sposobie interpretacji przepisów dotyczących zakresu produkcji objętej mechanizmem rekompensat. Wedle niektórych analiz ustawa w obecnym brzmieniu pozwala na przyznanie rekompensat wyłącznie w odniesieniu do produktów sprzedanych, co wynika z art. 2 ustawy o systemie rekompensat dla sektorów i podsektorów energochłonnych, w szczególności zawartego w nim określenia działalności gospodarczej.

Intencją ustawodawcy jest jednak przyznawanie rekompensat zarówno w odniesieniu do energii elektrycznej zużywanej na potrzeby wytwarzania kwalifikowanych produktów wymienionych w ustawie, które są następnie przedmiotem sprzedaży na rzecz osób trzecich, jak i w odniesieniu do energii zużywanej na potrzeby wytwarzania produktów, które są następnie wykorzystywane w procesie produkcyjnym do wytworzenia innego produktu końcowego.

Poprawka ma na celu wyeliminowanie możliwości stosowania wykładni zawężającej w odniesieniu do przyznania rekompensat wyłącznie do produkcji związanej z prowadzeniem działalności gospodarczej, a więc działalności o charakterze zarobkowym w sektorze lub podsektorze energochłonnym, z pominięciem wytwarzania produktów energochłonnych, które nie podlegają sprzedaży lecz wykorzystaniu przez wnioskodawcę w ramach dalszej obróbki w procesie technologicznym. Zgodnie z

celem mechanizmu rekompensat kosztów pośrednich wypłata rekompensat należna jest w odniesieniu do całej produkcji w ramach sektorów i podsektorów energochłonnych określonych w załączniku nr 1 do ustawy.

Intencją mechanizmu rekompensat kosztów pośrednich jest zwrot części kosztów uprawnień do emisji przenoszonych w cenie energii elektrycznej, która zużyta została do procesów produkcyjnych wyrobów, których produkcja kwalifikuje się do sektorów niezależnie od tego czy są one w ramach działalności gospodarczej czy wykorzystywane do dalszej obróbki technologicznej.

Projektowana zmiana ma na celu dookreślenie w zakresie tego, jak powinna zostać wyznaczona zdolność produkcyjna instalacji po jej znaczącym zwiększeniu.

Zgodnie z poprawką, zainstalowana zdolność produkcyjna instalacji po znaczącej zmianie zdolności produkcyjnej określa się na podstawie średniej z 2 największych miesięcznych wielkości produkcji w ciągu pierwszych sześciu miesięcy po rozpoczęciu działalności po zmianie. Kluczowe w tym zakresie jest rozumienie pojęcia „rozpoczęcie zmienionej działalności”, które nie musi się pokrywać z datą zakończenia zmiany fizycznej. Wynika to ze stopnia skomplikowania procesów produkcyjnych i konieczności włączenia zmienionej instalacji w cały cykl produkcji. Określenie daty rozpoczęcia zmienionej działalności leży po stronie wnioskodawcy i może być badane przez organ prowadzący postępowanie. Zaproponowane rozwiązanie ma na celu wyznaczenie zdolności produkcyjnej na podstawie wartości produkcji w normalnych warunkach pracy instalacji.

Zmiana w art. 10 w ust. 3 w pkt 3 w lit. b jest bezpośrednią konsekwencją zmiany polegającej na dodaniu ust. 2a w art. 8.

Projektowane zmiany w ustawie o systemie rekompensat dla sektorów i podsektorów energochłonnych mają na celu usprawnienie i przyspieszenie wypłaty rekompensat kosztów pośrednich uprawnień do emisji, które poniesione zostały przez przedsiębiorstwa energochłonne w 2019 r. Polegają one na:

- 1) skróceniu terminu dla Prezesa URE na wydanie decyzji o przyznaniu lub odmowie przyznania rekompensat;
- 2) odpowiednim skróceniu terminu dla Prezesa URE do przekazania wykazu podmiotów, którym rekompensaty zostały przyznane oraz odpowiednim skróceniu terminu wypłaty środków przez Bank Gospodarstwa Krajowego;
- 3) ograniczeniu zakresu weryfikacji przez Prezesa URE (określonego w art. 10 ust. 8 ustawy) wniosków złożonych na etapie postępowania w sprawie przyznania rekompensat jedynie do ich poprawności z przepisami ustawy, kompletności i zgodności z opinią weryfikatora. Zakres badania wniosku oraz metodyki przez weryfikatora (określony w art. 10 ust. 7) nie podlega ograniczeniu. Należy wskazać, iż Prezesowi URE przysługuje prawo do wszczęcia

postępowania w sprawie zwrotu przyznanych rekompensat w przypadku zaistnienia przesłanek, o których mowa w art. 13 zmienianej ustawy.

Wszystkie proponowane wyżej rozwiązania powinny pozytywnie wpłynąć na sytuację polskich przedsiębiorców, a tym samym przeciwdziałać konsekwencjom rozprzestrzeniania się wirusa SARS-CoV-2 dla polskiej gospodarki.

2.164. Zmiany w ustawie o zmianie ustawy o systemie monitorowania drogowego i kolejowego przewozu towarów oraz niektórych innych ustaw:

W ustawie o zmianie ustawy o systemie monitorowania drogowego i kolejowego przewozu towarów oraz niektórych innych ustaw w art. 16 zawarto przepis przejściowy umożliwiający dokonywanie nabyć paliw opałowych na „starych zasadach” w okresie od 1 września 2019 r. do 31 marca 2020 r. Tak przejściowe rozwiązanie było uzasadnione znaczną liczbą osób fizycznych i podmiotów dokonujących obrotu i zużycia paliw opałowych obowiązanych do dokonania zgłoszenia rejestracyjnego uproszczonego w zakresie podatku akcyzowego jako pośredniczący podmiot olejowy lub zużywający podmiot olejowy AKC-RU. Na podstawie wcześniejszych doświadczeń szacowano, że obowiązek rejestracyjny będzie dotyczył ok. 117 000 podmiotów. Analiza liczby dokonanych elektronicznie i papierowo zgłoszeń na 11 dni przed zakończeniem okresu przejściowego wskazuje, że proces rejestracji przeprowadziło skutecznie 25% obowiązanych. Dodatkowo mimo przygotowania dwóch portali, tj. Portalu PUESC i Portalu Podatkowego do przysyłania zgłoszeń w sposób elektroniczny aż 33% obowiązanych złożyło bądź przesłano do właściwych urzędów skarbowych zgłoszenia rejestracyjne uproszczone AKC-RU w postaci papierowej.

Mając powyższe na uwadze oraz okoliczności zewnętrzne oraz wychodząc naprzeciw oczekiwaniom zainteresowanych podmiotów, w projektowanym przepisie proponuje się przedłużenie do 31 sierpnia 2020 r. obowiązywania okresu przejściowego, w którym można stosować przepisy dotychczasowe, tj. przepisy ustawy z dnia 6 grudnia 2008 r. o podatku akcyzowym. Tym samym w okresie tym sprzedawcy i nabywcy będą mogli odpowiednio przyjmować i składać papierowe oświadczenia o przeznaczeniu paliw opałowych do celów grzewczych i realizować pozostałe obowiązki wynikające z tej ustawy oraz ustawy z dnia 9 marca 2017 r. o systemie monitorowania drogowego i kolejowego przewozu towarów oraz obrotu paliwami opałowymi tak jak dotychczas.

Konsekwencją zmiany daty okresu przejściowego wskazanego w ust. 1, jest zmiana dat w przepisach ust. 3 i 4 art. 16 - na 1 września 2020 r.

2.165. Zmiana w ustawie o zmianie ustawy o utrzymaniu czystości i porządku w gminach:

Potrzeba wydłużenia okresu niezbędnego do wydania rozporządzenia na podstawie art. 35b ust. 4 ustawy z dnia 14 grudnia 2012 r. o odpadach wynika przede wszystkim z konieczności pozyskania kompletnych danych dotyczących mocy przerobowych istniejących instalacji do termicznego przekształcania odpadów komunalnych i odpadów pochodzących z ich przetworzenia. Dane te są

niezbędne do określenia ilości mocy przerobowych, które jeszcze mogą być wybudowane, w taki sposób aby nie został przekroczony w skali kraju poziom 30%, o który mowa w art. 35b ust. 1 ustawy o odpadach.

2.166. Zmiany w ustawie o zmianie niektórych ustaw w celu ograniczenia obciążeń regulacyjnych:

W związku z zagrożeniem rozprzestrzeniania się zakażeń wirusem SARS CoV-2 istnieje konieczność wprowadzenia szczególnych rozwiązań, umożliwiających podejmowanie działań minimalizujących obciążenia przedsiębiorców w okresie występowania zagrożeń epidemiologicznych.

Przepisy ustawy o szczególnych rozwiązaniach związanych z zapobieganiem, przeciwdziałaniem i zwalczaniem COVID-19, innych chorób zakaźnych oraz wywołanych nimi sytuacji kryzysowych przewidują szereg dodatkowych obciążeń i obowiązków, które potencjalnie mogą zostać nałożone na przedsiębiorców (polecenia). Ponadto, w związku z sytuacją epidemiologiczną, przedsiębiorcy ponoszą wymierne straty finansowe oraz tracą zlecenia.

Biorąc pod uwagę wskazane uwarunkowania, proponuje się czasowe przesunięcie terminu wejścia w życie nowych rozwiązań prawnych, wymagających od przedsiębiorców dostosowania wykonywanej działalności gospodarczej. Przepisy ustawy o zmianie niektórych ustaw w celu ograniczenia obciążeń regulacyjnych wprowadziły m.in. rozwiązania zmierzające do zrównania pozycji prawnej drobnych przedsiębiorców i konsumentów. Ustawa przewiduje, że regulacje te wejdą w życie z dniem 1 czerwca 2020 r. Proponuje się przesunięcie tego terminu na dzień 1 stycznia 2021 r.

2.167. Zmiany w ustawie o zmianie ustawy o podatku od towarów i usług oraz niektórych innych ustaw:

Celem projektowanych zmian jest przesunięcie terminu stosowania nowej matrycy stawek podatku VAT wprowadzonej ustawą z dnia 9 sierpnia 2019 r. o zmianie ustawy o podatku od towarów i usług oraz niektórych innych ustaw.

Potrzeba wprowadzenia takiego rozwiązania spowodowana jest zaistniałą sytuacją związaną z zagrożeniem rozprzestrzeniania się zakażeń wirusem SARS CoV-2, która już obecnie powoduje wymierne straty dla podatników – wielu z nich jest zmuszonych do ograniczenia prowadzonej działalności. W związku z tym, że nowa matryca stawek podatku VAT miała być stosowana od 1 kwietnia 2020 r., gdy najpewniej trwać jeszcze będzie okres zagrożenia epidemicznego w kraju, konieczność dostosowania się do obowiązków i wymagań związanych z nowymi zasadami może powodować realne problemy dla ogromnej liczby podatników. Konieczne bowiem w tym zakresie będzie np. zaktualizowanie danych księgowych oraz magazynowych związanych z weryfikacją nowych symboli klasyfikacyjnych i nowych stawek podatku VAT, czy też wprowadzenie odpowiednich zmian w zakresie ewidencjonowania sprzedaży przy użyciu kas rejestrujących (z czym w wielu przypadkach wiąże się konieczność fizycznej obecności serwisantów w firmach kontrahentów).

W takiej sytuacji za uzasadnione uznano – również w związku z wystąpieniem Rzecznika Małych i Średnich Przedsiębiorców, jak i licznymi wystąpieniami producentów i serwisantów kas rejestrujących – przesunięcie terminu stosowania nowych zasad dotyczących stosowania stawek podatku o 3 miesiące.

Wprowadzane zatem w ustawie z dnia 9 sierpnia 2019 r. o zmianie ustawy o podatku od towarów i usług oraz niektórych innych ustaw zmiany (art. 20) oznaczają, że w tym zakresie do 30 czerwca 2020 r. będą stosowane dotychczasowe przepisy ustawy o VAT i przepisów wykonawczych do tej ustawy.

Odpowiedniemu przesunięciu w czasie będą podlegały również zasady związane z wydawaniem i stosowaniem (moc wiążąca i ochrona dla podatników) wiążących informacji stawkowych (WIS). Wydane zatem przed 1 lipca 2020 r. WIS będą wiązać organy podatkowe w odniesieniu do transakcji dokonanych po dniu 30 czerwca 2020 r.

Zmiany zaproponowane w ustawie z dnia 22 listopada 2018 r. o zmianie ustawy o podatku od towarów i usług wiążą się z proponowanym przesunięciem obecnie stosowanych zasad dotyczących stawek podatku VAT i polegają w istocie na umożliwieniu stosowania do 30 czerwca 2020 r. przepisów wykonawczych wydanych na podstawie upoważnienia ustawowego do wydania przepisów wykonawczych obowiązującego przed jego zmianą dokonaną ww. ustawą z dnia 22 listopada 2018 r. W praktyce oznacza to, że do końca czerwca br. będą stosowane przepisy rozporządzenia z dnia 23 grudnia 2013 r. w sprawie towarów i usług, dla których obniża się stawkę podatku od towarów i usług, oraz warunków stosowania stawek obniżonych.

2.168. Utworzenie Funduszu Przeciwdziałania COVID-19:

Mając na względzie zapewnienie środków finansowych niezbędnych na finansowanie i wsparcie realizacji zadań związanych z przeciwdziałaniem COVID-19, zaproponowano utworzenie państwowego funduszu celowego pn. Fundusz Przeciwdziałania COVID-19.

Fundusz będzie zasilany wpłatami środków pieniężnych od jednostek sektora finansów publicznych, o których mowa w art. 9 pkt 5-8 i 14 ustawy z dnia 27 sierpnia 2009 r. o finansach publicznych, z wyłączeniem samorządowych osób prawnych, z wyjątkiem środków pochodzących z dotacji z budżetu i środków, o których mowa w art. 5 ust. 1 pkt 2 i 3 ustawy o finansach publicznych. Przychody Funduszu mogą stanowić także środki, o których mowa w art. 5 ust. 1 pkt 2 ustawy, które za zgodą Komisji Europejskiej mogą zostać przeznaczone na wsparcie realizacji zadań związanych z przeciwdziałaniem skutkom COVID-19, wpłaty z budżetu państwa, w tym budżetu środków europejskich, wpływy ze skarbowych papierów wartościowych oraz inne przychody. Dysponentem Funduszu będzie Prezes Rady Ministrów. Prezes Rady Ministrów będzie miał możliwość upoważnienia do dysponowania Funduszem dysponenta części budżetowej lub ministra, kierującego określonym działem administracji rządowej, zgodnie z ustawą z dnia 4 września 1997 r. o działach administracji rządowej. W przypadku udzielenia takiego upoważnienia, Prezes Rady Ministrów jednocześnie określi jego zakres.

Obsługę bankową Funduszu będzie prowadził Bank Gospodarstwa Krajowego, na zasadach określonych w umowie zawartej pomiędzy Bankiem, a dysponentem Funduszu. Na podstawie tej umowy dysponent Funduszu będzie mógł również zlecić Bankowi wykonywanie obsługi finansowo-księgowej Funduszu.

Środki Funduszu przeznaczone będą na finansowanie lub dofinansowanie realizacji zadań związanych z przeciwdziałaniem COVID-19, a także na wypłatę wynagrodzenia dla Banku za prowadzenie obsługi bankowej (mając na względzie, że prowadzenie tej obsługi nie może przekroczyć średniej wysokości wynagrodzenia pobieranego przez Bank za obsługę bankową innych państwowych funduszy celowych).

Co istotne, wsparcie ze środków Funduszu będzie udzielane przez dysponenta Funduszu, na podstawie jego pisemnej dyspozycji. Nie będzie ono stanowiło dotacji w rozumieniu art. 126 ustawy z dnia 27 sierpnia 2009 r. o finansach publicznych. Mając na uwadze udzielanie wsparcia w sposób jak najbardziej efektywny, przejrzysty i uporządkowany, może ono zostać udzielone za pośrednictwem poszczególnych dysponentów części budżetowych. Środki dla poszczególnych dysponentów będą gromadzone na wyodrębnionych subkontach Funduszu. Dysponent Funduszu będzie zawierał porozumienie z dysponentem danej części budżetowej określające sposób i terminy przekazywania, rozliczania, zwrotu środków oraz ich sprawozdawczości.

Wsparcie ze środków Funduszu może być udzielone jednostkom sektora finansów publicznych oraz jednostkom spoza tego sektora. Wsparcie ze środków, o których mowa w art. 5 ust. 1 pkt 2 ustawy o finansach publicznych, przekazanych przez Komisję Europejską na wsparcie realizacji zadań związanych z przeciwdziałaniem skutkom COVID-19 będzie udzielane zgodnie z procedurami obowiązującymi przy ich wykorzystaniu.

Minister nadzorujący może zlecić podległym i nadzorowanym jednostkom sektora finansów publicznych, o których mowa w art. 9 ust. 5-8 oraz pkt 14 ustawy o finansach publicznych, z wyłączeniem samorządowych osób prawnych, na realizację zadań związanych z przeciwdziałaniem COVID-19. Zapewnione zostanie wsparcie ze środków Funduszu, aby umożliwić realizację tych zadań.

W projektowanych przepisach zaproponowano rozwiązanie, zgodnie z którym państwowe jednostki budżetowe i jednostki samorządu terytorialnego będą gromadziły środki z Funduszu na wydzielonym rachunku dochodów. Środki te będą przeznaczone na wydatki związane z przeciwdziałaniem COVID-19, w ramach planu finansowego tego rachunku. Dysponowanie środkami oraz opracowywanie planu finansowego dla rachunku, o którym mowa powyżej, będzie należało do wójta (burmistrza, prezydenta miasta), zarząd powiatu lub zarząd samorządu województwa, który po zakończeniu roku przedłoży organowi stanowiącemu jednostki samorządu terytorialnego informację o wykonaniu planu finansowego rachunku.

Jednoznacznie określono, że wsparcie ze środków Funduszu stanowi przychód jednostki sektora finansów publicznych, o której mowa w art. 9 pkt 5-8 i 14 ustawy o finansach publicznych. Jednostka wyodrębnia wsparcie i koszty w planie finansowym.

Aby umożliwić dysponentowi Funduszu pozyskanie środków dla Funduszu, będzie mógł zwrócić się z wiążącym poleceniem do dysponentów części budżetowych, którym podlegają albo którzy nadzorują jednostki sektora finansów publicznych, o których mowa w art. 9 pkt 5-8 i 14 ustawy o finansach publicznych, z wyłączeniem samorządowych osób prawnych, w szczególności, o informacje dotyczące:

- wysokości środków pieniężnych jednostek na dzień przekazania informacji dysponentowi Funduszu, z wyodrębnieniem środków z dotacji z budżetu i środków, o których mowa w art. 5 ust. 1 pkt 2 i 3 ustawy o finansach publicznych;
- znanych w dniu przekazania informacji zobowiązań jednostki dotyczących danego roku.

Informacje będą przekazywane w terminie wyznaczonym przez dysponenta Funduszu, informując równocześnie ministra właściwego do spraw finansów publicznych.

Dysponent Funduszu, na podstawie ww. informacji, będzie mógł wydać jednostkom sektora finansów publicznych, o których mowa w art. 9 pkt 5-8 i 14 ustawy o finansach publicznych, z wyłączeniem samorządowych osób prawnych, wiążące polecenie dokonania wpłaty środków pieniężnych do Funduszu, określając ich wysokość oraz termin wpłaty. Wpłaty środków pieniężnych, będą stanowiły koszty tych jednostek, które je dokonały.

Dysponent Funduszu może zwrócić z Funduszu niewykorzystane w całości albo w części środki pieniężne tym jednostkom, które dokonały ich wpłaty, z wyłączeniem wpłat z budżetu państwa. Zwrot środków dokonany w bieżącym roku budżetowym będzie stanowił zmniejszenie: przychodów Funduszu i kosztów jednostki sektora finansów publicznych, która otrzymała zwrot środków pieniężnych. Zwrot środków dokonany w kolejnym roku budżetowym będzie stanowił: koszty Funduszu i przychody jednostki sektora finansów publicznych, która otrzymała zwrot środków pieniężnych Minister właściwy do spraw budżetu, na wniosek dysponenta Funduszu, przekaze Funduszowi skarbowe papiery wartościowe na dofinansowanie realizacji zadań.

Minister właściwy do spraw budżetu określi, przez wydanie listu emisyjnego, warunki emisji skarbowych papierów wartościowych oraz sposób realizacji świadczeń z nich wynikających.

List emisyjny będzie zawierał w szczególności:

- datę emisji;
- powołanie podstawy prawnej emisji;
- jednostkową wartość nominalną w PLN;
- cenę zbycia lub sposób jej ustalenia;

- stopę procentową lub sposób jej obliczania;
- określenie sposobu i terminów wypłaty należności głównej oraz należności ubocznych;
- datę, od której nalicza się oprocentowanie skarbowych papierów wartościowych tej emisji;
- termin wykupu oraz zastrzeżenia w przedmiocie możliwości wcześniejszego wykupu.

Emisja skarbowych papierów wartościowych nastąpi z dniem zarejestrowania skarbowych papierów wartościowych w depozycie papierów wartościowych oraz w kwocie równej wartości nominalnej wyemitowanych papierów wartościowych. Do emisji skarbowych papierów wartościowych nie stosuje się przepisów art. 98 i art. 102 ustawy o finansach publicznych oraz przepisów wydanych na podstawie art. 97 tej ustawy.

Zgodnie z projektowanymi regulacjami, dysponent Funduszu ma obowiązek sporządzenia projektu planu finansowego Funduszu na rok 2020 w terminie 30 dni od dnia wejścia w życie niniejszej ustawy. Projekt planu, będzie podlegał uzgodnieniu z ministrem właściwym do spraw finansów publicznych, w terminie 10 dni roboczych od dnia jego przekazania przez dysponenta Funduszu.

Ponadto przewidziano podstawę materialnoprawną, umożliwiającą dokonywanie wpłat do Funduszu Przeciwdziałania COVID-19, na zadania realizowane przez Fundusz, ze środków budżetu państwa, w tym budżetu środków europejskich.

2.169. Utworzenie Funduszu Gwarancji Płynnościowych (FGP):

Dla finansowania działalności BGK w zakresie udzielania poręczeń i gwarancji spłaty kredytów w związku z pandemią SARS-CoV-2 tworzy się Fundusz Gwarancji Płynnościowych, którego środki przeznaczone są na:

- pokrycie kosztów i wydatków związanych z udzielaniem poręczeń i gwarancji spłaty kredytów zaciągniętych przez średnich i dużych przedsiębiorców, w tym wypłat z tytułu tych poręczeń i gwarancji oraz
- spłatę zobowiązań z tytułu zaciągniętych przez BGK kredytów i pożyczek oraz wyemitowanych obligacji na zasilenie FGP.

Określono katalog środków zasilających FGP, w tym przede wszystkim: środków z budżetu państwa przekazywanych przez ministra właściwego do spraw finansów publicznych w wysokości umożliwiającej pokrycie kosztów i wydatków FGP, i które nie znajdują pokrycia z innych środków oraz środków z zaciągniętych kredytów i pożyczek oraz wyemitowanych obligacji na rzecz FGP przez Bank Gospodarstwa Krajowego;

Wprowadzono możliwość zaciągania przez BGK na rzecz FGP kredytów, pożyczek lub emitowania obligacji w kraju lub za granicą. Kolejne ustępy tego artykułu zawierają przepisy identyczne jak zaprezentowano powyżej w odniesieniu do KFD.

BGK sporządza dla FGP odrębny bilans, rachunek zysków i strat oraz pozycji pozabilansowych oraz wyodrębnia plan finansowy FGP w swoim planie finansowym. Plan finansowy FGP jest opracowywany przez BGK w uzgodnieniu z ministrem właściwym do spraw finansów publicznych oraz ministrem właściwym do spraw gospodarki, w terminie do dnia 15 czerwca roku poprzedzającego rok, w którym plan finansowy FGP ma obowiązywać. Określono ponadto elementy planu finansowego FGP, zaś w ust. 4 nałożono na BGK obowiązek sprawozdawczy w odniesieniu do tego planu (BGK przekazuje ww. ministrom półroczne informacje o realizacji planu finansowego FGP w terminie 90 dni po upływie półrocza).

Analogicznie jak w przypadku poręczeń i gwarancji udzielanych przez BGK w ramach KFG również w przypadku FGP przewidziano, iż minister właściwy do spraw finansów publicznych zawiera z BGK umowę. Poza standardowymi elementami umowy jak w szczególności:

- szczegółowe warunki i tryb udzielania gwarancji i poręczeń,
- wysokość, warunki i tryb pobierania opłat prowizyjnych z tytułu udzielonych gwarancji i poręczeń,
- warunki i tryb przekazywania środków z budżetu państwa zasilających FGP,

z uwagi na utworzenie FGP wyłącznie w związku ze skutkami choroby zakaźnej wywołanej wirusem SARS-CoV-2, umowa dotycząca FGP będzie zawierała okres w jakim BGK będzie udzielał gwarancji i poręczeń w ramach FGP.

W związku z utworzeniem nowego funduszu FGP, w ramach którego BGK będzie udzielał poręczeń i gwarancji spłaty kredytów zaciągniętych przez średnich i dużych przedsiębiorców, uzupełniono pkt 3 w art. 46 ustawy o poręczeniach i gwarancjach. Zgodnie z nim informacja przedstawiana corocznie Sejmowi przez Radę Ministrów będzie zawierała również dane dotyczące poręczeń i gwarancji udzielanych przez BGK w ramach FGP.

W celu usprawnienia procesu windykacji w ustawie o poręczeniach i gwarancjach dodano art. 47a, a także proponuje się w przypadku zapłaty przez BGK kwoty z tytułu gwarancji lub poręczenia spłaty kredytu, udzielonych w ramach KFG i FGP, BGK wstępuje, z chwilą zapłaty, w prawa beneficjenta gwarancji lub poręczenia do wysokości dokonanej zapłaty.

W odniesieniu natomiast do skutków budżetowych ustawy należy podkreślić, iż jednym ze źródeł zasilenia obydwu funduszy (KFG i FGP) jest budżet państwa. W przypadku obu funduszy minister właściwy na ich zasilenie środki w wysokości umożliwiającej pokrycie kosztów i wydatków związanych z udzielaniem przez BGK poręczeń i gwarancji oraz środki na spłatę zobowiązań BGK wynikających z zaciągniętych kredytów i wyemitowanych obligacji. W związku z tym określono maksymalny limit wydatków budżetu państwa w latach 2020 – 2029, który wynosi łącznie 18.195.818.000 zł, która to kwota została w projekcie ustawy rozpisana na kolejne lata.

W przypadku przekroczenia lub zagrożenia przekroczeniem przyjętego na dany rok budżetowy maksymalnego limitu wydatków zostanie zastosowany mechanizm korygujący, polegający na ograniczeniu wysokości poręczeń i gwarancji udzielanych przez BGK w kolejnych latach. Organem właściwym do monitorowania wykorzystania limitu wydatków oraz wdrożenia mechanizmu korygującego jest minister właściwy do spraw finansów publicznych.

W art. Z projektu ustawy przewidziano przepisy dotyczące przygotowania przez BGK planu finansowego FGP w bieżącym roku. Zgodnie z ust. 1 plan taki ma zostać przygotowany przez BGK w uzgodnieniu z ministrem właściwym do spraw finansów publicznych oraz ministrem właściwym do spraw gospodarki, w terminie do dnia 31 maja 2020 r. Od dnia wejścia w życie ustawy do dnia opracowania planu finansowego na 2020 r., FGP będzie funkcjonował w oparciu o projekt tego planu.

Projekt ustawy nie ogranicza praw majątkowych ani praw wobec administracji publicznej oraz nie nakłada obowiązków, w tym wobec administracji publicznej. Wejście w życie ustawy powinno wpłynąć na ograniczenie negatywnych skutków w funkcjonowaniu przedsiębiorstw spowodowanych epidemią wirusa SARS CoV-2. Tym samym projektowane przepisy powinny mieć pozytywny wpływ na rynek pracy w sektorze MŚP.

3. Skutki społeczno-gospodarcze

Projektowane przepisy będą miały wpływ na całość życia społeczno-gospodarczego w Polsce. Działania mające na celu zatrzymanie rozprzestrzeniania się epidemia wirusa COVID-19 wpływają na Polaków w bezprecedensowy sposób. Wprowadzenie 12 marca 2020 r. stanu zagrożenia epidemicznego na obszarze całego kraju oraz środki następcze zastosowane przez Ministra Zdrowia oraz Radę Ministrów znacznie utrudniają funkcjonowanie większości przedsiębiorstw. Zakazane są zgromadzenia powyżej 50 osób, zalecane jest pozostanie w domu i maksymalne ograniczenie kontaktu z innymi osobami, zamknięte są szkoły, instytucje kultury, obiekty sportowe, zawieszony został międzynarodowy ruch pasażerski (lotniczy i kolejowy) Zamknięto centra i galerie handlowe; restauracje i punkty gastronomiczne mogą wydawać posiłki tylko w dostawie; nieczynne są kina, teatry, parki rozrywki, ośrodki sportu. Większość firm – w miarę możliwości – przeszło na pracę zdalną. Dla wielu branż działania służące zwalczaniu epidemii oznaczają de facto całkowite lub częściowe zawieszenie działalności. Oprócz wyżej wymienionych dotyczy to transportu autobusowego i mniejszym zakresie towarowego, branży turystycznej, targowej, usług kosmetycznych i fryzjerskich.

Przygotowany pakiet rozwiązań ma na celu, z jednej strony bezpośrednie wsparcie przedsiębiorców, a z drugiej zawieszenie różnego rodzaju obowiązków nałożonych na obywateli przepisami prawa – na czas walki z epidemią.

Planuje się, że sumaryczna kwota pośrednich i bezpośrednich transferów finansowych wynikających z przygotowanych w projekcie rozwiązań wyniesie ok. 15 mld zł.

Zasadniczym celem jest utrzymanie miejsc pracy oraz umożliwienie firmom przetrwania. Większość przedsiębiorstw, w tym w szczególności z sektora MŚP ma, lub będzie miała w najbliższym czasie, problemy z płynnością finansową. Zastrzyki środków w postaci czy to bezpośrednich transferów (np. częściowe dopłaty do wynagrodzeń, pożyczki dla mikroprzedsiębiorców) czy też utrzymanie kredytowania – mimo faktycznego zawieszenia działalności – są warunkiem ich dalszego funkcjonowania.

Drugim komponentem wspierającym płynność finansową są przedłużenia, odroczenia lub zawieszenia poboru danin publicznych m.in. przesunięcie rozliczenia PIT, wstrzymanie poboru opłaty audiowizualnej do przedsiębiorców.

Odrębną kwestią jest wsparcie finansowe osób, które pozostają w domu z uwagi na opiekę nad dziećmi do lat 8, czy dziećmi niepełnosprawnymi – co jest związane z zamknięciem szkół, placówek oświatowych i placówek systemu opieki społecznej. Bezpośrednim wsparciem finansowym w postaci zasiłku opiekuńczego planuje się objąć ok. 2 mln osób.

Ponieważ z uwagi na ograniczenia w kontaktach osobistych, część administracji publicznej nie może na bieżąco realizować swoich zadań przewidziano przedłużenie ważności szeregu decyzji administracyjnych – m.in. warunkowe utrzymanie legalizacji urządzeń pomiarowych (np. dystrybutorów na stacjach paliw), ważność badań okresowych pracowników (np. kierowców), ważność orzeczeń o stopniu niepełnosprawności (warunkują wypłatę świadczeń). Dzięki temu zachowana zostanie ciągłość działań w sferze społeczno-gospodarczej – takich jak funkcjonowanie chociażby transportu miejskiego (utrzymanie ważności badań kierowców autobusów) lub możliwości korzystania z instytucji wsparcia przez osoby posiadające orzeczenia o niezdolności do pracy, czy stopniu niepełnosprawności. Jednocześnie projekt przewiduje przesunięcie w czasie (odroczenie) wprowadzenia szeregu nowych obowiązków informacyjnych – wynikających z już uchwalonych przepisów i oczekujących na wejście w życie – tak aby maksymalnie odciążyć przedsiębiorców w trudnym dla nich okresie (np. przesunięcie drożenia JPK VAT).

Konsekwencją zaproponowanych rozwiązań ma być maksymalne osłabienie skutków gospodarczych epidemii wirusa COVID-19, utrzymanie miejsc pracy i istnienia polskich przedsiębiorstw, a konsekwencji ograniczenie spadku wzrostu PKB.

Szczegółowe dane dotyczące skutków społeczno-gospodarczych znajdują się w OSR.

4. Realizacja art. 66 Prawa przedsiębiorców i ocena przewidywanego wpływu projektu ustawy na działalność mikroprzedsiębiorców oraz małych i średnich przedsiębiorców

Projekt ustawy w oczywisty sposób odnosi się do kwestii działalności gospodarczej, zastosowanie do niego znajduje zatem art. 66 ustawy - Prawo przedsiębiorców. Osiągnięcie zamierzonych celów niemożliwe jest drogą inną niż ustawowa, ponieważ prawa i obowiązki obywateli wobec państwa regulowane są przepisami ustawowymi.

5. Pozostałe kwestie

Przewidywany termin wejścia w życie ustawy nie narusza zasad demokratycznego państwa prawnego i jest uzasadniony ważnym interesem państwa.

Projekt ustawy nie jest sprzeczny z prawem Unii Europejskiej.

Projekt ustawy będzie podlegał notyfikacji jako program pomocowy zgodnie z ustawą z dnia 30 kwietnia 2004 r. o postępowaniu w sprawach dotyczących pomocy publicznej (Dz. U. z 2018 r. poz. 362, z 2019 r. poz. 730 i 1063 oraz z 2020 r. poz. 284) oraz art. 108 ust. 3 Traktatu o funkcjonowaniu Unii Europejskiej, razem z innymi rozwiązaniami, które będą częścią pakietu pomocowego służącego przeciwdziałaniu COVID-19.

Projekt nie zawiera przepisów technicznych wymagających notyfikacji w rozumieniu rozporządzenia Rady Ministrów z dnia 23 grudnia 2002 r. w sprawie sposobu funkcjonowania krajowego systemu notyfikacji norm i aktów prawnych (Dz. U. poz. 2039 oraz z 2004 r. poz. 597) oraz nie podlega notyfikacji na zasadach przewidzianych w tym rozporządzeniu.

Projekt ustawy nie wymaga uzyskania opinii, dokonania powiadomienia, konsultacji albo uzgodnienia z właściwymi organami i instytucjami Unii Europejskiej, w tym z Europejskim Bankiem Centralnym, o czym mowa w § 39 uchwały nr 190 Rady Ministrów z dnia 29 października 2013 r. – Regulamin pracy Rady Ministrów (M.P. z 2016 r. poz. 1006, z późn. zm.).

<p>Nazwa projektu Projekt ustawy o zmianie ustawy o szczególnych rozwiązaniach związanych z zapobieganiem, przeciwdziałaniem i zwalczaniem COVID-19, innych chorób zakaźnych oraz wywołanych nimi sytuacji kryzysowych oraz niektórych innych ustaw</p> <p>Ministerstwo wiodące i ministerstwa współpracujące Ministerstwo Rozwoju we współpracy z: Ministerstwem Finansów; Ministerstwem Rodziny, Pracy i Polityki Społecznej; Ministerstwem Spraw Wewnętrznych i Administracji; Ministerstwem Funduszy i Polityki Regionalnej; Ministerstwem Aktywów Państwowych; Ministerstwem Kultury i Dziedzictwa Narodowego; Ministerstwem Zdrowia; Ministerstwem Obrony Narodowej; Ministerstwem Rolnictwa i Rozwoju Wsi; Ministerstwem Klimatu; Ministerstwem Infrastruktury; Ministerstwem Cyfryzacji; Ministerstwem Sportu; Ministerstwem Sprawiedliwości; jak również: Zakładem Ubezpieczeń Społecznych; Urzędem Ochrony Konkurencji i Konsumentów; Urzędem Regulacji Energetyki; Bankiem Gospodarstwa Krajowego; Urzędem Komisji Nadzoru Finansowego.</p> <p>Osoba odpowiedzialna za projekt w randze Ministra, Sekretarza Stanu lub Podsekretarza Stanu Minister Rozwoju</p> <p>Kontakt do opiekuna merytorycznego projektu</p>	<p>Data sporządzenia 25 marca 2020 r.</p> <p>Źródło: Inicjatywa własna</p> <p>Nr w wykazie prac legislacyjnych Rady Ministrów</p>
---	--

OCENA SKUTKÓW REGULACJI

1. Jaki problem jest rozwiązywany?

W związku z rozprzestrzenianiem się koronawirusa wywołującego jednostkę chorobową oznaczoną przez Światową Organizację Zdrowia jako COVID-19 sytuacja w Polsce dynamicznie zmienia się, a skutki epidemii wpływają na życie społeczno-gospodarcze. Epidemia początkowo – od drugiej połowy stycznia 2020 r. – obecna w Azji (Chiny, Japonia, Korea Płd.) przeniosła się pod koniec lutego 2020 r. do Europy (w marcu 2020 r. najwięcej przypadków zachorowań odnotowano we Włoszech) i w połowie marca objęła większość krajów świata. Światowa Organizacja Zdrowia ogłosiła 11 marca 2020 r. stan pandemii. Jednocześnie część krajów w Europie (w tym Polska) wprowadza nadzwyczajne środki, które mają zapobiec rozprzestrzenianiu się epidemii, wpływające na swobodę działalności gospodarczej.

Stosowane środki ograniczające rozprzestrzenianie się wirusa, takie jak zamknięcie granic, ograniczenia w podróżowaniu, odwołanie imprez, ograniczenia handlu, kwarantanny, izolacja i praca w ograniczonym zakresie, mają bezpośredni wpływ zarówno na popyt, spowodowany niższym popytem konsumpcyjnym, jak i na podaż, w wyniku zakłóceń w łańcuchach dostaw. Skutki COVID-19 uderzają w przedsiębiorstwa i pracowników ze wszystkich sektorów gospodarki i wszelkiego rodzaju, zarówno z sektora MŚP, jak również w duże przedsiębiorstwa. Przedsiębiorstwa stanęły w obliczu poważnego zagrożenia utraty płynności finansowej. Sytuacja związana z pandemią COVID-19 wpływa negatywnie na kondycję ekonomiczną wielu zasadniczo zdrowych przedsiębiorstw i ich pracowników w perspektywie krótko- i średnioterminowej, a jednocześnie będzie mieć długofalowe skutki, zagrażając ich przetrwaniu.

Wyliczenie wpływów na polską gospodarkę epidemii koronawirusa w obecnym momencie jest niemożliwe. Obserwuje się jednak wiele zjawisk, które mogą stanowić zagrożenie dla gospodarki.

Dotychczas koronawirus w największym stopniu dotknął gospodarkę chińską. Aby opanować rozprzestrzenianie się epidemii władze chińskie zamknęły szereg zakładów przemysłowych w zagrożonych rejonach a także wprowadziły obostrzenia w transporcie – a Chiny są dominującym w skali globu producentem dóbr (przykładowo 55 % paneli LCD pochodzi z fabryk chińskich). W związku z ograniczeniem aktywności gospodarczej w tym kraju, w kolejnych miesiącach należy spodziewać się możliwych przerw w dostawach produktów i półproduktów do odbiorców na całym świecie – również w Polsce. Dodatkowo w przypadku konkretnych branż występuje monopolizacja produkcji przez firmy chińskie. Przykładem może być branża paneli solarnych. W Polsce kłopoty z dostawami z Chin mogą dotknąć takie branże jak: przemysł elektromaszynowy, odzieżowy, a także chemiczny. Jednocześnie zmniejszenie obrotów niemieckiego eksportu

do Chin może negatywnie oddziaływać na polską gospodarkę (szczególnie w sektorze samochodowym – eksport pojazdów nieszynowych i ich części i akcesoriów z PL do DE wyniósł w 2019 r. blisko 8,2 mld EUR, co stanowiło 30 % całkowitego eksportu z Polski tych towarów).

Z sytuacją w Chinach związane są pośrednio również kłopoty w branży transportowej. W szczególności transport międzynarodowy jest jednym z bardziej narażonych na negatywne skutki rozprzestrzeniania się wirusa. Przerwanie łańcuchów dostaw z Chin i związane z tym braki towarowe mogą ograniczyć aktywność polskich podmiotów z branży transportowej. Restrykcje związane z kontrolami granicznymi również nie pozostają bez wpływu na sektor. Czas dostawy może się wydłużyć (kolejki na granicach lub konieczność jazdy dłuższą drogą). W UE polskie firmy transportowe odpowiadają za ponad 16 % przewozów wewnątrzspółnotowych. Wraz z niemieckimi (również ponad 16 % udziału w rynku), polskie firmy są największymi przewoźnikami towarów między krajami UE. Pojawia się ryzyko spadku zamówień a konsekwencją mogą być trudności w utrzymaniu miejsc pracy oraz regulowaniu bieżących należności.

Sektorem, który jest szczególnie narażony na straty w związku z koronawirusem jest sektor turystyczny. Ewentualne straty związane ze znikomym ruchem turystycznym z Azji i Włoch szacuje się na 375-400 mln zł w pierwszym kwartale 2020 r. Faktyczne straty zależą od długości trwania epidemii oraz liczby krajów nią objętych. Z jednej strony odwoływane są już zaplanowane wyjazdy (tutaj biura podróży mogą liczyć na częściową rekompensatę poniesionych nakładów w postaci opłat za odwołanie rezerwacji). Z drugiej strony w najbliższym czasie prognozuje się znaczny spadek zainteresowania usługami turystycznymi co narazi firmy na straty z racji zawartych już kontraktów na usługi przewozowe czy hotelarskie i spadek obrotów spowodowany załamaniem rynku (brak popytu).

Izba Gospodarcza Hotelarstwa Polskiego przeprowadziła ankietę, w której 420 placówek hotelowych wskazało, że ok. 30 % odnotowało anulacje na poziomie 50 %, a niecałe 20 % odnotowało anulacje na poziomie ponad 70 %¹. Branża targowa szacuje swoje straty związane z odwołaniem imprez na ok. 500 mln zł². Również w bardzo trudnej sytuacji są firmy świadczące usługi transportu autokarowego. Spadek zamówień szacowany jest na ponad 90 %³.

Decyzja o zakazie sprzedaży posiłków i napojów serwowanych na miejscu zmniejszy obroty branży gastronomicznej. Możliwość sprzedaży na wynos nie zrekompensuje w 100 % strat ponoszonych przez ten sektor.

Rozprzestrzenianie się wirusa SARS-Cov-2 wywołującego chorobę COVID-19 oraz stosowane środki ochrony mające na celu ograniczenie rozprzestrzeniania się tego zagrożenia, powodują istotne ryzyko paraliżu decyzyjnego dla blisko 500.000 spółek kapitałowych tworzących polską gospodarkę, w tym spółek publicznych.

Podsumowując – przedsiębiorstwa, w szczególności te z sektora MŚP, zagrożone są przede wszystkim utratą płynności finansowej. W niektórych branżach – przede wszystkim szeroko rozumiane usługi turystyczne (hotelarstwo, przewóz osób, przewodnicy i piloci wycieczek) – istnieje realne ryzyko zamykania firm i utraty miejsc pracy⁴. Do szczególnie zagrożonych grup należą osoby prowadzące działalność gospodarczą, opłacające składki same za siebie oraz osoby wykonujące pracę na podstawie umowy agencyjnej, umowy zlecenia, umowy o dzieło. Osoby te są narażone na niestabilność, a nawet całkowitą utratę przychodów z powodu pandemii COVID-19, ze względu na brak zleceń lub zamówień, czy rezygnację z realizowanych lub zawieranych umów.

Ponadto, w ostatnim okresie zaobserwowano przypadki znacznych podwyżek cen towarów, które nie wynikają wprost ze zmian cen ich produkcji lub dystrybucji, ale są efektem wykorzystywania przez niektórych przedsiębiorców sytuacji spowodowanej pandemią koronawirusa SARS-CoV-2 i wywołanego nią zaniepokojenia konsumentów. Według danych GUS, w styczniu 2020 r. miesięczny wskaźnik cen i usług konsumpcyjnych wynosił 100,9, zaś już w lutym odnotowano jego wzrost o 0,7 do 101,06. Wzrósł także zharmonizowany wskaźnik cen konsumpcyjnych (HICP), który w styczniu bieżącego roku kształtował się na poziomie 106,9, a lutym – 107,5. Na znaczny wzrost cen, szczególnie produktów spożywczych tzw. pierwszej potrzeby, jak mięso i nabiał oraz środków ochrony osobistej najczęściej wykorzystywanych w profilaktyce epidemiologicznej, wskazują także liczne sygnały od samych konsumentów. Spekulowanie cenami podstawowych produktów wywiera dodatkowe skutki destabilizacyjne na rynku. Nieuzasadnione podnoszenie cen produktów, w szczególności produktów spożywczych i wyrobów niezbędnych do przeciwdziałania zakażeniom wirusem godzi w najsłabsze gospodarstwa domowe i najbardziej wrażliwych konsumentów.

W sytuacji wprowadzania prawnych ograniczeń, dotyczących możliwości robienia zakupów oraz oczekiwania od konsumentów dostosowania się do zasad kwarantanny i izolacji, mają oni ograniczone możliwości wyboru miejsca zakupu i kontrahenta. Ta przymusowa sytuacja konsumentów, wobec których oczekuje się ograniczenia mobilności, zaburza podstawowe mechanizmy rynkowe, które w normalnych warunkach dostępności do produktów i konkurencji, nie

¹ Wyniki obejmują dane na 9 marca 2020 r. (<https://www.ighp.pl/aktualnosci/szczegoly-aktualnosci?NewsID=45879>).

² Polska Izba Przemysłu Targowego (<https://polfair.pl/wp-content/uploads/2018/06/Konsekwencje-odwoływania-targów.pdf>).

³ Dane Zrzeszenia Międzynarodowych Przewoźników Drogowych w Polsce oraz Polskiego Stowarzyszenia Przewoźników Autokarowych.

⁴ W badaniu ankietowym, przeprowadzonym w dniu 17 marca 2020 r. przez Fundację Firmy Rodzinne, ponad połowa przedsiębiorców z ok. 900, którzy wzięli udział w badaniu, uważa, że nie przetrzyma dłużej niż miesiąc bez zwalniania pracowników. Gdy stan epidemii potrwa do kwietnia br. – 25 % firm wskazuje, że będą zmuszeni zwolnić od 75 do 100 % pracowników.

pozwoliłyby na osiągnięcie przez nieuczciwych przedsiębiorców nadzwyczajnych korzyści ekonomicznych i na stosowanie dużo większych marż kosztem nabywców. Sytuacja ta może dotyczyć też usług mających znaczenie dla zwalczania zakażenia wirusem COVID-19, takich jak odkażanie czy pranie lub sprzątanie na rzecz szpitali.

W związku z podejmowanymi działaniami przeciwdziałającymi COVID-19 wiele negatywnych skutków mogą ponieść także osoby niepełnosprawne i ich pracodawcy (np. niezyskanie orzeczenia potwierdzającego niepełnosprawność będzie skutkowało utratą wielu ulg, uprawnień i świadczeń pieniężnych, brakiem możliwości korzystania z różnych form rehabilitacji).

Epidemia COVID-19 dezorganizując życie społeczne i gospodarcze wywiera negatywny wpływ także na funkcjonowanie organizacji pozarządowych, które są partnerem i realizatorem wielu zadań publicznych, w tym problemy z rozliczaniem poniesionych wydatków na działania, które musiały zostać odwołane z powodu zagrożenia epidemicznego.

Stan zagrożenia epidemicznego wpływa również na działanie niektórych organów administracji, zwłaszcza tych, których pracownicy wyjeżdżają do klientów, wykonują często swoją pracę w miejscach, przez co narażeni są na ryzyko infekcji koronawirusem. Odnotowuje się zwiększającą się absencję pracowników, przez co realizacja niektórych zadań może być utrudniona. Przykładowo, tylko na stacjach paliw ORLEN w marcu i kwietniu br. administracja miar powinna przeprowadzić czynności legalizacyjne łącznie na 205 obiektach, sprawdzając ok. 1070 przyrządów pomiarowych. Obecny stan prawny przewiduje surowe konsekwencje dla użytkowników przyrządów pomiarowych, dla których, mimo że złożyli wniosek o wykonanie prawnej kontroli metrologicznej, te czynności nie zostały wykonane z przyczyn niezależnych od użytkowników, a przyrząd jest nadal użytkowany.

2. Rekomendowane rozwiązanie, w tym planowane narzędzia interwencji, i oczekiwany efekt

W celu poprawy sytuacji przedsiębiorców dotkniętych skutkami rozprzestrzeniania się koronawirusa powodującego chorobę COVID-19, utrzymania płynności finansowej przez przedsiębiorców, którzy prowadzą działalność gospodarczą w zakresie szczególnie narażonym na straty ekonomiczne związane z epidemią, utrzymania miejsc pracy i minimalizacji innych negatywnych skutków epidemii, proponuje się podjęcie prac legislacyjnych w formie ustawy, która wdroży m.in. następujące rozwiązania:

I. Poprawa płynności finansowej przedsiębiorstw

1. Zwolnienie mikroprzedsiębiorców i samozatrudnionych z płacenia składek na ubezpieczenie społeczne i zdrowotne przez okres 3 miesięcy.
2. Przesunięcie terminu płatności zaliczek na podatek dochodowy od wypłacanych wynagrodzeń w marcu i kwietniu 2020 r. (do 1 czerwca 2020 r.).
3. Przesunięcie (fakultatywne) terminu do zapłaty podatku od przychodów z budynków za miesiące marzec-maj 2020 r. do 20 lipca 2020 r. (gdy przychody niższe o co najmniej 50 %).
4. Przesunięcie terminu wnoszenia opłat z tytułu użytkowania wieczystego oraz opłat z tytułu przekształcenia prawa użytkowania wieczystego w prawo własności do 30 czerwca 2020 r.
5. Czasowe zniesienie opłaty prolongacyjnej w należnościach skarbowych i ZUS-owskich.
6. Możliwość udzielenia ze środków Funduszu Pracy jednorazowej pożyczki na pokrycie kosztów prowadzenia działalności gospodarczej mikroprzedsiębiorcy w wys. 5 tys. zł na okres nie dłuższy niż 12 miesięcy z 3 miesięcznym okresem karencji, z możliwością umorzenia w przypadku niezmnieszenia stanu zatrudnienia.
7. Umożliwienie podatnikom podatku CIT i PIT, którzy ponoszą negatywne konsekwencje ekonomiczne z powodu COVID-19, odliczenia straty poniesionej w 2020 r., od dochodu z działalności, uzyskanego w 2019 r. – gdy w 2020 r. osiągną przychody niższe o co najmniej 50 % w porównaniu do 2019 r.
8. Umożliwienie dokonania odliczenia od dochodu (przychodu) darowizn przekazanych na przeciwdziałanie COVID-19 – odliczeniu będą podlegały darowizny pieniężne lub rzeczowe (w pełnej wysokości), przekazane podmiotom wykonującym działalność leczniczą, a także przekazane Agencji Rezerw Materiałowych oraz Centralnej Bazie Rezerw Sanitarno-Przeciwepidemicznych.
9. Odstąpienie od stosowania, w zakresie zaliczek na podatek PIT i CIT, przepisów dotyczących tzw. złych długów wobec podatnika będącego dłużnikiem (gdy przychody mniejsze o co najmniej 50 %).
10. Możliwość odstąpienia przez „małych podatników” od opłacania zaliczek w formie uproszczonej opłacanych za miesiące marzec-grudzień 2020 r.
11. Odroczenie wprowadzenia podatku od sprzedaży detalicznej do 1 stycznia 2021 r.
12. Czasowe zwolnienie z opłat dla organizacji zbiorowego zarządzania prawami autorskimi oraz opłat abonamentowych, gdy nie są one zależne od wielkości przychodów lub dochodu przedsiębiorcy.

13. Obniżenie o 90 % czynszu za okres gdy najemca lokalu nie prowadził działalności w obiekcie handlowym o powierzchni sprzedaży powyżej 2000 m.kw. w okresie stanu zagrożenia epidemicznego lub epidemii, chyba że umowa przewiduje korzystniejsze dla najemcy rozwiązanie.
14. Zmiany w ustawie o systemie rekompensat dla sektorów i podsektorów energochłonnych usprawniające i przyspieszające wypłaty rekompensat kosztów pośrednich uprawnień do emisji, które poniesione zostały przez przedsiębiorstwa energochłonne w 2019 r., jak również eliminujące wątpliwości interpretacyjne w odniesieniu do niektórych elementów systemu rekompensat.
15. Zmiany w zakresie umów o imprezę turystyczną – termin rozwiązania bądź odstąpienia od umowy skuteczny z mocy prawa po upływie 180 dni od dnia powiadomienia o odstąpieniu lub rozwiązaniu, możliwość skorzystania z vouchera na realizację imprezy turystycznej w przyszłości.
16. Przedłużenie terminu na zwrot wpłat klienta w przypadku niemożności zorganizowania wydarzenia z powodu epidemii (dot. organizacji wystaw i kongresów lub działalności kulturalnej, rozrywkowej, rekreacyjnej, sportowej, organizującej wystawy tematyczne lub imprezy plenerowe) do 180 dni od rozwiązania umowy, możliwy voucher w zamian za odstąpienie od rezygnacji z umowy.
17. Wsparcie finansowe twórców i artystów, których działalność nie mogła być kontynuowana w obecnej formie w okresie obowiązywania stanu zagrożenia epidemicznego lub stanu epidemii, albo mogłaby być kontynuowana pod warunkiem zmiany formy upowszechniania tej działalności – wsparcie będzie możliwe w trakcie trwania stanu zagrożenia epidemicznego lub epidemii, jak również w terminie 12 miesięcy od ogłoszenia ich odwołania.
18. Zmiany w Prawie zamówień publicznych w zakresie obowiązku wzajemnego informowania się o wpływie okoliczności związanych z wystąpieniem COVID-19 na należyte wykonanie umowy, możliwości dokonania zmiany umowy, niedochodzenia należności, w tym kar umownych oraz zwolnienie z kar z ustawy o naruszenie dyscypliny finansów publicznych, odstąpienie od dochodzenia należności.
19. Utworzenie Funduszu Gwarancji Płynnościowych w Banku Gospodarstwa Krajowego na pokrycie kosztów i wydatków związanym z udzielaniem poręczeń i gwarancji dla średniego i dużego przedsiębiorcy na okres nie dłuższy niż 27 miesięcy (kwota jednostkowej gwarancji lub poręczenia ze środków FGP nie może przekroczyć 80 % wartości niespłaconej kwoty kapitału kredytu).
20. Rozszerzenie katalogu usług finansowych KUKA SA w zakresie ubezpieczeń eksportowych o m.in kredyty obrotowe i inwestycyjne na cele inwestycji zagranicznych.
21. Umożliwienie bankom przedłużenia (odnowienia) lub innych modyfikacji warunków finansowych uprzednio udzielonych przedsiębiorcom z segmentu MŚP, którzy znaleźli się w szczególnej sytuacji wskutek wystąpienia stanu zagrożenia epidemiologicznego – modyfikacja warunków nie będzie prowadziła do pogorszenia sytuacji kredytobiorcy.
22. Określenie maksymalnej wysokości kosztów pozaodsetkowych nowo udzielanych pożyczek w trakcie i po okresie szczytu epidemii.
23. Podwyższenie limitów zwolnień przedmiotowych w podatku dochodowym od osób fizycznych.
24. Uproszczenie procedury odraczania i umarzania m. in. przedsiębiorcom czynszów za najem i dzierżawę nieruchomości będących własnością organów publicznych.
25. Wprowadzenie przepisów umożliwiających radom gminy:
 - a. wprowadzenie za część 2020 roku zwolnienia z podatku od nieruchomości wskazanym grupom przedsiębiorców, których płynność finansowa uległa pogorszeniu w związku z ponoszeniem negatywnych konsekwencji ekonomicznych z powodu COVID-19,
 - b. przedłużenie, w drodze zarządzenia organów wykonawczych, terminów płatności rat podatku od nieruchomości, płatnych w kwietniu, maju i czerwcu 2020 r. – nie dłużej niż do 30 września tego roku.

II. Odroczenia w realizacji niektórych obowiązków

26. Przesunięcie obowiązku składania nowego pliku JPK_VAT (deklaracja wraz z ewidencją) z 1 kwietnia na 1 lipca 2020 r. dla wszystkich podatników (podatnicy będą mogli dobrowolnie złożyć nowy JPK_VAT w maju 2020 r.).
27. Przesunięcie terminu stosowania nowej matrycy stawek VAT o 3 miesiące, tj. od 1 lipca 2020 r.
28. Przesunięcie o pół roku obowiązku dot. Pracowniczych Planów Kapitałowych w średnich przedsiębiorstwach – terminu na zawarcie umów o zarządzanie PPK i o prowadzenie PPK (odpowiednio do 27 października 2020 r. oraz 10 listopada 2020 r.).

29. Przesunięcie o 3 miesiące terminu obowiązku zgłoszenia informacji do Centralnego Rejestru Beneficjentów Rzeczywistych (ustawa o przeciwdziałaniu praniu brudnych pieniędzy).
30. Wydłużenie terminu na złożenie informacji o cenach transferowych do 30 września 2020 r.
31. Wydłużenie terminu na złożenie zawiadomienia o dokonaniu zapłaty na rachunek niezamieszczony w wykazie podatników VAT, o którym mowa w art. 96b ust. 1 ustawy o VAT (z 3-dniowego do 14-dniowego).
32. Przesunięcie terminu wejścia w życie rozwiązań prawnych dot. zrównania pozycji prawnej drobnych przedsiębiorców i konsumentów z 1 czerwca 2020 r. na 1 stycznia 2021 r.
33. Możliwość odroczenia terminu wykonania badań urządzeń technicznych, z zachowaniem możliwości eksploatacji przez maksymalny okres kolejnych 6 miesięcy.
34. Wydłużenie okresu sporządzania dokumentów ewidencji odpadów w formie papierowej do 31 grudnia 2020 r.
35. Wydłużenie z 30 do 180 dni terminów na zarejestrowanie pojazdu niebędącego pojazdem nowym sprowadzonym z terytorium UE albo zawiadomienie starosty o nabyciu lub życiu pojazdu zarejestrowanego w okresie do 31 grudnia 2020 r.
36. Umożliwienie w 2020 r. organom administracji miar odraczenie terminu dokonania legalizacji i zezwalanie na dalsze użytkowanie przyrządów pomiarowych wobec których dokonano takiego odroczenia, ale przez okres nie dłuższy niż 6 miesięcy.
37. Przedłużenie terminów dot. schematów podatkowych, w tym zawieszenie rozpoczętych terminów, nie dłużej niż do 30 czerwca 2020 r.
38. Wydłużenie terminu na przystąpienie do części ustnej egzaminu na doradcę podatkowego.
39. Ograniczenie obowiązków w zakresie rotacji firm audytorskich.
40. Przedłużenie obowiązywania okresu przejściowego dot. dokonywania nabyć paliw opałowych na „starych zasadach” (z 31 marca 2020 r. do 31 sierpnia 2020 r.).
41. Wydłużenie terminów na realizację niektórych obowiązków przez organizacje pozarządowe.
42. Wydłużenie terminu składania wniosków o udzielenie zezwoleń pobytowych, przedłużenie wizy oraz przedłużenie pobytu w ramach ruchu bezwizowego jeżeli wypadalby w okresie stanu zagrożenia epidemicznego lub stanu epidemii, wydłużenie z mocy prawa okresów ważności zezwoleń na pobyt czasowy oraz wiz krajowych (do 30 dni od dnia odwołania tego stanu).
43. Wydłużenie okresu ważności zezwoleń na pracę cudzoziemca (oraz decyzji o przedłużeniu zezwolenia na pracę) z mocy prawa, jak również wydłużenie dopuszczalnego okresu pracy bez zezwolenia na pracę w związku z oświadczeniem o powierzeniu wykonywania pracy cudzoziemcowi, na czas stanu zagrożenia epidemicznego lub stanu epidemii ogłoszonego w związku z zakażeniami wirusem SARS-CoV-2 i następujących po nim 30 dni.
44. Wydłużenie w czasie terminów realizacji usług rynku pracy i instrumentów rynku pracy oraz innych form wsparcia określonych w ustawie o promocji zatrudnienia i instytucjach rynku pracy.
45. Zmiany dot. kinematografii (filmem będzie również utwór, który z uzasadnionych przyczyn nie miał premiery kinowej, zawieszony zostanie obowiązek raportowania dot. liczby widzów, biletów, przychodów, uelastycznione będą terminy składania wniosków o wsparcie produkcji audiowizualnej).
46. Umożliwienie Ministrowi Finansów określania, w drodze rozporządzenia, innych terminów m.in. przekazania danych, informacji, deklaracji, sprawozdań, raportów, zestawień, wniosków, składek, opłat oraz wpłat, jak również innych terminów wypełniania obowiązków w zakresie ewidencji oraz w zakresie sporządzenia, zatwierdzenia, udostępnienia i przekazania do właściwego rejestru, jednostki lub organu określonych sprawozdań lub informacji, w celu wsparcia podmiotów w wypełnianiu obowiązków informacyjnych i sprawozdawczych w okresie stanu epidemicznego lub epidemii.
47. Przesunięcie terminów działań związanych z ochroną środowiska: planów budowy sieci stacji ładowania, planów ochrony powietrza, terminów sprawozdawczych dla przedsiębiorców, postępowań prowadzonych na podstawie przepisów ustawy Prawo Energetyczne.
48. Wydłużenie terminu ważności orzeczeń:
 - a. o częściowej niezdolności do pracy, o całkowitej niezdolności do pracy, o całkowitej niezdolności do pracy i niezdolności do samodzielnej egzystencji, o niezdolności do samodzielnej egzystencji, o okolicznościach uzasadniających ustalenie uprawnień do świadczenia rehabilitacyjnego, wydanych przez lekarzy orzeczników i komisje lekarskie Zakładu Ubezpieczeń Społecznych na czas określony, stanowiących podstawę do przyznania świadczenia,

- b. o niepełnosprawności albo orzeczeń o stopniu niepełnosprawności, kart parkingowych,
- c. lekarskich o braku przeciwwskazań zdrowotnych, w tym do służby funkcjonariuszy poszczególnych służb i organów, do 60 dni od dnia odwołania stanu zagrożenia epidemicznego lub stanu epidemii.

III. Zabezpieczenie miejsc pracy i dochodów pracowników

49. Dofinansowanie pracodawcy do wynagrodzenia pracownika objętego przestojem ekonomicznym ze środków FGŚP w wysokości 50 % minimalnego wynagrodzenia lub przy obniżonym wymiarze czasu pracy o 20 %, nie więcej niż do 0,5 etatu – dofinansowanie do wysokości połowy wynagrodzenia, ale nie więcej niż 40 % przeciętnego wynagrodzenia za pracę), w okresie wprowadzonego przez pracodawcę przestoju ekonomicznego lub obniżonego wymiaru czasu pracy w przypadku wystąpienia spadku obrotów gospodarczych w następstwie wystąpienia COVID-19, rozumianych jako sprzedaż towarów lub usług w ujęciu ilościowym lub wartościowym:
- a. nie mniej niż o 15 % (stosunek łącznych obrotów w ciągu dowolnych 2 kolejnych miesięcy w okresie od stycznia 2020 r. do łącznych obrotów z analogicznych 2 miesięcy z roku ubiegłego) lub
 - b. nie mniej niż o 25 % obrotów w miesiącu w okresie od stycznia 2020 r. w porównaniu do miesiąca poprzedniego.

Ze środków FGŚP przysługują środki na opłacanie składek na ubezpieczenie społeczne pracowników należnych od pracodawcy od przyznanych świadczeń.

50. Dofinansowanie części kosztów wynagrodzeń pracowników oraz należnych składek na ubezpieczenia społeczne przez starostę, w przypadku mikro-, małych i średnich przedsiębiorców zatrudniających pracowników oraz części kosztów prowadzenia działalności w przypadku przedsiębiorcy będącego osobą fizyczną niezatrudniającego pracowników, na okres nie dłuższy niż 3 miesiące, w zależności od spadku obrotów.
51. Świadczenie z tytułu przestoju ekonomicznego, nieoskładkowane i nieopodatkowane:
- a. dla zleceniobiorców i samozatrudnionych w wysokości 80 % minimalnego wynagrodzenia jeśli przychód spadł o co najmniej 15 % w stosunku do poprzedniego miesiąca, pod warunkiem, że przychód w poprzednim miesiącu był niższy od 300 % przeciętnego wynagrodzenia,
 - b. dla osób na karcie podatkowej lub ryczałcie ewidencjonowanym, zwolnionym z VAT w wysokości 50 % minimalnego wynagrodzenia.
52. Dofinansowanie wynagrodzeń osób zatrudnionych przez organizacje pozarządowe oraz podmioty, o których mowa w art. 3 ust. 3 ustawy o działalności pożytku publicznego i o wolontariacie.
53. Poszerzenie kręgu osób uprawnionych do dodatkowego zasiłku opiekuńczego:
- a. o ubezpieczonego zwolnionego od wykonywania pracy z powodu konieczności osobistego sprawowania opieki nad osobą legitymującą się orzeczeniem o znacznym stopniu niepełnosprawności do ukończenia 18 lat albo orzeczeniem o niepełnosprawności, w przypadku zamknięcia placówki,
 - b. na opiekę nad chorym dorosłym niepełnosprawnym członkiem rodziny, w przypadku zawieszenia działalności placówek dziennego pobytu,
 - c. o rolników.
54. Poszerzenie sytuacji, w której zasiłek opiekuńczy będzie przysługiwać, o niemożność sprawowania opieki przez nianię lub dziennego opiekuna.
55. Wprowadzenie elastycznego mechanizmu wydłużenia okresu pobierania zasiłku opiekuńczego (uprawnienie Rady Ministrów).
56. Zwolnienie rolników z opłacania składek na ubezpieczenie emerytalno-rentowe za II kwartał 2020 r.
57. Podwyższenie kwoty miesięcznego dofinansowania do wynagrodzenia pracowników niepełnosprawnych (kwota bazowa: z 1800 zł na 1950 zł w przypadku osoby o znacznym stopniu niepełnosprawności, z 1125 zł na 1200 zł przy stopniu umiarkowanym, dodatek do kwoty bazowej: z 600 zł odpowiednio na 1200 zł oraz 900 zł).
58. Zapewnienie dofinansowania ze środków PFRON kosztów uczestnictwa w warsztacie terapii zajęciowej, finansowania działalności centrów integracji społecznej i klubów integracji społecznej z przyznanych dotacji, finansowania działalności ośrodków wsparcia dla osób z zaburzeniami psychicznymi, wypłaty świadczenia integracyjnego dla uczestników centrum integracji społecznej, zabezpieczenie środków na funkcjonowanie żłobków, klubów dziecięcych i dziennych opiekunów (w ramach programu MALUCH+), zapewnienie rekompensaty kosztów płacy za zatrudnionych pracowników niepełnosprawnych Zakładom Aktywności Zawodowej, w przypadku zawieszenia działalności tych podmiotów.

59. Poszerzenie grupy osób mogących wykonywać pracę zdalnie o funkcjonariuszy poszczególnych służb i organów niezatrudnionych na umowę o pracę.
60. Umożliwienie pracodawcom bardziej elastycznych zasad ustalania pracownikom czasu pracy i modyfikacji warunków zatrudnienia w celu zachowania miejsc pracy (ograniczenie nieprzerwanego odpoczynku dobowego i tygodniowego, wprowadzenie systemu równoważnego czasu pracy bez konieczności spełnienia przesłanek z Kodeksu pracy).
61. Umożliwienie pracodawcom odpowiadającym za elementy infrastruktury krytycznej oraz stacje paliw, w przypadku ogłoszenia stanu zagrożenia epidemiologicznego lub stanu epidemii dokonywania określonych czynności z zakresu prawa pracy, umożliwiających nieprzerwane działanie tych przedsiębiorstw (zmiana systemu lub rozkładu czasu pracy, polecenie świadczenia pracy w godzinach nadliczbowych).
62. Zagwarantowanie młodocianym pracownikom zatrudnionym w celu przygotowania zawodowego obowiązkowego zwolnienia z obowiązku świadczenia pracy przez pracodawcę w okresie czasowego ograniczenia funkcjonowania jednostek systemu oświaty (gdy pracodawca wypłaci wynagrodzenie za ten okres zostanie mu zrefundowane na podstawie obowiązującej umowy refundacyjnej).

IV. Rozwiązania umożliwiające i usprawniające realizację zadań

63. Czasowa rezygnacja z zakazu wykonywania czynności związanych z handlem w niedziele dot. rozładowywania, przyjmowania i ekspozycji towaru pierwszej potrzeby oraz powierzania pracownikowi lub zatrudnionemu wykonywania takich czynności (w okresie stanu zagrożenia epidemicznego albo stanu epidemii oraz 30 dni od dnia ich odwołania).
64. Zapewnienie możliwości działania zarządów oraz rad nadzorczych spółek w sytuacji nadzwyczajnych wydarzeń, które mogą mieć wpływ na wewnętrzną organizację spółek handlowych.
65. Umożliwienie ustalenia przez właściwego ministra do spraw ochrony zdrowia, w porozumieniu z ministrem właściwych do spraw gospodarki i rolnictwa i rozwoju wsi, maksymalnych cen lub maksymalnych marż hurtowych i detalicznych, stosowanych w sprzedaży towarów lub usług, mających istotne znaczenie dla ochrony zdrowia lub bezpieczeństwa ludzi lub kosztów utrzymania gospodarstw domowych.
66. Ukonstytuowanie instytucji odstępstwa od wykonywania przewozu regularnego i przewozu regularnego specjalnego zgodnie z warunkami określonymi w zezwoleniu na ich wykonywanie, na czas występowania zagrożenia rozprzestrzeniania się COVID-19 (w przypadku konieczności podjęcia czynności związanych ze zwalczaniem zakażenia wirusem, zapobieganiem rozprzestrzenianiu się, profilaktyką oraz zwalczaniem skutków choroby zakaźnej, braku rentowności wykonywanych przewozów, będących skutkiem niezależnych od przedsiębiorcy okoliczności).
67. Wprowadzenie ułatwień dla przedsiębiorców inwestujących w nowe technologie, w tym takich rozszerzających zakres ww. inwestycji.
68. Zniesienie obowiązku przeprowadzenia rodzinnego wywiadu środowiskowego przed wydaniem decyzji w sprawie przyznania pomocy społecznej osobom lub rodzinom jej wymagającym i pozostającym w odosobnieniu ze względu na podejrzenie o zakażenie lub o chorobę zakaźną (wystarczająca będzie rozmowa telefoniczna z pracownikiem socjalnym, analiza dokumentów lub oświadczenie osoby ubiegającej się, informacje udostępnione przez właściwe podmioty).
69. Przedłużenie na dotychczasowych warunkach czasu obowiązywania umowy najmu (zarówno lokali mieszkalnych, jak i lokali o innym przeznaczeniu) do dnia 30 czerwca 2020 r. na podstawie oświadczenia woli najemcy.
70. Możliwość wydania tymczasowego środka identyfikacji elektronicznej, jakim będzie „tymczasowy profil zaufany”.
71. Wyłączenie BGK z obowiązku stosowania prawa zamówień publicznych przy wdrażaniu instrumentów finansowych mających na celu niwelowanie skutków pandemii COVID-19 na działalność przedsiębiorstw.
72. Możliwość zapewnienia przez Instytucję Zarządzającą wkładu finansowego ze środków programu operacyjnego na rzecz instrumentów finansowych przyczyniających się do niwelowania skutków COVID-19, wdrażanych przez BGK.
73. Wyłączenie stosowania warunku ograniczającego okres spłaty kredytu udzielonego przez BGK w ramach programu wsparcia społecznego budownictwa czynszowego do maksymalnie 30 lat w przypadku okresowego zawieszenia spłaty kredytu przez BGK w związku z kryzysem COVID-19.
74. Zmiany w zakresie prowadzenia robót budowlanych niezbędnych w celu przeciwdziałania COVID-19 – wymagane będzie niezwłoczne poinformowanie organu administracji architektoniczno-budowlanej.

75. Zmiany w zakresie organizowania zadań na rzecz obronności państwa realizowanych przez przedsiębiorców.
76. Upoważnienie ministra właściwego do spraw rodziny do czasowego ograniczenia lub zawieszenia funkcjonowania, w określonych przypadkach, żłobków i klubów dziecięcych.
77. Zmiany dot. biegu terminu na wniesienie sprzeciwu wobec zgłoszenia znaku towarowego, terminu na złożenie w Urzędzie Patentowym RP tłumaczenia patentu europejskiego na język polski oraz terminu na złożenie tłumaczenia na język polski ograniczonego lub zmienionego patentu europejskiego w okresie od 8 marca do 30 czerwca 2020 r. (bieg terminów na nowo od 1 lipca 2020 r.).
78. Uregulowanie wpływu stanu zagrożenia epidemicznego lub epidemii na bieg terminów procesowych i materialnoprawnych oraz na kształt niektórych stosunków prawnych (w szczególności wstrzymanie nierozpoczętego i przerwanie albo zawieszenie rozpoczętego biegu terminów procesowych).
79. Możliwość wstrzymania administracyjnych postępowań egzekucyjnych w drodze rozporządzenia Rady Ministrów.
80. Zniesienie obowiązku obecności funkcjonariusza przy przeprowadzeniu czynności podlegającej kontroli celno-skarbowej.
81. Umożliwienie ministrowi ds. finansów publicznych delegowania uprawnień funkcjonariuszy w KAS na innych pracowników KAS w celu zapewnienia właściwego wykonywania zadań, skrócenie czasu trwania postępowania kwalifikacyjnego do służby w Służbie Celno-Skarbowej.
82. Przedłużenie terminu stypendiów sportowych dla sportowców, którzy podczas stanu zagrożenia nie mogli brać udziału w zawodach sportowych (np. z powodu przełożenia igrzysk olimpijskich) oraz wyłączenie konieczności pozbawienia stypendium sportowego w przypadku braku realizacji szkolenia sportowego wywołanego ograniczeniami wprowadzonymi w związku ze stanem epidemicznym.
83. Wsparcie finansowe podmiotów realizujących zadania z obszaru kultury fizycznej.
84. Przedłużenie ważności certyfikatów operatora numerów alarmowych do 90 dni od odwołania stanu zagrożenia epidemicznego lub epidemii, ułatwienie pozyskania uprawnień operatorów numerów alarmowych.
85. Wprowadzenie kar pieniężnych za naruszenie obowiązków związanych z zapobieganiem, przeciwdziałaniem i zwalczaniem COVID19.
86. Zapewnienie możliwości sprawowania przez sądy wymiaru sprawiedliwości w określonych kategoriach spraw pilnych w przypadku konieczności poddania kwarantannie sędziów, asesorów sądowych lub pracowników sądu (powierzenie zadań innemu sądowi, uproszczony tryb delegowania sędziów do innego sądu), wydłużenie terminów na sporządzenie i przekazanie sprawozdań budżetowych i finansowych.
87. Rozszerzenie zakresu stosowania Systemu Dozoru Elektronicznego.
88. Wydłużenie okresu pobierania stypendium przez aplikantów aplikacji sędziowskiej egzaminowanych w 2019 r. o 3 miesiące.
89. Umożliwienie działania organom spółdzielni, w tym mieszkaniowych, oraz wspólnot mieszkaniowych, których członkowie mogą być poddani kwarantannie (możliwość głosowania na piśmie lub za pośrednictwem środków komunikowania się na odległość).
90. Zmiany usprawniające przebieg interwencji podejmowanych przez funkcjonariuszy Policji lub Straży Granicznej, jak również Służby Więziennej.
91. Warunkowa możliwość utylizacji odpadów medycznych w instalacjach termicznego przekształcania odpadów technologicznie do tego przystosowanych (odpowiednie temperatury spalania itp.), które nie posiadają wymaganych prawem decyzji i zezwoleń.
92. Rozwiązania zapewniające ciągłość działania terenowych organów administracji publicznej i samorządu terytorialnego, w tym umożliwienie organom stanowiącym jednostek samorządu terytorialnego oraz działającym kolegialnie organom organizacji obrad i podejmowania rozstrzygnięć z wykorzystaniem środków porozumiewania się na odległość oraz korespondencyjnie.
93. Zmiany usprawniające finansowanie zadań związanych z przeciwdziałaniem COVID-19, w tym m.in. umożliwienie zmiany planów finansowych instytucji gospodarki budżetowej, agencji wykonawczych, państwowych funduszy celowych w sposób pozwalający na szybkie reagowanie, zmiany przez jednostki samorządu terytorialnego, utworzenie Funduszu Przeciwdziałania COVID-19, umożliwienie zasilenia Turystycznego Funduszu Gwarancyjnego w formie dodatkowych kredytów z BGK.

94. Przejściowe złagodzenie ograniczeń dotyczących jednostek samorządu terytorialnego dot. zrównoważenia budżetu oraz zwiększenie możliwości zaciągania oraz spłaty zobowiązań przez samorządy.

Ww. rozwiązania nie mogą zostać wdrożone w sposób inny niż legislacyjny. Zostaną wprowadzone w drodze nowelizacji ustawy z dnia 2 marca 2020 r. o szczególnych rozwiązaniach związanych z zapobieganiem, przeciwdziałaniem i zwalczaniem COVID-19, innych chorób zakaźnych oraz wywołanych nimi sytuacji kryzysowych, jako element tzw. „Tarczy antykryzysowej”.

Równoległe do działań legislacyjnych są prowadzone działania pozalegisłacyjne. Przykładowo na stronie www.biznes.gov.pl udostępniono zalecenia przygotowane we współpracy z Głównym Inspektoratem Sanitarnym dla obiektów handlowych, branży transportowej i logistycznej oraz hoteli. Promuje się załatwianie spraw online, bez konieczności wizyty w urzędach. W placówkach ZUS działają doradcy ds. ulg i umorzeń, którzy udzielają informacji oraz pomagają skompletować i wypełnić dokumenty niezbędne do uzyskania dostępnych obecnie ulg w spłacie lub umorzenia należności z tytułu składek na ubezpieczenia społeczne.

3. Jak problem został rozwiązany w innych krajach, w szczególności krajach członkowskich OECD/UE?

W **Niemczech**, w związku z rosnącą liczbą osób zarażonych COVID-19, zdecydowano o złagodzeniu przepisów dotyczących odszkodowań dla pracowników zmuszonych do ograniczenia godzin pracy z powodu epidemii, które będą obowiązywać od kwietnia 2020 r. do końca 2020 r. Dodatkowo planuje się, aby pracodawcy otrzymywali pełny zwrot składek na ubezpieczenie społeczne, zmiany w przepisach dotyczących pracy w niepełnym wymiarze godzin, pomoc w utrzymaniu płynności finansowej, gwarancje i odroczenie terminu płatności podatku dla firm z branż dotkniętych problemem w związku z epidemią.

We **Francji** władze zadeklarowały przygotowanie środków na wsparcie dla przedsiębiorstw, które w obecnej sytuacji zmagają się z poważnymi trudnościami. Przewiduje się odroczenie terminów płatności podatków i składek na ubezpieczenie społeczne i zdrowotne. W razie potrzeby urzędy mają pomóc w przygotowaniu planu spłaty wierzytelności oraz zapewnić w tym przypadku wsparcie państwa i narodowego banku. Władze zapewniły o możliwości wsparcia w uzyskaniu lub przedłużeniu kredytu z Bpifrance (odpowiednik polskiego BGK) na pokrycie strat spowodowanych epidemią koronawirusa. Uruchomiono mechanizm tzw. częściowego bezrobocia co oznacza, że najbardziej dotknięte sytuacją przedsiębiorstwa mogą ograniczyć swoją działalność a zatrudnieni pracownicy nieświadczący pracy otrzymają z tego tytułu częściowe rekompensaty od państwa. Władze zapewniły również o wsparciu w rozwiązywaniu sporów z klientami lub dostawcami. Zobowiązano się również do przyspieszenia procedur administracyjnych związanych z pozyskiwaniem przez przedsiębiorców nowych źródeł dostaw z zagranicy, w tym szczególnie w sektorze budowlanym i chemicznym, zapewniając o przestrzeganiu norm środowiskowych, społecznych i wynikających z prawa UE. Rząd analizuje również możliwości zabezpieczenia dostaw dla przemysłu motoryzacyjnego tak aby uzyskać większą niezależność od dostaw z zagranicy. Ponadto, w związku z uznaniem sytuacji epidemiologicznej wywołanej koronawirusem za siłę wyższą, państwowi zamawiający mają nie naliczać kar umownych z tytułu opóźnień.

W **Wielkiej Brytanii** rząd jest w trakcie przygotowywania przepisów, które umożliwią przedsiębiorcom ubieganie się o zasiłek chorobowych wskutek nieobecności pracownika spowodowanej wirusem lub kwarantanną (do 2 tygodni). Rząd planuje również zwiększenie ulgi na opłaty związane z nieruchomościami dla MŚP wykonujących działalność w zakresie usług rekreacyjnych (w tym zakładów usługowych, restauracji i pubów) i hotelarskich. Opóźnienia w płatnościach podatków będą analizowane indywidualnie. W tej sprawie Ministerstwo Finansów uruchomiło specjalną infolinię dla przedsiębiorców. Rząd zdecydował o zwiększeniu do 80 % gwarancji bankowych przyznawanych przez British Business Bank dla przedsiębiorców ubiegających się o kredyt na pokrycie strat spowodowanych sytuacją epidemiologiczną.

Analiza rozwiązań podejmowanych przez państwa członkowie UE wskazuje na to, że w zakresie wsparcia pracowników państwa oferują przede wszystkim 1) zasiłki dla osób opiekujących się dziećmi ze względu na zamknięcie szkół lub osób objętych kwarantanną (EL, ES, IT, PT, SI), 2) wsparcie wypłat wynagrodzeń lub zasiłków dla pracowników przedsiębiorstw, których działalność została zawieszona lub ograniczona w związku z COVID-19 (AT, BG, DE, EL, IT, LT, MT, NL, PT, SE, SI), 3) wsparcie dla samozatrudnionych i pracowników tymczasowych (AT, DE, IT)⁵.

W zakresie wsparcia płynności finansowej przedsiębiorstw dominują:

1. działania w sektorze podatkowym odciążające obowiązek płacenia podatków, przede wszystkim dochodowych, ale również innych (AT, BG, DE, EL, ES, IT, LT, LV, MT, NL, PT, SE, SI),
2. zwolnienia lub odroczenia składek na ubezpieczenia społeczne (AT, DE, EL, ES, IT, PT),
3. tworzenie lub poszerzanie działania programów wsparcia finansowania przedsiębiorstw poprzez gwarancje kredytowe czy tanie kredyty (AT, DE, IE, IT, LV, NL, PT, SI). Środki wsparcia płynności w wielu państwach są skierowane w szczególności do sektora MŚP, który jest identyfikowany jako najbardziej wrażliwy na skutki

⁵ Dane zgromadzone przez MSZ.

przebojów i zmniejszonego popytu. Niektóre państwa tworzą oddzielne pakiety dla poszczególnych branż, przede wszystkim dla turystyki (AT, ES, IT, SI)⁶.

4. Podmioty, na które oddziałuje projekt			
Grupa	Wielkość	Źródło danych	Oddziaływanie
Przedsiębiorcy	ok. 2,5 mln w tym ok. 2 mln jednoosobowych przedsiębiorstw osób fizycznych ok. 0,5 mln spółek handlowych	CEIDG GUS	Bezpośrednie, pozytywne: zwolnienie mikroprzedsiębiorców z płacenia składek na ubezpieczenia społeczne przez 3 miesiące, możliwość skorzystania z instrumentów wspomagających płynność finansową, w tym dofinansowanie wynagrodzeń pracowników oraz składek na ubezpieczenia społeczne pracowników należnych od pracodawcy, rozłożenie w czasie danin publicznych, ułatwienia w korzystaniu z gwarancji i poręczeń, odroczenie niektórych obowiązków administracyjnych, możliwość wykorzystania nowych technologii do organizacji pracy, możliwość wprowadzenia elastycznego czasu pracy, zapewnienie ciągłości operacyjnej w przypadku eksploatacji urządzeń technicznych, obowiązek przestrzegania ustalonych maksymalnych cen lub maksymalnych marż hurtowych i detalicznych, poddania się kontroli właściwych inspekcji. Poręczenia i gwarancje KFG umożliwiają uruchomienie akcji kredytowej dla 20 tys. MŚP a FGP dla 1,8 tys. średnich i dużych przedsiębiorstw.
	20-21 tys. beneficjentów gwarancji/poręczeń	Dane przewidywane	
Podatnicy podatku dochodowego od osób fizycznych, prowadzący działalność gospodarczą	2 mln	Bazy podatkowe Ministerstwa Finansów	Pozytywne (m.in. możliwość wstecznego rozliczenia strat podatkowych za 2020 r., ulga z tytułu darowizn).
Podatnicy podatku dochodowego od osób prawnych	0,5 mln	Bazy podatkowe Ministerstwa Finansów	Pozytywne (m.in. możliwość wstecznego rozliczenia strat podatkowych za 2020 r., ulga z tytułu darowizn).
Płatnicy podatku dochodowego od osób fizycznych	1,2 mln	Bazy podatkowe Ministerstwa Finansów	Pozytywne (wydłużenie terminu wpłat pracowniczych zaliczek PIT).
Podatnicy podatku od towarów i usług	1,62 mln	stan na 31.12.2019, Hurtownia danych SPR VAT wg stanu na dzień 18.02.2020 r.	Pozytywne (odroczone obowiązki dostosowania się do nowych zasad dotyczących

⁶ Ibidem.

			stosowania nowego systemu stawek podatku VAT oraz stosowania nowego JPK_VAT, np. dostosowanie systemów księgowo-ewidencyjnych, przeprogramowanie kas rejestrujących).
Organizatorzy turystyki i przedsiębiorcy ułatwiający nabywanie powiązanych usług turystycznych	4 770	stan na 10.03.2020, Ministerstwo Rozwoju	Przeniesienie wielu umów na przyszłe terminy, a w konsekwencji przesunięcie ewentualnych niewypłacalności i rozłożenie ich w czasie, możliwość zorganizowania odpowiednich kredytów pomostowych czy specjalnej pomocy państwa.
Klienci usług turystycznych	brak danych		Możliwość skorzystania z vouchera na realizację imprezy turystycznej w ciągu roku od dnia, w którym miała się odbyć impreza odwołana w wyniku działań przeciwdziałających COVID-19.
Turystyczny Fundusz Gwarancyjny	1	n/d	Zapewnienie zasilenia Funduszu w przypadku zwiększonych potrzeb wywołanych kryzysem na rynku usług turystycznych wskutek COVID-19.
Fundusz Gwarantowanych Świadczeń Pracowniczych	1	n/d	Zapewnienie zasilenia Funduszu w przypadku niewystarczającej kwoty środków na realizację zadań
Jednostki reintegracji społeczno-zawodowej, w tym: – zakłady aktywności zawodowej (ZAZ), – warsztaty terapii zajęciowej, – centra integracji społecznej, – kluby integracji społecznej	1266 116 718 186 246	stan na 2018 r., GUS	Możliwość ubiegania się ZAZ o rekompensatę wynagrodzenia pracowników niepełnosprawnych. Zapewnienie finansowania w przypadku zawieszenia działalności na skutek przeciwdziałania COVID-19.
Opiekunowie dzieci w wieku do 8 lat	2 209 310 (liczba dzieci w żłobkach, przedszkolach i szkołach)	GUS, Oświata i wychowanie w roku szkolnym 2018/2019 oraz GUS, Żłobki i kluby dziecięce w 2018 r.	Uzyskanie kolejnego zasiłku opiekuńczego w przypadku zamknięcia placówek z powodu konieczności sprawowania opieki nad dzieckiem w wymiarze 14 dni.
Opiekunowie dzieci z orzeczeniem niepełnosprawności, uczęszczających do placówek oświatowych, pomiędzy 8 a 18 rokiem życia	132 652 (liczba dzieci)	System Informacji Oświatowej MEN na dzień 30.09.2019	Uzyskanie zasiłku opiekuńczego na okres 14 dni w przypadku zamknięcia placówek z powodu konieczności sprawowania opieki nad dzieckiem.
Opiekunowie uczestników warsztatów terapii zajęciowej,	93 tys. (liczba uczestników)	MRPiPS	Uzyskanie zasiłku opiekuńczego w przypadku opieki nad dorosłą osobą

środowiskowych domów samopomocy, osób w wieku 18-25 objętych zajęciami rewalidacyjnymi, kształceniem szkolnym w wieku 18-24 lat			niepełnosprawną w wyniku zawieszenia działalności placówek dziennego pobytu.
Podmioty, które otrzymały środki na funkcjonowanie żłobków, klubów dziecięcych i dziennych opiekunów w ramach programu MALUCH+			Brak konieczności zwrotu środków w przypadku zamknięcia z uwagi na zagrożenia COVID-19.
Placówki handlowe	ok. 102 tys.	stan na 2019 r., Nielsen Polska	Większa elastyczność przyjmowania towarów poprzez możliwość wykonywania rozładunku w niedzielę.
Osoby fizyczne prowadzące zarobkowo działalność twórczą, artystyczną			Możliwość uzyskania wsparcia finansowego.
Cudzoziemcy posiadający zezwolenie na pobyt czasowy, wizę krajową			Zachowanie ciągłości stosunków prawnych w zakresie legalizacji pobytu na terytorium RP
Organizacje pozarządowe	88,1 tys.	GUS, „Działalność stowarzyszeń i podobnych organizacji społecznych, fundacji, społecznych podmiotów wyznaniowych oraz samorządu gospodarczego i zawodowego w 2018 r. – wyniki wstępne”	Możliwość skorzystania z instrumentów wspomagających płynność finansową (dofinansowanie części kosztów wynagrodzeń pracowników oraz należnych od tych wynagrodzeń składek na ubezpieczenia społeczne, w przypadku spadku przychodów z działalności statutowej w następstwie wystąpienia COVID-19).
Rolnicy	877 517 (liczba płatników czynnych) 165 264 (liczba dzieci do lat 8) ok. 8 300 (liczba niepełnosprawnych świadczeniobiorców)	KRUS	Zwolnienie z opłacania składek za II kwartał 2020 r. Uzyskanie zasiłku opiekuńczego w przypadku zamknięcia placówek z powodu konieczności sprawowania opieki nad dzieckiem, w przypadku opieki nad dorosłą osobą niepełnosprawną w wyniku zawieszenia działalności placówek dziennego pobytu.
Przedsiębiorstwa innowacyjne	ok. 12 tys.	GUS, „Działalność innowacyjna przedsiębiorstw w latach 2016-2018”	Zwiększenie bodźców do wdrażania nowych technologii, w tym w zakresie cyfryzacji i robotyzacji.
Przedsiębiorstwa energochłonne uprawnione do rekompensat	ok. 300 tys.	GUS (Dane dotyczące liczebności przedsiębiorstw zatrudniających powyżej 50 osób w kodach PKD zgodnych z wytycznymi)	Usprawniona i przyspieszona wypłata rekompensat kosztów pośrednich uprawnień do emisji.
Prezes URE	1	n/d	Skrócony termin na wydanie decyzji o przyznaniu lub

			odmowie przyznania rekompensat oraz przekazanie wykazu podmiotów, którym przyznano rekompensaty, uproszczona procedura weryfikacji wniosków.
Bank Gospodarstwa Krajowego i banki współpracujące	19	Bank Gospodarstwa Krajowego: Dane przewidywane	Możliwość dokonania wyboru nowych pośredników finansowych, których zadaniem będzie wspieranie MSP dotkniętych skutkami pandemii w drodze otwartych, transparentnych, przejrzystych, niedyskryminujących i nieprowadzących do powstania konfliktu interesów procedur konkursowych. Skrócony termin wypłaty rekompensat dla BGK. Poręczenia i gwarancje z KFG umożliwiają uruchomienie akcji kredytowej w kwocie 13,3 mld zł, a z FGP dla średnich i dużych przedsiębiorstw w kwocie 125 mld zł do końca 2020 r.
Jednostki samorządu terytorialnego	2807	stan na 1.01.2020, GUS, Teryt	Złagodzone ograniczenia dot. zrównoważenia budżetu (w 2020 r. wydatki bieżące będą mogły być wyższe od dochodów o wydatki związane z COVID-19 sfinansowane środkami własnymi), zwiększenie możliwości zaciągania i spłaty zobowiązań (przy ustalaniu na lata 2020-2025 relacji ograniczającej wysokość spłaty długu wydatki bieżące będą podlegały pomniejszeniu o wydatki na obsługę długu).
Gminy	2477	GUS, Rejestr Teryt	Uzyskanie uprawnienia do zwolnienia z podatku od nieruchomości przedsiębiorcom z pogorszoną płynnością finansową z powodu COVID-19, przedłużenia terminów płatności rat podatku od nieruchomości.
Wojewodowie	16	n/d	Upoważnienie wojewodów do wydawania decyzji o zawieszeniu selektywnego zbierania odpadów lub spalania i składowania bez przeprowadzenia wstępnych procesów odzysku.
Samorządowe organy rejestrujące pojazdy	380	Powiaty w podziale administracyjnym kraju	Poprzez wydłużenie proponowanych terminów na rejestrację pojazdu albo zawiadomienie o nabyciu lub
	1	Wojewoda Mazowiecki	

			zbyciu pojazdu do 180 dni – ułatwienie organizacji pracy organów rejestrujących pojazdy w prowadzonych postępowaniach związanych z nakładaniem kar pieniężnych na podstawie przepisów art. 140mb pkt 1 Prawa ruchu drogowego i umożliwienie organizacji pracy i przyjęcia interesantów w tych organach w sposób zapewniający prewencję przed COVID-19.
Właściciele pojazdów sprowadzonych z terytorium państwa członkowskiego UE	ok. 1 mln pojazdów sprowadzanych rocznie	Internet, dane cytowane na stronach internetowych z Instytutu Badań Rynku Motoryzacyjnego Samar	Poprzez wydłużenie proponowanych terminów na rejestrację pojazdu albo zawiadomienie o nabyciu lub zbyciu pojazdu do 180 dni – ułatwienie wypełnienia przez właścicieli pojazdów obowiązku zawiadomienia o nabyciu/zbyciu pojazdu albo zarejestrowania pojazdu sprowadzonego z terytorium państwa członkowskiego UE. W konsekwencji zmniejszy to ryzyko przebywania ich w kolejkach w urzędach rejestrujących pojazdy i zakażenia COVID-19.
Przewoźnicy drogowi posiadający zezwolenie na przewozy regularne i przewozy regularne specjalne			Możliwość wykonywania przewozów regularnych i przewozów regularnych specjalnych niezgodnie z warunkami określonymi w zezwoleniu na te przewozy, w przypadku konieczności podjęcia czynności związanych ze zwalczaniem zakażenia wirusem SARS-CoV-2, zapobieganiem rozprzestrzenianiu się, profilaktyką oraz zwalczaniem skutków choroby zakaźnej wywołanej tym wirusem lub braku rentowności wykonywanych przewozów, będącej skutkiem niezależnych od przedsiębiorcy okoliczności, związanych z tymi działaniami.
Funkcjonariusze Policji, Agencji Bezpieczeństwa Wewnętrznego, Agencji Wywiadu, Służby Kontrwywiadu Wojskowego, Służby Wywiadu Wojskowego, Centralnego Biura Antykorupcyjnego, Straży			Możliwość wykonywania pracy zdalnej. Utrzymanie ważności orzeczeń lekarskich.

Granicznej, Służby Ochrony Państwa, Państwowej Straży Pożarnej, Służby Celno-Skarbowej i Służby Więziennej			
Komendant Główny Policji	1	n/d	Uprawnienie do wprowadzenia pełnienia służby w systemie skoszarowanym w okresie obowiązywania specustawy w celu zapewnienia sprawnej i prawidłowej realizacji zadań Policji.
Inspekcja Farmaceutyczna Inspekcja Jakości Handlowej Artykułów Rolno-Spożywczych Inspekcja Sanitarna Inspekcja Handlowa		n/d	Uprawnienia do kontrolowania przedsiębiorców w zakresie przestrzegania zakazu stosowania cen i marż wyższych niż ceny i marże maksymalne, ustalone przez właściwego ministra na podstawie projektowanych przepisów. Możliwość nałożenia kary pieniężnej w sytuacji stwierdzenia nieprawidłowości w omawianym obszarze (w wysokości od 5 000 do 5 000 000 zł).
Prezes UOKiK	1	n/d	Możliwość nałożenia kary pieniężnej w sytuacji stwierdzenia naruszenia zakazu stosowania cen i marż wyższych niż ceny i marże maksymalne, ustalone przez właściwego ministra na podstawie projektowanych przepisów (w wysokości do 10 % obrotu przedsiębiorstwa, osiągniętego w roku obrotowym poprzedzającym rok nałożenia kary).
Inspekcja Transportu Drogowego	1	n/d	Nienakładanie na podmiot wykonujący przewóz drogowy lub inne czynności związane z tym przewozem kary pieniężnej za wykonywanie przewozu regularnego lub przewozu regularnego specjalnego z naruszeniem warunków określonych w zezwoleniu, w przypadku gdy takie działanie jest spowodowane COVID-19.
Inne niż Inspekcja Transportu Drogowego organy kontrolne uprawnione do kontroli dokumentów, o których mowa w art. 87 ustawy z dnia 6 września 2001 r. o transporcie drogowym:			Jw.

1) Policja; 2) Służba Celno-Skarbowa; 3) Straż Graniczna; 4) upoważnieni pracownicy właściwego organu, o którym mowa w art. 18 ust. 1 ustawy z dnia 6 września 2001 r. o transporcie drogowym (wójt, burmistrz, albo prezydent miasta, prezydent miasta na prawach powiatu, starosta, marszałek województwa)			
Polskie związki sportowe	72	Wykaz polskich związków sportowych, Ministerstwo Sportu	Wsparcie finansowe w zakresie realizacji zadań z obszaru kultury fizycznej, w oparciu o wszystkie środki finansowe będące w dyspozycji Ministra Sportu, jak również wsparcie finansowe realizacji przez te podmioty zadań wynikających ze stanu zagrożenia.
POLADA, COS, Laboratorium i IS-PIB	4	Ministerstwo Sportu	Wsparcie finansowe w zakresie realizacji zadań z obszaru kultury fizycznej, w oparciu o wszystkie środki finansowe będące w dyspozycji Ministra Sportu, jak również wsparcie finansowe realizacji przez te podmioty zadań wynikających ze stanu zagrożenia.
Stypendyści sportowi	1146	Ministerstwo Sportu	Przedłużenie terminów stypendiów sportowych.
Realizatorzy zadań z obszaru kultury fizycznej: Polskie związki sportowe, stowarzyszenia, fundacje i inne podmioty prowadzące działalność sportową	Trudne do oszacowania	Ministerstwo Sportu	Umożliwienie wypłat kosztów pośrednich w przypadku niezrealizowania zadania.

5. Informacje na temat zakresu, czasu trwania i podsumowanie wyników konsultacji

Opracowanie projektu było poprzedzone rozmowami z przedstawicielami stowarzyszeń branżowych, w szczególności branż najbardziej dotkniętych skutkami koronawirusa.

Projekt ustawy zostanie zamieszczony w Biuletynie Informacji Publicznej na stronie podmiotowej Rządowego Centrum Legislacji w serwisie Rządowy Proces Legislacyjny, zgodnie z uchwałą nr 190 Rady Ministrów z dnia 29 października 2013 r. – Regulamin pracy Rady Ministrów.

Przedmiotowy projekt zostanie przedstawiony reprezentatywnym organizacjom pracodawców oraz związkowi zawodowemu.

6. Wpływ na sektor finansów publicznych

(ceny stałe z 2020 r.)	Skutki w okresie 10 lat od wejścia w życie zmian [mln zł]											
	0	1	2	3	4	5	6	7	8	9	10	Łącznie (0-10)
Dochody ogółem	-215,38	-837,00	0,00	0,00	0,00	0,00	0,00	0,00	0,00	0,00	0,00	-1 052,38
budżet państwa	-15,38	-561,00	0,00	0,00	0,00	0,00	0,00	0,00	0,00	0,00	0,00	-576,38
JST	0,00	-276,00	0,00	0,00	0,00	0,00	0,00	0,00	0,00	0,00	0,00	-276,00

FUS	-100,00	0,00	0,00	0,00	0,00	0,00	0,00	0,00	0,00	0,00	0,00	-100,00
FGŚP	0,00	0,00	0,00	0,00	0,00	0,00	0,00	0,00	0,00	0,00	0,00	0,00
FP	-100,00	0,00	0,00	0,00	0,00	0,00	0,00	0,00	0,00	0,00	0,00	-100,00
PFRON	0,00	0,00	0,00	0,00	0,00	0,00	0,00	0,00	0,00	0,00	0,00	0,00
Wydatki ogółem	30 479,48	3 637,62	3 351,19	4 512,05	4 178,86	4 129,45	395,00	395,00	395,00	395,00	395,00	52 263,65
budżet państwa	10 228,71	3 281,62	2 956,19	4 117,05	3 783,86	3 734,45	0,00	0,00	0,00	0,00	0,00	28 101,88
JST	0,00	0,00	0,00	0,00	0,00	0,00	0,00	0,00	0,00	0,00	0,00	0,00
FUS	2 469,87	0,00	0,00	0,00	0,00	0,00	0,00	0,00	0,00	0,00	0,00	2 469,87
FGŚP	2 689,00	0,00	0,00	0,00	0,00	0,00	0,00	0,00	0,00	0,00	0,00	2 689,00
FP	14 864,90	0,00	0,00	0,00	0,00	0,00	0,00	0,00	0,00	0,00	0,00	14 864,90
PFRON	227,00	356,00	395,00	395,00	395,00	395,00	395,00	395,00	395,00	395,00	395,00	4 138,00
Saldo ogółem	-30 694,86	-4 474,62	-3 351,19	-4 512,05	-4 178,86	-4 129,45	-395,00	-395,00	-395,00	-395,00	-395,00	-53 316,03
budżet państwa	-10 244,09	-3 842,62	-2 956,19	-4 117,05	-3 783,86	-3 734,45	0,00	0,00	0,00	0,00	0,00	-28 678,26
JST	0,00	-276,00	0,00	0,00	0,00	0,00	0,00	0,00	0,00	0,00	0,00	-276,00
FUS	-2 569,87	0,00	0,00	0,00	0,00	0,00	0,00	0,00	0,00	0,00	0,00	-2 569,87
FGŚP	-2 689,00	0,00	0,00	0,00	0,00	0,00	0,00	0,00	0,00	0,00	0,00	-2 689,00
FP	-14 964,90	0,00	0,00	0,00	0,00	0,00	0,00	0,00	0,00	0,00	0,00	-14 964,90
PFRON	-227,00	-356,00	-395,00	-395,00	-395,00	-395,00	-395,00	-395,00	-395,00	-395,00	-395,00	-4 138,00

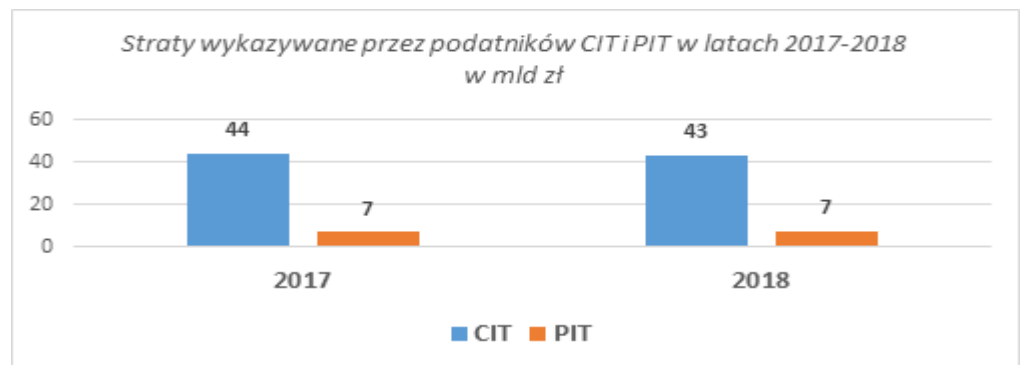
Źródła finansowania	<p>Zaproponowane w projekcie ustawy rozwiązania dot. rozliczenia straty za 2020 r. oraz odliczenia darowizn wpłyną na zmniejszenie dochodów sektora finansów publicznych, w tym budżetu państwa i jednostek samorządu terytorialnego, które mają udziały we wpływach z tytułu podatku dochodowego od osób fizycznych (zasady ogólne) oraz z tytułu podatku dochodowego od osób prawnych. Udział ten w 2020 r. wynosi odpowiednio 50,01 % i 22,86 %. Nie wpłyną na wydatki sektora finansów publicznych.</p> <p>Wydatki związane z rozszerzeniem zastosowania instrumentów pozwalających na wsparcie przedsiębiorcy w przypadku wystąpienia spadku obrotów gospodarczych w następstwie rozprzestrzeniania się COVID-19 będą finansowane ze środków Funduszu Gwarantowanych Świadczeń Pracowniczych w ramach jego planu finansowego, a gdy kwota środków FGŚP będzie niewystarczająca na realizację tego zadania zasilenie FGŚP będzie pochodzić ze środków Funduszu Pracy stanowiących nadwyżkę finansową FP (w formie nieoprocentowanej pożyczki).</p> <p>Świadczenie postojowe będzie finansowane z Funduszu Pracy, a wypłacane przez ZUS.</p> <p>Z budżetu państwa zostaną zrefinansowane składki na ubezpieczenia dla mikroprzedsiębiorców, którzy zostaną zwolnieni z ich opłacania.</p> <p>Dofinansowanie wynagrodzeń pracowników, dofinansowanie kosztów działalności gospodarczej prowadzonych przez osoby fizyczne niezatrudniające pracowników a także dofinansowanie wynagrodzeń osób zatrudnionych przez organizacje pozarządowe oraz podmioty, o których mowa w art. 3 ust. 3 ustawy o działalności pożytku publicznego i o wolontariacie realizowane będzie przez powiatowe urzędy pracy w ramach ustalonych na rok 2020 kwot środków Funduszu Pracy (limitów) na finansowanie programów na rzecz promocji zatrudnienia, łagodzenia skutków bezrobocia i aktywizacji zawodowej, w tym realizowanych w ramach projektów współfinansowanych z EFS (PO WER oraz RPO) oraz rezerwy dysponenta Funduszu Pracy. Na powyższy cel mogą być uruchomione dodatkowe środki z EFS.</p> <p>Pożyczki dla mikroprzedsiębiorców w 2020 r. będą finansowane ze środków Funduszu Pracy w ramach limitów ustalonych urzędem pracy na finansowanie programów na rzecz promocji zatrudnienia, łagodzenia skutków bezrobocia i aktywizacji zawodowej. Mogą być na ten cel uruchomione dodatkowe środki Funduszu Pracy z rezerwy będącej w dyspozycji ministra właściwego do spraw pracy.</p>
---------------------	---

	<p>Zasiłek opiekuńczy dla rolników, jak również składki na ubezpieczenie emerytalno-rentowe dla rolników za II kwartał 2020 r. będą finansowane z budżetu państwa za pośrednictwem Kasy Rolniczego Ubezpieczenia Społecznego.</p> <p>Projekt rozszerza dotychczasowe źródła finansowania KFG o środki z zaciągniętych kredytów i pożyczek oraz wyemitowanych obligacji na rzecz tego funduszu przez BGK. Określa też katalog środków, które zasilać będą FGP. Środki FGP będą pochodzić z: opłat prowizyjnych za poręczenia i gwarancje finansowane ze środków FGP; wpływów z tytułu odzyskanych kwot zapłaconych przez BGK w wykonaniu umowy poręczenia lub gwarancji finansowanej ze środków FGP; odsetek z tytułu oprocentowania środków FGP; środków z budżetu państwa przekazywanych przez ministra właściwego do spraw finansów publicznych w wysokości umożliwiającej pokrycie kosztów i wydatków, które nie znajdują pokrycia na rachunku FGP; darowizn i zapisów; środków z zaciągniętych kredytów i pożyczek oraz wyemitowanych obligacji na rzecz FGP przez Bank Gospodarstwa Krajowego; wpływów z innych tytułów.</p> <p>W celu zasilenia FGP planowana jest emisja obligacji przez BGK w latach 2020 -2021 na kwotę ok. 16 mld zł. W zależności od potrzeb horyzont ten i wysokość emisji może ulec przesunięciom. Wykup obligacji przez Skarb Państwa planowany jest na lata 2021-2025 po ok. 2,5 mld zł rocznie w pierwszych latach do ok. 3,7 mld zł w latach kolejnych. Przewidywany koszt emisji obligacji wyniesie 1,3% p.a. Koszty wykupu obligacji oraz koszty emisji obligacji planowane są do pokrycia przez Skarb Państwa.</p> <p>W powyższej tabeli uwzględniono zarówno koszty funkcjonowania KFG, jak i FGP i będą pokrywane z cz. 19 budżetu państwa.</p> <p>Wartość wsparcia finansowego twórcom i artystom jest trudna do oszacowana ze względu na brak możliwości przewidzenia czasu trwania ograniczeń epidemicznych oraz okresu utrzymywania się ich skutków po zakończeniu restrykcji. Szacuje się, że uśrednione, miesięczne koszty wynikające z ograniczeń oraz skutków po ich ustaniu wynoszą ok. 85 mln zł. Źródłem jego finansowania będą środki będące w dyspozycji ministra właściwego do spraw kultury i ochrony dziedzictwa narodowego oraz środki Funduszu Promocji Kultury.</p> <p>Zadania przewidziane do realizacji w zakresie kultury fizycznej finansowane będą ze środków pozostających w dyspozycji Ministra Sportu (Funduszu Rozwoju Kultury Fizycznej, Funduszu Zajęć Sportowych dla Uczniów oraz środków z budżetu państwa).</p> <p>Należy przyjąć, że pozostałe wydatki, co do zasady – na obecnym etapie – związane z zapobieganiem skutków wynikających z rozprzestrzeniania się koronawirusa, będą finansowane w ramach planów finansowych jednostek zobowiązanych do finansowania określonych zadań, przy jednoczesnej możliwości wsparcia finansowego na podstawie dodawanych upoważnień do dokonywania przesunięć wydatków w budżecie państwa i innych rozwiązań przewidzianych w ustawie.</p>
<p>Dodatkowe informacje, w tym wskazanie źródeł danych i przyjętych do obliczeń założeń</p>	<p><u>Zwolnienie mikroprzedsiębiorców ze składek na ubezpieczenia społeczne i zdrowotne</u></p> <p>Łączny skutek dla 3 miesięcy wyniesie maksymalnie 9,5 mld zł, w tym:</p> <ul style="list-style-type: none"> • ubytek składek za 2,4 mln osób ubezpieczonych w 693 tys. firm, które ubezpieczają do 10 osób (wyłączając osoby fizyczne prowadzące działalność gospodarczą, które płacą składki tylko za siebie) to 2,28 mld zł miesięcznie; czyli za 3 miesiące to 6,8 mld zł, • ubytek składek za 1,2 mln osób samozatrudnionych (przedsiębiorców opłacających swoje własne składki z progiem 300%) to 0,86 mld zł miesięcznie; czyli za 3 miesiące to 2,6 mld zł, • ubytek składek na Fundusz Pracy w wys. 0,1 mld zł⁷. <p>To są skutki przy założeniu, że 100 % mikrofirm i samozatrudnionych (uwzględniając próg przychodowy dla tej drugiej grupy) skorzysta z proponowanego rozwiązania.</p> <p><u>Zwolnienie rolników ze składek na ubezpieczenie emerytalno-rentowe</u></p> <p>Do oszacowania skutków przyjęto poziom składek na Fundusz Emerytalno-Rentowy w IV kwartale 2019 r., tj. 342 mld zł.</p> <p><u>Umożliwienie podatnikom CIT i PIT prowadzącym działalność gospodarczą, którzy ponoszą negatywne konsekwencje ekonomiczne z powodu COVID-19, odliczenia straty poniesionej w 2020 r., od dochodu z działalności, uzyskanego w 2019 r.</u></p> <p>Oszacowania skutków finansowych dokonano na podstawie analizy danych jednostkowych wynikających z zeznań podatkowych składanych za lata 2017-2018 przez podatników podatku</p>

⁷ Dane Ministerstwa Finansów.

dochodowego od osób prawnych oraz podatników podatku dochodowego od osób fizycznych prowadzących pozarolniczą działalność gospodarczą (CIT-8, PIT-36 i PIT-36L).

Rys. 1 Straty bieżące poniesione przez podatników CIT i PIT w latach 2017-2018

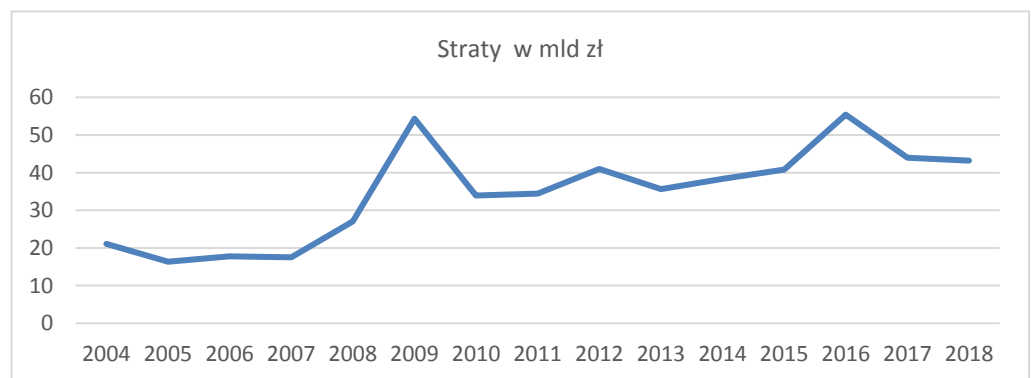

Źródło: Ministerstwo Finansów

W związku z zaistniałą sytuacją należy się jednak liczyć, zarówno ze wzrostem liczby podatników, którzy z powodu COVID-19 poniosą straty, jak i nominalną wartością tych strat.

Na przestrzeni ostatnich 15 lat obserwowane były zmiany w tym obszarze.

Rys. 2. Straty bieżące poniesione przez podatników CIT w latach 2004-2018

Źródło: Ministerstwo Finansów

Umożliwienie dokonania odliczenia od dochodu (przychodu) darowizn przekazanych na przeciwdziałanie COVID-19

W ocelu oszacowania skutków finansowych umożliwienia dokonywania odliczeń kwot darowizn związanych z przeciwdziałaniem COVID-19 dokonano analizy danych dotyczących odliczeń darowizn dokonywanych, na przestrzeni lat, na cele określone w ustawie o PIT oraz ustawie o CIT.

Analiza dotyczyła zarówno roku, w którym podatnicy korzystali po raz pierwszy z odliczeń według obecnie obowiązujących limitów (odpowiednio 6 % i 10 %), jak i danych za 2018 r. (dane za 2019 r. będą dostępne w drugiej połowie 2020 r.).

Oceniona została również potencjalna grupa podatników, która korzysta z proponowanego rozwiązania (tj. podatnicy, którzy po skorzystaniu z przysługujących im preferencji podatkowych wykazują podatek należny za rok podatkowy).

Przesunięcie terminu dokonywania wpłat przez płatników zaliczek na podatek dochodowy od osób fizycznych do 1 czerwca 2020 r.

Według analizy danych wynikających z rozliczenia podatku dochodowego od osób fizycznych za 2018 r. łączna kwota zaliczek na podatek dochodowy pobranych przez płatników od wynagrodzeń wyniosła 53 369 mln zł, natomiast z tytułu działalności wykonywanej osobiście (w tym umowy zlecenia i o dzieło) 4 770 mln zł, czyli średnio w miesiącu z obu tych tytułów: 4 845 mln zł.

Przyjmując za podstawę powyższe wielkości przesunięcie terminu dokonywania wpłat przez płatników za miesiąc marzec i kwiecień spowoduje ograniczenie wpływów za te miesiące o kwotę

ok. 9,7 mld zł (wartość maksymalna dotycząca wszystkich zakładów pracy). Rozwiązanie to pozostanie bez wpływu na wysokość dochodów sektora finansów publicznych w ujęciu rocznym.

Przesunięcie terminu do zapłaty podatku od przychodów z budynków za miesiące marzec-maj 2020 r. do 20 lipca br.

Według analizy danych wynikających z rozliczenia za 2018 r.:

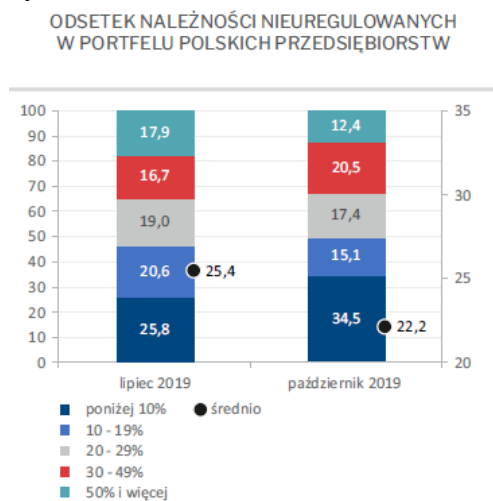
- podatku dochodowego od osób fizycznych łączna kwota podatku, o którym mowa w art. 30g ustawy PIT wyniosła 0,03 mld zł,
- podatku dochodowego od osób prawnych, o którym mowa w art. 24b ustawy CIT wyniosła 0,5 mld zł.

Przyjmując za podstawę powyższe wielkości, przesunięcie terminu dokonywania wpłat przez płatników za miesiące marzec – maj 2020 r. spowoduje ograniczenie wpływów za te miesiące o kwotę ok. 0,1 mld zł (wartość maksymalna – zmiana ma charakter fakultatywny). Rozwiązanie to pozostanie bez wpływu na wysokość dochodów sektora finansów publicznych w ujęciu rocznym.

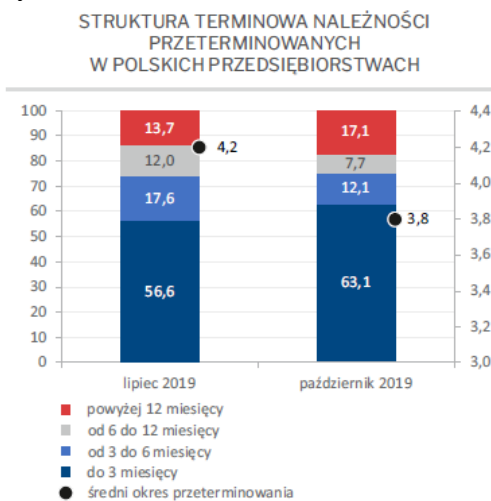
Odstąpienie od stosowania, w zakresie zaliczek na podatek PIT i CIT, przepisów dotyczących tzw. złych długów wobec podatnika będącego dłużnikiem

Analizy tego obszaru wykazują, że liczba przeterminowanych należności oraz wahania średniej długości oczekiwania na płatność zależą w dużej mierze od koniunktury gospodarczej, która w obecnej sytuacji ulegnie zachwianiu. Badania wykazują, że w styczniu 2018 r. firmy odnotowały mniejsze niż w poprzednim kwartale problemy z nieterminowymi płatnościami od kontrahentów. Indeks Należności Przedsiębiorstw (INP), który w syntetyczny sposób opisuje skalę zjawiska, wyniósł wtedy 92,1 pkt. Oznacza to, że na każde należne sobie 1000 zł przeciętny przedsiębiorca otrzymuje 227 zł po umówionym terminie zapłaty. Dane te zostały potwierdzone w informacji pn. *Portfel należności polskich przedsiębiorstw*; Związku Przedsiębiorstw Finansowych w Polsce oraz Krajowego Rejestru Długów; październik 2019 r.

Rys. 3

Rys. 4

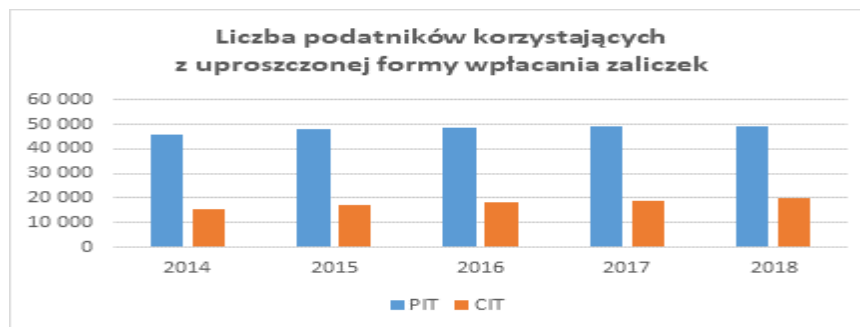
Źródło: Ministerstwo Finansów

Mając na uwadze obecną sytuację, powyższe wskaźniki ulegną pogorszeniu. Proponowane w projekcie ustawy rozwiązanie przewidujące odstąpienie od stosowania, w zakresie zaliczek na podatek PIT i CIT, przepisów dotyczących tzw. złych długów wobec podatnika będącego dłużnikiem, spowoduje przesunięcie w czasie rozwiązań w tym zakresie, co nie powinno spowodować trwałych ubytków dochodów podatkowych.

Odstąpienie od opłacania zaliczek w formie uproszczonej opłacanych za miesiące marzec-grudzień 2020 r. przez podatników PIT i CIT

Z uproszczonej formy wpłacania zaliczek korzysta około 20 tys. podatników CIT oraz prawie 50 tys. podatników PIT.

Rys. 5

Źródło: Ministerstwo Finansów

Różnice między wysokością podatku należnego a kwotą zapłaconych zaliczek wyrównywane były w zeznaniach podatkowych.

Tab. 1. Dane wynikające z zeznań podatkowych złożonych za lata 2016-2018

Wyszczególnienie	Podatnicy podatku dochodowego od osób prawnych			Podatnicy podatku dochodowego od osób fizycznych opodatkowani wg stawki 19 % od dochodów z pozarolniczej działalności gospodarczej lub działów specjalnych produkcji rolnej		
	2016	2017	2018	2016	2017	2018
	w mln zł					
Kwota do zapłaty	6 944	7 912	10 651	3 212	3 811	4 811
Nadpłata	4 567	4 681	4 928	1 089	1 249	1 437
Saldo rozliczeń	2 377	3 231	5 723	2 123	2 562	3 374

Źródło: Ministerstwo Finansów

Mając na uwadze obecną sytuację, obserwowana w latach 2016-2018 tendencja ulegnie zmianie (wysoki wzrost kwoty do zapłaty). Proponowane w ustawie rozwiązanie, w zakresie czasowej rezygnacji z uproszczonej formy wpłacania zaliczek, nie powoduje trwałych ubytków dochodów podatkowych – ostateczne rozliczenie następuje bowiem w zeznaniu podatkowym. Podziału efektów finansowych z tytułu proponowanych rozwiązań na dochody budżetu państwa oraz dochody jednostek samorządu terytorialnego dokonano z uwzględnieniem udziału w 2020 r. jednostek samorządu terytorialnego we wpływach z tytułu podatku dochodowego od osób fizycznych – zasady ogólne (50,01 %) oraz podatku dochodowego od osób prawnych (22,86 %).

Proponowane rozwiązania nie wpłyną na wydatki sektora finansów publicznych.

Świadczenia z tytułu przestoju ekonomicznego

W **wariancie maksymalnym** (wszyscy uprawnieni skorzystają ze świadczenia postojowego) szacuje się następujące skutki) łączne skutki finansowe wypłaty świadczenia to 4 105 mln zł, z czego:

- Działalność gospodarcza: wypłata świadczenia dla ok. 964 tys. osób (z czego 53 tys. osób na karcie podatkowej) to skutek 1 964 mln zł.
- Umowy cywilnoprawne: wypłata świadczenia dla 1 029 558 osób na umowach cywilnoprawnych to skutek 2 141 mln zł⁸.

W **wariancie realnym** (50 % uprawnionych na działalności gospodarczej i 30 % na umowach cywilnoprawnych skorzysta ze świadczenia postojowego) łączne skutki finansowe wypłaty świadczenia to 1 659 mln zł, z czego:

- Działalność gospodarcza: wypłata świadczenia dla ok. 509 tys. osób (z czego 53 tys. osób na karcie podatkowej) to skutek 1 017 mln zł.
- Umowy cywilnoprawne: wypłata świadczenia dla 309 tys. osób na umowach cywilnoprawnych to skutek 642 mln zł⁹.

⁸ Dane Zakładu Ubezpieczeń Społecznych.

⁹ Dane Zakładu Ubezpieczeń Społecznych.

Powyższe szacunki nie obejmują osób z umowami o dzieło oraz studentów, z uwagi na brak danych i dużą niepewność odnośnie potencjalnych skutków.

Wsparcie ze środków FGŚP

Kwota dofinansowania w okresie przestoju ekonomicznego obliczona jako suma 50 % minimalnego wynagrodzenia brutto (1300 zł) oraz należnych składek na ubezpieczenia społeczne odprowadzanych przez pracodawcę (233 zł) wynosi 1533 zł (na jednego pracownika).

Kwota dofinansowania do wynagrodzeń w okresie obniżonego wymiaru czasu pracy obliczona jako 40 % przeciętnego wynagrodzenia w IV kw. 2019 r. (komunikat z 11 lutego br.) wynosi 2079 zł brutto, co oznacza, że łącznie z należnymi od tej kwoty składkami na ubezpieczenia społeczne (373 zł) próg dofinansowania za jednego pracownika wynosić będzie 2452 zł.

Założono, że kryteria dotyczące spadku obrotów spełni 30 % przedsiębiorstw odpowiadających (dla uproszczenia) za 30 % udział w zatrudnieniu. Na potrzeby oszacowania potencjalnej skali wykorzystania projektowanych instrumentów wsparcia przyjęto założenie, że jedna trzecia spośród firm, w których wystąpi spadek obrotów (w określonej w przepisie wysokości) wprowadzi przestój ekonomiczny obejmując nim przeciętnie 50 % pracowników w swoim zakładzie pracy. Przyjęto, że pozostałe firmy odnotowujące określony spadek obrotów (tj. 20 % ogółu przedsiębiorstw) zdecydują się na skorzystanie z możliwości obniżenia wymiaru czasu pracy.

Na potrzeby szacunków założono, że firmy te obniżą wymiar czasu pracy 10 % pracowników oraz, że wystąpią o dofinansowanie wynagrodzeń w maksymalnej przewidzianej wysokości, tj. 40 % przeciętnego wynagrodzenia w gospodarce narodowej. Zgodnie z powyższymi założeniami, przestojem ekonomicznym objętych będzie ok. 447,5 tys. pracowników, natomiast obniżony wymiar czasu pracy (oraz proporcjonalny spadek wysokości wynagrodzenia) dotyczyć będzie ok. 179,0 tys. osób, łączna liczba osób objętych wsparciem wyniesie ok. 626,5 tys. pracowników.

Miesięczny koszt wsparcia z FGŚP wyniesie ok. 1 125 mln zł, w tym ok. 686,1 mln to koszty dofinansowania wynagrodzeń w czasie przestoju, natomiast pozostałe 439 mln zł to koszt dofinansowań do wynagrodzeń w przypadku obniżonego wymiaru czasu pracy.

Założono, że przedsiębiorcy wraz z przywróceniem możliwości swobodnego prowadzenia działalności gospodarczej przywrócą pełne zatrudnienie. W związku z powyższym, przyjęto, że okres pobierania dofinansowania w wysokości 50 % minimalnego wynagrodzenia wraz ze składkami na ubezpieczenia społeczne po stronie pracodawcy wyniesie przeciętnie 2 miesiące. Jednocześnie założono, że przedsiębiorcy, którzy wprowadzą obniżony wymiar czasu pracy dla części swoich pracowników, zdecydują się na korzystanie z możliwości wsparcia w postaci dofinansowania 50 % ich wynagrodzeń (do wysokości 40 % przeciętnego wynagrodzenia) przez maksymalny okres przewidziany regulacją, tj. przez 3 miesiące.

Tab. 2. Całkowity szacowany koszt dofinansowań z FGŚP (w mln zł) według rodzaju wsparcia oraz wielkości przedsiębiorstw.

	Mikro	Małe	Średnie	Duże	MMŚP	Ogółem
przestój ekonomiczny	274,6	440,1	313,9	343,6	1028,5	1372,1
obniżenie wymiaru	263,5	422,3	301,2	329,8	987,1	1316,9
ogółem	538,1	862,4	615,1	673,4	2015,6	2689,0

Zródło: Ministerstwo Rodziny, Pracy i Polityki Społecznej

Przy powyższych założeniach, całkowity szacowany koszt instrumentu to ok. **2 689,0 mln zł**. Limit finansowania z FGŚP do 800 mln. zł. W przypadku wyczerpania limitu środków z FGŚP możliwe będzie zaciągnięcie na ten cel nieoprocentowanej pożyczki z Funduszu Pracy zgodnie z projektowaną zmianą do ustawy.

Dofinansowanie części kosztów wynagrodzeń pracowników z Funduszu Pracy

Przyjęto założenie, że spadek wartości obrotów o co najmniej 30 %, wystąpi u 20 % przedsiębiorców z sektora MMŚP oraz (dla uproszczenia), że udział ten będzie taki sam niezależnie od wielkości przedsiębiorstwa (mikro, małe, średnie). W efekcie, maksymalna liczba pracowników o dofinansowanie wynagrodzenie których zawnioskować będą mogli przedsiębiorcy wynosi 1342 tys. Założono, że spośród przedsiębiorców kwalifikujących się do wsparcia, u 20 % spadek obrotów wyniesie co najmniej 80 %, u 30 % spadek obrotów wyniesie co najmniej 50 %, a u pozostałych (tj. u połowy ogółu beneficjentów) spadek obrotów wyniesie 30 %. Kwota dofinansowania na jednego pracownika za maksymalny 3 miesięczny okres, za który będzie pobierane, wynosi od ok. 4599 zł w przypadku przedsiębiorstw, u których spadek obrotów był najniższy, do ok. 8279 zł w przypadku firm, u których spadek obrotów przekroczył 80 %.

Tab. 3. Całkowity szacowany koszt (w mln zł) za 3 miesiące.

Kwota dofinansowania jako % MW	Całkowity koszt (w mln zł)		
	mikro	małe	średnie
50 %	823,7	1320,2	941,6
70 %	691,9	1109,0	790,9
90 %	593,1	950,5	678,0
Ogółem	2108,7	3379,7	2410,5
			7899,0

Źródło: Ministerstwo Rodziny, Pracy i Polityki Społecznej

Przy powyższych założeniach, całkowity szacowany koszt instrumentu to ok. **7 899,0 mln zł.**

Dofinansowanie prowadzenia działalności gospodarczej osób fizycznych niezatrudniających pracowników

Liczba osób pracujących na własny rachunek niezatrudniających pracowników, którzy prowadzą działalność w sektorze pozarolniczym wynosi ok. 1331 tys. Przyjęto założenie, że spadek obrotów o co najmniej 30 % wystąpi – podobnie jak w przypadku przedsiębiorców z sektora MMŚP zatrudniających pracowników – u 20 % spośród tych mikroprzedsiębiorców. W efekcie, z dofinansowania skorzysta szacunkowo ok. 266 tys. osób.

Założono tożsame spadki obrotów jak w sektorze MMŚP, tj. że u 20 % spadek obrotów wyniesie co najmniej 80 %, u 30 % spadek obrotów wyniesie co najmniej 50 %, a u pozostałych (tj. u połowy ogółu beneficjentów) spadek obrotów wyniesie 30 %.

Przedsiębiorca będący osobą fizyczną niezatrudniającą pracowników, w zależności od spadku obrotów, będzie mógł wystąpić o jednorazowe wsparcie za maksymalny okres 3 miesięcy, które w zależności od spadku obrotów wyniesie od ok. 4599 zł w przypadku najmniejszego spadku do 8279 zł w przypadku spadku powyżej 80 %.

Tab. 4. Całkowity szacunkowy koszt wsparcia (w mln zł)

Kwota dofinansowania jako % MW	Koszt wsparcia (w mln zł)
50 %	612,2
70 %	514,2
90 %	440,8
Ogółem	1567,1

Źródło: Ministerstwo Rodziny, Pracy i Polityki Społecznej

Przy powyższych założeniach, całkowity szacowany koszt instrumentu to ok. **1 567,1 mln zł.**

Niskooprocentowana pożyczka na pokrycie kosztów prowadzenia działalności gospodarczej mikroprzedsiębiorcy

Na podstawie danych BAEL, oszacowano, że liczba mikroprzedsiębiorców zatrudniających pracowników, którzy potencjalnie mogą ubiegać się o pożyczkę wynosi ok. 600 tys.

Założono, że o wsparcie wystąpi 50 % z nich, (tj. ok. 300 tys. mikrofirm) oraz, że spośród mikropodmiotów które otrzymają wsparcie, 20 % zmniejszy (w ciągu 3 miesięcy) stan zatrudnienia w przeliczeniu na pełny wymiar czasu pracy w stosunku do stanu zatrudnienia na 29 lutego 2020 r., a tym samym będzie musiało zwrócić pożyczkę wraz z odsetkami.

Przy powyższych założeniach, szacowany koszt instrumentu to ok. **1 215,8 mln zł.**

Dofinansowanie wynagrodzeń osób zatrudnionych przez organizacje pozarządowe oraz podmioty, o których mowa w art. 3 ust. 3 ustawy o działalności pożytku publicznego i o wolontariacie

Wariant realistyczny zakłada, że 10 % uprawnionych pracowników skorzysta z dopłaty do wynagrodzeń w wysokości 70 % płacy minimalnej tj. 1820 zł. Szacowany koszt instrumentu wyniesie **78 mln zł** za 3 miesiące.

Dodatkowy zasiłek opiekuńczy

Koszt wydłużenia wypłaty dodatkowego zasiłku opiekuńczego o 14 dni będzie wynosił **1,8 mld zł.**

Według danych Systemu Informacji Oświatowej Ministerstwa Edukacji Narodowej na dzień 30 września 2019 r. dzieci z orzeczeniem pomiędzy ósmym a osiemnastym rokiem życia było 132 652 osoby. Przyjmując pełny okres 14 dniowy pobierania zasiłku i jego przeciętną wysokość 97,23 zł oznacza to koszt ok. **180,6 mln zł**.

Liczba osób, które objęłaby regulacja dot. zasiłku na opiekę nad dorosłą osobą niepełnosprawną oscyluje na poziomie 93 tys., co oznacza koszt ok. **126,5 mln zł** (uczestnicy warsztatów terapii zajęciowej, środowiskowych domów samopomocy, osoby w wieku 18-25 objętych zajęciami rewalidacyjnymi, kształceniem szkolnym w wieku 18-24 lat). Rozszerzenie przesłanek do zasiłku opiekuńczego o opiekunów dziennych i nianie będzie dotyczyć maksymalnie ok. 16 tys. dzieci, a koszt wyniesie maksymalnie ok. **20 mln zł**.

Zasiłek opiekuńczy dla rolników

Do oszacowania skutków finansowych przyjęto liczbę dzieci zgłoszonych do ubezpieczenia zdrowotnego urodzonych po 23 marca 2012 r., tj. do lat 8 (165.264, stan na 23.03.2020¹⁰) oraz stawkę dzienną w wysokości 32,41 zł (972,40 zł / 30 dni):

$$165\ 264\ \text{osoby} \times 14\ \text{dni} \times 32,41\ \text{zł} = 74\ 986\ 887,00\ \text{zł}.$$

Z uwagi na fakt, że KRUS nie posiada danych co do liczby osób niepełnosprawnych do 18 roku życia to do szacunków przyjęto, że liczba opiekunów osób niepełnosprawnych będzie zbliżona do liczby takich świadczeniobiorców, tj. wg stanu na 31.12.2019 – ok. 8.300 osób:

$$8\ 300\ \text{osób} \times 14\ \text{dni} \times 32,41\ \text{zł} = 3\ 766\ 042,00\ \text{zł}.$$

Zniesienie opłaty prolongacyjnej

Ubytek dochodów FUS oszacowano w wysokości do 100 mln zł oraz 15 mln zł dla BP.

Zmiany w zakresie podatku VAT

Planowane rozwiązanie dot. matrycy VAT będzie miało wpływ na dochody budżetu państwa z tytułu podatku od towarów i usług. Ustawa z dn. 9 sierpnia 2019 r. o zmianie ustawy o podatku od towarów i usług oraz niektórych innych ustaw (dotyczy dwóch połączonych projektów ustaw), skutki w zakresie nowej matrycy stawek VAT przedstawione w OSR (nr w wykazie prac UD483) przewidują ujemny wpływ na sektor finansów publicznych w latach 2019-2029 w łącznej wysokości 3 380 mln zł

Tab. 5.

w tym	2019 (t)	2020 (t+1)	2021 (t+2)	2022 (t+3)	2023 (t+4)
skutki budżetowe dla matrycy stawek VAT	-109,0	-319,1	-328,0	-328,0	-328,0

W zakresie przesunięcia terminu stosowania nowej matrycy VAT o 3 miesiące teoretycznie dojdzie do pozytywnego wpływu na środki finansowe BP tzn. z tytułu przesunięcia terminu wejścia w życie regulacji wprowadzonych ustawą z dnia 9 sierpnia 2019 r. powinno pozostać w budżecie ok. 80 mln zł (3/12 z 319,1 mln zł).

Zmiany w zakresie odroczenia obowiązku składania nowego pliku JPK_VAT nie będą miały wpływu na dochody sektora finansów publicznych.

Zmiany dot. poręczeń i gwarancji BGK

Projekt umożliwi udzielenie przez BGK w 2020 r. nowych gwarancji udzielanych ze środków KFG za zobowiązania sektora MŚP na poziomie ok. 10,5 mld zł, oprócz już planowanych 9,5 mld zł. Łącznie więc udzielonych może zostać w 2020 r. gwarancji na kwotę ok. 20 mld zł. Ponadto w 2020 r. BGK może udzielić gwarancji ze środków FGP na rzecz średnich i dużych przedsiębiorców na kwotę 100 mld zł. Gwarancje będą obejmować do 80 % kwot kredytów.

Rekompensata wynagrodzenia pracowników niepełnosprawnych Zakładów Aktywności Zawodowej

Przy założeniu, że średni koszt zatrudnienia pracowników zatrudnionych na 0,55 i 0,80 etatu wynosi 2114,42 złotych policzony od minimalnego wynagrodzenia za pracę, koszt rozwiązania wyniesie ok. 10 mln zł. Liczba niepełnosprawnych pracowników w zakładzie aktywności zawodowej wynosi 5253. Do wyliczeń przyjęto udzielenie rekompensaty za 30 dni. Rekompensata wypłacona będzie ze środków Państwowego Funduszu Rehabilitacji Osób Niepełnosprawnych.

Wydłużenie terminu ważności orzeczeń o niezdolności do pracy

¹⁰ Dane Kasy Rolniczego Ubezpieczenia Społecznego.

Szacowany koszt zmiany w sprawach świadczenia rehabilitacyjnego za trzy miesiące wynosi 53,045 mln zł, natomiast szacowany koszt zmiany w sprawach rent z tytułu niezdolności do pracy za trzy miesiące wynosi 289,72 mln zł.

Podwyższenie kwoty miesięcznego dofinansowania do wynagrodzeń pracowników niepełnosprawnych

Rozwiązanie będzie skutkowało zwiększeniem wydatków z budżetu PFRON o 217 mln zł w 2020 r., biorąc pod uwagę wejście w życie w drugim kwartale 2020 r., 356 mln zł w 2021 r. i po 395 mln zł w kolejnych latach.

Przesunięcie terminu wnoszenia opłat z tytułu użytkowania wieczystego oraz opłat z tytułu przekształcenia prawa użytkowania wieczystego w prawo własności nie będzie generowało utraty dochodu w ciągu roku.

Zmiany dot. podatku od nieruchomości

Wpływy z podatku od nieruchomości stanowią wyłączny dochód budżetów gmin. Brak jest możliwości oszacowania ubytku tych dochodów związanych z proponowanym uprawnieniem do wprowadzenia zwolnienia z podatku od nieruchomości za część roku podatkowego 2020, gdyż nie jest możliwe określenie liczby rad gmin, które skorzystają z możliwości uchwalania takiego zwolnienia, ani liczby przedsiębiorców uprawnionych do tego zwolnienia, w tym wysokości podatku jaki byłby od nich należny, gdyby zwolnienie nie zostało wprowadzone.

Wstrzymanie postępowań egzekucyjnych

Rozwiązanie może mieć niekorzystny wpływ na dochody budżetu państwa i budżetów jednostek samorządu terytorialnego jednak wpływ ten jest trudny do oszacowania. Istnieje również możliwość, że wpłynie pozytywnie na dochody BP i JST, umożliwiając zobowiązany dalszą działalność zarobkową czy gospodarczą, której nie mogliby kontynuować w przypadku dalszego prowadzenia wobec nich postępowania egzekucyjnego. Zatem pozostawienie zobowiązany środków finansowych w okresie szczególnych zagrożeń może pozwolić im na uzyskiwanie dochodów i w konsekwencji regulowanie zaległych zobowiązań.

Biorąc pod uwagę liczbę postępowań egzekucyjnych prowadzonych przez organy KAS rocznie (dane za 2018 r. - tytuły wykonawcze obejmujące należności pieniężne na blisko 19 mld zł) i kwoty egzekwowane (ponad 5,35 mld zł, z czego prawie 80 % to podatki stanowiące dochód budżetu państwa), jak również wartość należności, które przedawniają się w trakcie roku kalendarzowego (ok. 30 %) i część należności bezpośrednio przed terminem przedawnienia (ok. 2 %) potencjalne zmniejszenie dochodów budżetu państwa mogłoby wynieść maksymalnie ok. 380 tys. zł.

Zgodnie z informacjami uzyskanymi od prezydentów miast będących organami egzekucyjnymi rocznie postępowania egzekucyjne prowadzone przez te organy dotyczą tytułów wykonawczych obejmujących należności pieniężne na blisko 20 mln zł. Z tej kwoty egzekwowane jest ponad 2,43 mln zł. Przyjmując analogiczne założenia do postępowań prowadzonych przez KAS (podatki stanowiące dochód jst to prawie 80 % kwot wyegzekwowanych, ok. 2 mln zł, ok. 2 % przed terminem przedawnienia) można oszacować, że potencjalnie najwyższy spadek wysokości dochodów jst związany z wdrożeniem rozwiązania będzie wynosił łącznie 3 tys. zł.

Wsparcie w zakresie obszaru kultury fizycznej

Projektowane przepisy nie rodzą dodatkowych skutków finansowych dla sektora finansów publicznych. Wydatki na projektowane zadania realizowane będą w ramach środków pozostających w dyspozycji Ministra Sportu.

Na wypłatę stypendiów sportowych w programie przygotowań olimpijskie oraz przygotowań do MŚ i Europy w sportach olimpijskich i nieolimpijskich rocznie przekazywana jest kwota ponad 20 mln. zł. Środki wydatkowane na wypłaty stypendiów dla osób niepełnosprawnych to ponad 9 mln. zł rocznie.

W związku z odwoływaniem imprez sportowych środki na przedłużenie stypendiów będą pochodziły z puli przeznaczanej na stypendia (sportowcy mają ze względu na stan epidemii ograniczoną możliwość osiągnięcia wyników uprawniających do stypendium sportowego). Jednocześnie można prognozować zmniejszenie środków na nagrody (w zależności od skali odwołanych imprez sportowych o randze mistrzowskiej).

Kwalifikacja wydatków związanych z kosztami pośrednimi oraz wydatkami wynikającymi ze stanu epidemii następować będzie w ramach już przyznanych środków (nie przewiduje się konieczności zwiększania w tym zakresie dotacji)

	<p>Wsparcie finansowe wskazanych w ustawie podmiotów (m.in. polskich związków sportowych, COS, POLADy itp.) w zakresie realizacji przez nie zadań z obszaru kultury fizycznej realizowane będzie w ramach posiadanych środków.</p> <p><u>Zmiany w ustawie o niektórych formach wspierania działalności innowacyjnej</u> nie będą miały wpływu na sektor finansów publicznych, ponieważ dotyczą zadań finansowanych w ramach budżetu działania 3.2.2 PO IR 2014-2020.</p> <p><u>Wydłużenie terminu rejestracji pojazdu</u></p> <p>Propozycja nie spowoduje skutków finansowych dla budżetu państwa. Jednocześnie nie spowoduje ona rezygnacji z określenia terminu rejestracji pojazdu tylko jego wydłużenie. Zatem nie wpłynie na zmianę rozwiązania systemowego związanego z rejestracją pojazdów w kontekście jednostek samorządu terytorialnego.</p> <p>Z danych otrzymanych 10 marca 2020 r. z centralnej ewidencji pojazdów wynika, że np. w okresie styczeń 2020 r. w porównaniu z okresem styczeń 2019 r. wzrosła liczba zawiadomień o zbyciu pojazdu z 109 954 do 167 987. Część tych zawiadomień wpływa z wykorzystaniem platformy e-PUAP i nie generuje wizyty obywatela w urzędzie, ale niezależnie od tego nastąpił znaczny wzrost obsługiwanych interesantów w tych sprawach bezpośrednio w urzędach. Natomiast z otrzymanych danych w ww. dniu z centralnej ewidencji pojazdów w porównywanych analogicznych miesiącach jak wyżej – wzrosła liczba pojazdów rejestrowanych z państw członkowskich UE z 78 520 do 86 573. Można założyć, że w obecnej sytuacji zagrożenia COVID-19 zmniejszy się liczba pojazdów używanych sprowadzanych z terytorium państw członkowskich UE. Jednak nie jest możliwe oszacowanie o ile zmniejszy się ta liczba i jaki skutek będzie to powodować w kontekście postępowań prowadzonych na podstawie art. 140mb Prd dla jst.</p> <p><u>Zmiany w zakresie art. 243 ustawy o finansach publicznych</u></p> <p>Wyłączenie kwoty wydatków na obsługę długu z wydatków bieżących przyczyni się do podniesienia limitu spłat zobowiązań. Szacuje się, że wzrost potencjału JST do spłaty i obsługi długu z tego tytułu wyniósłby średnio w każdym roku (2020-2025) ok. 3 mld zł. Oddziaływanie tego rozwiązania na gospodarkę finansową JST miałyby długofalowy charakter.</p>
--	---

7. Wpływ na konkurencyjność gospodarki i przedsiębiorczość, w tym funkcjonowanie przedsiębiorców oraz na rodzinę, obywateli i gospodarstwa domowe

		Skutki						
Czas w latach od wejścia w życie zmian		0	1	2	3	5	10	Łącznie (0-10)
W ujęciu pieniężnym (w mln zł, ceny stałe z 2020 r.)	duże przedsiębiorstwa	27 382,20	837,00	0	0	0	0	28 219,20
	sektor mikro-, małych i średnich przedsiębiorstw							
	rodzina, obywatele oraz gospodarstwa domowe	3 107,64	356,00	395,00	395,00	395,00	395,00	7 018,64
W ujęciu niepieniężnym	duże przedsiębiorstwa	<p>Projektowana ustawa pozytywnie wpłynie na funkcjonowanie przedsiębiorców poprzez wdrożenie rozwiązań, które zapobiegą negatywnym skutkom gospodarczym związanym z rozprzestrzenianiem się COVID-19, jak możliwa utrata płynności finansowej. W czasie epidemii przedsiębiorcy będą musieli sprostać mniejszej liczbie obciążeń administracyjnych, uzyskają więcej czasu na dostosowanie się do niektórych obowiązków (np. dostosowanie programów ewidencyjno-księgowych do nowych stawek VAT, nowych oznaczeń związanych z JPK_VAT), płatności niektórych opłat będą mogli dokonać w odroczonym terminie. Ułatwiony zostanie dostęp do finansowania kredytowego poprzez udzielanie przez BGK poręczeń lub gwarancji spłaty zaciąganych kredytów.</p> <p>Projekt chroni także interesy najemców galerii handlowych, którzy nie mogą prowadzić działalności w okresie stanu zagrożenia epidemicznego lub epidemii.</p> <p>Zabezpieczeni zostaną przewoźnicy drogowi z zezwoleniami na wykonywanie przewozów regularnych i specjalnych, którzy będą mogli zaprzestać wykonywania przewozów na określonych liniach, bądź wykonywać je niezgodnie z rozkładem jazdy, lub innymi warunkami określonymi w zezwoleniu, jeżeli będzie to uzasadnione przesłankami wskazanymi w projektowanym przepisie, co nie będzie podstawą do odmowy, zmiany, cofnięcia zezwolenia.</p>						

		<p>Przedsiębiorcy będą zobligowani do przestrzegania maksymalnych ustalonych przez właściwego ministra maksymalnych cen lub maksymalnych marż hurtowych i detalicznych, stosowanych w sprzedaży towarów lub usług mających istotne znaczenie dla ochrony zdrowia lub bezpieczeństwa ludzi lub kosztów utrzymania gospodarstw domowych. Zostanie na nich nałożony obowiązek poddania się kontroli właściwych inspekcji w celu sprawdzenia przestrzegania przez nich ustalonego zakazu.</p> <p>Jednocześnie projektowane rozwiązania w zakresie obniżenia maksymalnej wysokości kosztów pozaodsetkowych kredytu na czas przewidziany w ustawie będzie mieć wpływ na działalność podmiotów oferujących tego typu usługi.</p>
	<p>sektor mikro-, małych i średnich przedsiębiorstw</p>	<p>Projekt będzie pozytywnie oddziaływał na sektor MMŚP, w szczególności poprzez wsparcie płynności finansowej tych przedsiębiorstw, które znalazły się w trudnej sytuacji wywołanej rozprzestrzenianiem się COVID-19. Mikroprzedsiębiorcy zostaną zwolnieni z płacenia składek na ubezpieczenia społeczne przez okres 3 miesięcy. Aby nie odczuli oni niekorzystnych zmian z tego tytułu w wysokości przyszłych świadczeń, składki zostaną zrefinansowane przez budżet państwa. Zmiany w zakresie Prawa bankowego umożliwią przedsiębiorcom zachowanie bieżącego finansowania (głównie kredyty obrotowe) mimo znacznego lub wręcz całkowitego, lecz tymczasowego, wygaszenia działalności. Mikroprzedsiębiorcy będą mieli możliwość wzięcia pożyczki w wys. 5 tys. zł na pokrycie bieżących kosztów. Ułatwiony zostanie dostęp do finansowania kredytowego poprzez udzielanie przez BGK poręczeń lub gwarancji spłaty zaciąganych kredytów. Zmiany dot. Prawa zamówień publicznych pozwolą w najszybszy możliwy sposób zapewnić wsparcie przedsiębiorstw, zwłaszcza MŚP.</p> <p>W czasie epidemii przedsiębiorcy będą musieli sprostać mniejszej liczbie obciążeń administracyjnych, uzyskają więcej czasu na dostosowanie się do niektórych obowiązków, płatności niektórych opłat będą mogli dokonać w odroczonym terminie, zostaną z niektórych zwolnieni. Projekt chroni także interesy najemców galerii handlowych, którzy nie mogą prowadzić działalności w okresie stanu zagrożenia epidemicznego lub epidemii.</p> <p>Przedsiębiorcy będą zobligowani do przestrzegania maksymalnych ustalonych przez właściwego ministra maksymalnych cen lub maksymalnych marż hurtowych i detalicznych, stosowanych w sprzedaży towarów lub usług mających istotne znaczenie dla ochrony zdrowia lub bezpieczeństwa ludzi lub kosztów utrzymania gospodarstw domowych. Zostanie na nich nałożony obowiązek poddania się kontroli właściwych inspekcji w celu sprawdzenia przestrzegania przez nich ustalonego zakazu.</p> <p>Jednocześnie projektowane rozwiązania w zakresie obniżenia maksymalnej wysokości kosztów pozaodsetkowych kredytu na czas przewidziany w ustawie będzie mieć wpływ na działalność podmiotów oferujących tego typu usługi.</p>
	<p>rodzina, obywatele oraz gospodarstwa domowe, w tym osoby niepełnosprawne i osoby starsze</p>	<p>Planowane rozwiązania pozytywnie wpłyną na sytuację rodzin dzięki zapewnieniu zasiłku opiekuńczego dla rodziców na czas sprawowania opieki w przypadku wydłużenia okresu zamknięcia placówek. Obywatelom zostanie ułatwione korzystanie z usług e-administracji dzięki tzw. tymczasowego profilu zaufanego, który będzie mógł być wydany bez konieczności osobistego stawiennictwa w urzędzie.</p> <p>Rozwiązania wspierające pracodawców mają zapobiec zwolnieniom oraz zabezpieczyć podstawowy dochód i stabilność zatrudnienia dla pracowników, natomiast te dot. handlu – zapewnić powszechną dostępność produktów pierwszej potrzeby dla obywateli.</p> <p>Projekt wprowadza rozwiązania prawne zapewniające ochronę najemcom lokali mieszkalnych oraz lokali o innym przeznaczeniu niż mieszkalnym.</p> <p>Rozwiązanie dot. przewozów może mieć wpływ na rodzinę, obywateli i gospodarstwa domowe poprzez ewentualne ograniczenie częstotliwości wykonywania przewozów regularnych i przewozów regularnych specjalnych, ich trasy.</p> <p>Dzięki wyeliminowaniu możliwości nadmiernego podnoszenia cen towarów, w szczególności zapewniających bieżące funkcjonowanie gospodarstw domowych, stworzone zostaną sprzyjające dla obywateli warunki do przestrzegania</p>

		<p>wprowadzonych obostrzeń oraz ograniczenia ich mobilności, zwłaszcza w celu zaopatrzenia w produkty spożywcze, bez uszczerbku dla ich budżetów domowych.</p> <p>Obniżenie maksymalnej wysokości kosztów pozaodsetkowych kredytu na czas przewidziany w ustawie ma chronić szczególnie wrażliwych klientów przed wykorzystywaniem ich słabszej pozycji przez pożyczkodawców (<i>predatory lending</i>). Dotyczy to zwłaszcza sytuacji, kiedy pożyczkodawca – co już obecnie zdarza się w wielu podmiotach oferujących szybkie pożyczki – stosowałby maksymalne stawki kosztów pozaodsetkowych.</p> <p>Projekt będzie miał pozytywny wpływ na sytuację osób niepełnosprawnych i starszych poprzez m.in.:</p> <ul style="list-style-type: none"> – podwyższenie kwoty dofinansowania do wynagrodzenia pracowników niepełnosprawnych, – zapewnienie wypłaty świadczenia integracyjnego uczestnikom zajęć centrum integracji społecznej (w tym niepełnosprawnym) na czas zawieszenia zajęć w związku z przeciwdziałaniem COVID-19, – zapewnienie zasiłków opiekuńczych na opiekę nad dorosłą osobą niepełnosprawną oraz opiekunów dzieci w wieku 8-18 lat z orzeczeniem o niepełnosprawności, – wydłużenie terminu ważności orzeczeń o niepełnosprawności i stopniu niepełnosprawności a także wydłużenie ważności kart parkingowych dla osób niepełnosprawnych oraz opiekujących się nimi placówek.
--	--	---

Niemierzalne (dodaj/usuń)

<p>Dodatkowe informacje, w tym wskazanie źródeł danych i przyjętych do obliczeń założeń</p>	<p>Korzyści dla przedsiębiorców obejmują zmiany dot. zwolnienia ze składek na ubezpieczenia społeczne, zmiany w rozliczeniu straty za 2020 r., odliczenia darowizn, wsparcie do wynagrodzeń, zniesienie opłaty prolongacyjnej, dofinansowanie do wynagrodzeń pracowników. Szczegóły obliczeń tych oszczędności zostały opisane w pkt 6.</p> <p>Dodatkowo oszacowano korzyść dla przedsiębiorców w wysokości ponad 118 mln zł, która dotyczy oszczędności, jakie zostaną wygenerowane w branży hotelarskiej w wyniku zawieszenia opłaty dla Organizacji Zbiorowego Zarządzania (OZZ) oraz abonamentu RTV. Do wyliczeń wykorzystano szacunki Izby Gospodarczej Hotelarstwa Polskiego: średnio gestor bazy noclegowej płaci za wszystkie OZZ około 520 PLN za pokój rocznie; średni koszt abonamentu RTV za pokój rocznie to 285 PLN, liczba pokoi hotelowych wynosi ok. 147 000.</p> <p>Ponadto szacowana kwota nowych gwarancji do udzielenia przez BGK w wyniku projektu wyniesie ok. 110,5 mld zł, co nie zostało uwzględnione w tab. 7 w ujęciu pieniężnym z uwagi na charakter wsparcia (ze środków KFG za zobowiązania sektora MŚP w wys. ok. 10,5 mld zł, ze środków FGP na rzecz średnich i dużych przedsiębiorców na kwotę 100 mld zł).</p> <p>Korzyść dla rodziny, obywateli, gospodarstw domowych obejmuje w szczególności dodatkowy zasiłek opiekuńczy, w tym dla rolników, wzrost dofinansowania do wynagrodzeń pracowników niepełnosprawnych, świadczenia rehabilitacyjne i renty, zwolnienie ze składek rolników.</p> <p>Różnica w kosztach (odsetki i prowizje) poniesionych przez konsumenta, po wdrożeniu obniżenia maksymalnej wysokości kosztów pozaodsetkowych kredytu, przy założeniu stosowania maksymalnych (lub prawie maksymalnych) kosztów pozaodsetkowych, na przykładzie pięciu pożyczek, przedstawia poniższe zestawienie:</p>			
	Pożyczka	Koszt całkowity – obecne regulacje	Koszt całkowity – proponowane regulacje	Redukcja kosztu
	500 zł na 15 dni, nieoprocentowana, tylko okres obowiązywania przepisów przewidzianych w projekcie	125,00 zł	25,00 zł	80 %
	1000 zł na 90 dni, oprocentowanie 9%, prowizja niekredytowana, tylko okres obowiązywania przepisów przewidzianych w projekcie	340,04 zł	180,04 zł	45%
	1000 zł na 6 miesięcy, oprocentowanie 5%, prowizja kredytowana, tylko okres obowiązywania przepisów przewidzianych w projekcie	420,49 zł	197,27 zł	53%
	1000 zł na 10 miesięcy, oprocentowanie 9%, prowizja kredytowana, tylko okres obowiązywania przepisów przewidzianych w projekcie	562,57 zł	250,05 zł	56%

	2000 zł na 24 miesiące, oprocentowanie 9%, prowizja kredytowana, 10 miesięcy w okresie obowiązywania przepisów przewidzianych w projekcie	2056,81 zł	1526,86 zł	26%
Przy pożyczkach średnioterminowych w okresie obowiązywania projektowanych przepisów konsumenci mogą liczyć na obniżenie kosztów, związanych z kredytem o więcej niż połowę. Z drugiej strony, jeśli większa część spłaty długoterminowego kredytu będzie przypadła na okres po obowiązywaniu projektowanych przepisów, przychody pożyczkodawcy nie ulegną radykalnemu zmniejszeniu.				

8. Zmiana obciążeń regulacyjnych (w tym obowiązków informacyjnych) wynikających z projektu

nie dotyczy

Wprowadzane są obciążenia poza bezwzględnie wymaganymi przez UE (szczegóły w odwróconej tabeli zgodności).

tak
 nie
 nie dotyczy

zmniejszenie liczby dokumentów
 zmniejszenie liczby procedur
 skrócenie czasu na załatwienie sprawy
 inne:

zwiększenie liczby dokumentów
 zwiększenie liczby procedur
 wydłużenie czasu na załatwienie sprawy
 inne:

Wprowadzane obciążenia są przystosowane do ich elektroniczności.

tak
 nie
 nie dotyczy

Komentarz:

Skrócenie czasu i ograniczenie zakresu weryfikacji wniosku nastąpi w procedurze wypłaty rekompensat kosztów pośrednich uprawnień do emisji dla sektorów/podsektorów energochłonnych.

Odroczona w czasie zostanie realizacja niektórych obowiązków o charakterze informacyjnym, bez zmiany tych obowiązków, w tym m.in.: dot. stosowania nowego JPK_VAT, wpisywania się firm do Centralnego Rejestru Beneficjentów Rzeczywistych, dostosowania do przepisów wprowadzających zrównanie pozycji prawnej drobnych przedsiębiorców i konsumentów.

Przesunięty zostanie także termin poniesienia niektórych kosztów finansowych, jak np. zaliczek na podatek dochodowy od osób fizycznych; opłat z tytułu użytkowania wieczystego oraz opłat z tytułu przekształcenia prawa użytkowania wieczystego w prawo własności.

9. Wpływ na rynek pracy

Projekt będzie oddziaływał pozytywnie na rynek pracy poprzez wprowadzenie rozwiązań służących ochronie miejsc pracy w przypadku ewentualnych przestojów wynikających z rozprzestrzenienia się COVID-19, ograniczenia w zakresie czasu pracy i efektywności.

Dodatkowo, w związku z niedoborami kadrowymi, przyczyną których jest absencja znacznej liczby pracowników wywołana działaniami zapobiegającymi rozpowszechnianiu się COVID-19, regulacja wydłuża ważność zezwoleń na pracę cudzoziemców oraz decyzji o przedłużeniu zezwolenia na pracę z mocy prawa celem zmniejszenia perturbacji na rynku pracy.

10. Wpływ na pozostałe obszary

środowisko naturalne
 sytuacja i rozwój regionalny
 inne: ochrona ludności, niezakłócone funkcjonowanie organów administracji publicznej

demografia
 mienie państwowe

informatyzacja
 zdrowie

Omówienie wpływu

Proponowane regulacje wdrażają rozwiązania, których celem jest poprawa szeroko rozumianego bezpieczeństwa. Celem nadrzędnym jest zapewnienie ochrony ludności. Celem jest również zapewnienie niezakłóconej działalności organów administracji publicznej, będącej gwarantem działań podejmowanych na rzecz ochrony ludności.

Ułatwione zostanie korzystanie z usług e-administracji dzięki wdrożeniu tymczasowego profilu zaufanego.

11. Planowane wykonanie przepisów aktu prawnego

Z uwagi na pilność projektu wynikającą z rozprzestrzeniania się koronawirusa powodującego chorobę COVID-19 przewiduje się jego niezwłoczne wejście w życie.

12. W jaki sposób i kiedy nastąpi ewaluacja efektów projektu oraz jakie mierniki zostaną zastosowane?

Ze względu na charakter regulacji jej skutki będą monitorowane na bieżąco przy wykorzystaniu takich mierników jak np.

- liczba przedsiębiorców, którzy skorzystali ze wsparcia dot. przestojów oraz wartość tego wsparcia,
- wartość przyznanego zasiłku opiekuńczego, liczba rodzin, które skorzystały z tej formy wsparcia,
- liczba przedsiębiorców, którzy skorzystali z odroczenia w płatnościach podatków,
- liczba gmin, które skorzystały z możliwości zawieszenia lub odroczenia danin publicznych,
- wpływy z podatku dochodowego od osób prawnych oraz osób fizycznych (po 3 latach od dnia wejścia w życie ustawy).

Ewaluacja efektów realizacji udzielania wsparcia w ramach działania 3.2.2 Programu Operacyjnego Innowacyjna Gospodarka 2014-2020 nastąpi zgodnie z harmonogramem ewaluacji Programu.

13. Załączniki (istotne dokumenty źródłowe, badania, analizy itp.)

Nie dotyczy